IRVINE WELSH

Trainspotting

Çeviren:
Avi Pardo

Irvine Welsh

1958 yılında İskoçya'nın Edinburgh şehrinde doğdu. Leith ve Muirhouse semtlerinde büyüdü. 16 yaşında okulu bırakarak Londra'nın çağrısına kulak verdi ve yeni yeşermekte olan punk hareketine katıldı. Londra'nın ardından Edinburgh'a geri döndü ve ara verdiği eğitimini tamamladı.

Büyük satış beklentileri olmaksızın yayımlanan *Trainspotting*, Welsh'i Britanya'da ve tüm dünyada üne kavuşturdu. Welsh'in eleştirmenlerden de tam not alan bu kült romanı, prestijli edebiyat ödülü Booker jürisinin bazı mensuplarını rencide ettiği gerekçesiyle adaylar listesinden çıkartılmış olmasıyla da bilinir. Roman, ünlü yönetmen Danny Boyle tarafından sinemaya uyarlanmış ve sansasyonel etkisiyle doksanlı yıllara damgasını vurmuştur. *Trainspotting*, sinemanın yanı sıra tiyatroya da uyarlanmış ve ülkemizde sahnelenmiştir.

Welsh, edebiyatın yanı sıra kısa film yönetmenliği ve prodüksiyon ile de uğraşmaktadır. Evlidir ve İrlanda'nın Dublin kentinde yaşamaktadır.

Diğer kitaplarından bazıları: *Marabou Stork Nightmares*, *Filth*, *Crim*e, *Skagboys, Porno, If You Liked School You'll Love Work, Glue, Reheated Cabbage.*

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İSTANBUL
t (212) 243 45 65 f (212) 251 05 32
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com
sireninsesi.blogspot.com
Trainspotting

Siren Yayınları - Roman
İkinci Baskı: Mart 2012
Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Danışmanı: Erol Aydın
Çeviren: Avi Pardo
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu

Irvine Welsh

TRAINSPOTTING

Çeviren: **Avi Pardo**

TRAINSPOTTING

BIRAKIŞ

Eroinman Çocuklar, Jean-Claude Van Damme ve Başrahibe

Sick Boy'un üzerinden ter boşanıyordu. Titriyordu. Ben televizyona odaklanmış, orospu çocuğunu fark etmemeye çalışıyordum. Moralimi bozuyordu, bütün dikkatimi Jean-Claude Van Damme filmine vermeye bakıyordum.

Film, böyle filmlerde her zaman olduğu gibi, zorunlu dramatik bir açılışla başladı. Sonraki aşamada alçak kötü adamı devreye sokarak gerilimi artırmaya, zayıf öyküyü bir arada tutmaya çalışmışlardı. Jean-Claude'un milletin ağzını burnunu kırmaya başlaması an meselesiydi ama.

"Rents. Gidip Başrahibe'yi görmeliyim," dedi Sick Boy, iç geçirip başını sallayarak.

"Ya," dedim. Orospu çocuğunun gözümün önünden siktirip gitmesini ve beni Jean-Claude'la yalnız bırakmasını istiyordum. Öte yandan benim de krize girmem yakındı ve amcık gidip mal alırsa benden esirgeyecekti. Ona Sick Boy[1] denmesinin nedeni sürekli eroin krizine girmesi falan değil, hasta orospu çocuğunun teki olması.

"Hadi gidelim, amına koyiyim," diye hırladı.

"Biraz sabret." Jean-Claude'un o küstah orospu çocuğunun ağzını burnunu kırışını seyretmek istiyordum. Hemen çıkarsak sahneyi kaçıracaktım. Döndüğümüzde seyredemeyecek kadar dağıtmış olacaktım, hem muhtemelen aradan birkaç gün geçmiş olacaktı. Bu da seyredemediğim bir video için gecikme bedeli ödemek demekti.

"Benim hemen çıkmam gerek lan!" diye bağırdı, ayağa kalkarak. Gidip pencereye yaslandı, derin derin soludu. Avcıların peşine düştüğü bir hayvanı andırıyordu.

Uzaktan kumandayı alıp aleti kapattım. "Para israfı, amına koyiyim," diye çıkıştım orospu çocuğuna. Sinir bozucu götün tekiydi.

Başını geriye doğru atıp gözlerini tavana dikti. “Tekrar kiralaman için gerekli parayı veririm sana. Bu yüzden mi surat asıyorsun? Elli siktirici peni için mi?”

İnsana kendini gerçekten bayağı, iki paralık hissettirmek gibi bir yeteneği vardı amcık ağızlının.

“Mesele bu değil,” dedim, ikna edici olmaktan uzak.

“Evet. Mesele şu, ben burda acı çekiyorum ve kankam olacak göt bile bile ağırdan alıp her dakikanın tadını çıkarıyor!” Gözleri futbol topu kadardı, hem nefret saçıyor hem de yalvarıyorlardı; sözde ihanetimin yakıcı kanıtları. Bir gün çocuk sahibi olabilecek kadar uzun yaşarsam, bana asla Sick Boy’un baktığı gibi bakmaz umarım. Böyle baktığında karşı koymak mümkün değil orospu çocuğuna.

“Yok böyle bi şey…” diye karşı çıktım.

“Giy şu amına koduğumun ceketini!”

Taksi yoktu durakta. İhtiyacın olmadığında arka arkaya dizilirler ama. Ağustos ayındaydık sözüm ona, ama benim taşaklarım donuyordu. Krizde değildim henüz, ama yolda olduğuna kuşku yoktu.

“Amına koyiyim ben böyle taksi durağının! Yazın bir tane bile bulamazsın. Koca götlü, zengin festival amcıkları oyunlarını izlemek için bir tiyatro salonundan diğerine yüz siktirici metre yürüyemeyecek kadar tembeller amına koyiyim! Taksiciler. Paragöz orospu çocukları…” diye söylendi Sick Boy, sayıklar gibi. Gözleri pörtlemiş, boyun damarları gerilmişti caddede bir aşağı bir yukarı bakarken.

Bir taksi geldi sonunda. Durakta bizden önce gelmiş, parlak eşofmanlı ve deri ceketli bir grup genç vardı. Sick Boy’un onları fark ettiğini sanmıyorum. Caddenin ortasına fırladığı gibi, “TAKSİ!” diye bağırdı.

“Selam! Biz neciyiz burda?” dedi tiplerden biri. Siyah, mor ve mavi bir eşofman vardı üzerinde.

“Siktir git! Biz sizden önce geldik,” dedi Sick Boy, taksinin kapısını açarak. “İşte, bi tane daha geliyor.” Karşıdan gelen siyah taksiyi işaret etti.

“Şansınız varmış. Uyanık amcıklar sizi,” dedi tip.

“Bas git lan, göt suratlı. Bin işte taksine!” diye hırladı Sick Boy biz taksiye binerken.

Taksiciye “Tollcross, birader!” dememle yan pencereye okkalı bir tükürüğün yapışması bir oldu.

“İnin aşağı götünüz yiyorsa, uyanık puştlar! Hadi, inin de görelim!” diye bağırdı eşofmanlı tip. Taksici hiç hoşnut görünmüyordu. Boktan herifin birine benziyordu. Çoğu öyle görünür zaten. Dünyanın en aşağılık pislikleridir bu serbest meslek sahipleri.

Taksi bir U dönüşü çekip gazladı.

“Beğendin mi yediğin haltı, amcık ağızlı. Bi dahaki sefere ikimizden biri tek başına eve yürürken sopayı yiyecek.” Kızmıştım ibneye.

“O muhallebi çocuklarından mı tırsıyorsun?”

Gerçekten damarıma basıyordu yavşak. “Evet! Beni tek başıma kıstırırlarsa tırsarım tabii! Jean-Claude Van Damme mı sanıyorsun beni, amına koyiyim? Aptal götün tekisin Simon, gerçekten.” Sözlerimin ciddiyetini vurgulamak istediğimde ‘Si’ ya da ‘Sick Boy’ yerine ‘Simon’ diye hitap ederim ona.

“Tek istediğim Başrahibe’yi görmek, başka hiçbi şey sikimde değil. Anladın mı?” İşaretparmağını dudaklarına bastırıp gözlerini kocaman açtı. “Simon, Başrahibe’yi görmek istiyor. Dudaklarımı oku, amına koyiyim.” Sonra önüne dönüp gözlerini taksicinin ensesine dikti. Bacağını asabiyetle sallayarak iradesiyle herifin daha hızla gitmesini sağlamaya çalışıyordu.

“O götlerden biri McLean’lerdendi. Dandy’yle Chancey’in küçük kardeşleri,” dedim.

“Öyle mi, amına koyiyim,” dedi ama sesindeki endişeyi gizleyemedi. “Tanırım McLean’leri. Chancey iyidir.”

“Kardeşine küfür edip tepesini attırmazsan,” dedim.

Artık beni dinlemiyordu ama. Düştüm yakasından, boş yere enerji tüketiyordum. Yoksunluğunun sessiz acısı o denli şiddetlenmişti ki,

sefaletini azıcık bile olsun artırmak olanaksızdı.

‘Başrahibe’, Johnny Swan’ın lakabıydı; Sighthill ve Wester Hailes bölgelerine mal satan ve Beyaz Kuğu olarak da bilinen Tollcross’lu torbacı. Alışverişimi Seeker ve Muirhouse-Leith çetesinden yapmaktansa mümkün olduğunca Swanney ya da ortağı Raymie’den yapmaya çalışırım. Malları daha iyidir genellikle. Johnny Swan’la iyi arkadaştık eskiden. Porty Thistle futbol takımındaydık ikimiz de. O, torbacılık yapıyor şimdi. Bir keresinde bana şöyle dediğini anımsıyorum: Bu oyunda arkadaş yoktur, işbirlikçiler vardır sadece.

Dibi boylayıncaya dek bu tavrını biraz katı, küstah ve hava basmaya yönelik bulurdum. Şimdi çok iyi anlıyorum amcığın ne demek istediğini.

Torbacı olmanın yanı sıra cankiydi de Johnny. Kendi de kullanmayan bir torbacı bulmak için sosyal merdivende birkaç basamak yukarı tırmanmak gerekir. Johnny’ye ‘Başrahibe’ lakabını eroin bağımlılığını çok uzun zamandır sürdürdüğü için takmıştık.

Artık ben de kendimi bok gibi hissetmeye başlamıştım. Johnny’nin merdivenini tırmanırken her yerime kramplar giriyordu. Attığım her adımda gözeneklerimden ter boşalıyor, ıslak bir sünger gibi damlıyordum. Sick Boy daha beter durumdaydı muhtemelen, fakat benim için var olmaktan çıkıyordu yavaş yavaş. Ancak soluklanmak için tırabzana tutunduğunda fark ettim ibneyi, çünkü Johnny’ye ve eroine giden yolu tıkıyordu. Güçlükle soluk alıyordu, tırabzana tutunmuştu ve her an merdiven boşluğuna kusabilirmiş gibi görünüyordu.

“İyi misin, Si?” dedim sinirle, yolumu tıkadığı için amcığa öfke duyarak.

Eliyle susmamı işaret etti, başını sallayıp gözlerini devirdi. Başka bir şey demedim. Kendini böyle hissettiğinde ne konuşmak istersin, ne de bir şey duymak. Hiçbir şey duymak istemezsin. Ben de istemem. Bazen insanların canki olmayı farkında olmadan sırf bir parça sessizlik istedikleri için seçtiklerini düşünürüm.

Sonunda merdiveni çıkıp daireye girdiğimizde Johnny’yi kafası iyi bulduk. Aletler ortadaydı.

“Elimde bi Sick Boy ve fena halde hasta bi Rent Boy var anlaşılan!” dedi gülerek. Uçurtma olmuş, bulutların üzerinde süzülüyordu orospu çocuğu. Johnny iğneyle birlikte bazen biraz kokain çeker ya da eroinle kokaini karıştırıp çakar. Kafasını daha iyi ettiğini, bütün gün oturup duvarlara bakmasını engellediğini düşünüyor. Sen kendini bok gibi hissederken kafası iyi amcıklar hiç çekilmez, çünkü kafaları başkalarının acılarını fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar güzeldir. Barda kafayı çeken ayyaş herkesin onunla birlikte içmesini ister, oysa gerçek canki (kendine suç ortağı arayan nadir kullanıcının aksine) kendinden başka kimseyi düşünmez.

Raymie’yle Alison da ordaydılar. Ali malı pişiriyordu. Durum umut vaat ediciydi.

Johnny vals yaparak Alison’a doğru gitti ve ona serenat yapmaya başladı. “Hey güzelim, ne pişiriyosun bakiyim…” Sonra pencerede sebatla erketeye yatmış olan Raymie’ye döndü. Köpekbalığı okyanusta bir damla kanı nasıl algılarsa, Raymie de kalabalık bir caddede aynasızları öyle algılar. “Bi müzik koy Raymie. Bıktım şu yeni Elvis Costello’dan, ama çalmadan da duramıyorum ibneyi. Büyülüyor insanı.”

“Waterloo’nun güney tarafında çift taraflı bi elektrik fişi,” dedi Raymie. Eroin krizine girip ondan mal almaya geldiğinde kafanı bulandıracak ilgisiz ve saçma sapan laflar etmek gibi bir huyu vardı amcığın. Raymie’nin eroine bu denli bağımlı olmasına hep şaşardık. Raymie, kankam Spud gibidir biraz; ikisinin de doğasının asit kullanmaya daha yatkın olduğu kanısındayım. Sick Boy; Spud ve Raymie’nin, birbirlerine hiç benzememelerine rağmen, aynı ortamlarda takılıp asla birlikte görünmemelerinden yola çıkarak aslında aynı kişi olduklarını iddia eder.

Raymie denen zevk yoksunu orospu çocuğu cankilerin altın kuralını çiğneyip Lou Reed’in *Rock ‘n’ Roll Animal* albümündeki ‘Eroin’ yorumunu koydu ki bu, krizdeyken *The Velvet Underground and Nico* albümündeki orijinalini dinlemekten bile daha acı vericidir. Ama bu yorumda John Cale’in o iç tırmalayıcı viyola bölümü yoktu en azından. Ona katlanamazdım.

“Siktir git Raymie!” diye bağırdı Ali.

“Sok ayağını içeri, bırak kendini akışa, salla kıçını bebeğim, salla kıçını balım… Pişir, şişir, hepimiz ölü beyaz etiz, ne değişir…” Doğaçlama bir rap tutturmuştu Raymie. Kıçını sallıyor, gözlerini yuvarlıyordu.

Sonra, stratejik olarak Ali’nin yanına konuşlanmış ve gözlerini kızın mumun üzerinde ısıttığı kaşığın içeriğinden hiç ayırmayan Sick Boy’un üzerine eğilip dudaklarından sertçe öptü. Sick Boy onu iterek uzaklaştırdı, titriyordu.

“Siktir git! Aptal göt!”

Johnny’yle Ali yüksek sesle güldüler. Vücudumdaki bütün kemiklerin aynı anda mengene tarafından sıkıştırılıp kör bir demir testereyle kesildiğini hissetmeseydim, ben de gülecektim.

Sick Boy, Ali’nin dirseğinin üzerine turnike yaptı. Sıradaki yerini garantiye alıyordu böylece. Sonra kızın kül beyazı ince koluna vurarak bir damar bulmaya çalıştı.

“Benim yapmamı ister misin?” diye sordu.

Kız başını salladı.

Sick Boy pamuk yumağını kaşığa batırdı, şırınganın haznesine 5 miligram çekmeden önce pamuğun üzerine üfledi. Kızın vura vura şişirdiği devasa mavi damarı kolundan fışkıracaktı sanki. Sick Boy iğneyi damara soktu ve hazneye kan çekmeden önce pistonu yavaşça itti. Kız ona birkaç saniye boyunca yalvaran gözlerle baktı, dudakları titriyordu. Kokteyli kızın beynine göndermeden önce çirkin bir ifade belirdi Sick Boy’un yüzünde, şehvetli ve timsahımsı.

Kız başını geriye attı, gözlerini kapattı, ağzını açıp orgazm oluyormuş gibi inledi. Sick Boy’un gözleri masumdu şimdi, hayret dolu. Noel sabahı ağacın altına istiflenmiş hediye paketlerine doğru yürüyen bir çocuk gibiydi. İkisi de tuhaf biçimde harikulade ve saf görünüyorlardı titrek mum ışığında.

“Hiçbi yarak bununla boy ölçüşemez… hiçbi kamış bununla boy ölçüşemez…” dedi Ali derin derin soluk alarak, son derece ciddi. Bunu duymak canımı o denli sıktı ki yerinde olup olmadıklarına bakmak için

pantolonumun üzerinden taşaklarımı yokladım. Kendimi bu şekilde ellemek beni huzursuz etti ama.

Johnny, Sick Boy'a kendi şırıngasını uzattı.

"Sen de bi tane vurabilirsin, ama bu şırıngayı kullanmak şartıyla. Güven oyunu oynuyoruz bugün," dedi gülümseyerek. Şaka etmiyordu.

Sick Boy başını salladı. "Ben ne iğne paylaşırım ne de şırınga. Kendi takımımı getirdim."

"Bu pek sosyal bi davranış değil. Rents? Raymie? Ali? Siz ne düşünüyorsunuz bu konuda? Yoksa sen Beyaz Kuğu'nun, Başrahibe'nin kanına AIDS virüsü bulaştığını mı ima ediyorsun? Bu beni derinden yaraladı. Söyleyebileceğim tek şey var, ya paylaşırsın ya da havanı alırsın." Abartılı biçimde gülümseyip çürük dişlerini sergiledi.

Bana sorarsanız Johnny Swan değildi bu lafları eden. Swanney olamazdı. Hayatta. Kötü niyetli iblisin biri bedenini ele geçirip zihnini zehirlemişti. Bu karakter benim bir zamanlar tanıdığım müşfik ve şakacı Johnny Swan'a milyonlarca kilometre uzaktı. Çok iyi çocuk, herkes öyle derdi onun için; annem dahil. Johnny Swan, futbol delisi, o kadar uysaldı ki Meadowbank'taki maçlardan sonra formaları yıkama işi hep üzerine yıkılır, ama o bundan hiç yakınmazdı.

Orda bir iğne çakamayacağım düşüncesi dehşete düşürüyordu beni. "Tanrı aşkına, Johnny, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Kendine gel. Para yanımızda." Cebimden birkaç banknot çıkardım.

Ya suçluluk duygusundan ya da paranın cazibesinden, eski Johnny beliriverdi.

"Ciddiye mi aldınız beni? Şaka ediyodum amına koyiyim. Beyaz Kuğu'nun zor durumdaki dostlarından mal esirgeyeceğini mi sandınız? Hadi arkadaşlar. Siz zeki çocuklarsınız. Hijyen önemli," dedi düşünceli bir biçimde. "Küçük Goagsie'yi duydunuz mu? AIDS."

"Doğru mu?" diye sordum. Kimin HIV olup kimin olmadığına dair rivayetler hiç eksik olmuyordu. Ben genellikle kulak asmazdım. Ama küçük Goagsie'nin HIV pozitif olduğu bir süredir söyleniyordu.

“Maalesef doğru. Tam olarak AIDS değil henüz, ama test sonucu pozitif çıkmış. Bunun, her şeye rağmen, dünyanın sonu olmadığını söyledim ona. Virüsle yaşamayı öğrenmek mümkün. Hayatlarını sorunsuz bi biçimde sürdüren bi sürü amcık var. Hastalanmaları yıllar alıyor dedim ona. Virüs taşımayan götün teki yarın sabah kamyon altında kalabilir. Meseleye böyle bakmalı. Gösteriyi iptal edemezsin. Gösteri sürmeli.”

Neyse, Johnny malı kaynatıp iğneyi çakması için Sick Boy’a yardımcı bile oldu.

Tam Sick Boy bağırmak üzereyken damarını deldi, hazneye biraz kan çektikten sonra hayat veren ve alan iksiri bastı.

Sick Boy, Swanney’e sıkıca sarıldı, sonra kollarını ona dolamış vaziyette gevşedi. Rahatlamış görünüyorlardı, sevişme sonrasında birbirlerine sarılmış iki sevgili gibi. Johnny’ye serenat yapma sırası Sick Boy’daydı şimdi. “Swanney, nasıl severim seni, nasıl severim, canım Swanney…” Birkaç dakika önce iki düşmanken şimdi ruh ikizi olmuşlardı.

Sıra bana gelmişti. Sanki yıllar sürdü iyi bir damar bulmak. Benim oğlanlar çoğu insandan farklı olarak pek yüzeyde takılmazlar. Damarı bulunca iğneyi çakıp kondum. Ali haklıydı. En iyi orgazmını alıp o duyguyu yirmiyle çarpsan bile yanına yaklaşamazsın bu hazzın. Kuru, çatırtılı kemiklerim eroinin müşfik okşamalarıyla yatıştılar. Yer altımdan kaydı, hâlâ da kayıyor.

Alison bana gidip Kelly’yi görmemi öğütledi, kürtaj olduğundan beri bunalımdaymış anlaşılan. Sesinin tonu yargılayıcı değildi ama Kelly’nin hamile kalmasından ve ardından gelen kürtajdan ben sorumluymuşum gibi konuşuyordu.

“Neden gidip görecekmişim onu? Benimle bi ilgisi yok ki,” dedim, savunmaya geçerek.

“Arkadaşı değil misin?”

Johnny’nin sözlerini tekrarlayıp hepimizin bundan böyle işbirlikçi olduğumuzu söylemek geldi içimden. Zihnimde iyi geliyor bana: “Hepimiz işbirlikçiyiz bundan böyle.” Kendi canki koşullarımızı bile aşıyor sanki; zamanımız için dâhiyane bir metafor. Kendimi tuttum ama.

Onun yerine hepimizin Kelly’nin arkadaşı olduğunu söylemekle ve onu ziyaret etme görevinin neden bana yüklendiğini sorgulamakla yetindim.

“Tanrı aşkına, Mark. Sana nasıl kesik olduğunu biliyorsun.”

“Kelly mi? Siktir git ya!” dedim, şaşkın, meraklanmış ve hepsinden çok biraz mahcup. Bu doğruysa ben kör ve salak götün tekiydim.

“Kesik tabii. Bana defalarca söyledi. Sürekli senden söz eder. Mark şöyledir, Mark böyledir.”

Neredeyse kimse Mark diye hitap etmez bana. Ya Rents derler ya da daha kötüsü, Rent Boy. Çok iğrenç, o şekilde çağrılmak. Fakat uyuz olduğumu çaktırmamaya çalışırım, çünkü o zaman daha çok üzerine gelir puştlar.

Sick Boy bizi dinliyordu. Ona döndüm. “Bu doğru mu sence? Kelly bana kesik mi?”

“Senin için yanıp tutuştuğunu bilmeyen yok. Sır falan da değil ayrıca. Gerçi ben Kelly’yi anlamakta güçlük çekiyorum. Terapiye ihtiyacı var bence.”

“Bunu bana şimdi mi söylüyorsun amcık?”

“Bütün gün karanlık odalarda oturup video seyreder, etrafında olup bitenden kopuk yaşarsan, sana böyle bi şey söylemenin anlamı kalmaz.”

“İyi de, Kelly bugüne kadar bana bi şey söylemedi,” dedim, somurtarak.

“Ne yani, tişörtüne mi yazsaydı? Kadınlar hakkında fazla bilgin yok, değil mi, Mark?” dedi Alison. Sick Boy sırıttı.

Alison’ın son lafı koydu bana, fakat her şeyin Sick Boy tarafından tasarlanmış bir oyun olma olasılığına karşı konuya biraz mesafeli yaklaşmaya kararlıydım. Kankalarına kişilerarası mayınlar döşeyerek hayatta yol alan fesat amcık ağızlının tekidir Sick Boy. Bundan nasıl bir zevk aldığını anlamak mümkün değil.

Johnny’den biraz mal satın aldım.

“İlk kar kadar saf bu bok,” dedi bana.

Bu, malın *fazla* kesilmediği anlamına geliyordu, *fazla* zehirli bir şeyle kesilmemişti en azından.

Sonra gitme zamanı geldi. Johnny kulağıma bir ton palavra fısıldıyordu; duymak istemediğim şeyler. Kimin kimi kazıkladığına, uyuşturucu karşıtı isterileriyle hayatı başkalarına zehir eden gönüllü ahlak zabıtalarına dair öyküler. Duygusal bir biçimde kendi hayatından da söz ediyor, kendine çekidüzen verip Tayland'a gitme fantezileri kuruyordu; Tayland'da kadınlar bir erkeğe nasıl davranılacağını biliyorlardı, hem tenin beyazsa ve cebinde de iki adet gıcır yirmilik varsa orda kral gibi yaşayabilirdin. Aslında çok daha boktan şeylerden de söz etti, daha sinik ve sömürücü şeylerden. Yine o kötü ruh konuşmaya başladı, dedim kendi kendime, Beyaz Kuğu değil bu konuşan. Yoksa o muydu? Kim bilir. Kimin sikinde.

Alison'la Sick Boy kısa cümlelerle konuşuyorlardı, yine iğne çakma planları yapıyor gibiydiler. Sonra kalkıp odadan birlikte çıktılar. Canları sıkılmış ve tutkusuz bir halleri vardı, ama dönmediklerinde yatak odasında düzüştüklerini anladım. Kadınlar için Sick Boy'la sikişmek, başkalarıyla sohbet etmek ya da çay içmek kadar doğal bir şeydi sanki.

Raymie elindeki boya kalemleriyle duvara bir şeyler çiziyordu. Kendi dünyasındaydı, bu da hem ona hem de bütün diğer amcıklara uyuyordu.

Alison'ın söylediklerini düşündüm. Kelly bir hafta önce kürtaj olmuştu. Onu şimdi görmeye gidersem sikmeye tiksinecektim, beni arzuladığını varsayarsak tabii ki. Kesinlikle içinde bir şeyler kalmış olmalıydı, küçük parçacıklar, hatta henüz kapanmamış bir yara. Saçmalıyordum muhtemelen. Alison haklıydı. Kadınlar hakkında fazla bilgim yoktu. Hiçbir şey hakkında fazla bilgim yoktu.

Kelly, Inch'de yaşıyor; oraya otobüsle gitmek zordu, taksiye verecek param da kalmamıştı. Belki de Inch'e ordan kalkan bir otobüs vardı, ama hangisinin gittiğini bilmiyordum. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, kafam sikişemeyecek kadar iyiydi ve sadece oturup konuşacak halim de yoktu. 10 numaralı otobüs geldi, Leith'e ve Jean-Claude Van Damme'a dönmek üzere atladım otobüse. Yol boyunca büyük keyifle Van Damme'ın o küstah orospu çocuğunu nasıl benzeteceğini düşündüm.

Eroin İkilemleri No. 63

Bırakıyorum aksın üzerimden ya da içimden… Yıkasın içimi iyice.

Bu içsel deniz. Sorun şu ki, bu harikulade okyanus pek çok zehirli çerçöp de getiriyor beraberinde… O zehir deniz tarafından sulandırılıyor, ama okyanus çekildikten sonra bütün boku da ardında, bedenimin içinde bırakıyor. Aldığı gibi veriyor da, endorfinlerimi ve acıya direnme merkezlerimi yıkayıp götürüyor, geri gelmeleri uzun zaman alıyor.

Bok çukurundan farksız bu odanın duvar kâğıdı korkunç. Dehşete sürüklüyor beni. Yıllar önce bir ayağı çukurda biri yaptırmış olmalı… Uygun, çünkü benim de bir ayağım çukurda, reflekslerim giderek zayıflıyor… Ama her şey burada, terli bedenimden bir kol uzaklıkta. Şırınga, iğne, kaşık, mum, çakmak, toz paketi. Hepsi çok güzel, harikulade; ama bu içsel denizin yakında çekileceğini hissediyorum; zehirli bokunu içimde, bedenimin sahilinde bırakacak. Bir vuruş daha hazırlamaya koyuluyorum. Titreyen ellerimle kaşığı mumun üzerinde tutup tozun erimesini beklerken şu düşünce geçiyor aklımdan; denizli süreç kısalıyor, zehirli süreç uzuyor. Ama bu düşünce, yapmak zorunda olduğum şeyi yapmamı engellemek için o kadar yetersiz ki.

Edinburgh Festivali’nin İlk Günü

Üçüncüsü sihirlidir. Sick Boy’un bana dediği gibi; eroini bırakabilmek için önce yoksunluk krizinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmelisin. Bu da ancak çuvallayarak olur ve sonunda öğrendiğin de hazırlık yapmanın önemidir. Haklı olabilir. Neyse, bu kez hazırlığımı yaptım. Links’e bakan bu büyük ve boş odanın bir aylık kirasını peşin ödedim. Montgomery Caddesi’ndeki adresimi bilen orospu çocuklarının sayısı hayli kabarık. Trink para! İşin en zor yanı da o paraya veda etmekti. En kolayı ise son vuruşumu yapmak, bu sabah sol koluma çaktım. Bu yoğun hazırlık sürecinde bana güç versin diye. Sonra elimde alışveriş listesiyle evden roket gibi fırlayıp Kirkgate’e gittim.

On kutu Heinz domates çorbası, sekiz kutu mantar çorbası (hepsi soğuk tüketilecek) bir büyük kâse vanilyalı dondurma (eritilip içilecek) iki şişe magnezyumlu süt, bir şişe parasetamol, bir kutu Rinstead pastil, bir şişe

multivitamin, beş litre maden suyu, on iki şişe Lucozade isotonik içecek ve birkaç dergi; soft porno, *Viz, Günümüz İskoç Futbolu, Rugby,* falan. Listedeki en önemli kalemi annemin evine yaptığım ziyaret sırasında tedarik etmiştim, annemin valium şişesi, banyodaki ecza dolabından yürütülmüş. Bu yüzden suçluluk duymuyorum. Annem onları artık kullanmıyor zaten, hem ihtiyaç duysa bile yaşı ve cinsiyeti gereği doktoru ona şekerleme yazar gibi yazacaktır. Listemdeki bütün kalemleri sevgiyle işaretliyorum. Zor bir hafta bekliyor beni.

Odam çıplak, yerde halı bile yok. Odanın ortasında üzerine uyku tulumu serilmiş yer yatağı, elektrik sobası ve küçük tahta iskemlenin üzerine yerleştirilmiş siyah beyaz televizyon. Yarı yarıya dezenfektan ve suyla doldurulmuş üç tane kahverengi plastik kova; sıçmığım, kusmuğum ve çişim için. Çorba kutularımı ve ilaçlarımı yer yatağımdan kolaylıkla uzanabileceğim bir yere diziyorum.

Son iğnemi alışveriş dehşetini kolaylaştırmak için çaktım. Elimde kalan malı uyuyabilmek ve eroin yoksunluğunu hafifletmek için kullanacağım. Küçük ve ölçülü dozlarla almaya çalışacağım. Şimdi bir tane çakmak gerek. Büyük düşüş başladı bile. Her zamanki gibi başlıyor, hafif mide bulantısı ve nedensiz bir panik atakla. Krizin beni pençelerinin arasına aldığını hisseder hissetmez, sıkıntı verici olmaktan dayanılmazlığa doğru ilerliyor. Sefil ve amansız bir zonklamayla dişlerimden çeneme vuran diş ağrısı, göz çukurlarıma ve bütün kemiklerime yayılıyor. Ter dalgaları geliyor beklendiği üzere, sırtımı sonbaharda arabaların üzerini kaplayan kırağı gibi ter kaplıyor. Titremeleri de unutmayalım bu arada. Harekete geçme zamanı. Yatıp müzikle yüzleşmeye hiç hazır değilim henüz. Yumuşak bir inişe ihtiyacım var. Sadece eroin harekete geçirebilir beni. Şu düğümlenmiş kasları gevşetip beni uykuya yollaması için küçük bir doz, ardından vedalaşacağım. Swanney ortadan kayboldu, Seeker kodeste. Geriye Raymie kalıyor. Orospu çocuğunu aramak için holdeki umumi telefona gidiyorum.

Numarayı çevirirken yanımdan birinin geçtiğini fark ediyorum. Anlık bir temastan ürküp geri çekiliyorum, fakat kim olduğuna bakmak gelmiyor içimden. Komşularımı tanıyacak kadar uzun kalmam burada umarım. Benim için yoklar orospu çocukları. Hiçbir amcık yok. Bir tek Raymie var. Para kutuya düşüyor. Bir kız sesi. “Alo?” diyor burnunu çekerek. Yaz nezlesi mi yoksa eroin mi?

“Raymie orda mı? Mark ben.” Raymie ona benden söz etmiş anlaşılan, çünkü ben onu tanımıyorum ama onun beni tanıdığına kuşku yok. Sesi soğuyor. “Raymie gitti,” diyor. “Londra’da.”

“Londra’da mı? Hasiktir... Ne zaman döner?”

“Bilmiyorum.”

“Benim için bi şey bırakmadı, değil mi?” diyorum, öyle bir ihtimal varmış gibi.

“Hayır.”

Telefonu titreyerek kapatıyorum. İki seçeneğim var; birincisi, odaya dönüp acıya katlanmak; ikincisi, Forrester amcığını arayıp Muirhouse’a gitmek ve kötü malla kazıklanmak. Sonuç önceden belli. Yirmi dakika sonra 32 numaralı otobüs şoförüne, “Muirhouse mu birader?” diye soruyor ve kırk beş penimi kutuya atıyorum. Fırtınada liman seçilmez ve yüzümün ardında azgın dalgalar patlıyor.

Otobüsün arkasına doğru ilerlerken kocakarının teki bana pis pis bakıyor. Zombi gibi göründüğüme hiç şüphe yok. Umurumda değil ama. Ben, Michael Forrester ve ikimizin arasındaki hasta edici uzaklık dışında hiçbir şey yok dünyada ve otobüs o uzaklığı giderek kısaltmakta.

Alt katta oturuyorum, en arka koltukta. Otobüs nerdeyse boş. Karşımda oturan kız Sony Walkman’ini dinliyor. Güzel mi? Kimin sikinde! Walkman ‘kişisel’ bir müzikçalar hesapta, fakat ben gayet net biçimde duyabiliyorum. Bir Bowie parçası çalıyor… ‘Altın Yıllar.’

Hayatın seni bir yere götürmediğini söyleme sakın–
Meleğim…
Şu göklere bak, hayat başladı, geceler ılık,
günler genç…

Bowie’nin bugüne dek yaptığı bütün albümler var bende. Hepsi. Bir ton kaçak kayıt falan dahil. O anda ne Bowie sikimde ne de yaptığı müzik. Hayatında tek albüm bile yapmamış yeteneksiz amcığın teki olan Mike Forrester’dan başka kimse sikimde değil. Tek bir bestesi bile yoktu orospu çocuğunun. Fakat o anda ondan daha önemli biri yok benim için. Sick

Boy'un kuşkusuz bir başka götten araklayarak söylediği gibi: Anın dışında bir şey yok. (İlk kez bir çikolata reklamında kullanılmıştı sanıyorum.) Fakat en iyi koşullarda bile anın çevresinde kaldığı için bu duyarlılığı onaylamam mümkün değil. An, krizde olan ben ve şifacı Mikey'den ibaret.

Bu saatlerde otobüslerden hiç eksik olmayan yaşlı kocakarılardan biri şoförü osurur gibi soru yağmuruna tutuyor; otobüs numaraları, güzergâhlar ve tarifeye dair bir yığın soru. Ya bin ya da siktir git amına koduğumun karısı. Kocakarının basit bencilliği ve otobüs şoförünün ona gösterdiği hoşgörü karşısında duyduğum sessiz öfkeyle boğuluyordum az kalsın. Bir de gençlerden ve çevreye verdikleri zarardan yakınıp dururlar, ya bu yaşlı amcıkların çevreye verdikleri zarara ne demeli? Sonunda otobüse bindiğinde bile ağzını kedi götü gibi büzmüştü.

Tam önüme oturuyor. Gözlerimi ensesine dikiyorum. İrademi kullanarak beyin kanaması ya da kalp krizi geçirmesini diliyorum… Hayır. Durup düşünüyorum. Öyle bir şey gerçekleşse bu daha da gecikmemize neden olacak. Yavaş, ıstıraplı bir ölüm olmalı onunki, benim çektiğim gibi acı çekmeli, ancak öyle ödeşiriz. Aniden ölürse herkese başına üşüşme fırsatı doğacak. Bu tür fırsatları mutlaka değerlendirirler. Kanserli hücreler işimi görür. Bedeninde kanserli hücrelerin oluşmasını ve çoğalmalarını diliyorum. Gerçekleşmeye başladığını hissedebiliyorum… fakat benim bedenimde. Devam edemeyecek kadar yorgunum. Kocakarıya duyduğum bütün nefreti yitiriyorum. Hissettiğim tek şey tam duyarsızlık. Kocakarı anın dışında artık.

Başım öne düşüyor. Ama o denli ani ve şiddetli bir biçimde geri sıçrıyor ki omuzlarımdan fırlayıp önümdeki huysuz kocakarının kucağına düşecekmiş gibi hissediyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı iki elimle sıkıca kavrıyorum. Şimdi de durağımı kaçıracağım. Hayır, bütün enerjimi toplayıp Pennywell Road durağında iniyorum, alışveriş merkezinin karşısında. Çift şeritli yaya geçidinden karşıya geçip alışveriş merkezine giriyorum. Bugüne dek hiç kiralanmamış çelik kepenkli dükkânların önünden geçip, arabaların merkez inşa edildiğinden beri hiç park etmedikleri otoparkı katediyorum. Yirmi yıl oluyor merkez inşa edileli.

Forrester'in dubleks dairesinin bulunduğu apartman Muirhouse'daki çoğu apartmandan daha büyük. Apartmanlar genellikle iki kat, ama onunki beş

kat ve bu yüzden asansörü var, ama çalıştığı görülmemiştir. Enerjimden tasarruf etmek için duvara yakın duruyorum yukarı çıkarken.

Kramplara, sancılara, ter boşalmalarına ve sinir sistemimin neredeyse bütünüyle çökmüş olmasına ilaveten bağırsaklarım da çözülmeye başlıyor. Mide bulandırıcı bir hareketlenme hissediyorum, uzun kabızlık sürecinde uğursuz bir çözülme. Forrester'ın kapısına geldiğimde toparlanmaya çalışıyorum. Acı çektiğimi anlayacak ama. Kendi de bağımlı bir satıcı karşısındakinin krizde olduğunu hemen anlar. Orospu çocuğu ne kadar çaresiz olduğumu bilmesin yeter. İstediğimi elde etmek için Forrester'ın aşağılamalarına ve hakaretlerine katlanmaya hazır olmakla birlikte, bunu ona elimden geldiğince az belli etmem gerektiğini düşünüyorum.

Forrester'ın telli ve buzlu cam kaplı kapıdan kızıl saçlarımın yansımasını görebildiğine kuşku yok. Yıllar geçiyor kapıyı açıncaya kadar. Daha içeri girmeden başlıyor bana eziyet etmeye amcık. Sıcaklığın zerresi yok sesinde. “İyi misin, Rents?” diyor.

“Fena sayılmaz, Mike.” O bana ‘Mark' yerine ‘Rents” diye hitap ediyor, ben de ona ‘Forry' yerine ‘Mike' diye. İplerin onun elinde olduğuna kuşku yok. İzleyebileceğim en iyi politika bu ibneye yaltaklanmak mı? Evet, şu anda izleyebileceğim tek politika bu muhtemelen.

“İçeri gir,” diyor omuz silkerek, ben de itaat edip peşinden gidiyorum.

Kanepeye, kırık bacaklı şişko bir kancığın yanına oturuyorum, ama az mesafe bırakıyorum. Alçılı bacağını sehpanın üzerine dayamış, kirli alçıyla şeftali rengindeki şortunun arasında kalan beyaz kısım iğrenç bir biçimde şişmiş. Memeleri koca bira göbeğinin üzerine kadar iniyor, kahverengi bluzu beyaz, yağlı gövdesini bir arada tutmakta zorlanıyor. Yağlı, peroksit boyalı buklelerinin köklerinde iki santim uzunluğunda siyahlık var. Bana selam verme zahmetine katlanmıyor, fakat Forrester'ın ne olduğunu anlayamadığım ama muhtemelen benim görünümümle ilgili budalaca esprisine eşek anırmasını andıran utanç verici, korkunç bir kahkahayla karşılık vermekten geri kalmıyor. Forrester karşımdaki dökük koltuğa oturuyor, yüzü etli ama bedeni ince. Daha yirmi beşinde olmasına rağmen neredeyse bütünüyle kel. Son iki yıldaki saç kaybı şaşırtıcı, virüsü mü kaptı yoksa? Sanmıyorum ama. Sadece iyiler genç ölür derler. Normal koşullarda

bir laf çakardım, ama şu anda anneannemi kolostomi torbası yüzünden aşağılamayı yeğlerim. Mikey benim adamım, unutmayalım.

Mikey'nin yanındaki koltukta gözlerini şişman dişi domuza, daha doğrusu şişkonun elindeki acemice sarılmış cigaralığa dikmiş, tehlikeli görünümlü bir hergele oturuyor. Şişko, cigaralığı tehlikeli görünümlü tipe geçirmeden önce abartılı, teatral bir fırt alıyor. Ölü böcek gözleri meraklı kemirgen yüzlerinin içine gömülü tiplere karşı nefret beslemem. Kötü olmayanları da vardır. Ama bu oğlanı ele veren giysileri; karşında olağanüstü tuhaflıkta biri var, diyor insana. Şu Windsor otellerinden birinde kaldığı kesin; Saughton, Bar L, Perth, Peterhead falan ve anlaşılan o ki uzun zamandan beridir orda. Lacivert İspanyol paça pantolon, siyah ayakkabı, yakası ve yenleri mavi çizgili polo-yaka kazak ve koltuğun arkalığına atılmış yeşil bir parka (bu amına koduğumun sıcağında!)

Kimse kimseyi tanıştırmıyor, ama bu benim taşak suratlı ikonum Mike Forrester'ın ayrıcalığı. Patron o ve bunun kesinlikle farkında. Orospu çocuğu bir tirada girip hiç ara vermeden konuşmaya başlıyor, yatmaya gidişini mümkün olduğunca geciktirmeye çalışan bir çocuk gibi. Bay Moda, Johnny Saughton diye söz edeceğim amcıktan, tek kelime etmiyor, fakat gizemli biçimde gülümseyip arada sırada gözlerini yapmacık bir esrimeyle yuvarlıyor. Timsah suratlı bir herif bu Saughton. Şişman Domuz, ki gerçekten tiksinç karının teki, uygun gördüğü yerde anırıp kıkırdayarak yalakalanıyor.

Bir süre bu palavraları dinledikten sonra ıstırabım ve mide bulantısı beni müdahale etmeye zorluyor. Yaptığım sessiz işaretler küçümseyici bir tavırla yok sayılınca araya giriyorum.

"Sözünü kestiğim için beni bağışla kanka, ama benim patenlerimi takmam gerek. Aletler burda mı?"

Tepki, Forrester'ın oynadığı boktan oyunun normlarına göre bile, feci abartılı.

"Kapa çeneni amcık ağızlı! Olacak iş değil. Ne zaman konuşacağını ben söylerim sana. Sen götünün deliğini açma. Sohbetten memnun değilsen siktirip gidersin. Konu kapanmıştır."

“Kusura bakma birader…” İbnenin suyuna gitmekten başka çarem yok. Bu adam Tanrı benim için. Amcığın bokunu diş macunu olarak kullanmak için kırık cam parçaları üzerinde bin kilometre emeklerim ve bunu o da biliyor. ‘Michael Forrester’ın Bir Kabadayı Olarak Pazarlanması’ oyununda bir piyondan başka bir şey değilim. Onu tanıyan herkesin bildiği gibi, saçmalık derecesinde kusurlu kavramlara dayalı bir oyun bu. Dahası, Johnny Saughton’ın yararına oynandığı besbelli, ama bana dağıtılan boktan eli götün numarasını çevirdiğimde hak etmiştim.

Sonsuz gibi gelen bir süre daha katlanıyorum aşağılanmaya. Bana hiç koymuyor ama. Hiçbir şeyi sevmiyorum (eroinden başka) hiçbir şeyden nefret etmiyorum (eroine ulaşmamı engelleyecek güçlerden başka) ve hiçbir şeyden korkmuyorum (mal alamamaktan başka.) Ayrıca Forrester gibi bir yavşağın malı esirgemek gibi bir niyeti olsa, beni bu boktan oyundan geçirmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Benden neden nefret ettiğini hatırlıyorum memnuniyet duygusuyla. Mike bir zamanlar ondan tiksinen bir hatuna tutulmuştu. Ben hatunu daha sonra becerdim. Ne benim için ne de söz konusu hatun için fazla bir şey ifade etmemişti, fakat Mike’ın içine oturmuştu. Çoğu insan bunu deneyimle ilişkilendirir, elde edemediğin şey için yanıp tutuşurken sana gümüş tepside sunulanlar umurunda bile olmaz. Hayat böyle, öyleyse seks niye diğer parçalarından farklı olsun? Ben de geçmişte böyle aksilikler yaşadım, ama bir şekilde üstesinden geldim. Herkesin başına gelmiştir. Sorun şu ki, bu göt, koca ağızlı habis bir sincap olduğu için bu basit kinleri biriktirmekten hoşlanıyor. Ama yine de seviyorum onu. Mecburum. Mal onda.

Mikey bu aşağılama oyunundan sıkılıyor. Haklı, bir sadist olarak bu oyundan aldığı haz plastik bir bebeğe iğne batırmaktan alacağı hazdan fazla olmasa gerek. Ona daha iyi bir oyun sunmak isterdim, ama donuk zekâlı dirseklerine karşılık verecek hâlim yok. Sonunda, “Para yanında mı?” diye soruyor.

Cebimden birkaç buruşuk banknot çıkarıp dokunaklı bir kölelik ruhuyla onları sehpanın üzerinde düzleştirmeye koyuluyorum. Sonra, hafif bir reverans ve Mike’ın Patron konumunun gerektirdiği hürmetle parayı ona doğru uzatıyorum. O anda Şişman Domuz’un bacağındaki alçıya siyah keçeli kalemle çizilmiş kocaman oku fark ediyorum, bacağının iç kısmında, yarığını işaret ediyor. Okun yanında büyük harflerle, ‘KAMIŞI BURAYA

YERLEŞTİRİN' yazıyor. Bağırsaklarımda bir hareketlenme daha oluyor, malı Mikey'den alıp ordan siktir olmaktan başka şey düşünemiyorum. Mikey parayı kapıp cebinden iki beyaz kapsül çıkararak beni fena şaşırtıyor. O güne kadar öyle bir şey görmemiştim. Sert ve bomba biçimindeler, üzerleri balmumu kaplı. Nerden geldiğini anlamadığım güçlü bir öfke kaplıyor içimi. Hayır, biliyorum nerden geldiğini. Bu tür güçlü duyguları sadece eroin ya da onun yokluğu uyandırabilir. "Ne lan bunlar?"

"Afyon. Afyon fitili." Tonu farklı şimdi Mikey'nin. İhtiyatlı, neredeyse özür dileyen bir ton. Sert çıkışım hastalıklı ortak yaşamımızı parçalamış.

"N'apıcam lan bunları?" diyorum, düşünmeden. Sonra birden kafama dank ediyor ve gülümsüyorum. Mikey biraz rahatlıyor.

"Sana söylememi istiyor musun gerçekten?" diyor dudak bükerek. Az önce yitirdiği gücü bir ölçüde geri kazanmış. Saughton kişniyor, Şişman Domuz anırıyor. Fakat Mikey benim gülmediğimi fark edip devam ediyor: "Senin derdin iğne çakmak değil, değil mi? Acını hafifletecek, yatıştırıcı bi şey lazım sana, eroinden uzak tutacak bi şey, öyle değil mi? Bunlar mükemmel. Tam senin ihtiyacına göre tasarlanmış. Sisteminde eriyorlar, etkisi yükselip sonra yavaşça kayboluyor. Hastanelerde bunu kullanıyorlar, oğlum."

"Yani bunları tavsiye ediyorsun, öyle mi?"

"Deneyimin sesine kulak ver," diyor gülümseyerek, ama benden çok Saughton'a. Şişko Domuz yağlı başını geriye atıp sararmış iri dişlerini gösteriyor.

Ben de bana önerildiği gibi yapıyorum. Deneyimin sesini dinliyorum. İzin isteyip helâya gidiyor ve fitilleri büyük bir özenle kıçıma sokuyorum. Parmağımı kıçımın deliğine ilk sokuşum bu, midem bulanıyor biraz. Aynada kendime bakıyorum. Keçeleşmiş fakat terli kızıl saçlar, iğrenç sivilcelerle kaplı beyaz bir yüz. Sivilcelerin iki tanesi özellikle muhteşem; bunlar çıban sınıfına girer aslında. Biri yanağımda, diğeri çenemde. Şişko Domuz'la harikulade bir çift oluruz. Bir an için ikimizi Venedik kanallarında bir gondolda hayal ediyorum, sapık bir görüntü. Aşağı iniyorum, hâlâ acı içindeyim fakat işi kotardığım için memnunum.

"Biraz zaman alır," diye homurdanıyor Forrester ben salona girerken.

“Bana mı söylüyorsun? Onları kıçıma soksaydım ancak bu kadar etkili olurlardı,” diye espriyi patlatıyor ve çabamın karşılığında Johnny Saughton’dan ilk gülümsememi alıyorum. Çarpık ağzının etrafındaki kanı görebiliyorum neredeyse. Şişko Domuz ise bana ilk doğan çocuğunu dini bir ayinle boğazlamışım gibi bakıyor. Onun o acılı, anlaşılmaz ifadesi bende üstüme işeyene kadar gülme isteği uyandırıyor. Mike’ın yüzünde çok incinmiş bir burada-esprileri-ben-patlatırım ifadesi var, fakat üzerimdeki gücünü yitirmiş olduğunu idrak ettiği de belli. Değiş tokuş tamamlandığında yitirdi o gücü. Alışveriş merkezinin otoparkındaki bir bok parçasından daha değerli değil artık benim için. Hatta, çok daha değersiz. Konu kapanmıştır.

“Neyse, daha sonra görüşürüz arkadaşlar,” diyorum Saughton ve Şişko Domuz’a başımı sallayarak. Saughton gülümseyip bütün odayı kapsayan dostane bir biçimde göz kırpıyor. Şişko Domuz bile kendini gülümsemeye zorluyor. Bu jestleri Mike’la aramızdaki güç dengesinin adamakıllı değiştiğinin bir başka kanıtı olarak kabul ediyorum. Mike, bunu onaylarcasına, kapıya kadar geçiriyor beni. “Şey, görüşürüz birader. Eee… Sana biraz sert davrandığım için kusura bakma. Şu Donnely ibnesi… herif sinirlerimi bozuyor. Birinci dereceden bi kafa sikici. Bütün hikâyeyi sonra anlatırım sana. Bana gücenmedin, değil mi, Mark?”

“Görüşürüz, Forry,” diye karşılık veriyorum; amcığı fazla kaygılandırmasa da, sesimin en azından huzurunu biraz kaçırmaya yetecek ölçüde tehdit içerdiğini umarak. İçimde bir parça onu tamamen yakmaya karşı ama. Rahatlatıcı bir düşünce aslında, fakat ona tekrar ihtiyaç duyabilirim. Bu tür düşüncelere kapılmak iyi değil. Böyle düşünmeye devam edersem eroini bırakmak için giriştiğim çabanın anlamı kalmayacak.

Merdivenin en alt basamağına vardığımda eroin krizini unutmuşum bile; yani nerdeyse. Sancılarım sürüyor, ama beni eskisi kadar rahatsız etmiyor. Fitillerin devreye girdiğini düşünerek kendimi avutmanın zırvalık olduğunu biliyorum, fakat bir tür plasebo etkisi yaptıkları da yadsınamaz. Özellikle fark ettiğim şeylerden biri bağırsaklarımdaki müthiş akışkanlık. İçim eriyor sanki. Beş-altı gün oldu sıçmayalı; şimdi geliyor gibi. Osuruyor ve hemen ardından altıma kaçırıyorum. Donumdaki yapışkan ıslaklığı hissetmemle nabzımın hızlanması bir oluyor. Frene asılıp büzgen kasımı sıkabildiğimce sıkıyorum. Olan oldu ama, hemen önlem almazsam durum iyice boka

saracak. Forrester’a dönmeyi geçiriyorum aklımdan, ama o orospu çocuğuna tekrar bulaşmak istemiyorum şimdilik. Alışveriş merkezindeki ganyan bayinin arka tarafında bir helâ olduğu geliyor aklıma.

Duman kaplı odaya girip doğru helâya yollanıyorum. Manzaraya bak; iki tip kapıda durmuş döşemesinde zaten iki santim yüksekliğinde durağan bir sidik gölü oluşmuş helâya işiyorlar. Tuhaf bir biçimde eskiden gittiğim kaplıcaların ayak yıkama havuzlarını hatırlatıyor bana. Sonra o iki herif kamışlarını sallayıp, kirli bir mendili cebe koyarken göstereceğin özenle fermuarlarından içeri sokuyorlar. Tiplerden biri bana kuşkuyla bakıp yolumu kesiyor.

“Tuvalet tıkalı, birader. Oraya sıçamazsın.” İçindeki kahverengi suda tuvalet kâğıdı ve bok parçaları yüzen klozeti işaret ediyor.

Ona sert bir bakış attım. “Başka çarem yok arkadaş.”

“Eroin çakmayacaksın orda, değil mi?”

Bir bu eksikti. Muirhouse’un Charles Bronson’u. Charles Bronson bu amcığın yanında Michael J. Fox gibi kalır. Biraz Elvis’i andırıyor aslında, Elvis’in son halini; bodur ve çürümekte olan bir bokkafa.

“Siktir git.” İnfialim ikna edici olmalı, çünkü göt benden özür bile diliyor.

“Kusura bakma, birader. Fakat burayı atış poligonuna çevirmek isteyen bazı genç serseriler var. Bize hiç uymaz.”

“Amına koduğumun sapıkları,” diye ekliyor arkadaşı.

“İki gündür çıkmıyorum birader. Sıçmak zorundayım. İçersi gerçekten korkunç görünüyor, ama ya oraya sıçacağım ya da donuma. Uyuşturucu falan yok üzerimde. Alkolle başım yeterince belada zaten, başka bi şeye ihtiyacım yok.”

Anlayışla gülümseyip yolumdan çekiliyor göt. Kapının eşiğinden girmemle yerdeki sidiğin spor ayakkabılarıma sızması bir oluyor. Donum bok doluyken adamlara günlerdir sıçmadığımı söylemenin ne kadar saçma olduğunu idrak edip gülüyorum içimden. Kapının kilidinin yerinde olduğunu fark edip talihime şükrediyorum. Helâların durumunun korkunçluğunu hesaba katınca, şaşırtıcı.

Pantolonumu ve şortumu indiriyor, soğuk ve ıslak porselen klozete oturuyorum. Bağırsaklarımı boşaltıyorum; bağırsaklarım, midem, dalağım, karaciğerim, böbreklerim, kalbim, ciğerlerim ve kahrolası beynim kıç deliğimden klozete akıyor sanki. Sıçarken yüzümde sinekler uçuşup ürpermeme neden oluyorlar. Birini yakalamak için hamle yapıyorum, şaşkınlık ve memnuniyetle avucumun içinde vızıldadığını hissediyorum. Felç etmek için avucumu sıkıyorum. Açtığımda iri, iğrenç bir karasinek görüyorum. Kocaman, siyah, frenküzümünü andıran tüylü bir puşt.

Karşı duvara sürtüyorum hergeleyi; bağırsaklarını, dokusunu ve kanını mürekkep niyetine kullanarak işaretparmağımla önce ‘H’, sonra ‘I’, ardından ‘B” harfi çiziyorum. ‘S’ harfine başlıyorum ama malzeme tükenmek üzere. Sorun değil. Malzemesi bol olan ‘H’den biraz ödünç alıp ‘S’yi bitiriyorum. Altımdaki bok çukuruna düşmeden mümkün olduğunca arkama yaslanıp hayranlıkla eserimi seyrediyorum. Beni fazlasıyla rahatsız eden iğrenç karasinek bana fazlasıyla memnuniyet veren seyredilesi bir sanat eserine dönüştü. Bunun hayatımın başka alanlarında uygulayabileceğim olumlu bir metafor olduğunu düşünürken, yediğim haltı fark edip kısa süreliğine felce uğruyorum. Donakalıyorum. Sadece bir an için ama.

Klozetten sıçrayıp yere çömeliyorum ve dizlerim yerdeki sidik gölüne batıyor. Kot pantolonum aşağı kayıyor ve dizleri sidiği büyük iştahla emmeye başlıyor, ben farkında bile değilim ama. Gömleğimin yenini sıvıyorum, kısa bir süre kolumdaki kabuk bağlamış iğne izlerine bakarak kararsız kalıp ardından ellerimi ve dirseklerimi kahverengi suya daldırıyorum. Büyük bir özenle aranıyorum ve füzelerden biri hemen elime geliyor. Üzerine bulaşmış boku kısmen siliyorum. Biraz erimiş, ama yine de fazla zarar görmemiş. Lavabonun üzerine yerleştiriyorum. Diğerini bulmak birkaç kez daha dirseklerime kadar suya girmeyi ve pek çok Muirhouse ve Pilton bahisçisinin bokuna bulaşmayı gerektiriyor. Bir kez öğürüyor, fakat sonunda beyaz altın külçemi buluyorum, diğerinden daha iyi durumda üstelik. Suyun teması boktan bile daha çok iğrendiriyor beni. Kahverengi kollarım klasik amele yanığını çağrıştırıyor. Kolumu kubura kadar sokmak zorunda kaldığım için çizgi dirseğimin üzerinde bir yerde.

Suyun cildime teması beni ne kadar rahatsız etse de, kollarımı musluktan akan soğuk suda yıkıyorum. Hayatımın en titiz yıkanması olduğu

söylenemez, ama ancak bu kadarına katlanabiliyorum. Sonra donumun temiz yerleriyle kıçımı silip boklu donu klozetin içinde yüzen diğer pisliklerin arasına fırlatıyorum.

Islak Levis kotumu giyerken helânın kapısı vuruluyor. Kokudan ziyade bacaklarımdaki ıslaklık midemi bulandırıyor biraz. Kapı daha sert vuruluyor bu kez.

“Hadi lan, patlıyoruz burda!”

“Sabret biraz, amına koyiyim.”

Fitilleri yutmayı düşünüyorum ama bu düşünceyi aklımdan hemen defediyorum. Makattan alınmak üzere tasarlanmışlardı ve üzerlerinde onları midemde tutmamı zorlaştırmaya yetecek kadar balmumu var hâlâ. Bağırsaklarımı tamamen boşalttığıma göre yavrularım orda daha güvende olacaklar muhtemelen. Sokuyorum onları kıçıma.

Ordan ayrılırken bahisçilerin tuhaf bakışlarına maruz kalıyorum; ama beni “hele şükür” gibisinden birkaç sitemle karşılayan çiş kuyruğundaki tiplerden ziyade, korkunç görünümümü fark eden birkaç başka bahisçinin bakışlarına. İçlerinden biri tehditkâr imalarda bile bulunuyor, ama çoğu önlerindeki formlara ya da ekrandaki koşuya odaklanmış. Dışarı çıkarken Elvis/Bronson elini kolunu ateşli bir biçimde ekrana doğru sallıyor.

Otobüs durağına geldiğimde ne denli sıcak bir gün olduğunu idrak ediyorum. Birilerinin Festival’in ilk günü olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Tam festival havası doğrusu. Güneşin ıslak kotumu kurutmasını umarak durağın duvarına oturuyorum. 32 numaranın gelmekte olduğunu görüyor, ama ilgi duymadığım için yerimden kımıldamıyorum. Bir sonraki geliyor, çaba sarf edip biniyor ve Güneşli Leith’in yolunu tutuyorum. Temizlenmenin gerçekten zamanı geldi, diye geçiriyorum içimden yeni dairemin merdivenini tırmanırken.

Tam Gaz

Şu götten yemiş kankam, Rent Boy, kulağıma salyasını akıtmaktan vazgeçse çok sevineceğim. Önümüzdeki pilicin kıçında bi dizi BKÇ (belirgin külot çizgisi) var ve detaylı bi inceleme yapabilmek için bütün dikkatimi oraya vermem gerekiyor. Evet! Bu çok iyi gelecek bana! Tam gaz

gidiyorum, amına koyiyim. Hormonlarımın bedenimde tilt makinesinin çelik topu gibi bi oraya bi buraya fırladığı günlerden biri, kafamın içinde zihinsel ışık ve ses patlamaları.

Peki Rent ne öneriyor, tam gezintiye çıkılacak bu güzelim havada? Amcık leş gibi alkol, meni ve haftalar önce boşaltılmış olması gereken çöp kokan dairesine gidip video seyretmemizi önerme küstahlığında bulunuyor. Perdeyi çek, içeri güneş ışığı girmesini engelle, beyin dalgalarına set çek ve onun elinde cigaralıkla ekranda beliren her şeyi bi moron gibi sırıtarak seyredişini izle. Non, non, non, Monsieur Renton. Leith işçi sınıfı ve eroinmanlarıyla hiçbi bok yemeden karanlık odalarda öylece oturacak adam değil Simone. *Çünkü ben seni sevmek için yaratılmışım, güzelim, sen de beni…*

…şişko karının teki benimle BKÇ sergileyen pilicin arasına girerek koca götüyle görüşümü kapatıyor. Tayt giyecek kadar da küstah amına koyiyim – Simone'un midesinin hassas doğasından tamamen ve bütünüyle habersiz!

"İşte narin bi piliç!" diyorum, müstehzi.

"Siktir git, seksist amcık," diyor Rent Boy.

İbneyi umursamamak geliyor içimden. Kankalar zaman kaybından başka bi şey değil. Seni kendi sosyal, cinsel ve entelektüel sıradanlıklarına çekmeye hazırlar hep. Bana laf çaktığını sanma ihtimaline karşı haddini bildirmem gerek ama.

"Amcık sözcüğünü seksist sözcüğüyle aynı cümlede kullanmış olman senin, her konuda olduğu gibi bu konuda da, aynı bulanık ve sikindirik düşünce biçimine sahip olduğunun göstergesi."

Feleğini şaşırıyor amcık. Durumu kurtarmak için acınası bi çaba sarf edip saçma sapan bi şeyler geveliyor. Rent Boy 0, Simone 1. Skoru ikimiz de biliyoruz. *Renton, Renton, durum kaç kaç…*

Ortalık amcık kaynıyor. *O la la, hadi dansa, o la la, Simon dansa…* Her ırktan, renkten, inançtan ve milletten piliçler geziniyor ortalıkta. Evet oğlum, evet! Harekete geçmenin zamanı. İki Uzakdoğulu tip haritayı incelemekte. Simone ekspres, her zaman yardıma hazır. Sikmişim Rents'i, hıyarın teki, fazlasıyla Amerikan.

“Size yardımcı olabilir miyim? Nereye gidiyosunuz?” diye soruyorum. *Bildik İşkoç konukşeverliği, evet, yoktur üştüne, diyor genç Sean Connery, yeni Bond, çünkü kızlar, bu yeni bağımlılık…”* “Royal Mile’ı arıyoruz,” diye karşılık veriyor kibar, İngiliz sömürgesi bi ses yüzüme. Ne biçim kayılır bu ufaklıklara. *Simple Simon der ki, ellerinizi ayaklarınızın üstüne koyun…*

Rent Boy amcık dolu bi fıçıda pörsümüş bi kamışı andırıyor tabii ki. Bazen bu denyonun, ereksiyonun yüksek duvarların üzerinden işemeye yaradığını sandığını düşünüyorum.

“Bizi takip edin. Gösteriye mi gidiyorsunuz?” Festival, piliçleri kovalamak için şahane bi zamandır.

“Evet.” Çin bebeklerinden biri elime üzerinde *Brecht: Kafkas Tebeşir Dairesi, sahneye koyan Nottingham Üniversitesi Tiyatro Topluluğu* yazılı bi kâğıt parçası tutuşturuyor. Kuşku yok ki, yerel çocukların kan kanseri olmalarına neden olacak elektrik santrallerinde çalışmak üzere mezun olmadan önce sanata da el atmak isteyen sivilceli suratlı otuzbircilerden ya da fabrikaları kapatıp insanları yoksulluğa ve umutsuzluğa iten yatırım danışmanlarından oluşmuş bi tiyatro topluluğu söz konusu. Yine de sahnenin tozunu yutma meselesini sistemimizden atalım. Siktiğimin bok çuvalları, benimle aynı kanıda değil misin, Sean, bi zamanlar süt dağıtıcılığı yapan kafadar dostum benim? *Evet, Şimon, şok doğru bi noktaya parmak baştın*. Koca Sean’la pek çok ortak yanımız var. İkimiz de Edina çocuğuyuz, ikimiz de eski süt dağıtıcısıyız. Ben sadece Leith güzergâhında dağıtım yapardım, oysa Sean, yaşlı osurukların dediğine bakılırsa, kentin bütün evlerine dağıtım yaparmış. Çocuk çalıştırma yasaları daha laçkaymış herhalde. Benzeşmediğimiz alanlardan biri, yakışıklılık. Simon o konuda Sean’dan daha Sean’dır.

Şimdi de Rents *Galileo, Cesaret Ana, Baal* ve bütün o zırvalıklar üzerine bi şeyler geveliyor. Kancıklar etkilenmiş gibiler ama. Bayıltıncaya kadar sikin beni! Bu aptal götün kendine göre faydaları da var demek. Ne şaşırtıcı bi dünya. *Evet Şimon, ne kadar çok görürşem, o kadar az inanıyorum.* Sen ve ben uşta, Sean.

Çinli kancıklar gösteriye gitmek üzere ayrılıyorlar, fakat daha sonra bi içki içmek için bizimle Deacons’da buluşmayı kabul ediyorlar. Rents

gelemeyecek. Yüreğim paralandı, amına koyiyim. Ağlaya ağlaya uyuyakalacağım. Bayan Mogadon'la buluşması gerekiyormuş, güzel Hazel'la… iki pilici tek başıma idare etmem gerekecek… bara gitmeye karar verirsem tabii. İşi başından aşkın bi adamım ben. *İnşan önce şorumluluklarını yerine getirmeli, değil mi Sean? Keşinlikle Şimon.*

Rents'i başımdan defediyorum, gidip kendini uyuşturucuyla öldürsün. Ne biçim arkadaşlarım var benim. Spud, Second Prize[2], Begbie, Matty, Tommy. Bütün bu puştlar tek bi sözcüğü işaret ederler: SI-NIR-LI. Son derece sınırlı bi arkadaş çevresi. Umutsuzlardan, kerestelerden, haytalardan ve cankilerden gına geldi. Genç ve dinamik bi adamım ben, cemiyet merdivenlerinin basamaklarını hızla tırmanıyorum, çekilin önümden, açılın, açılın…

… Sosyalistler sürekli yoldaşlarından, sınıfından, sendikandan ve toplumundan söz ediyorlar. Sikmişim bütün bunları. Sağcılar patronlarından, ülkenden, ailenden söz ediyorlar. Onların taa amına koyiyim. Ben varım, BEN, Simon David Williamson, Bİ NUMARA, dünyaya karşı ve sonuç baştan belli. *Bu kadar kolay bu iş…* Hepsinin amına koyiyim. *Şınır tanımayan bireyşelliğine hayranım, Şimon. Şen bana gençliğimi anımşatıyorsun.* Bunu duymak beni şevindiriyor, Sean. Daha önce başkalarından da duydum aynı şeyi.

Aman… Hearts atkısı takmış sivilceli suratlı bi göt… Evet, bugün kendi sahalarında oynuyor amcıklar. Şuna bak; zevksizliğin doruk noktası. Erkek kardeşimi Hearts atkısıyla görmektense kız kardeşimi genelevde görmeyi yeğlerim, şaka etmiyorum… *vay vay vay, kısrak gibi bi hatun daha… sırt çantalı… bronzlaşmış… hmmm…em, göm, em, göm…*hepimiz yıkılırız…

…nereye gitmeli… spor salonunda sıkı bi ter mi atsam, sauna ve solaryum da var artık… kasları toparlayalım… eroin korkuları tatsız bi anıdan ibaret artık. Çinli piliçler, Marianne, Andrea, Ali… hangi şanslı hatuna dalacağım bu gece? En iyi sikişen kim? Canım, benim elbette. Kulüpte bi çıtır da ayarlayabilirim. Dinamikler sihirli. Üç grup var; kadınlar, heteroseksüel erkekler ve eşcinsel erkekler. Eşcinsel erkekler kaslı kolları ve bira göbekleriyle kapı görevlilerini çağrıştıran heteroseksüel erkeklerin peşinde. Heteroseksüel erkekler kıvrak ve fit vücutlu yumuşak oğlanlara kesik kadınların peşinde. Kimse iştediğini elde edemiyor. Şen ve ben hariç, hı Sean? *Keşinlikle Şimon.*

Umarım son gittiğimde bana iş atan oğlan orda değildir. Kafeteryada HIV virüsü kaptığını söyledi bana, ama endişeye mahal yoktu, ölüm fermanı değildi, kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Ne tür bi amcık bi yabancıya böyle bi şey söyler? Palavradır muhtemelen.

Amına koduğumun kurnaz ibnesi… aklıma gelmişken, prezervatif almalıyım… ama Edinburgh'da bi hatunla yatıp HIV kapmak imkânsız. Küçük Goagsie'nin virüsü bu yolla kaptığını söylüyorlar, bana kalırsa ya damardan takılmıştır ya da oğlanlardan birini düzmüştür. Virüsü Renton, Spud, Swanney ve Seeker gibilerle eroin çakarak kapmamışsan, sana bulaşmayacak demektir… yine de… kaderi kışkırtmanın alemi yok… ama neden olmasın… en azından hâlâ burda olduğumu biliyorum, hâlâ hayattayım; bi hatunla yatıp parasını yeme fırsatı olduğu sürece, ki budur önemli olan, bu.

Kahrolası göğsümün ortasında sıkılmış bi yumruk gibi duran KARA DELİĞİ doldurabilecek başka bi bok bulamadım bugüne dek, çünkü yok.

Aile İçinde Büyümek

Annesinin kuşkuya yer bırakmayan öfke dolu bakışlarına rağmen Nina nasıl bir kusur işlediğini kestiremiyordu. İşaretler kafa karıştırıcıydı. Önce: Çekil yolumdan; sonra: Orada dikilip durma. Akrabalardan bir grup Alice yengesinin önünde etten bir duvar örmüştü. Nina bulunduğu yerden Alice'i göremiyordu, fakat odanın karşı tarafında kopan yatıştırıcı yaygaradan yengesinin oralarda bir yerde olduğu anlaşılıyordu.

Annesiyle göz göze geldi. Gözlerini Nina'ya dikmişti ve hydra'nın başlarından birini andırıyordu. Nur-içinde-yatsın ve çok-iyi-adamdı gibi teselli sözcüklerinin arasında Nina annesinin dudaklarında 'Çay' sözcüğünün belirdiğini gördü.

İşareti görmezden gelmeye çalıştı, fakat annesi anında tıslayıp sözcüklerini jet gibi gönderdi. "Daha çay yap."

Nina elindeki *NME* dergisini yere fırlattı. Koltuktan kalkıp büyük yemek masasına gitti, üzerinde çaydanlık ve neredeyse boş bir süt ibriği bulunan tepsiyi aldı.

Mutfağa girdi ve aynada kendine baktı; üstdudağının üzerindeki sivilceye odaklandı özellikle. Küt kesilmiş siyah saçları önceki gece yıkamış olmasına rağmen yağlı görünüyordu. Karnını ovuşturdu, sıvı ödemiyle şişti karnı. Regl olmak üzereydi. Bir bu eksikti şimdi.

Nina bu tuhaf matem festivaline ait hissetmiyordu kendini. Abartılı buluyordu. Andy dayısının ölümü karşısında sergilediği umursamazlık sadece kısmen yapmacıktı. Küçük bir çocukken en gözde dayısı olmuştu Andy, onu çok güldürürdü, ona öyle söylenmişti en azından. Gerçi biraz hatırlıyordu. Şunlar olmuştu örneğin; şakalaşma, gıdıklama, oynama, aşırı miktarlarda dondurma ve şekerleme. Şimdiki kendiyle o zamanki kendi arasında duygusal bir bağ kuramadığı için Andy dayısıyla da kuramıyordu. Bebeklik ve çocukluk günlerinden söz eden akrabalarını dinlerken utancından yerin dibine geçiyordu. Şimdiki hâlini reddetmek gibi geliyordu ona. Daha da kötüsü, yakışık almıyordu.

En azından mateme uygun giyinmişti, herkesin ona hatırlattığı gibi. Akrabalarını son derece sıkıcı buluyordu. Yaşamın acımasızlığına karşı sıradanlığa tutunuyorlardı; sıradanlık onları bir arada tutan tutkal görevi görüyordu.

“Bu kız siyah dışında hiçbir şey giymez. Benim zamanımda kızlar vampir gibi görünmektense canlı renkleri yeğlerlerdi.” Boab dayıydı bunu söyleyen; şişman, aptal Boab dayı. Akrabalar gülmüşlerdi. Herkes gülmüştü. Aptal, bayağı kahkahalar. Gülünç bir şey duymuş yetişkinlerin tepkisinden çok, okul kabadayısının yanında görünmeye çalışan ürkek çocukların asabi kahkahası. Nina ilk kez gülme eyleminin mizahla sınırlı olmadığını idrak etti. Acımasız Azrail’e karşı gerilim boşaltma işlevini de görüyordu. Andy’nin ölümü bu temayı herkesin kişisel gündeminde birinci sıraya oturtmuştu.

Su kaynadı. Nina çayı yapıp salona döndü.

“Üzülme, Alice. Elden bir şey gelmez, hayatım. İşte, Nina çayı getirdi,” dedi Avril teyzesi. Nina İngiliz çayına belki de fazla umut bağlandığını düşündü. Yirmi dört yıllık hayat arkadaşının yitirilişini telafi etmesi beklenebilir miydi?

“Kalp hastalığı başka bi şeye benzemiyor, çok kötü,” diye buyurdu Kenny dayısı. “Ama acı çekmedi hiç olmazsa. Şu büyük K harfiyle başlayan hastalıktan iyi, onunla acı çekerek çürüyorsun. Babamız da kalp krizinden gitti. Fitzpatrick’lerin laneti... Büyükbabandan söz ediyorum.” Nina’nın kuzeni Malcolm’a bakıp gülümsedi. Malcolm, Kenny’nin yeğeni olmakla birlikte, dayısından sadece dört yaş küçüktü ve ondan daha büyük gösteriyordu.

“Bir gün kalp sorunları, kanser manser, her şey unutulacak,” dedi Malcolm.

“Evet, evet. Tıp bilimi. Senin Elsa’n nasıl bu arada?” diye sordu Kenny sesini alçaltarak.

“Bir ameliyata daha girmesi gerekiyor. Fallopi tüpleriyle ilgili. Anladığım kadarıyla yaptıkları…”

Nina döndü ve odadan çıktı. Karısının çocuk doğurabilmek için geçirdiği ameliyatlardan başka bir şeyden konuşmazdı bu Malcolm. Ayrıntıları dinlemeye tahammülü yoktu. İnsanlar başkalarının bu tür şeyleri dinlemeye hazır olduklarını nasıl varsayıyorlardı? Bir kadın kafa ütüleyecek bir velet sahibi olmak için bütün bunlara nasıl olur da katlanırdı? Bir erkek karısını böyle bir şey yapmaya nasıl teşvik ederdi? Holü geçerken kapı zili çaldı. Cathy teyze ile Davie enişte gelmişlerdi. Leith’den Bonnyrigg’e oldukça çabuk varmışlardı.

Cathy teyze Nina’ya sarıldı “Ah, canım benim. Nerde? Alice nerde?” Nina severdi Cathy teyzesini. Teyzelerinin içinde en açık yürekli olan oydu ve Nina’ya çocuk muamelesi yapmazdı.

Cathy gidip önce görümcesi Alice’e sarıldı, sonra Nina’nın annesi olan kız kardeşi Irene’e, sonra erkek kardeşleri Kenny ve Boab’a, bu sırayla. Nina bu sırayı anlamlı buldu. Davie herkesi başını üzüntülü bir biçimde sallayarak selamladı.

“Tanrım, senin külüstür minibüsle bayağı çabuk geldiniz, Davie,” dedi Boab.

“Evet. Çevre yolu zaman kazandırıyor. Portobello sapağından girdim, Bonnyrigg’e gelmeden önceki sapaktan çıktım,” diye açıkladı Davie,

göreviymiş gibi.

Zil çaldı yine. Doktor Sim'di bu kez gelen, aile doktoru. Dikkatli ve sorumluluğunun farkında, fakat aynı zamanda üzgün görünüyordu Sim. Aileye güven vermek için pragmatik gücünü muhafaza ederken, bir yandan da hareketleriyle ölçülü bir şefkat göstermek zorundaydı. Sim bunu başarabildiğini düşünüyordu.

Nina da öyle düşünüyordu. Teyzeleri bir rock grubunun etrafını saran grupiler gibi doktorun etrafını sardılar. Bir süre sonra Bob, Kenny, Cathy, Davie ve Irene Doktor Sim'i yukarı çıkardılar.

Onlar odadan çıkarlarken Nina reglinin başladığını hissetti. O da peşlerinden yukarı çıktı.

"Çekil yoldan!" diye tısladı Irene kızına.

"Tuvalete gidiyorum," dedi Nina, kızgınlıkla.

Tuvalete girince siyah, dantel eldivenlerinden başlayarak giysilerini çıkardı. Zararın boyutunu inceledi ve akıntının külotuna geçtiğini fakat siyah çoraplarına bulaşmadığını gördü.

Yoğun ve koyu kan damlaları halıya düşerken, "Kahretsin," dedi. Tuvalet kâğıdından birkaç şerit koparıp akıntıyı durdurmak için bacaklarının arasına bastırdı. Sonra banyo dolabına baktı, fakat ne tampon vardı ne de kadın pedi. Alice regl olamayacak kadar yaşlanmış mıydı? Muhtemelen.

Biraz tuvalet kâğıdı ıslatıp halıdaki lekelerin çoğunu silmeyi başardı.

Nina çabucak duşa girdi. Altını yıkadıktan sonra tuvalet kâğıdından bir ped yaptı. Külotu dışındaki giysilerini çabucak giydi. Külotunu lavaboda yıkadı, sıktı ve ceketinin cebine koydu. Üstdudağının üzerindeki sivilceyi sıktı ve kendini çok daha iyi hissetti.

Nina diğerlerinin odadan çıkıp aşağı indiklerini duyuyordu. Eve tahammül edemediğini hissetti ve oradan çıkıp gitmeyi arzuladı. Annesinden para istemek için fırsat kolluyordu zaten. Shona ve Tracy ile Calton Stüdyo'da çalan bir grubu dinlemek üzere Edinburgh'a gitmesi gerekiyordu. Regl olmuşken gidecek olmaktan memnun değildi, çünkü Shona'nın dediği gibi, erkekler ne yaparsan yap regl olduğunu anlıyorlardı;

kokusunu alıyorlardı. Shona çok şey biliyordu erkeklere dair. Nina'dan bir yaş küçüktü, ama iki kez seks yapmıştı, bir kez Graeme Redpath ile bir kez de Aviemore'da tanıştığı Fransız bir çocukla.

Nina henüz kimseyle birlikte olmamıştı, bakireydi. Tanıdığı kızların neredeyse hepsi seksin boktan bir şey olduğunu söylüyorlardı. Oğlanlar salaktılar; fazlasıyla suratsız ve sıkıcıydılar ya da fazla heyecanlı. Oğlanların üzerinde bıraktığı etkiyi görmek hoşuna gidiyordu Nina'nın, onu seyrettiklerinde yüzlerinde beliren donuk ve alık ifadeyi görmek. Zamanı geldiğinde daha olgun biriyle seks yapacaktı. Daha yaşlı biriyle, ama ona kanlı gözleriyle ve dudaklarını hafifçe yalayarak köpek gibi bakan Kenny dayısı gibi biriyle değil. Kenny dayısının, yaşına rağmen, Shona ve diğer kızların birlikte oldukları beceriksiz oğlanlardan pek farklı olmayacağına dair tuhaf bir sezgisi vardı.

Konsere gidip gitmeme konusunda kararsız kalmakla birlikte, gitmemenin alternatifi evde kalıp televizyon seyretmekti. Daha doğrusu annesi ve objeler taşıyıcı kayışta belirir belirmez heyecanlanıp tiz ve gıcık sesiyle adlarını hızla saymaya başlayan sinir kardeşiyle *Bruce Forsyth'ın Nesil Oyunu*'nu izlemek. Annesi salonda sigara içmesine bile izin vermiyordu. Oysa gerizekâlı erkek arkadaşı Dougie'nin içmesine ses çıkarmıyordu. O içtiğinde sigara kanser ve kalp krizinin nedeni olmaktan çıkıp hafif mizahi bir konuya dönüşüyordu. Nina sigara içmek için üst kata çıkmak zorunda kalıyor ve bundan nefret ediyordu. Odası soğuktu, doğalgaz sobasını yakıp odayı ısıtıncaya kadar bir paket Marlborough'yu bitirmek işten bile değildi. Bütün bunlara katlanamayacaktı. Riske girip konsere gidecekti.

Nina tuvaletten çıkarken Andy dayısına baktı. Ceset yatakta yatıyordu, üzeri örtülüydü. Hiç olmazsa ağzını kapatabilirlerdi, diye geçirdi içinden. Sarhoşken, futbol ya da siyaset üzerine tartışırken ölüm tarafından dondurulmuş gibi duruyordu. Ceset zayıf ve kuru görünüyordu, ama hep öyle olmuştu Andy. O ısrarcı, her zaman her yerde olan kemikli parmaklar tarafından kaburgalarından gıdıklandığı zamanları hatırladı. Andy her zaman ölmekteydi belki de.

Alice'in ödünç almaya değecek bir külotu olup olmadığına bakmak için şifonyerin çekmecelerini karıştırmaya karar verdi. Üst çekmecede Andy'nin çoraplarıyla külotları duruyordu. Alice'in iç çamaşırları bir alt çekmecedeydi. Alice'in iç çamaşırlarının çeşitliliği karşısında şaşkınlık

geçirdi Nina. Aralarında Nina'nın üzerine tuttuğu ve neredeyse dizlerine kadar inen kocaman külotlar olduğu gibi, yengesinin giyeceğini asla tahmin edemeyeceği dantelli minik slipler de vardı. Bir tanesinin kumaşı Nina'nın siyah dantel eldivenlerinin kumaşına benziyordu. Külotun kumaşına bakmak için eldivenlerini çıkardı. O külotu beğenmesine rağmen çiçekli pembe bir külot seçip giymek üzere tuvalete döndü.

Aşağı indiğinde toplantının temel sosyal yağlayıcısı olarak çayın yerini alkolün almış olduğunu gördü. Doktor Sim elinde viskisiyle durmuş Kenny dayı, Boab dayı ve Malcolm ile sohbete dalmıştı. Malcolm'un doktora falop tüpleri hakkında bir şeyler sorup sormayacağını merak etti. Erkekler içkilerini metin bir tavırla yudumluyorlardı, bir görevi yerine getirirmiş gibi. Yasta olunmasına rağmen bir rahatlama duygusu vardı havada. Bu Andy'nin üçüncü kalp kriziydi ve artık rahmetli olduğuna göre telefonda Alice'in sesini her duyduklarında yürekleri ağızlarına gelmeden kendi hayatlarını sürdürebileceklerdi.

Bir başka kuzen gelmişti bu arada, Malky'nin kardeşi Geoff. Nina'ya nefretle akraba bir duyguyla baktı Geoff. Rahatsız edici ve tuhaf bir bakıştı. Salağın tekiydi ama. Nina'nın bütün kuzenleri öyleydi. Onun tanıdıkları en azından. Cathy teyzesiyle Glasgowlu bir Protestan olan Davie eniştesinin iki oğulları vardı: Askerlikten yeni terhis olmuş Billy ve uyuşturucu bağımlısı olduğu söylenen Mark. Ne Andy'yi ne de Bonnyrigg sakinlerini tanıdıkları için onlar gelmemişlerdi. Cenaze törenine geleceklerdi muhtemelen. Gelmeyebilirlerdi de. Cathy ile Davie'nin bir zamanlar bir oğulları daha vardı, fakat bir yıl kadar önce ölmüştü. Zihinsel ve fiziksel özürlü olduğu için hayatının büyük bir kısmını hastanede geçirmişti. Nina onu sadece bir kez görmüştü, tekerlekli iskemlesinde çarpık bir biçimde oturuyordu; ağzı açıktı ve boş boş bakıyordu. Cathy ve Davie onun ölümü hakkında ne hissetmişlerdi acaba? Yine üzülmüş fakat belki de rahatlamışlardı.

Kahretsin. Geoff konuşmak için ona doğru geliyordu. Nina bir keresinde onu Shona'ya göstermiş ve Shona onun İskoç pop grubu Wet Wet Wet'den Marti'yi andırdığını söylemişti. Nina, Marti'den de Wet Wet Wet grubundan da nefret ederdi, Geoff'in Marti'ye hiç benzemediğine karar vermişti.

"N'aber, Nina?"

“İyi. Yazık oldu Andy dayıya.”

“Evet. Ne denir ki?” dedi Geoff omuz silkerek. Yirmi bir yaşındaydı ve Nina onun çok yaşlı olduğunu düşünüyordu.

“Okul ne zaman bitiyor?” diye sordu Geoff.

“Seneye. Bu sene bırakacaktım ama annem bir sene daha sabretmemi istedi.”

“Seviye belirleme derslerinden alıyor musun?”

“Evet.”

“Hangilerini?”

“İngilizce, Matematik, Cebir, Sanat, Muhasebe, Fizik, Çağdaş Eğitim.”

“Geçecek misin?”

“Geçerim. Zor değiller. Matematik dışında.”

“Sonra ne yapacaksın?”

“İş bulacağım. Belki bir meslek kursuna giderim.”

“Üniversite sınavlarına hazırlanmayı düşünmüyor musun?”

“Ne gerek var?”

Geoff’in biraz düşünmesi gerekti. Bir süre önce İngiliz Edebiyatı bölümünden mezun olmuştu ve işsizdi. Onunla birlikte mezun olan arkadaşlarının çoğu işsizdi. “Güzel bir sosyal hayatın olur,” dedi.

Nina, Geoff’in ona nefretle değil de, şehvetle baktığını fark etti. Belli ki gelmeden önce içki içmiş, bu da çekingenliğini azaltmıştı.

“Gerçekten büyümüşsün, Nina,” dedi.

“Evet,” dedi Nina kızararak; ne yaptığının farkındaydı ve bu yüzden kendinden nefret ediyordu.

“Burdan çıkmaya ne dersin? Barlara girebiliyor musun? Bir yerde bir içki içerdik.”

Nina öneriyi tarttı. Her ne kadar Geoff okul geyiği yapsa da, orada kalmaktan iyiydi. Barda görüleceklerdi mutlaka, Bonnyrigg'di orası ve biri konuşacaktı. Shona ile Tracy'nin haberi olacak, o esmer ve daha yaşlı tipin kim olduğunu bilmek isteyeceklerdi. Kaçırılmayacak bir fırsattı bu.

Sonra Nina eldivenleri hatırladı. Dalgınlıkla onları Andy'nin odasındaki şifonyerin üzerinde unutmuştu. Geoff'den izin istedi. "Evet, olur. Önce tuvalete gitmem gerekiyor."

Eldivenler şifonyerin üzerinde duruyorlardı. Eldivenleri alıp ceketinin cebine koydu, fakat o cebinde ıslak külotu olduğu için onları hemen çıkarıp öteki cebine attı. Dönüp Andy'ye baktı. Farklı görünüyordu. Terliyordu. Sonra seğirdiğini fark etti. Tanrım, emindi seğirdiğini gördüğünden. Andy'nin eline dokundu. Sıcaktı.

Nina koşarak aşağı indi. "Andy dayı! Galiba… galiba… gelseniz iyi olacak… Henüz gitmemiş gibi…"

Şaşkınlıkla baktılar ona. İlk tepkiyi Kenny verdi ve basamakları üçer üçer tırmanarak yukarı çıktı. Doktor Sim ile Davie de peşinden yukarı çıktılar. Alice sinirli bir biçimde seğirdi. Ağzı açıktı fakat olanları henüz kavramamıştı. "İyi adamdı… Bir kez olsun el kaldırmadı bana…" diye inledi yarı baygın. Fakat içinde bir şey onu diğerlerini izlemeye itti.

Kenny kardeşinin terli alnına ve eline dokundu.

"Yanıyor! Andy ölmemiş! ANDY ÖLMEMİŞ!"

Sim cesedi incelemek üzereyken Alice tarafından kenara itildi. Kadın baygınlık halinden çıkmıştı, pijamasıyla yatan sıcak bedenin üzerine kapandı.

"ANDY! ANDY, BENİ DUYUYOR MUSUN?"

Andy'nin başı yana kaykıldı, fakat aptal ve donuk ifadesi hiç değişmedi, bedeni hiç kımıldamadı.

Nina asabi bir biçimde kıkırdadı. Alice'i Andy'nin üzerinden alıp tehlikeli bir ruh hastasıymış gibi tuttular. Doktor Sim, Andy'yi muayene ederken kadın erkek herkes Alice'i yatıştırmaya çalışıyordu.

“Hayır. Üzgünüm. Bay Fitzpatrick ölü. Kalbi durmuş,” dedi Sim kederli bir ses tonuyla. Geriye çekilip elini yatak çarşafının altına soktu. Sonra eğilip yatağın altından beyaz bir kablo çekti ve kablonun üzerindeki düğmeyi kapattı.

“Biri elektrikli battaniyeyi açık unutmuş. Cesedin sıcaklığının ve terlemesinin nedeni bu,” dedi.

“Tanrım. Şu işe bak,” diye güldü Kenny. Geoff’in ona alev saçan gözlerle baktığını gördü. Kendini temize çıkarmak için, “Andy gülmekten altına işerdi. Mizah duygusu çok güçlüydü bildiğiniz gibi,” dedi. Avuçlarını açtı.

“Ne patavatsız adamsın… Alice burda…” diye kekeledi Geoff, öfkeyle. Sonra dönüp odadan çıktı.

“Geoff. Geoff. Dur bir dakika, dostum…” diye yakardı Kenny. Ön kapının çarpıldığını duydular.

Nina altına işeyeceğinden korktu. Bedeninin sarsılmasına neden olan gülme krizini engellemeye çalışırken iki yanına ağrılar saplandı. Cathy kolunu Nina’nın omzuna dayadı.

“Ziyan yok hayatım. Ağlamak iyi gelir,” dedi ve Nina bir bebek gibi ağlamakta olduğunu idrak etti. Cathy’nin kollarına yığıldı ve güçlü hıçkırıklarla sarsılırken bedenindeki gerilim çözülüp dışarı aktı. Bilinci anılarla, tatlı çocukluk anılarıyla dolup taştı. Andy ile Alice’e dair anılar, bir zamanlar orada, teyzesiyle eniştesinin evinde var olan mutluluğa ve sevgiye dair.

Yılbaşı Gecesi Zaferi

“Mutlu yıllar, küçük amcık seni!” Franco kolunu Stevie’nin başına doladı. Ayık ve sıkıntılı olan Stevie kendini akışa bırakmaya çabalarken boyun kaslarının yırtılır gibi olduğunu hissetti.

Franco’nun kutlamasına elinden geldiğince sıcak bir karşılık vermeye çalıştı. Ardından muhtelif Mutlu-Yeni-Yıl dilekleri geldi; kararsız elleri ezildi, kasılmış sırtı tokatlandı, kapalı ve tepkisiz dudakları öpüldü. Telefon, Londra ve Stella dışında hiçbir şey düşünemiyordu oysa.

Stella aramamıştı. Daha kötüsü, o Stella'yı aradığında evde bulamamıştı. Annesinde de değildi. Stevie Edinburgh'a dönerek meydanı Keith Millard'a bırakmıştı. Fırsatı değerlendirecekti orospu çocuğu. Şimdi birlikteydiler muhtemelen, dün gece oldukları gibi. Çapkın bir tipti Millard. Stevie de öyleydi. Stella da. Kötü bir birleşim söz konusuydu. Stella dünyanın en harikulade kadınıydı Stevie'nin gözünde. Bu da onu daha az çapkın kılıyordu; hatta, iffetli.

"Gevşe biraz amına koyiyim! Yılbaşı gecesi!" Önermekten çok emretmişti Franco. Tarzı buydu. İnsanlar iyi vakit geçirmeye zorlanmalılardı gerekirse.

Genellikle gerekmezdi. Herkesin kafası ürkütücü derecede iyiydi zaten. Bu dünyayı bir süre önce terk ettiği dünyayla uzlaştırmakta zorlanıyordu Stevie. Şimdi de herkesin ona baktığını hissediyordu. Kimdi bu insanlar? Ne istiyorlardı? Arkadaşlarıydılar ve onu istiyorlardı, buydu sorunun yanıtı.

Pikapta dönen şarkı bilincine matkap gibi işleyip sefaletini daha da artırdı.

Bir kız sevdim, güzel mi güzel,
Vadideki süpürge çalısı kadar tatlı,
Süpürge çalısı kadar tatlı,
Güzel, mor süpürge çalısı,
Mary, İskoç yaban sümbülüm benim.

Herkes büyük bir hazla şarkıya katıldı. "Harry Lauder'ın üzerine yok. Yılbaşında, yani," dedi Dawsie.

Etrafındaki yüzlerde gördüğü mutluluk kendi sefaletinin boyutlarını ortaya koyuyordu. Melankoli dipsiz bir kuyuydu ve o hızla düşüyor, iyi zamanlardan giderek uzaklaşıyordu. Güzel günler eziyet verici bir biçimde çok yakınında beliriveriyorlardı; etrafında yaşandıklarına tanık oluyordu. Zihni zalim bir zindandan farksızdı, tutsak ruhuna özgürlüğü şöyle bir gösteriyor, daha fazlasını esirgiyordu.

Export birasını yudumladı ve geceyi diğerlerinin keyfini fazla kaçırmadan atlatabilmeyi umdu. Asıl sorun Frank Begbie'ydi. Parti onun evinde veriliyordu ve Begbie herkesin eğlenmesi gerektiğine karar vermişti.

“Bu geceki maç için sana da bilet aldım, Stevie. Canlarına okuyacağız o Jambo amcıklarının,” dedi Renton ona.

“Maçı pub’da seyreden yok mu? Uydudan yayınlanacağını sanıyordum, hani.”

Stevie’nin tanımadığı ufak tefek, siyah saçlı bir kızla sohbet eden Sick Boy ona doğru döndü.

“Siktir git, Stevie. Londra’da çok kötü alışkanlıklar ediniyorsun, söylüyorum sana. Futbolu televizyonda izlemekten nefret ederim. Prezervatifle sikişmek gibi. Güvenli seks, güvenli futbol, güvenli şu, güvenli bu. Hadi hepimiz etrafımızda güvenli bi dünya inşa edelim,” dedi alaycı bir tonla, yüzünü ekşiterek. Sick Boy’un doğal öfkesinin boyutunu unutmuştu Stevie.

Rents de katıldı Sick Boy’a. Bu olağandışı, diye geçirdi içinden Stevie. Kedi köpek gibiydiler genellikle. Biri tatlı dese, öbürü bok derdi. “Naklen yayınları yasaklayıp tembel şişkoları kıçlarını kaldırıp stadyumlara gitmeye zorlamalılar.”

“Beni ikna ettin,” dedi Stevie uysal bir tonla.

Rents ile Sick Boy’un ittifakı fazla sürmedi.

“Kıç kaldırmaktan söz edene bak. Kanepe patatesinden farkın yok amına koyiyim. Eroine on dakika ara verirsen bu sene geçen sene gittiğinden daha çok maça gidersin,” dedi Sick Boy, dudak bükerek.

“Utanmadan konuşuyorsun bi de…” dedi Rents. Sonra Stevie’ye dönüp başparmağını Sick Boy’a doğru salladı. “Bu amcığa üzerinde taşıdığı uyuşturucular yüzünden Çizme dendiğini biliyor muydun?”

Didişmeye devam ettiler. Eskiden olsa Stevie bunun tadını çıkarırdı. Ama şimdi onu tüketiyordu.

“Unutma Stevie, Şubat ayında yanına gelip kalacağım bi süre,” dedi Rents ona. Stevie başını salladı. Rents’in bu meseleyi unutmuş olduğunu ya da vazgeçtiğini umuyordu. Rents arkadaşıydı, fakat uyuşturucu sorunu vardı. Londra’da Tony ve Nicksy ile takılıp eroine başlayacaktı yine. Sürekli işsizlik sigortası çeklerinin postalanabileceği yeni adresler peşindeydiler.

Rents hiçbir zaman çalışmıyordu, ama parasız da kalmıyordu. Sick Boy da öyleydi, fakat o başkalarının parasını kendininmiş gibi görürdü.

“Maçtan sonra Matty’nin evinde parti var. Yeni dairesi Lorne Caddesi’nde. Sakın geç kalmayın,” diye bağırdı Frank Begbie onlara.

Bir parti daha. İş gibi geliyordu Stevie’ye bu partiler. Yılbaşı bitmek bilmeyecekti. Ancak ayın dördünde biraz hız kesmeye başlardı, partilerin arası uzamaya başladığında. Aralar uzaya uzaya hafta sonlarına kayacak ve hayat normale dönecekti.

Yeni gelenler vardı. Küçük daire dolup taşıyordu. Stevie, Dilenci[3]’yi, yani Franco’yu hiç bu kadar kendiyle barışık görmemişti. Rab McLaughlin ya da diğer adıyla Second Prize, Begbie’nin perdelerinin arkasına kustuğunda saldırıya uğramamıştı örneğin. Second Prize haftalardır sarhoş dolanıyordu zaten. Yılbaşı elverişli bir kılıftan ibaretti onun gibiler için. Kız arkadaşı, Carol, onun bu davranışı karşısında sabrını yitirmiş, basıp gitmişti. Second Prize kızın orda olduğunun farkında değildi zaten.

Stevie mutfağa gitti, daha sessizdi orası, hem telefonun zilini duyma şansı vardı en azından. Yupi bir iş adamı gibi annesine gitmesi muhtemel yerlerin telefon numaralarını bırakmıştı. Ararsa onları Stella’ya versin diye.

Kentish Town’daki o ahırı andıran, nadiren gittikleri çirkin pub’da Stella’ya ona karşı hissettiklerini söylemişti. Yüreğini sonuna kadar açmıştı. Stella düşünmek için zamana ihtiyaç duyduğunu, bir şey diyemeyecek kadar şaşkın olduğunu söylemişti. Stevie İskoçya’dan döndüğünde onu arayacaktı. Ve konu kapanmıştı.

Pub’dan çıkıp kendi yollarına gitmişlerdi. Stevie spor çantasını omzuna asıp Kings Cross’a gitmek için tren istasyonuna doğru yürümeye başlamıştı. Durmuş, dönmüş ve Stella’nın köprüyü geçişini seyretmişti.

Ceketi, mini eteği, kalın, siyah yün çorapları ve topuklu botlarıyla yürürken uzun kahverengi bukleleri rüzgârda uçuşmuştu. Stevie dönüp ona bakar diye beklemişti. Dönmemişti ama. Stevie istasyonda bir şişe viski satın almış, tren gelinceye kadar şişenin dibini bulmuştu.

O günden beri de değişmemişti havası. Formika tezgâhın üzerine oturup yer karolarını inceledi. Franco’nun sevgilisi June girdi içeri, içki koyarken

ona gülümsedi. June hiç konuşmaz, partilerde donup kalırdı. Franco ikisi için de yeterince konuşurdu zaten.

June çıktıktan sonra Nicola girdi içeri, ardından da onu sadık bir köpek gibi salyaları akarak izleyen Spud.

"Hey… Stevie… Mutlu Yıllar… hani…" dedi Spud sözcükleri yayarak.

"Biz görüştük Spud. Dün gece Tron'da birlikteydik. Hatırladın mı?"

"Hı… evet. Kendine dikkat kedioğlan," dedi Spud bir şişe elma şarabı kaparak.

"İyi misin, Stevie? Londra nasıl?" diye sordu Nicola.

Tanrım, hayır, diye geçirdi içinden Stevie. Nicola ile konuşmak kolaydır. Şimdi ona içimi dökmeye başlayacağım… Hayır, dökmeyeceğim… Evet, dökeceğim.

Stevie konuşmaya başladı. Nicola hoşgörüyle dinledi. Spud arada sırada bütün bu olanları "fazlasıyla ağır" bulduğunu söyleyerek anlayışlı bir biçimde başını sallıyordu.

Stevie kendini rezil ettiğini hissediyordu, ama yine de konuşmadan duramıyordu. Nicola'yı kim bilir ne kadar sıkmıştı, Spud'ı bile. Elinde değildi ama. Spud sonunda mutfağı terk etti, onun yerini Kelly aldı. Sonra Linda katıldı onlara. Salonda futbol tezahüratları söyleniyordu muhtemelen.

Nicola sağduyulu önerilerde bulundu: "Ya telefon et, ya onun seni aramasını bekle ya da onu görmeye git."

"STEVİE! İÇERİ GEL AMCIK!" diye kükredi Begbie. Stevie boyun eğip Frank'in onu salona sürüklemesine izin verdi. "Mutfakta manitalara iş koyuyorsun demek. Şurda duran yapmacık ibneden bile betersin, şu caz püristinden." Bir süre önce sohbet ederlerken gördüğü hatunla yiyişmekte olan Sick Boy'u işaret etti. Bir ara Sick Boy'un kendini kıza "caz püristi" olarak tanımladığını duymuşlardı.

Düştük yeşil Dublin yollarına – Kraliçeyi salla
Parlar miğferlerimiz ışıkta – Hun'ları salla
Kasaturalarımız keskin, silahlarımız hazır

Thompson tüfeklerimizin sesi yankılanır.[4]

Stevie somurtarak oturdu. Bu gürültüde telefonun zilini duyması mümkün olmayacaktı.

“Kesin şimdi sesinizi!” diye bağırdı Tommy. “Bu en sevdiğim şarkı.” The Wolftones *Banna Strand* şarkısına girdi. Tommy parçayı mırıldanmaya başladı, birkaç kişi ona eşlik etti.

Ooh, ıssız Ba-nna sahiliiiiii.

Wolftones *James Connoly*’yi söylemeye başladığında kimilerinin gözleri nemlendi. “Müthiş bi asi, olağanüstü bi sosyalist ve büyük bi Hibby[5]. James Connoly diyorum, amcık,” dedi Gav, başını kasvetli bir biçimde sallayan Renton’a.

Kimi şarkıya eşlik etti, diğerleri müziğe rağmen sohbet etmeye çalıştı. Fakat, *The Boys of the Old Brigade*[6] başladığında herkes katıldı. Sick Boy bile yiyişmeye ara verdi.

Ba-bam, ne-den böyle hü-zün-lü-süün
Bu gü-ze-lim Pas-kal-ya sa-ba-hın-daaa

“Söyle amcık!” dedi Tommy, Stevie’nin kaburgalarına bir dirsek yerleştirerek. Stevie’nin eline bir kutu bira daha tutuşturdu ve kolunu boynuna doladı.

Doğ-duk-la-rı top-rak-lar yü-zün-deeen
İr-lan-da-lı-lar gu-rur ve se-vinç do-luy-keeen

Bu hep birlikte şarkı söyleme tarzı Stevie’yi kaygılandırıyordu. Avazları çıktığı kadar şarkı söyleyerek güçlü bir kardeşliğin parçası olduklarını hissediyorlardı. Şarkının dediği gibi, “savaşa çağrı” müziğiydi bu, İskoçya ya da Yılbaşı’yla ilgisi yoktu. Savaş müziğiydi. Stevie kimseyle savaşmak istemiyordu. Ama harikulade bir şarkıydı aynı zamanda.

Alkolle arka plana itilen akşamdan kalmalıkların üzerine benzin dökülüyordu şimdi. Ürkütücü derecede güçlenmişlerdi. Gerçekle yüzleşme zamanı gelinceye dek içmeye devam edeceklerdi, yani bütün adrenalin son damlasına kadar tüketilinceye dek.

Tıp-kı se-nin gibi bir oğ-lan-dıım
IRA'ya ka-tıl-dıııım

Holdeki telefon çaldı. Telefonu June açtı, fakat Begbie ahizeyi elinden kapıp onu itti. June bir hayalet gibi salona döndü.

"Kimi? NE? KİMİ? STEVIE Mİ? TAMAM, Bİ DAKKA. BU ARADA, MUTLU YILLAR YAVRUM…" Franco ahizeyi masanın üzerine koydu. "Her kimsen amına koyiyim…" Salona döndü. "Stevie. Hatunun teki telefonda seni istiyor. Bi şeyler geveledi. Londra'dan arıyor."

"Vay canına! Seni puşt!" diye güldü Tommy, Stevie kanepeden ayağa fırlarken. Yarım saattir çişi vardı, ama bacaklarına güvenememişti. Şimdi mükemmel çalışıyorlardı.

"Steve?" Her zaman 'Stevie' yerine 'Steve' diye hitap ederdi ona. Londra'da herkes öyle hitap ederdi. "Nerdeydin?"

"Stella… Nerde miydim? Dün bütün gün seni aradım. Sen nerdeydin? N'apıyosun?" Az kalsın kiminlesin diye soracaktı, fakat son anda kendini tuttu.

"Lynne'deydim," dedi Stella. Elbette. Ablasında. Chingford ya da bir o kadar sıkıcı ve korkunç bir yer işte. Bir coşku dalgası kabardı Stevie'nin içinde.

"Yeni yılın kutlu olsun!" dedi, rahatlamış ve içi içine sığmayarak.

Hattan bip sesleri geldi, sonra makineye bozuk para atıldı. Evden aramıyordu Stella. Nerdeydi? Millard ile bir pub'da mı?

"Senin de yeni yılın kutlu olsun, Stevie. Kings Cross'tayım. On dakika sonra Edinburgh trenine bineceğim. On bire çeyrek kala beni garda karşılar mısın?"

"Ne! Şaka mı bu? On bire çeyrek kala başka hiçbi yerde olamam ki. Bu aldığım en güzel yeni yıl hediyesi… geçen gece söylediklerim… şimdi daha da eminim, biliyor musun…"

"Buna sevindim, çünkü ben de sana âşığım… Seni düşünmekten başka bi şey yapmadım."

Stevie yutkundu. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti. Bir tanesi yatağından ayrılıp yanağından aşağı süzüldü.

“Steve… İyi misin?” diye sordu Stella.

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Stella. Seni seviyorum. Eminim bundan, palavra sıkmıyorum.”

“Kahretsin… bozukluğum kalmadı. Benimle oyun oynama Steve, şakası yok bunun… On bire çeyrek kala görüşürüz… Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum! SENİ SEVİYORUM!” Bip sesleri duyuldu ve hat kesildi.

Stevie ahizeyi şefkatle tuttu, Stella’nın bir parçasıymış gibi. Sonra yerine koydu ve işemeye gitti. Hiç bu kadar hayat dolu hissetmemişti kendini. Klozete dökülen kokuşmuş sidiğini seyrederken şahane hayaller kurdu. Bütün dünyayı kucaklayan güçlü bir sevgi dalgası kabardı içinde. Yılbaşıydı. *Auld Lang Syne*. Herkesi seviyordu, en çok da Stella’yı ve partideki arkadaşlarını. Kankalarını. Sıcak kalpli asiler; toprağın tuzu. Buna rağmen, Jambo’ları da seviyordu. İyi insanlardı; takımlarını destekliyorlardı sadece. Pek çoğuna yeni yıl ziyaretinde bulanacaktı, maçın sonucu ne olursa olsun. Stella’yı kentin muhtelif yerlerindeki partilere götürmek çok keyifli olacaktı. Şahane olacaktı. Futbol ligleri aptalca ve anlamsız bir zırvalıktı; işçi sınıfının birleşmesini engelliyor, burjuvazinin egemenliğini rakipsiz kılıyordu. Stevie kafasında çözmüştü her şeyi.

Doğru salona gitti ve pikaba The Proclaimers’ın *Sunshine On Leith* plağını koydu. Nereye giderse gitsin orası yurduydu, bunlar da onun hemşerileri ve bu gerçeği kutlamak istiyordu. Birkaç homurtudan sonra şarkı etkisini gösterdi. Bir önceki plağın çıkarılmasına itirazlar Stevie’nin coşkulu ruh hâli idrak edildiğinde kesildi. Stevie, Tommy, Rents ve Dilenci’nin sırtına sertçe vurdu, yüksek sesle şarkı söyledi, Kelly ile vals yaptı ve diğerlerinin geçirdiği değişimin aşikârlığına dair tepkisini umursamadı.

“Aramıza hoş geldin,” dedi Gav ona.

Coşkusu maç boyunca sürdü, oysa diğerlerinin keyfi kaçmıştı. Bir kez daha arkadaşlarından uzak düşmüştü. Önce mutluluklarını paylaşamamıştı,

şimdi de üzüntülerini paylaşamıyordu. Hibs yeniliyordu Hearts'a. İki takım da inanılmaz sayıda atak yapıyordu; okul maçından farksızdı, fakat Hearts bazı atakları gole çevirmişti. Sick Boy başını ellerinin arasına almıştı. Franco sahanın diğer tarafında dans eden Hearts taraftarlarına pis pis bakıyordu. Rents yüksek sesle teknik direktörün istifasını talep etti. Tommy ile Shaun savunmanın yetersizliğinden yakınarak yenen gollerin suçunu paylaştırmaya çalıştılar. Gav hakemin masonik eğilimlerine küfrederken Dawsy hâlâ Hibs'in değerlendiremediği fırsatlara hayıflanıyordu. Stevie için hiçbir önemi yoktu bütün bunların. Âşıktı o.

Maçtan sonra gara gidip Stella'yı karşılamak üzere diğerlerinden ayrıldı. Hearts taraftarlarının çoğu da aynı yöne doğru gidiyorlardı. Stevie negatif elektriğin farkında bile değildi. Tiplerden biri Stevie'nin yüzüne bağırdı. 4–1 kazandılar amcıklar, diye geçirdi içinden. Daha ne istiyorlardı? Kan mı? Öyle anlaşılıyordu.

Stevie yol boyunca yaratıcılıktan yoksun pek çok hakarete katlandı. 'Hibby orospu çocuğu' ya da '*Fenian* amcık'tan daha iyisini bulabilmeleri gerekir, diye geçirdi içinden. Arkadaşlarının gazına gelen bir tip ona arkadan çelme takmaya çalıştı. Atkısını çıkarmayı akıl edememişti. Kimin aklına gelirdi? O bir Londra çocuğuydu artık, bütün bu zırvalığın o anki hayatıyla ne ilgisi vardı? Kendi sorusunu yanıtlamaya çalışmak bile gelmedi içinden.

Perona geldiğinde bir grup taraftar ona doğru geldi. "Hibby orospu çocuğu!" diye bağırdı gençlerden biri.

"Yanılıyorsunuz çocuklar. Borussia Munchengladbach taraftarıyım ben."

Ağzının kenarına bir yumruk indiğini hissetti ve kan tadı aldı. Birkaç da tekme yedi grup uzaklaşırken.

"Yeni yılınız kutlu olsun! Size sevgi ve barış diliyorum, Jambo kardeşlerim!" diye bağırdı arkalarından, sonra yarılmış, şiş dudağını emdi.

"Bu herif kafayı yemiş," dedi tiplerden biri. Stevie dönüp tekrar üzerine geleceklerini sandı, fakat karşı yönde ilerleyip Asyalı bir kadınla iki çocuğunu hedef aldılar.

"Amına koduğumun Pakistanlı kaltağı!"

“Siktirin gidin memleketinize.”

Koro halinde goril sesleri çıkarıp goril hareketleri yaptılar.

“Ne kadar duyarlı ve sevimli gençler,” dedi Stevie, ona bir tavşanın sansara baktığı gibi bakan kadına. Kadın dili dolanarak konuşan, dudağı patlamış ve leş gibi alkol kokan bir başka beyaz gençle karşı karşıyaydı. Üstelik bir futbol atkısı daha görüyordu, onu taciz eden gençlerin atkılarına benzer bir atkı. Atkının renklerinin farklı olmasının da bir önemi yoktu kadın açısından. Haklı, diye düşündü Stevie üzüntüyle. Yeşil atkılıların tacizine uğraması da aynı ölçüde mümkündü. Her taraftar kitlesinin kendi densizleri vardı.

Tren yirmi dakika kadar gecikti; Britanya Demiryolları ölçülerine göre mükemmel bir performans sayılırdı bu. Stella trende miydi acaba? Stevie kuruntuya kapıldı. Korku dalgaları yayıldı bedenine. Kaybedecek çok şey vardı. Her zamankinden çok. Onu göremiyordu, zihninde bile canlandıramıyordu. Sonra birden karşısında buldu, düşünden daha gerçek, hatta daha güzel. Gülümsemesindeydi sır, duygularına karşılık veren bakışında. Stevie aralarındaki kısa mesafeyi koşarak katedip ona sarıldı. Uzun süre öpüştüler. Ayrıldıklarında peron boşalmış, tren Dundee’ye doğru yola çıkmıştı bile.

Söylemeye Gerek Yok

Yan odadan gelen feryatları duydum. Pencerenin cumbasında sızmış olan Sick Boy, ıslık duymuş çoban köpeği gibi dikkat kesildi. Ürpermiştim. Yüreğime işlemişti o feryat.

Lesley çığlık atarak odaya girdi. Korkunçtu. Çığlıkları kesmesini diledim. Hemen. Buna dayanamazdım. Hiçbirimiz dayanamazdık. O anda değil. Hayatımda hiçbir şeyi onun o anda çığlıkları kesmesini istediğim kadar istemedim.

“Bebek gitti… bebek gitti… Dawn… tanrım… tanrım…” Korkunç çığlıklarının arasında ancak bu kadarını seçebildim. Lesley külüstür kanepeye yığıldı. Gözlerim arkasındaki duvarın üzerindeki kahverengi lekeye takıldı. Nasıl gelmişti o oraya?

Sick Boy ayağa kalkmış, gözlerini kurbağa gibi açmıştı. Evet, bir kurbağayı çağrıştırdı bana. Uyuklarken birden yerinden sıçramış olmasıyla da ilgiliydi. Bir an için Lesley'e baktı, sonra yatak odasına gitti. Matty ile Spud ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakındılar, eroin bulanıklığının içinde olmalarına rağmen çok kötü bir şeyler olduğunu hissetmişlerdi. Ben biliyordum ne olduğunu. Tanrım, hemen anlamıştım. Ne zaman çok kötü bir şey gerçekleşse ettiğim lafı ettim.

"Ben birazdan malı kaynatacağım," dedim onlara. Matty'nin bakışları beni deldi. Başını salladı. Spud ayağa kalktı, kanepeye gidip Lesley'in yanına oturdu. Lesley başını ellerinin arasına almıştı. Bir an için Spud'ın ona dokunacağını sandım. Umdum dokunmasını. İçimden yalvardım dokunması için, ama öylece oturup Lesley'e bakmakla yetindi. Bulunduğum yerden bile Lesley'in ensesindeki bene baktığını biliyordum.

"Benim yüzümden… benim yüzümden," diye ağladı Lesley ellerinin arasından.

"Şey, Les… hani, Mark malı kaynatıyor… yani, anlıyorsun değil mi… hani…" dedi Spud ona. Son birkaç gündür ağzından duyduğum ilk sözlerdi bunlar. Amcık bu süre zarfında konuşmuştu elbette. Konuşmuş olmalıydı, bir şeyler söylemişti mutlaka.

Sick Boy girdi içeri. Boynu gerilmiş, görünmez bir tasmanın sınırlarını zorlar gibiydi. Sesi korkunçtu. *Şeytan* filmindeki iblisi çağrıştırdı bana. Ödümüzü patlattı.

"Amına koyiyim… hayat nasıl ya? Böyle bi şey olduğunda n'aparsın avradını sikiyim? N'aparsın?"

Onu hiç böyle görmemiştim ve neredeyse hayatım boyunca tanıyorum orospu çocuğunu. "N'oldu, Si? Durum nedir?"

Üzerime geldi. Beni tekmeleyecek sandım. Kankayız ama daha önce birbirimize vurmuşluğumuz var, alkol ya da öfkenin etkisiyle birimiz diğerini kızdırdığında. Ciddiye alınacak bir şey değildi, öfke patlaması sadece. Kankalar arasında olur böyle. Şimdi hiç zamanı değildi ama; iğne yapma zamanıydı, her yerim sızlıyordu. Kemiklerim milyonlarca parçaya ayrılırdı bana bir tekme atsaydı. Başıma dikildi. Çok şükür. Teşekkürler, Sick Boy, Simon.

“Yaraklara geldik. Anamız sikildi!” diye inledi, tiz ve umutsuz bir sesle. Arabanın altında kalmış, amcığın tekinin gelip sefaletine son vermesini bekleyen bir köpeği andırıyordu.

Matty’yle Spud ayağa kalkıp yatak odasına gittiler. Ben de Sick Boy’u kenara itip onları izledim. Daha bebeği görmeden ölümü hissettim odada. Karyolada yüzüstü yatıyordu. Soğuk ve ölüydü, gözlerinin etrafı mosmor. Emin olmak için dokunmak gerekmiyordu. Bir çocuğun dolabının köşesine fırlatılmış oyuncak bir bebek gibi yatıyordu orda. O kadar küçük. Minicik. Küçük Dawn. Yazık, yazık.

“Küçük Dawn… inanmıyorum. Günah lan bu…” dedi Matty, başını sallayarak.

“Katlanılır gibi değil… amına koyiyim, hani…” Spud çenesini göğsüne dayayıp yavaşça soluğunu bıraktı.

Matty başını sallamaya devam ediyordu. İçeriye doğru patlayacakmış gibi bir hali vardı.

“Ben siktir olup gidiyorum burdan. Dayanamayacağım.”

“Amına korum Matty! Kimse burayı terk etmeyecek!” diye bağırdı Sick Boy.

“Sakin ol oğlum. Sakin ol,” dedi Spud, sesinin tonu sakinlikten olabildiğince uzak.

“Buraya mal zulaladık. Bu sokak haftalardır narkotiklerin gözetimi altında. Şimdi çıkarsak kesin enseleniriz. Dışarısı polis kaynıyor,” dedi Sick Boy, kendini toparlamaya çalışarak. Polis düşüncesi zihnimizi her zaman meşgul ederdi. Uyuşturucu söz konusu olduğunda klasik liberal eğilimliydik ve her tür devlet müdahalesine şiddetle karşıydık.

“Evet, ama yine de burdan siktir olmakta yarar var belki. Biz ortalığı toparlayıp gittikten sonra Lesley ambulans ya da polis çağırır.” Ben hâlâ Matty ile aynı fikirdeydim.

“Hey… Belki de burda kalıp Les’e destek olmalıyız, hani. Yani, arkadaşlık adına, hani… Anlıyo musunuz?” dedi Spud. Koşullar göz önünde bulundurulduğunda dayanışma sözcüğü abartılı bir kavram gibi

geliyordu. Matty başını salladı yine. Saughton'da altı ay yatmış, cezaevinden yeni çıkmıştı. Bir kez daha tutuklanırsa sonu olurdu. Fakat dışarda da domuzlar kol geziyordu. Bize öyle geliyordu en azından. Sick Boy'un betimlemeleri Spud'ın dayanışma çağrısından daha gerçekçi gelmişti bana. Malzemeyi klozete boşaltıp sifonu çekmek söz konusu bile olamazdı. Cezaevine girmeyi yeğlerdim.

"Ben olaya şöyle bakıyorum," dedi Matty, "bebek Lesley'in, değil mi? Onunla ilgilenseydi şimdi hayatta olurdu belki. Bizim ne günahımız var?"

Sick Boy derin soluklar almaya başladı.

"Korkarım ki Matty haklı," dedim. Kendimi çok kötü hissediyordum. Tek istediğim bir iğne çakmak ve ordan siktir olup gitmekti.

Sick Boy çekimser kaldı. Bu tuhaftı. Genellikle etraftaki bütün amcıklara emirler yağdırır orospu çocuğu, dinleseler de dinlemeseler de.

"Les'i böyle bırakamayız, hani," dedi Spud. "Durumu çok kötü, hani, amına koyiyim… Anlıyo musunuz?"

Sick Boy'a baktım. "Onu kim hamile bıraktı?" diye sordum. Sick Boy bir şey demedi.

"Jimmy McGilvary," dedi Matty.

"O puşttu, değil mi?" dedi Sick Boy, konuyu kapatmak istermiş gibi sırıtarak.

"Sen de masum ayaklarına yatma göt," dedi Matty bana.

"Ne? Siktir lan! Ne demek istiyorsun sen?" diye karşılık verdim. Orospu çocuğunun infiali karşısında şaşırmıştım gerçekten.

"Sen de ordaydın, Rents. Boab Sullivan'ın partisi," dedi.

"Hayır moruk. Ben Lesley'le hiç birlikte olmadım. Gerçeği söylüyorum sana," dedim ve o anda hata ettiğimi anladım. Bazı ortamlarda insanlar onlara ne söylersen tersine inanırlar, özellikle seks söz konusuysa.

"Sully'nin partisinin sabahında neden onunla aynı yatakta yatıyordun öyleyse?"

“Boku yemiştim oğlum. Kendimde değildim. Hiçbi şeyimi kaldıracak halde değildim. En son ne zaman sikiştiğimi hatırlamıyorum bile.” Açıklamam onları tatmin etmişti. Uzun süredir eroin kullandığımı ve bunun cinsel açıdan ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorlardı.

“Yani, şey… Biri şey demişti… Seeker…” dedi Spud.

“Seeker değildi,” dedi Sick Boy başını sallayarak. Elini ölü bebeğin soğuk yanağına koydu. Gözleri doldu. Ben de ağlamaklı oldum. Göğsüm sıkışıyordu. Bir gizem çözüldü en azından. Minik Dawn’ın yüzü kankam Simon Williamson’ın yüzüne o kadar benziyor ki.

Sonra Sick Boy gömleğinin yenini yukarı çekip kolundaki iğne izlerini gösterdi. “Bi daha bu boka dokunmayacağım. Temiz takılacağım bundan sonra.” Hatunların onu düzmesini ya da madden desteklemesini istediğinde takındığı o yaralı ve yalnız ifadeyi takındı. Az kalsın inanacaktım ona.

Matty, Sick Boy’a baktı. “Hadi Si. Yanlış hükümlere varma. Bebeğin başına gelenin eroinle ilgisi yok. Lesley’in suçu değil. Böyle söylememeliydim. İyi bi anneydi Lesley. Çok seviyordu bebeğini. Kimsenin suçu değil. Karyola ölümü işte. Bebeklerde oldukça yaygın.”

“Evet, hani, karyola ölümü moruk… anlıyo musun?” diye katıldı Spud.

Hepsini sevdiğimi hissettim o anda. Matty’yi, Spud’ı, Sick Boy’u ve Lesley’i. Bunu onlara söylemek geldi içimden. Denedim, fakat şöyle çıktı: “Ben malı kaynatıyorum.” Şaşkınlıkla baktılar bana. “Ben buyum,” dedim omuz silkerek, kendimi haklı göstermeye çalışarak. Salona döndüm.

Bu ölüm… Lesley… Çok kötüyümdür bu tür şeylerde. Bir boka yaramam. Fayda yerine zararım olur. Gidip onu yatıştırmam, belki kolumu omzuna koymam gerekiyordu. Fakat kemiklerim burulmuş ve kazınmış gibi hissediyordum kendimi. Kimseye dokunamazdım o anda. Onun yerine gevelemeye başladım.

“Gerçekten üzgünüm Les… kimsenin suçu değil… karyola ölümü işte… minik Dawn… minicik… çok yazık… günah amına koyiyim, inan bana.”

Lesley başını kaldırıp bana baktı. İnce, beyaz yüzü streç filme sarılmış bir kafatasını andırıyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafında mor halkalar oluşmuştu.

“Malı kaynatacak mısın? Bi iğneye ihtiyacım var Mark. Bi iğneye gerçekten ihtiyacım var. Hadi Mark, bi iğne hazırla bana…”

İşe yarayacaktım en azından. Ortalık şırınga ve iğneden geçilmiyordu. Hangi şırınganın bana ait olduğunu hatırlamaya çalıştım. Sick Boy asla başkasıyla şırınga paylaşmayacağını söylüyor. Hikâye. Kendini benim o anda hissettiğim gibi hissettiğinde fazla umursamazsın. Bana en yakın şırıngayı aldım, Spud’a ait değildi en azından, çünkü o odanın karşı tarafında oturmuştu. Spud bugüne dek HIV virüsü kapmamışsa, devletin istatistikçilerden bir heyet oluşturup Leith’e göndermesi gerekir, çünkü burda olasılık yasaları çalışmıyor demektir.

Seeker’ın eroin diye nitelendirme küstahlığında bulunduğu şu Vim ya da Ajax bokunun yanı sıra kaşığımı, çakmağımı ve pamuk topumu çıkardım. Diğerleri de salona geldi.

“Çekilin amına koduğumun ışığından arkadaşlar,” diye tersledim onları, elimle geriye çekilmelerini işaret ederek. Esas çocuğu oynadığımın farkındaydım ve kendimden bu yüzden biraz nefret ediyordum, çünkü başka biri bana yaptığında uyuz olurum. Ama o konumda bulanan hiç kimse güç sahibi olmanın insanı yozlaştırdığını inkâr edemez. Birkaç adım geri çekilip sessizce malı ısıtışımı izlediler. Beklemek zorundaydılar puştlar. Önce Lesley, benden sonra tabii ki. Söylemeye gerek yok.

Eroin İkilemleri No: 64

“Mark! Mark! Kapıyı aç! Orda olduğunu biliyorum oğlum! Orda olduğunu biliyorum!”

Annem. Epey oldu annemi görmeyeli. Kapıdan birkaç adım uzaktayım, bu kapının arkasında dar bir koridor, koridorun sonunda da bir başka kapı var. O kapının arkasında da annem.

“Mark! Lütfen oğlum, lütfen! Aç kapıyı annene! Aç kapıyı!”

Annem ağlıyor galiba. “Ka-ha-pı-yı” dedi sanki, hıçkırarak. Seviyorum annemi, çok seviyorum; ama tanımlayamayacağım, ona bunu söylememi zor, hatta nerdeyse imkânsız kılan bir biçimde. Ama yine de çok seviyorum onu. O kadar çok seviyorum ki benim gibi bir oğlu olmasın istiyorum.

Benim yerime başka bir oğul bulabilsem ona keşke. Böyle bir dileğim var, çünkü değişimin benim için bir seçenek olduğunu sanmıyorum.

Kapıya gidemem. Mümkün değil. Onun yerine bir iğne daha çakmaya karar veriyorum. Acı merkezlerim zamanın geldiğini söylüyor.

Ne kadar çabuk.

Tanrım, hayat kolaylaşmıyor.

Bu malın içinde bir sürü bok var. Kaşıkta doğru dürüst erimeyişinden belli. Götüne koyiyim o Seeker ibnesinin!

Bir ara annemle babamı ziyaret edip nasıl olduklarına bakmalıyım. Bu ziyarete öncelik tanıyacağım. Ama önce gidip şu Seeker amcığını görmeliyim tabii ki.

Onun Erkeği

Tanrı aşkına.

Bir tek atmaya çıkmıştık. Olacak iş değildi.

"Gördün mü? Bu çizmeyi aşıyor," dedi Tommy.

"Hayır, işim olmaz. Sakın bulaşma. Meseleyi bilmiyorsun," dedim ona.

Görmüştüm ama. Hem de gayet net. Adam kıza vurdu. Tokat falan değil, yumruk attı. Korkunçtu.

İyi ki yanlarında ben değil de Tommy oturuyordu.

"Çünkü ben öyle diyorum! Bu yüzden, anladın mı amına koduğum!" diye bağırdı herif kıza. Kimse müdahale etmedi. Barda oturan iri, sarı tirbuşon saçlı herif dönüp gülümsedi, sonra önüne dönüp dart maçını izlemeye devam etti. Dart oynayan tiplerden hiçbiri dönüp bakmadı bile.

"İskoç birası mıydı bu?" diye sordum, Tommy'nin nerdeyse bitmiş bira bardağını işaret ederek.

"Evet."

Biraları almak için bara gittiğimde bir daha kapıştılar. Onları duyabiliyordum. Barmenle tirbuşon saçlı tip de duyabiliyordu.

“Hadi öyleyse! Bi daha vur. Hadi!” Adamı kışkırtıyordu kız. Sesi hayalet sesi gibiydi, cırtlak falan, ama dudakları kımıldamıyordu sanki. Sesin geldiği yerden anlıyordun ona ait olduğunu. Lanet bar nerdeyse boştu zaten. Onca yer varken gidip bu ikisinin yanına oturmuştuk.

Herif kızın suratının ortasına bir yumruk çaktı yine. Kızın ağzından kan boşaldı.

“Bi daha vur, kabadayı. Hadi!”

Vurdu herif. Kız çığlık attı, ardından yüzünü ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Herif kadının biraz uzağına oturup gözlerini ona dikti. Gözlerinden ateş fışkırıyordu, ağzı sarkmıştı.

“Sevgili atışması,” dedi tirbuşon kafalı herif gülümseyerek. Göz göze geldik. Ben de ona gülümsedim. Nedenini bilmiyorum. Arkadaş edinmem gerektiği hissiyatı içindeydim nedense. Bunu kimselere söylemem, fakat alkolle sorunum olduğunu biliyorum. Böyle olduğunda arkadaşların senden uzak durmayı yeğlerler, eğer onların da alkolle sorunları yoksa.

Barmene baktım. Kır saçlı, bıyıklı ve yaşlıca bir tipti. Başını sallayıp kendi kendine bir şeyler homurdandı.

Biraları aldım. Asla, asla bir kadına el kaldırmayın, derdi babam bize sık sık. Ancak aşağılık sülükler yapar bunu, derdi. Kıza vuran amcık bu tanıma uyuyordu. Siyah yağlı saçları, ince beyaz bir suratı ve siyah bıyıkları vardı. Sırtlan suratlı bir herifti.

Orda olmak istemiyordum. Bir tek atmaya çıkmıştım. Bilemedin iki tek, diye söz vermiştim Tommy’yi gelmeye ikna etmek için. Alkolü kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bira içiyordum sadece, viski yok. Ama böyle bir şeye tanık olunca insanın canı biraz viski çekiyor. Carol annesine gitti. Dönmeyeceğini söyledi. Bir bira içmeye çıkmıştım, ama kafayı biraz çekebilirdim.

Yanına oturduğumda Tommy derin derin nefes alıyor, gergin görünüyordu.

“Şeytan diyor ki Secks…” dedi dişlerinin arasından.

Kızın gözü şişmişti, kapanıyordu. Çenesi falan da şişmişti, ağzı da kanamaya devam ediyordu. Sıska bir şeydi zaten, adam ona bir daha vurursa parçalara ayrılacakmış gibi görünüyordu.

Yine de, devam etti kız.

“Cevabın bu. Senin cevabın hep bu,” dedi hıçkırıkların arasında, kendine hem acıyarak hem de öfkelenerek.

“Kapa çeneni! Son defa söylüyorum! Çeneni kapa!” Öfkeden boğulacaktı herif nerdeyse.

“N’apıcaksın?”

“Amına koduğum…” Adam kıza vurmaya hazırlandı yine.

“Yeter bu kadar birader. Bırak. Çizmeyi aşıyorsun,” dedi Tommy herife.

“Sen kendi işine bak lan! Karışma!” dedi tip Tommy’ye.

“Yeter bu kadar. Uzatmayın!” diye bağırdı barmen. Tirbuşon kafalı amcık gülümsedi, dart oynayan tiplerden ikisi bize baktı.

“Şu andan itibaren benim işim bu. N’apıcaksın bu konuda? Hı?” Tommy öne doğru eğildi.

“Gözünü seviyim, Tommy. Sakin ol lan.” Barmeni düşünerek kolundan tuttum hafiften. Ani bir tepkiyle kolumu itti.

“Ağzının ortasını bi tane yemek ister misin?” dedi tip.

“Burda oturup seni seyredeceğimi mi sanıyorsun? Amına koduğumun sapığı. Çık lan dışarı öyleyse. Çık hadi!” dedi Tommy şarkı söyler gibi, meydan okuyarak.

Herif altına sıçtı. Haklıydı altına sıçmakta. Sağlam çocuktur Tommy.

“Seni ilgilendirmez,” dedi tip, alttan alarak.

Sonra kız bağırmaya başladı Tommy’ye.

“O benim erkeğim! Bu konuştuğun benim erkeğim, amına koyiyim!” Kız öne doğru eğilip tırnaklarını yüzüne geçirdiğinde Tommy ona engel olamayacak kadar şaşkındı.

İşte ondan sonra dananın kuyruğu koptu. Tommy ayağa kalkıp herifin ağzına bir tane çaktı, herif iskemlesinden sırtüstü yere devrildi. Ben yerimden fırlayıp barda oturan tirbuşon kafalının üzerine yürüdüm. Çenesine bir tane yerleştirdiğim gibi sikindirik buklelerinden kavrayıp başını öne eğdim ve yüzüne iki tekme çaktım.

Tekmelerden birini eliyle kesti galiba, orospu çocuğunun canının fazla yandığını sanmıyorum, çünkü ayağımda spor ayakkabı vardı. Kolunu sallayıp beni itti. Sonra geri çekildi amcık, yüzü kırmızı ve şaşkın. O anda orospu çocuğunun beni benzeteceğini düşündüm, rahatlıkla yapabilirdi, ama öylece durup ellerini açtı.

“Derdin ne senin?”

“Bu olanlar senin için koca bi şakadan ibaret değil mi?” dedim.

“Ne diyorsun sen?” Kafası gerçekten karışmıştı götün.

“Polisi arayacağım! Ya burayı terk edersiniz ya da polis çağırırım!” dedi barmen, ahizeyi kaldırarak.

“Burda sorun istemiyoruz çocuklar,” dedi dart ekibinden iri, şişman bir göt; sesi tehditkâr. Dart okları elindeydi.

“Benimle ilgisi yok birader,” dedi tirbuşon kafalı amcık bana.

“Ben yanlış anladım o zaman,” dedim.

Bir tek atmaya çıkmışken başımıza bütün bu işleri açan kızla adam kapıdan çıkıyorlardı.

“Orospu çocukları. O benim erkeğim,” diye bağırdı kız bize çıkarken.

Tommy’nin elini omzumda hissettim.

“Hadi Seck. Siktir olup gidelim burdan,” dedi.

Dart ekibinden o şişman göt üzerinde pub’ın adı, dart tahtası logosu ve altında ‘Stu’ yazısı bulanan kırmızı bir gömlek giymişti ve söyleyecekleri

bitmemişti.

“Buraya gelip mesele çıkarmayın arkadaşlar. Sizin lokaliniz değil burası. Yüzlerinizi tanıyorum. Siz şu kızıl saçlı amcıkla Williamson’ların oğlunun arkadaşısınız, atkuyruklu olan hani. Uyuşturucu falan satan amcıklar bunlar. Burda böyle pislik istemeyiz.”

“Uyuşturucu satmayız biz, birader,” dedi Tommy.

“Evet. Pub’da satmazsınız tabii,” diye devam etti şişman göt.

“Hadi Stu. Çocukların bi suçu yok. Şu Alan Venters çakalıyla sevgilisi yüzünden. Asıl onlar gırtlaklarına kadar uyuşturucuya batmışlar. Bunu biliyorsun,” dedi seyrek, sarı saçlı diğer tip.

“Bu tür kavgaları evlerinde yapsınlar, pub’da değil,” dedi başka biri.

“Aile içi tartışmalar bunlar. Başka bi şey değil. Bi bira içmiş insanları rahatsız etmeye hakları yok,” diye katıldı sarı saçlı tip.

Asıl korku dışarı çıkınca başladı. Takip ediliyoruz diye ödüm bokuma karışıyordu. Hızlı yürüyordum, Tommy geride kalmıştı.

“Yavaşla biraz,” dedi.

“Siktir lan. Uzaklaşalım burdan.”

Yürüdük caddede. Arkama baktım, fakat pub’dan çıkan olmamıştı. Zihinsel özürlü çiftin önümüzde yürüdüğünü gördük.

“Şu amcığa iki laf etmeliyim,” dedi Tommy, peşlerinden gitmeye hazır. Otobüsün gelmekte olduğunu gördüm. 22 numara. İşimizi görürdü.

“Siktir git, Tommy. Otobüs geldi. Hadi.” Durağa koşup otobüse bindik. Birkaç durak sonra inecek olmamıza rağmen üst kata çıkıp arkaya oturduk.

“Her zamanki gibi, yüzümüze gözümüze bulaştırdık. Ama o kızın da epey katkısı oldu,” dedim.

“Amına koduğumun kancığı.”

“Amına koduğumun kancıkları,” dedim.

Tommy'nin yüzünü tırmaladığı halde kıza değil de adama vurması dört dörtlük bir hareket olmuştu. Hayatımda bugün gurur duymadığım pek çok şey yaptım, ama bir kıza asla el kaldırmadım. Carol halt etmiş. Ona şiddet uyguladığımı söylüyor, ama ona hiç vurmadım. Konuşabilelim diye onu birkaç kez tuttuğum oldu. Engel olmanın vurmaktan farksız olduğunu, onu tutarak şiddet uyguladığımı iddia ediyor. Mantıklı değil. Ben sadece konuşabilelim diye gitmesini engellemeye çalışıyordum.

Bunu Rents'e söylediğimde Carol'un haklı olduğunu söyledi bana. Carol'un istediği gibi gidip gelmekte özgür olduğunu söyledim ben de Rents'e. Bu palavra ama. Benim bütün derdim konuşmaktı. Franco bana hak verdi. Biriyle ilişkide olmak farklıdır, dedik Rents'e.

Otobüste kendimi huzursuz hissettim, midem de bulanıyordu. Tommy de kendini öyle hissetmiş olmalıydı, çünkü ondan sonra hiç konuşmadık. Fakat ertesi sabah Rents, Dilenci, Spud, Sick Boy, hep birlikte birahaneye gidip dağıtacaktık yine.

Hızlı Personel Alımı

1-Hazırlık

Spud'la Renton, Royal Mile'da bir pub'da oturuyorlardı. Pub sahipleri burada Amerikan bar efekti yaratmaya çalışmışlar, fakat pek başarılı olamamışlardı. Çeşitli ıvır zıvırdan geçilmeyen bir tımarhaneyi andırıyordu mekân.

"Ama çok tuhaf lan, hani, ikimiz de aynı iş görüşmesine gönderiliyoruz, hani, anlıyo musun?" dedi Spud, birasını yudumlayarak.

"Benim için gerçek bi felaket moruk. İstemiyorum ki amına koduğumun işini. Kâbus gibi bi şey olur benim için," dedi Renton başını sallayarak.

"Evet, bu aralar ben de memnunum aylaklık etmekten, biliyo musun?"

"Sorun şu ki Spud, çaba göstermezsen, görüşmeyi bilerek baltalarsan; amcıklar İş ve İşçi Bulma Kurumunu arayıp işsizlik sigortası almanı engelleyebilirler. Londra'da başıma geldi. Orda son uyarımı aldım."

“Evet… ben de öyle. N’apabiliriz, hani?”

“İstekliymiş gibi davranıp yine de görüşmeyi baltalamalıyız. Hevesli olduğun sürece bi bok yiyemezler. Kendimiz olursak, samimi olursak, ikimize de vermeyecekler lanet işi zaten. Sorun şu ki, orda oturup amcıklara hayır dersen, hemen İş ve İşçi Bulma Kurumunu arayacaklar. Bu orospu çocuğu çalışmaya hevesli değil, diyecekler.”

“Benim için zor moruk… biliyo musun? Yani, her şeyi böyle bi araya getirmek, hani… anlıyo musun? Ben çok çekingenimdir aslında, hani… anlıyo musun?”

“Tommy bana birkaç *speed* hapı verdi. Senin görüşmen kaçta?”

“İkiden önce değil, hani.”

“Benimki birde. Seninle burda ikide buluşalım. Sana kravatımı veririm, iki de hap atarsın. Güvenin artar, kendini daha iyi pazarlarsın. Şu başvuru formlarını dolduralım öyleyse.”

Formları önlerindeki masaların üzerine koydular. Renton yarısını çabucak doldurdu. Renton’ın kimi maddelere yazdıkları Spud’ın gözüne takıldı.

“Hey… bu ne lan? George Heriots… Sen Leithy’ye gittin moruk…”

“Havalı bi okula gitmediysen bu kentte adam gibi bi iş bulma şansının sıfır olduğu herkesçe bilinen bi gerçektir. Fakat bi George Heriots mezununa otelin tekinde hamallık gibi bi iş önermeleri düşünülemez. O sadece bizim gibi lümpenlere uygun görülür. Onun için sen de öyle bi okul yaz. Formunda Augies ya da Craigy yazarsa amcıklar sana bi iş teklif edeceklerdir… siktir, benim gitmem gerek. N’aparsan yap, asla geç kalma. Birazdan burda görüşürüz.”

2- Görüşme: Bay Renton (13.00)

Takım elbiseli, sivilceli suratlı eğitim müdürü karşıladı beni, omuzlarında fena halde kokaini çağrıştıran bir kepek serpintisi. Beş dolarlık bir banknot yuvarlayıp amcığın omzuna dayamak geldi içimden. Şapşal ifadesi ve sivilceleri, yapmacık orospu çocuğunun yaratmaya çalıştığı imajı yerle bir

ediyordu. En kötü eroin dönemimde bile cildim onunki kadar kötü olmamıştı, zavallı orospu çocuğu. Amcığın fazla ağırlığı da yoktu besbelli. Asıl adam ortada oturan şişman ve asabi suratlı puşttu. Onun sağında, yoğun makyajlı yüzünde soğuk bir gülümsemeyle duran tayyör giymiş lezbiyen karı da katalogdan fırlamış gibiydi.

Bir hamallık işi için bayağı sıkı bir kurul oluşturmuşlardı.

Açılış gambiti önceden kestirilebilecek türdendi. Şişman göt bana sıcak bir gülümsemeyle bakıp söze girdi: “Başvuru formunuzda George Heriots mezunu olduğunuz yazıyor.”

“Evet… Ah, o canım okul günleri. Zaman nasıl da akıp gitmiş.”

Başvuru formunda yalan söylemiş olabilirim, fakat söyleşide söylemedim. George Heriots’a gitmiştim bir keresinde gerçekten: Gillsland’in yanında marangoz çıraklığı yaparken doğramaları yenilemiştik orda.

“Emektar Fotheringham denetleme turlarına çıkıyor mu hâlâ?”

Siktir. Şu iki olasılıktan birini seç: Bir, çıkıyor; iki, emekli oldu. Hayır. Fazla riskli. Belirsiz cevap ver.

“Tanrım, eski günlere götürüyorsunuz beni…” dedim gülerek. Yanıtım şişman götü tatmin etmiş gibiydi. Kaygı verici. Görüşmenin sona erdiği ve bu amcıkların bana gerçek bir iş önerecekleri korkusu içindeydim. Sonraki sorular yumuşak bir tavırla soruldu ve kolaydılar. Tezim fos çıktı. Doktora sahibi bir serseriye mezbahada temizlik işçiliği vermektense, meslek lisesinden mezun beyin özürlü bir herife nükleer mühendislik alanında iş önermeyi yeğlerdi bu amcıklar. Bir şeyler yapmalıydım. Ürkütücü bir durumdu bu. Şişko beni zor zamanlardan geçen bir George Heriots mezunu olarak görüyor ve yardım etmek istiyordu. Büyük taktik hatası Renton, salak herif!

Sivilceli yarak vardı neyse ki. Adamın her tarafı sivilce kaplı olduğu için yerinde bir tahmindi bu. Asabi bir biçimde sorusunu sordu: “Şey…eee… Bay Renton… eee… bize… eee… çalıştığınız süreler arasındaki… boşlukları… eee… izah edebilir misiniz?”

Sen sözcüklerinin arasındaki boşlukları izah edebilir misin, salak amcık?

“Evet. Oldukça eskilere dayanan bi eroin bağımlılığım var. Bununla savaşmaya çalışıyorum, ancak iş faaliyetlerimi kısıtlıyor. İlerde birlikte çalışmamız olasılığını göz önünde bulundurarak, dürüst olup size bunu açıklamamın önemli olduğunu düşünüyorum.”

Akıllara durgunluk veren bir hamleydi. Koltuklarında sinirli sinirli kıpırdandılar.

“Şey, eee… açık sözlülüğünüz için size teşekkür ederiz… eee, görüşmemiz gereken bikaç kişi daha var… tekrar teşekkür ederiz, sizinle temasa geçeriz.”

Büyü bu. Aşağılık herif aramıza bir soğukluk ve mesafe duvarı ördü. Kimse elimden geleni yapmadığımı söyleyemez.

3- Görüşme: Bay Murphy (14.30)

Bu *speed* hapları muhteşemmiş, hani. Müthiş bi dinamizm hissediyorum, hani, bu söyleşiyi bi an önce yapmak için sabırsızlanıyorum. Rent bana, Spud kendini sat ve gerçeği söyle, demişti. Hadi öyleyse, çıkalım sahaya…

“Başvuru formunuzdan George Heriots’a gitmiş olduğunuzu görüyorum. George Heriots mezunları ağırlıkta bu öğleden sonra.”

Evet, şişman-kedi.

“Aslında dostum, bu konuya açıklık getirmek isterim. Ben Augie’de okudum, St. Augustine yani, sonra Craigy’e devam ettim, yani Craigroyston, anlıyo musun? Başvuru formuna Heriots yazdım çünkü işi almak için bana avantaj sağlayacağını düşündüm. Çok fazla ayrımcılık var bu kentte, dostum, biliyo musun? Takım elbiseli ve kravatlı biri Heriot ya da Daniel Stewarts ya da Edinburgh Üniversitesi gördüğünde hemen etki altında kalıyor, anlıyo musun? Yani, siz bana, başvuru formunuzdan Craigroyston’a gitmiş olduğunuzu görüyorum der miydiniz?”

“Şey, ben de Heriots mezunu olduğum için öyle bir giriş yaptım. Amacım sizi biraz rahatlatmaktı. Fakat ayrımcılık konusunda müsterih olabilirsiniz. Yeni eşit fırsat bildirimiz ayrımcılığa son verdi.”

“Sorun yok, dostum. Ben rahatım zaten. Fakat bu işi gerçekten çok istiyorum, hani. Dün gece hiç uyuyamadım ama. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştıracağım korkusu, biliyo musun? Çünkü kediler başvuru formunda ‘Craigroyston’ yazdığını görür görmez, yahu Craigroyston’dan bugüne kadar adam çıkmamıştır, diye düşünürler, değil mi? Fakat Scott Nisbet’i tanıyorsunuzdur, şu futbolcu? Hun’lar için oynar… Souness’in bütün o pahalı uluslararası transferlerine rağmen Rangers’a kafa tutabiliyorlar, biliyo musun? İşte bu kedi Craigie’de benim bi alt sınıfımdaydı, dostum.”

“Bizi hangi okula gittiğinizden çok vasıflarınız ilgilendiriyor, Bay Murphy. Bundan emin olabilirsiniz. Burda Bakalorya derslerinin beşini vermiş olduğunuz yazılı…”

“Hop, bi dakika. Hani, bu noktada sözünü kesmek zorundayım kedioğlan. Bakalorya meselesi palavraydı, biliyo musun? Ayağımı kapıdan içeri sokmamı sağlar diye düşündüm. İnisiyatif göstergesi olarak, hani, değil mi? Bu işi çok istiyorum, dostum.”

“Bakın Bay Murphy, sizi buraya İş ve İşçi Bulma Kurumu gönderdi. Sizin tabirinizle, ayağınızı kapıdan içeri sokmak için yalan söylemenize gerek yok.”

“Hey… senin dediğin gibi olsun. Sen patronsun. Valisin sen, koltuktaki adamsın, tabiri caizse.”

“Evet, şey, fazla ilerleme sağlayamıyoruz burda galiba. Bu işi neden yalan söyleyecek kadar çok istediğinizi bize açıklayabilir misiniz lütfen?”

“Sipaliye ihtiyacım var dostum.”

“Pardon? Neye?”

“Mangıra, yani… dünyalığa, nakit yani. Anlıyo musun?”

“Anladım. Fakat sizi turizm sektörüne çeken nedir?”

“Herkes iyi vakit geçirmek ister, değil mi? Turizmin benim için anlamı budur. İnsanların iyi vakit geçirdiklerini görmek isterim hani, biliyo musun?”

“Tamam. Teşekkür ederiz,” dedi makyajı yüzünde maske gibi duran bebek. O bebeğe bir şeyler yapmak isteyebilirdim şahsen… “Sizce en güçlü yanlarınız neler?” diye sordu.

“Şey… mizah, demem gerekir. Mizah duygusu çok önemlidir, anlıyo musun?” Sürekli ‘anlıyo musun’ demekten vazgeçmeliyim. Beni geri zekâlı sanacaklar.

“Peki, zayıf noktalarınız neler?” diye soruyor takım elbise giymiş kedi yavrusu tiz bi sesle. Süper sivilceli bi yüzü var adamın; Rents şaka etmiyormuş sivilcelerinden söz ederken. Gerçek bi leopar yavrusuyla karşı karşıyayız.

“Sanıyorum fazla mükemmeliyetçi olmam, anlıyo musun? Hani, işler pek yolunda gitmiyorsa, canı cehenneme derim, anlıyo musun? Ama bu görüşmeden bayağı umutluyum, anlıyo musun?”

“Çok teşekkür ederiz, Bay Murphy. Biz sizi ararız.”

“Benim için zevkti dostum. Bugüne kadar yaptığım en iyi görüşme, anlıyo musun?” Uzanıp kedilerin patilerini tek tek sıktım.

4- Değerlendirme

Spud pub’da Renton’la buluştu.

“Nasıl gitti Spud?”

“İyi kedioğlan, iyi. Biraz fazla iyi hatta, hani. Bu puştlar bana bi iş teklifi yapabilirler, korkarım ki. Kötü elektrik aldım. Fakat şu *speed* konusunda haklıymışsın kanki. Ben bu görüşmelerde şimdiye kadar kendimi doğru dürüst pazarlamayı becerememiştim. Bu sefer süperdim amigo, süper.”

“Başarına içelim o zaman. Şu haplardan bi tane daha atmak ister misin?”

“Hayır demem kanki; hayır demem, hani.”

DEPREŞME

İskoçya Ruhani Savunma İçin Uyuşturucu Alır

Lizzy'ye Barrowland konserinden söz edemezdim. Sonum olurdu, inan bana. Bileti işsizlik çekim elime geçtiğinde almıştım. Bütün paramı bilete vermiştim. Lizzy'nin de doğum günüydü. Ya bileti alacaktım ya da ona doğum günü hediyesi. Sonuç kafadan belli. Iggy Pop konserinden söz ediyoruz. Lizzy'nin anlayış göstereceğini sanmıştım.

"Ağzına sıçtığımın Iggy Pop konserine bilet alabiliyorsun, ama bana doğum günü hediyesi alamıyorsun!" Tepkisi bu oldu. Sırtlamak zorunda olduğum çarmıha bakar mısın? Çılgınlık, adamım. Yanlış anlama. Hatuna hak verebilirsin tabii ki. Bütün suç bende, dediğim gibi, bütün suç bende. Bu kadar mı saf olunur, ama Tommy benim adım. Aklım bir karış havada. Biraz gardını almaz mı insan? Biraz daha şey olsaydım, neydi o sözcük… riyakâr olsaydım, biletten hiç söz etmezdim. Ama aşka gelip aptal ağzımı fazla açtım. Korkusuz Tommy Gun işte. Tam salak.

O günden sonra konserin lafını etmedim. Konserden bir gece önce Lizzy *Sanık* filmini görmek için sinemaya gitmek istediğini söyledi. *Taksi Şoförü*'nde oynayan kız oynuyormuş. Benim de içimden o filmi görmek gelmiyordu; çok fazla tanıtım yapıldı, abartıldı. Ama bunun konuyla ilgisi yok, ne dediğimi anlıyorsun; çünkü sinemaya gidersem Iggy'nin konser bileti kıçıma girecekti. Ben de ona Barrowland ve adamımdan söz etmek zorunda kaldım.

"Yarın akşam olmaz. Barrowland'deki Iggy Pop konserine biletim var. Mitch'le birlikte gidiyoruz."

"Davie Mitchell götüyle konsere gitmeyi benimle sinemaya gitmeye yeğliyorsun, öyle mi?" Tam Lizzy. Retorik soru, hatunların ve psikopatların sermayesi.

Bu mesele ilişkimizde referanduma dönüştü. İlk dürtüm samimi olup 'evet' demekti, fakat bu Lizzy'yi kaybetmek olurdu, oysa onunla sevişmeye bağımlıyım. Tanrım, bayılıyorum onunla sevişmeye. Hele de başını Spud'ın bana yeni ev hediyesi olarak Princes Caddesi'ndeki British Home Stores'dan arakladığı sarı ipek yastık kılıfına dayamış inlerken arkadan düzmeye. Özel hayatımızı açığa vurmamam gerektiğini biliyorum, moruk, fakat yataktaki görüntüsü o denli güçlü ki, sosyal kabalığı ve dinmek

bilmeyen öfkesi bile o görüntüyü silemiyor. Keşke yatak dışında da yataktaki gibi olabilse.

Özür dileyip onu baştan çıkarmaya çalıştım, fakat o kadar katı ve bağışlamaz bir ruh hali içindeydi ki; kancık sadece yatakta tatlı ve güzel. Yüz ifadesinin o sabit sertliği güzelliğinin zamanından önce yitmesine neden olacak. Ağzına geleni söyledi bana, etmediği küfür kalmadı. Zavallı Tommy Gun. Dünyanın en büyük savaşan askeri değil artık; en büyük sıçan askeri.

Iggy'nin suçu yok. Onu suçlayamayız, değil mi? Turne programına uygun olarak Barrowland'e indiğinde hiç tanımadığı serserilerin başına iş açacağını nasıl bilebilirdi? Akıllara durgunluk veren bi tesadüf aslında. Yine de, Iggy bardağı taşıran son damlaydı sadece. Lizzy çelik gibi kadın. Onunla mutluyum her şeye rağmen. Sick Boy bile kıskanıyor beni. Lizzy'nin erkek arkadaşı olmak insana prestij kazandırıyor, fakat şöhretin de bi bedeli var, dedikleri gibi. Pub'dan çıktığımda insan olarak beş paralık değerim bile olmadığından hiç kuşkum yoktu.

Eve gittiğimde bir çizgi *speed* çekip yarım şişe Merrydown içtim. Uyuyamadım tabii ki, Rents'i arayıp Chuck Norris filmini seyretmeye gelmesini söyledim. Rents ertesi gün Londra'ya gidecekti. Daha çok Londra'da takılıyor artık. İşsizlik sigortasıyla ilgili bi durum söz konusu. Amcık yıllar önce Hollanda'da Harwich-Hook şirketinin feribotunda çalışırken tanıştığı bazı tiplerle dümen çeviriyor. Smoke'ta olacağı için Town and Country'deki Iggy konserine de gidecek. Neyse, biraz ot içtik ve Chuck yüzündeki o stoik ve kabız ifadeyi hiç değiştirmeden komünist anarşistleri hastanelik ederken yerlere yattık gülmekten. Kafan iyi değilse seyredilmez. Ama iyiyse, kaçırılmayacak bir seyirlik.

Ertesi gün ağzımın içinde korkunç yaralarla uyandım. Daireye yeni taşınan Temps, Gav Temperley yani, müstahak olduğunu söyledi. Kendini *speed*'le mahvediyorsun dedi. Temps sahip olduğum meziyetlerle rahatlıkla iş bulabileceğimi iddia etti. Temps'e bir arkadaş olarak annem gibi konuşabilme sınırını aştığını söyledim. Haklı ama. Aramızda tek çalışan o, İş ve İşçi Bulma Kurumu için çalışıyor ve biz sürekli ondan borç alıyoruz. Zavallı Temps. Galiba dün gece Rents ile onu uyutmadık da. Temps, bütün çalışanlar gibi, işsizlik sigortasıyla yaşayan köstebeklerin iyi vakit

geçirmesine uyuz oluyor. Rents'in ona sürekli işsizlik sigortası almanın yollarına dair sorular sormasına da çok bozuluyor.

Konsere gidebilmek için biraz para tırtıklamak amacıyla anneme gittim. Tren bileti, içki ve uyuşturucu için para gerek. Benim uyuşturucum *speed*, içkiyle çok iyi gidiyor. İçmeyi zaten hep sevmişimdir. *Speed* müptelası Tommy.

Annem bana uyuşturucunun zararları üzerine nutuk attı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım, pek bi şey söylemese de benim için çok endişe eden babamı hayal kırıklığına uğratmıştım, falan filan. Sonra babam işten döndü ve annem yukardayken bana annemin, pek bi şey söylemese de, çok endişe ettiğini söyledi. Davranışlarımla onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Uyuşturucu kullanmadığımı umduğunu söyledi, yüzümü anlayabilirmiş gibi inceleyerek. Matrak; bir sürü eroinman, esrarkeş ve *speed* bağımlısı tanıyorum, ama en kötü durumda olanlar alkol bağımlıları. Secks örneğin. Rab McLaughlin'den söz ediyorum, şu Second Prize. Herif gerçekten dibe vurmuş, moruk.

Neyse, parayı koparıp Hebs'de Mitch'le buluştum. Mitch şu Gail denen hatunla çıkmaya devam ediyor. Fakat hatunun buna vermediği besbelli. Konuşmalarını on beş dakika dinlersen satır aralarından durumu çözüyorsun. Mitch tam alkol havasındaydı, ona kıyak yaptım. İkişer bira içip trene bindik. Yolculuk boyunca dört kutu Export bira daha içtim, iki çizgi de *speed* çektim. Sonra Sammy Dow's'da iki tek atıp Linch's'e bi taksi çektik. Orda da iki bira içtikten sonra, üç de olabilir, tuvalette birer çizgi *speed* çekip Iggy'nin şarkılarından bi potpuri söyledik. Sonra Barrowland'in tam karşısındaki Saracen Head'e gittik. Biraz elma şarabı içip folyo kâğıdındaki *speed*'e deli gibi yumulduk.

Pub'dan çıktığımda bulanık neon tabeladan başka bi şey seçemiyordum. Buz gibi bi hava vardı dışarda, şaka etmiyorum, ışığı takip edip konser salonuna girdik. Doğru bara yollandık. Iggy'nin çalmaya başladığını duymamıza rağmen bikaç içki daha içtik. Ben yırtık tişörtümü parçalayıp çıkardım, Mitch formika masanın üzerine biraz Morningside *speed*, yani kokain koydu.

Sonra birden bi şey değişti. Mitch bana parayla ilgili tam olarak anlayamadığım bir şey söyledi, fakat sesinde gocunmuşluk fark ettim.

Sözcükleri yuvarlayarak ağız dalaşına girdik, sonra yumruklaşmaya başladık. İlk yumruğu kimin attığını hatırlamıyorum. Birbirimizin canını yakamayacak kadar sarhoştuk. Fakat geri çekildiğimde göğsüme ve masanın üzerine burnumdan kan boşaldığını fark ettim. Mitch'i saçından kavrayıp kafasını duvara çarpmaya çalıştım, ama ellerim fazlasıyla uyuşuk ve ağırdı. Biri beni çekip bardan dışarı attı. Ayağa kalkıp tıka basa terli bedenlerle dolu salona girdim, insanları iterek öne doğru ilerlemeye çalıştım.

Herifin teki bana bi kafa koydu, fakat geri çekilerek darbenin hızını kestim neyse ki, oralı bile olmadan öne doğru ilerlemeye devam ettim. Sonra sahnenin önünde deli gibi havaya sıçramaya başladım, Iggy'nin birkaç adım önünde. "Neon Forest" parçasını çalıyorlardı. Biri sırtıma bi tane yapıştırdı "Kafayı yemişsin sen bu arada adamım," dedi. Kıvır kıvır, pogo yapan bi lastik yığını gibi havaya sıçramayı sürdürdüm.

Iggy Pop dosdoğru bana bakarak, parçanın 'Amerika Ruhani Savunma İçin Uyuşturucu Alır' dizesini söyledi. Ama 'Amerika' sözcüğünü 'İskoçya' olarak değiştirdi ve tek bi cümleyle bizi herkesten daha iyi tanımladı…

Aziz Vitus dansıma son verip ona şaşkın bi hayranlıkla bakakaldım. Gözlerini başkasına çevirmişti.

Bardak

Begbie'nin sorunu şu ki… Aslında pek çok sorunu var Begbie'nin. Fakat beni en çok endişelendiren, onun yanında bir türlü gevşeyememek, hele ki içkiliyse. Ben her zaman orospu çocuğunun algısında en ufak bir değişiklik olduğunda bir numaralı kankasıyken zulüm gören bir kurbana dönüşmenin an meselesi olduğu duygusunu taşıdım. Bence bütün numara fazla yalakalanmadan amcığa olabildiğince hoşgörülü davranmak.

Öyle bile olsa, kesin belirlenmiş sınırların içinde alenen yapılan saygısızlıklar söz konusuydu. Başkalarının görmediği türden sınırlardı bunlar, fakat zamanla sezgisel bir biçimde kavrıyordun onları. Ona rağmen kurallar amcığın ruh haline göre değişebiliyordu. Begbie'yle arkadaşlık etmek bir kadınla ilişkiye girme öncesinde mükemmel bir hazırlık olabilirdi. İnsana duyarlılığı, karşı tarafın değişken gereksinimlerinin

farkında olmayı öğretiyordu. Hatunlarla birlikteyken onlara karşı aynı hoşgörülü tavrı sergilerim. Bir süre için, en azından.

Begbie ve ben Gibbo'nun 21. yaş günü partisine davetliydik. Şu damla gitme mecburiyeti olan, 'lütfen yanıt verin' ibareli davetlerden biriydi. Ben Hazel'ı getirdim, Begbie de manitası June'u. June hamileydi, fakat hamileliği belli olmuyordu henüz. Rose Caddesi'nde bir pub'da buluştuk, Begbie'nin fikriydi orda buluşmak. Sadece götler, abazalar ve turistler takılır Rose Caddesi'ne.

Hazel ile ilişkimiz biraz tuhaf. Aşağı yukarı dört senedir zaman zaman görüşüyoruz. Aramızda bir tür anlayış var, ben eroin kullanmaya başladığımda o ortadan kaybolur. Hazel'ın benimle takılmasının nedeni kafasının benim kadar karışık olması, fakat kafasını toparlamaya çalışacağına bunu inkâr etmeyi yeğliyor. Onun sorununun kökünde uyuşturucu değil de, cinsellik yatıyor. Onunla nadiren seks yaparız, çünkü benin kafam genellikle seksle uğraşamayacak kadar iyidir, fakat o zaten frijid. Kimilerine göre frijid kadın yoktur, beceriksiz erkek vardır. Bu bir dereceye kadar doğru ve bu alanda müthiş olduğunu iddia edecek son amcık benimdir herhalde – eroin sicilim fazla bir şey söylemeye gerek bırakmıyor zaten.

Mesele şu ki, Hazel küçük bir kızken babasının tecavüzüne uğramış. Bir keresinde kafası çok iyiyken söyledi bunu bana. Pek yararım olmadı, çünkü benim kafam da çok iyiydi. Daha sonra konuyu tekrar açmaya çalıştığımda konuşmayı reddetti. O günden sonra seks hayatımız tam bir fiyaskoya dönüştü. Oysa vermeden önce beni uzun süre reddetmişti. Ben yapmam gerekeni yaparken o kasılır, yatağın kenarlarını kavrayıp dişlerini gıcırdatırdı. Bir süre sonra kestik düzüşmeyi. Sörf tahtasıyla sevişmekten farksızdı benim için. Günlerce ön sevişme yapsan yine de Hazel'ı gevşetemiyordun. Aksine daha da kasılıyordu; onu hasta ediyordu hatta. Umarım bir gün dilinden anlayan birini bulur. Her neyse, Hazel ile aramızda tuhaf bir anlayış var. Kendimizi topluma normalmiş gibi göstermek için birbirimizi kullanıyoruz, bunun başka açıklaması yok. Onun frijidliğini, benimse eroinmanlığımı gizlemek için ideal bir yöntem. Annemle babam Hazel'a bayılırlar, onu müstakbel gelinleri olarak görüyorlar. Bir bilseler. Neyse, o gece bana eşlik etmesi için Hazel'ı davet ettim; tencere ve kapak hesabı.

Dilenci bizimle buluşmadan önce başlamıştı içmeye. Takım elbisesiyle yorgun ve tehlikeli görünüyordu. Manşetlerinin altından ve yakasından dışarı Hint mürekkebi taşıyordu. Dilenci'nin dövmeleri gizlenmekten nefret ettikleri için ışığa çıkmaya çabalıyorlar, eminim.

"Rent Boy götü nasılmış bakalım!" diye hırladı. Duruma uygun davranmak hiçbir zaman ibnenin güçlü yanlarından biri olmamıştır. "İyi misin bebeğim?" dedi Hazel'a. "Çok şıksın. Şu amcığı görüyor musun?" Beni işaret etti. "Klas," dedi, gizemli bir biçimde. Sonra ne demek istediğini açıkladı. "İşe yaramaz orospu çocuğunun tekidir; fakat tarzı var. Zeki adamdır. Klastır. Benden çok farklı değildir yani."

Begbie arkadaşlarına her zaman kafasında oluşturduğu hayali nitelikler atfeder, sonra hiç utanmadan o nitelikleri sahiplenir.

Birbirlerini tanımayan Hazel ve June, akıllı davranıp aralarında sohbete girişerek beni Dilenci General Franko'yla baş başa bıraktılar. Begbie'yle tek başıma, insana arada sırada soluklanma olanağı tanıyan başka arkadaşlar olmadan içki içmeyeli uzun zaman olduğunu fark ettim. Zordu başkaları olmadan onunla içmek.

Begbie dikkatimi çekmek için kaburgalarıma öyle bir dirsek geçirdi ki, iki arkadaş arasında olmasa saldırı olarak addedilmesi işten bile değildi. Ardından geçenlerde seyrettiği nedensiz şiddet içeren bir video filmi anlatmaya girişti. Dilenci bütün karate darbelerini, boğazlamaları, bıçaklamaları falan benim üzerimde canlandırmakta ısrarlıydı. Filme dair açıklamaları filmin kendisinden iki misli daha uzun sürdü. Ertesi sabah birkaç yerim morarmış olarak uyanacağım kesindi, oysa henüz sarhoş bile değildim. Barın balkon kısmında içiyorduk, aşağıda içeri girip kalabalığa karışan birkaç maganda dikkatimizi çekti. Kasıla kasıla girmişlerdi içeri, gürültücü ve tehditkâr.

Nefret ederim böyle amcıklardan. Begbie tarzı amcıklar. Kendilerinden farklı olan her orospu çocuğunun kafasını beyzbol sopasıyla patlatmayı seven tipler. Pakistanlılardan nefret ederler, eşcinsellerden nefret ederler, herkesten nefret ederler. Kaybedenlerle dolu bir ülkenin büyük kaybedenleri. İngilizlere bizi sömürgeleştirdikleri için kızmanın manası yok. Ben İngilizlerden nefret etmem. Abaza orospu çocuklarıdır İngilizler. Biz bu Abazalar tarafından sömürgeleştirilmişiz. Sömürgesi olabileceğimiz

adam gibi, enerjik, sağlıklı bir kültür bile bulamamışız kendimize. Hayır. İktidarsız götlerin egemenliği altına girmişiz. Bu bizi ne yapar? Bugüne dek dünyaya gelmiş en sefil, en aşağılık halk yapar. İngilizlerden nefret etmiyorum. Onlar kendi boklarıyla idare ediyorlar. Ben İskoçlardan nefret ediyorum.

Begbie bir zamanlar kesik olduğu Julie Mathieson'dan bahsedip kafa ütülemeye başladı. Julie ondan hep nefret etmişti. Ben Julie'yi hep sevmişimdir. Bu yüzden belki de. Kafa dengi bir kızdı. HIV iken doğum yapmış, neyse ki virüs bebeğe bulaşmamıştı. Hastane Julie'yi bebeğiyle birlikte bir ambulansa bindirip evine göndermişti, radyoaktif korumalı özel kıyafetler giymiş iki görevliyle birlikte hem de – başlıklar filan. Yıl 1985. Öngörüldüğü gibi de oldu sonra. Bunu gören komşular çılgına dönüp kızı evden attırdılar. HIV kaptın mı sıçmışsın. Kucağında da bir bebekle üstelik. Hayatını zehir ettiler kızın. Sonunda buhran geçirdi, bağışıklık sistemi zaten zayıf düşmüştü, AIDS için kolay bir lokma oldu.

Geçen Noel'de öldü Julie. Ben cenazeye gitmedim. Spud'ın dairesindeki şiltede kendi kusmuğumun içinde tek başıma yatıyordum, kımıldayacak gücüm yoktu. Üzülmüştüm, çünkü iyi arkadaştık Julie'yle. Hiç yatmamıştık. İkimiz de bunun çok şey değiştireceği kanısındaydık, kadın-erkek ilişkilerinde öyle olur. Seks genellikle ya gerçek bir ilişkiye dönüşür ya da ilişkiyi hepten bitirir. Yattıktan sonra ya geri gidersin ya da ileri, fakat eskisi gibi devam etmek çok zordur. Eroine başladığında çok hoş görünüyordu Julie. Hatunların çoğunda öyle olur. Eroin onları zirveye çıkarır. Önce verir, sonra faiziyle geri almaya başlar.

Begbie'nin Julie'nin ölümüne dair sözleri şöyle: "Birinci sınıf bi amcık ziyan oldu."

Onun da bir mermi ziyanı olacağını söylememek için zor tuttum kendimi. Öfkemi belli etmemeye çalıştım; havamı kaçırmaktan başka bir boka yaramayacaktı. Herkese birer içki daha almak için aşağı indim.

Aşağıdaki magandalar barda takılıyorlar, birbirlerini ve etraftaki herkesi itip katıyorlardı. İçki almaya çalışmak kâbustan farksızdı. Yara bere içinde ve Hint mürekkebiyle kaplanmış bir doku, içinde götün teki vardı mutlaka ve fena halde gerilmiş bar personeline şöyle bağırıyordu: "DUBLE VOTKA KOLA! DUBLE VOTKA KOLA DEDİM LAN GÖT!" Orospu

çocuğuyla göz temasından kaçınmak için bakışlarımı karşımdaki viski şişelerine diktim. Gel gör ki gözlerim biraz başlarına buyrukturlar, bana itaat etmeyip yan tarafa baktılar. Yüzüm bir yumruk ya da şişe beklentisiyle kızarıp karıncalandı. Çok sakat tiplerdi, ağır arıza.

İçkileri alıp yukarı çıktım, önce hatunların kokteylleri, ardından bizim biralar.

Sonra olan oldu.

Benim bütün yaptığım bir bardak Export birayı Begbie’nin önüne koymaktan ibaretti. Orospu çocuğu birasından bir yudum aldı, ardından masanın üzerinde duran boş bira bardağını elinin tersiyle balkondan aşağı itti. Şu tombul, kulplu bira bardaklarından biriydi ve ben gözümün ucuyla bardağın havada döne döne aşağı düşüşünü izledim. Hazel ve June öylece kalakaldılar. Yüzlerinde kendi endişemin yansımasını gördüm. Begbie’ye baktım, gülümsüyordu amcık.

Bardak magandalardan birinin kafasında patladı, herifin kafası yarıldı ve dizlerinin üzerine yığıldı. Herifin kankaları dövüş pozisyonuna geçtiler, içlerinden biri yan masaya gidip masum amcığın tekine saldırdı. Bir diğeri elinde bir tepsi içkiyle yürüyen bir başka zavallıya yapıştı.

Begbie ayağa fırladığı gibi merdivenden aşağı koştu. Curcunanın tam ortasına daldı.

“ÇOCUĞUN BAŞINA BARDAK ATTILAR! BEN O BARDAĞI ATAN OROSPU ÇOCUĞUNU BULUNCAYA KADAR HİÇBİ AMCIK BURAYI TERK EDEMEZ!”

Masum çiftlere emirler yağdırıyor, personele emir veriyordu. İşe bak ki, magandalar yediler bu numarasını.

“Tamamdır birader. Biz hallederiz!” dedi Duble Votka Kola.

Begbie’nin ne dediğini duyamadım, her ne dediyse Duble Votka’yı etkilemişti. Sonra Dilenci barmene döndü: “HEMEN POLİSİ ARA!”

“HAYIR! HAYIR! POLİSE GEREK YOK!” diye bağırdı maganda psikopatlardan biri. Adamların kolum kadar sicilleri vardı besbelli.

Tezgâhın arkasındaki zavallı barmen ne yapacağını bilmez bir halde korkudan altına sıçmak üzereydi.

Begbie omuzlarını geriye atıp dimdik durdu, boyun kasları gerilmişti. Bakışlarıyla etrafı ve balkonu taradı.

“Bİ ŞEY GÖREN VAR MI? SİZ Bİ ŞEY GÖRDÜNÜZ MÜ AMCIKLAR!” diye bağırdı Begbie, muhtemelen meslek lisesi öğrencisi ve korkudan altlarına işemek üzere olan bir grup gence.

“Hayır…” dedi çocuklardan biri.

Hazel ve June’a balkondan ayrılmamalarını tembihleyip aşağı indim. Begbie, Agatha Christie’nin katil kim romanlarından fırlamış psikopat bir dedektif gibi dikilmiş herkesi sorguluyordu. Bokunu çıkarmıştı, numara yaptığı o kadar belliydi ki. Ben orda durmuş magandanın yarılmış başına bir bar havlusu tutuyor, kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Orospu çocuğu hırladı, bana teşekkür mü ediyordu yoksa taşaklarıma bir tekme yerleştirmeye mi hazırlanıyordu emin olamadım, ama devam ettim.

Psikopat grubundan biri bar tezgâhında duran bir başka grubun yanına gitti ve içlerinden birine bir kafa çaktı. Ortalık karıştı. Kızlar çığlığı bastı, adamlar birbirlerini tehditler yağdırarak ittiler ve kırılan cam sesleri eşliğinde yumruklaşmaya başladılar.

Hazel ve June’un yanına gitmek için etrafımdakileri iterken kafa darbesini yiyen çocuğun gömleğinin kan içinde kaldığını gördüm. Amcığın teki yanağıma bir yumruk salladı. Gelen yumruğu göz ucuyla görüp yana çekildiğim için fazla etkili olmadı. Tipe doğru döndüm ve amcık bana, “Hadi lan pislik. Götün yiyor mu?” dedi.

“Siktir git lan,” dedim, başımı sallayarak. Herif üzerime gelmeye hazırdı, ama arkadaşlarından biri onu kolundan tuttu neyse ki. Hiç hazır değildim. Sıkı bir herife benziyordu amcık.

“Sen bu işe karışma, Malky. Bu çocuğun olanlarla ilgisi yok,” dedi arkadaşı. Ben de akıllıca olanı yapıp topukladım. Hazel ve June benimle birlikte merdivenden indiler. Bana saldıran Malky şimdi başka bir amcığa girişmişti. Tam ortada bir boşluk oluşmuştu, Hazel ve June’u ordan geçirip kapıya doğru götürdüm.

“Kızlara dikkat beyler,” dedim birbirlerine girişmek üzere olan iki tipe, sonra biri diğerinin üzerine atlayınca yanlarından süzüldük. Rose Caddesi civarındaki barın önünde Begbie’yle diğer amcık, şu Duble Votka, kaldırıma serilmiş zavallının tekini ölümüne tekmeliyorlardı. “FRAAANK!” diye tüyler ürpertici bir çığlık attı June. Hazel elimi çekerek ordan uzaklaşmaya başladı.

“FRANKO! HADİİİ!” diye bağırdım kolundan tutarak. Eserini incelemek için bir an durdu, ama elimi kolundan itti. Bana bakmak için döndü ve bir an için bana da girişecek sandım. Beni görmüyordu sanki, tanımıyordu. Sonra, “Rents” dedi, “kimse Leith aslanlarıyla baş edemez. Bunu öğrenmek zorundalar. Öğrenmek zorundalar amına koyiyim.”

“Tamamdır, dostum,” dedi Duble Votka, Franco’nun katliam ortağı.

Franco ona gülümsedi ve hayalarına bir tekme yerleştirdi. Ben hissettim tekmeyi.

“Göstereceğim sana tamamı, amcık!” diye dudak büktü Begbie, sonra yüzüne bir yumruk çakıp herifi yere serdi. Tipin ağzından bir diş, mermi gibi fırlayıp kaldırımda birkaç adım önüne düştü.

“Frank! Ne yapıyorsun!” diye haykırdı June avazı çıktığı kadar. Polis sireni havayı doldururken Frank manyağını çeke çeke uzaklaştırdık.

“Bu amcık, bu amcık ve arkadaşları, abimi bıçakladı bu amcıklar!” diye bağırdı. June berbat görünüyordu.

Palavraydı. Dilenci’nin abisi Joe, yıllar önce Niddrie’de bir bar kavgasında bıçaklanmıştı. Kavgayı abisi çıkarmıştı, ciddi yara da almamıştı ayrıca. Franco’yla Joe birbirlerinden nefret ederler zaten. Yine de bu olay Begbie’ye alkol ve nefretin gazıyla yerel halka açtığı periyodik savaşları haklı çıkarmak için ahlaki cephane sağlıyordu. Onu da haklayacaklardı bir gün. Adım gibi emindim bundan. Tek istediğim gerçekleştiğinde yanında olmamaktı.

Hazel ve ben Franco’yla June’un gerisinde kaldık. Hazel gitmek istiyordu. “Kafayı yemiş bu. Adamın başını gördün mü? Gidelim burdan.”

Kendimi Begbie’nin davranışını mazur göstermek için ona yalan söylerken buldum. Öfkesine ve onunla birlikte gelen diğer şeylere

katlanabilecek durumda değildim. Aralarında Begbie'yi barındıran bir grup olarak, onun hakkında palavra sıkmak kolaydı bizim için. Birbirimize ve kendimize sıktığımız palavralardan koca Begbie efsanesi doğmuştu. Bizim gibi, Begbie de inanıyordu palavralara. Bu hale gelmesinde bizim de payımız vardı.

Efsane: Begbie'nin şahane bir mizah anlayışı vardır.

Gerçek: Begbie'nin mizah anlayışı tamamen başkalarının, genellikle arkadaşlarının bahtsızlıklarına, hezimetlerine ve zayıflıklarına yöneliktir.

Efsane: Kavga söz konusu olduğunda Begbie 'sıkı heriftir.'

Gerçek: Genellikle yararlandığı sustalı, beyzbol sopası, muşta, bira bardağı, ucu sivriltilmiş örgü şişi ve benzeri aksesuarlar olmaksızın, teke tek kavgada Begbie'ye şahsen fazla şans tanımam. Ben ve diğer amcıkların çoğu bu görüşü sınamaya cesaret edemeyecek kadar ödleğiz, fakat bu izlenim geçerli. Tommy bir keresinde teke tek bir kavgada Begbie'nin zaafını ortaya çıkarmıştı. Ondan hiç geri kalmamıştı, Tom. Ama Tommy de harbi sıkı heriftir, yine de Begbie sonunda ona üstünlük sağlamıştı.

Efsane: Begbie'nin kankaları onu sever.

Gerçek: Begbie'nin kankaları ondan korkar.

Efsane: Begbie kankalarına asla kelek yapmaz.

Gerçek: Kankaları genellikle bu önermenin sınanmasına olanak tanımayacak kadar sakıngandırlar. Sınama olanağı buldukları münferit durumlarda da, bunu çürütmeyi başarmışlardır.

Efsane: Begbie kankalarının her zaman arkasındadır.

Gerçek: Zavallı ve masum salağın teki biranı dökmene neden olur ya da sana yanlışlıkla çarparsa Begbie onu eşek sudan gelinceye kadar pataklar. Begbie'nin kankalarına kafa tutan psikopatlar genellikle bunu gönülrahatlığıyla yaparlar, çünkü Begbie'ye sataştıkları kankalarından daha yakındırlar. Onu ıslahevlerinden, cezaevinden ve genel ortamdan tanırlar; serseriler arasındaki mason ilişkileri dolayısıyla.

Neyse, bu efsane bana geceyi kurtarmak için bir platform sunuyordu.

“Bak Hazel, Franco’nun biraz gergin bi tip olduğunu biliyorum. Ama o herifler abisi Joe’nun bitkisel hayata girmesine neden oldular. Birbirleriyle kenetlenmiş bi ailedirler.”

Begbie eroin gibidir; bir alışkanlık. İlkokulun birinci sınıfına başladığım gün öğretmen bana, “Sen Francis Begbie’nin yanına oturacaksın,” demişti. İkinci sınıfta da aynı şey oldu. Sırf O seviyesi sınıflarından birine girip Begbie’den kurtulmak için derslerime asılmıştım. Begbie okuldan atılıp Polmont yolu üzerinde bir okula nakledilince performansım düşmüş, eski sınıfıma dönmüştüm. Yine de, Begbie’den kurtulmuştum.

Sonra, Gorgie İnşaat için marangoz çırağı olarak işe başladığımda, ekiple birlikte doğramacılıkta ulusal sertifikamı almak için Telford Koleji’ne gittim. Kafeteryada oturmuş cips yerken yanında iki psikopatla Begbie amcığı çıkageldi. Sorunlu ergenler için metal işçiliği kursuna katılıyorlardı. Kursta ölümcül sivri metal silahları askeri malzeme satan dükkânlardan almaktansa bizzat üretmeyi öğretmiş olmalıydılar.

Mesleğimi bırakıp A diplomasını almak için koleje, ordan da Aberdeen Üniversitesi’ne gittiğimde birinci sınıfların balosunda Begbie’yi ona yan baktığını sandığı dört gözlü orta sınıf bir otuzbirciyi benzetirken görseydim şaşmazdım.

Birinci sınıf bir amcıktır gerçekten. Buna hiç kuşku yok. Sorun şu ki, o şimdi kanka. N’aparsın?

Adımlarımızı hızlandırıp peşlerinden gittik; kafayı yemiş bir dörtlü.

Hayal Kırıklığı

Hatırlıyodum amcığı. Hem de çok iyi hatırlıyodum. Craigie’deyken sert amcığın tekiydi, biliyo musun? Kev Stronach ve çetesiyle falan takılırdı. Serseri alayı. Yanlış anlama, o zaman sağlam bi tip olduğunu sanırdım götün. Ama hatırlıyorum, bi keresinde çocuğun teki amcığa nerden geldiğini sormuştu. Şöyle demişti çocuk: “Jakey! (adı bu amcığın) sen Grantin’den misin yoksa Roystin’den mi?” Orospu çocuğu ne dedi biliyor musun? “Grantin Roystin’dir, Roystin de Grantin.” Ondan sonra gözümdeki itibarı hızla düştü, anladın ya? Eski okul günlerinden söz ediyorum hani. Yıllar önce, amına koyiyim.

Neyse, geçen hafta Tommy, Secks, Rab, Second Prize falan barda kafayı çekiyorduk. Bu amcık, Jakey amcığı, Craigie'den tanıdığım şu kabadayı bozuntusu, içeri girdi. Beni tanımıyormuş ayağına yattı. O orospunun evladıyla taşla binlerce yengeç parçaladığımızı hatırlıyorum. Limanda, anladın ya? Beni hiç tanımadı avradını siktiğim. İlk kez görüyodu… amcık.

Neyse, bu amcığın kankası, bok suratlı tuhaf bi tip, masanın toplarını çıkarmak için para atmaya kalkıştı. Bilardo masasından söz ediyorum ya. Ona, "Sıra şu amcıkta, arkadaş," dedim, sivilceli suratlı ufak tefek tipi işaret ederek. O küçük amcığın adı tahtada yazılıydı, ama ben müdahale etmesem ağzını açıp bi şey demeyecekti, iyi mi?

Girişmeye hazırdım. Amcıklar üstüme gelselerdi sorun olmazdı. Yani, beni biliyosun, beladan kaçarım, fakat bilardo istekası elimdeydi ve bok suratlı kaşınırsa istekayı suratının ortasına yiyebilirdi, hani. Sustalım yanımdaydı tabii ki. Hiç kuşkun olmasın. Dediğim gibi, ben bela aramam amına koyiyim, ama küstah amcığın teki niyetliyse, her zaman varım. Neyse, sivilceli suratlı amcık parayı attı ve topları dizmeye başladı. Bok suratlı amcık tek kelime etmeden oturdu. Gözüm sert amcığın üzerindeydi, en azından okuldayken öyle bilinirdi ya. Ağzını açıp tek kelime bile etmedi göt. Ağzını kapatıp oturdu öylece; amcık.

Sonra Tommy bana döndü ve "Hey, Franco, bu çocuk saygısızlık mı yaptı?" diye sordu. Tom'u bilirsin, utangaç bi tip değildir. Duydular Tommy'yi, amcıklar; ama yine bi şey demediler. Bok suratlı ve sözde sert çocuk. Hem ikiye iki olurdu, çünkü Second Prize'ı bilirsin, onu ölümüne severim ama, kavgada sayma. Feci sarhoştu zaten, amına koduğumun istekasını bile elinde zor tutuyordu. Çarşamba sabahı on bir buçuktan söz ediyorum, dikkatini çekerim. Neyse, dediğim gibi, ikiye iki olurdu. Ama amcıklar çenelerini açmadılar. Bok suratlıdan pek umutlu değildim zaten, ama o sert çocuk beni hayal kırıklığına uğrattı, ya da sözde sert çocuk. Sert falan değildi. Altına sıçan ödlek amcığın tekiydi doğrusunu söylemek gerekirse. Büyük hayal kırıklığına uğrattı amcık beni, yeminle.

Kamış Sorunları

Girecek damar bulmaya çalışmak çok acayip amına koyiyim. Dün vücudumdaki en belirgin damarın bulunduğu kamışıma çakmak zorunda kaldım. Bunu alışkanlık haline getirmek istemiyorum. Bu aralar hayalini

bile kuramasam da, bir gün bu organdan başka türlü yararlanmak isteyebilirim. İşemekten söz etmiyorum.

Şimdi de kapı çaldı. Hay amına koyiyim. Götü boklu kafayı yemiş yavşak ev sahibidir: Baxter'ın oğlu. Yaşlı Baxter, nur içinde yatsın, beni kira çeki için asla rahatsız etmezdi. Bunağın tekiydi. Ne zaman gelse, gönlünü çelmek için türlü şirinlikler yapardım yaşlı amcığa. Ceketini alır, oturtur, eline bir kutu bira tutuştururdum. Atlardan ve Hibs'in ellili yıllardaki on birinden söz ederdik, şu Smith, Johnstone, Reilly, Turnbull ve Ormond'dan oluşan ve "Meşhur Beşli" diye bilinen forvetli on bir. Atlardan da ellili yılların Hibs kadrosundan da bihaberdim, ama Baxter başka bir şeyden konuşmadığı için zamanla iki konuda da epeyce bilgi sahibi oldum. Sonra yaşlı amcığın ceketinin ceplerini yoklayıp kendime biraz nakit tırtıklardım. Her zaman dolgun bir tomar taşırdı yanında. Sonra kirayı ona ya kendi parasıyla öder ya da zavallı orospu çocuğuna parayı az önce verdiğimi söylerdim.

Nakit sıkıntısı çektiğimizde yaşlı amcığı aradığımız bile olurdu. Spud ve Sick Boy bende kaldıklarında örneğin, onu arayıp musluklardan birinin damladığını ya da pencere camlarından birinin kırıldığını söylerdik. Bazen camı kendimiz kırardık. Sick Boy bir keresinde sırf bunak ihtiyarı getirtip soyalım diye eski siyah beyaz televizyonu pencereden fırlattı mesela. Bir servet taşırdı amcık ceplerinde. İş öyle bir noktaya vardı ki, puştun teki bunu sokakta soyar da üzerimize kalır korkusuyla ihtiyara bulaşmamaktan yana tavır koymaya başladım.

Yaşlı Baxter gökyüzündeki büyük gösteriye katıldı; onun yerini darülaceze mizahına sahip amcık oğlu aldı. Bu köhne delik için kira almayı bekleyen bir göt.

"RENT!" diye bağırdı biri.

"Rents!"

Ev sahibi değildi gelen. Tommy'ydi. Ne ister ki bu amcık bu saatte?

"Bi dakka Tommy. Hemen geliyorum."

Üstü üste iki gündür kamışıma çakıyordum. İğne içeri girerken çirkin bir deniz yılanının üzerinde uygulanan dehşet verici bir deneyi çağrıştırdı. İyice

hastalıklı bir hal almaya başladı bu gösteri. Darbe hiç oyalanmadan doğru beynime çıktı. Sihirli bir kafa buldum, sonra kusacak gibi oldum. Bu bokun bu kadar saf çıkacağını tahmin etmediğim için dozu biraz yüksek tutmuştum. Derin soluk alıp toparlandım biraz. Sırtımdaki mermi deliğinden içime ince bir hava aktığını hissediyordum. Aşırı doz durumu değil bu. Sakin ol. Ciğerlerini çalıştırmaya devam et. Usulca. Güzel.

Güçlükle ayağa kalkıp Tommy'yi içeri aldım. *Kolay* olmadı.

Tommy insanı gücendirecek kadar fit görünüyordu. Majorca'da edindiği bronzluk üzerinde hâlâ; rengi güneşten açılmış saçlarını kısa kestirip arkaya doğru jölelemiş. Bi kulağında altın bir halka, gök mavisi hülyalı gözler. Tom'un bronz teniyle oldukça yakışıklı bir amcık olduğunu söylemek gerekir. Bronzlaşmak pek yakışıyor amcığa. Çekici, rahat, zeki ve iş kavga etmeye gelince de oldukça sağlam. Tommy insanı kıskandırmalı, ama kıskanmazsın nedense. Bunun nedeni Tommy'nin kendi yeteneklerini fark edecek ya da onlarla diğer amcıkların canını sürekli sıkacak özgüvenden yoksun olması muhtemelen.

"Lizzy'den ayrıldım," dedi.

Tebrik etmek mi gerekir yoksa başsağlığı dilemek mi, kestirmek güçtü. Lizzy yatakta olağanüstü anladığım kadarıyla, ama bir denizci kadar küfürbaz ve insanı iğdiş eden bakışları var. Tommy hâlâ duygularını çözmeye çalışıyordu bence. Kafamın iyi olduğunu fark etmesine rağmen bana eroin kullanarak nasıl da aptallık yaptığımı bile söylememesi zihninin ne kadar meşgul olduğunun göstergesi.

Benmerkezli eroin kayıtsızlığımla ilgi göstermeye çalıştım. Dış dünya bir bok ifade etmez bize. "Canın mı sıkıldı buna?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Doğrusunu istersen, en çok seksi özleyeceğim. Bi de biriyle birlikte olma duygusunu, biliyo musun?"

Tommy başkalarına çoğumuzdan daha çok ihtiyaç duyar.

Lizzy'nin bendeki kalıcı anısı okul günlerine ait. Ben, Begbie ve Gary McVie; sınıf hocamız, birinci sınıf Nazi amcık Vallance'ın boncuk gözlerinden uzakta, koşu pistinin kenarında yatıyorduk. O konumu almış

olmamızın sebebi şort ve bluzlarıyla yarışan kızları seyredip adam gibi otuzbir malzemesi toplamaktı.

Lizzy iyi bir koşu çıkarmış, fakat Morag “Marmelat Surat” Henderson’un uzun bacaklarıyla başa çıkamayıp ikinci gelmişti. Karınlarımızın üzerinde yatmış, başımızı ellerimize yaslamış Lizzy’nin yaptığı her şeyde gösterdiği hırsla mücadele edişini seyrediyorduk. Her şeyde mi? Tommy kaybının acısını atlatsın, ona yatakta nasıl olduğunu soracağım. Yo, sormayacağım… evet, soracağım. Neyse, birinin derin derin soluduğunu duymuş ve dönüp baktığımda Begbie’nin kalçalarını oynattığını görmüştüm; kızlara bakıp, “Şu küçük Lizzy MacIntosh… ne sikilir… Haftanın hangi günü olsa parçalarım onu… Şu kıça bak… Şu memelere bak…” diye söyleniyordu.

Sonra yüzünü çimlere bırakmıştı. O zamanlar kendimi Begbie’den şimdiki kadar sakınmıyordum. O günlerde asıl adam değildi henüz, adaylardan biriydi sadece, ayrıca abim Billy’den de biraz tırsardı. Ben gizli bir ödlek olarak bir ölçüde, hatta tamamen, Billy’nin itibarından yararlanıyordum. Neyse, Begbie’yi sırtının üzerine çevirdim ve bel damlayan, toprak bulaşmış kamışı ortaya çıktı. Orospu çocuğu çakısıyla çaktırmadan toprakta bir çukur kazmış, sahayı sikiyordu. Altıma işeyecektim gülmekten. Begbie kudurmuştu. O günlerde daha zayıftı amcık, tam bir psikopat olduğuna dair kendinin ve itiraf etmek gerekir ki, bizim propagandalarımıza inanmaya başlamadan önce.

“Ne iğrenç amcıksın, Franko!” demişti Gary.

Begbie kamışını içeri sokmuş, fermuarı çekmiş, yerden bir avuç toprak alıp Gary’nin yüzüne fırlatmıştı.

Ben gülmekten kırılırken Gary deliye dönüp yerinden fırlamış ve Begbie’nin koşu ayakkabılarının tabanlarını tekmelemeye başlamıştı. Sonra öfkeyle uzaklaşmıştı. Şimdi düşünüyorum da, bu Lizzy’den çok Begbie’ye dair bir anekdot oldu, her ne kadar nedeni kızın Marmelat Surat’a karşı sergilediği yürekli performans olsa da.

Neyse, Tommy iki yıl kadar önce Lizzy’yi kaptığında, amcıkların çoğu, “Şanslı orospu çocuğu!” diye geçirdiler içlerinden. Sick Boy bile Lizzy ile hiç yatmamıştı.

Şaşılacak şey, Tommy hâlâ eroine dair bir şey söylemedi. Hem de aletler ortalığa dağılmış olmasına rağmen, taklada olduğumun da farkında muhtemelen. Genellikle Tommy bu durumlarda annemin bir taklidine dönüşür; öldürüyorsun kendini/aklını başına topla/hayatını bu bok olmadan da yaşayabilirsin/ihtiyacın yok bu boka, ne de başka bir boka.

"Eroin insana n'apıyo Mark?" diye sordu. Sesinde gerçek bir merakla.

Omuz silktim. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Bize danışmanlık yapsın diye belediye diploma ve belge sahibi adamlara para ödüyor. Bir bokumuza yaradığı yok ya. Tommy vazgeçmedi ama.

"Anlat Mark. Bilmek istiyorum."

Öte yandan, düşünürsen, seninle iyi ve kötü zamanlardan, daha çok kötü zamanlardan geçmiş bir kanka en azından açıklama çabasını hak ediyordu. Kaptırdım. Eroinden söz ederken kendimi şaşırtıcı ölçüde iyi, sakin ve berrak hissediyordum.

"Tam olarak bilmiyorum, Tom, bilmiyorum. Bi şekilde her şeyi daha gerçekçi kılıyor. Hayat sıkıcı ve anlamsız. Büyük umutlarla başlıyoruz, sonra çuvallıyoruz. Hepimiz bi gün büyük sorulara cevap bulamadan öleceğimizi keşfederiz. Hayatımızın gerçeğini farklı biçimlerde yorumlayacak dolambaçlı düşünceler geliştiririz, bedenimizle büyük şeylere, gerçek şeylere dair kayda değer bi bilgiye uzanmaksızın. Aslında, kısa ve hayal kırıklıklarıyla dolu bi hayat yaşar, sonra da ölürüz. Kendimizi her şeyin tamamen anlamdan yoksun olmadığına inandırmak için hayatlarımızı bokla doldururuz; kariyerle, ilişkiyle falan. Eroin dürüst bir uyuşturucudur, çünkü bu yanılsamaları sıyırıp atar. Eroin çaktığında iyiysen, kendini ölümsüz hissedersin. Kötüysen zaten var olan sıkıntıyı artırır. Tek dürüst uyuşturucudur. Bilincini değiştirmez. Bi anda çarpar ve gevşetir. Ondan sonra dünyanın sefaletini olduğu gibi görür, kendini buna karşı duyarsızlaştıramazsın."

"Vay canına," dedi Tommy. "Acayipmiş." Haklıydı muhtemelen. Bu soruyu bana geçen hafta sormuş olsaydı, tamamen farklı bir şey söyleyebilirdim. Sabah sorsa, başka bir şey. Ama şimdi sorsalar, eroinin her şeyin sıkıcı ve yersiz göründüğü zamanlarda işi halledeceği görüşüne sarılırım.

Benim sorunum şu ki, istediğim bir şeyi elde etme olasılığını hissettiğimde, hatta elde ettiğimde, kız olsun, daire olsun, iş olsun, eğitim olsun, para olsun, bana o kadar sıkıcı ve steril gelir ki, gözümde değerini yitirir. Eroin farklıdır ama. Sırtını o kadar kolay dönemezsin ona. İzin vermez. Eroin sorunuyla baş etmeye çalışmak meydan okumaların en büyüğüdür. Çok da keyiflidir bir yandan.

“Çok da keyiflidir amına koyiyim.”

Tommy baktı bana. “Hadi o zaman. Bana bi iğne yap.”

“Siktir git, Tommy.”

“Keyiflidir diyorsun. Kesin denemek istiyorum.”

“İstemiyorsun. Hadi Tommy, inan bana.” Bunu duymak amcığı daha da kışkırttı.

“Param var. Hadi, bi doz kaynat bana.”

“Tommy… gözünü seveyim…”

“Hadi diyorum sana. Kankam olacaksın, amcık. Bi doz kaynat bana. Baş edebilirim amına koyiyim. Bi vuruş sonum olmayacak ya. Hadi.”

Omuz silkip Tommy’nin isteğini yerine getirdim. Aletlerimi güzelce temizledikten sonra ona bir doz kaynatıp çakmasına yardım ettim.

“Bu inanılmaz amına koyiyim, Mark… Şeytan arabasına binmek gibi bi şey... Süzülüyorum amına koyiyim… Süzülüyorum…”

Tepkisi ürküttü beni. Bazı amcıkların yapısı eroine çok yatkındır…

Daha sonra, Tommy yere indiğinde ve gitmeye hazırlandığında ona şöyle dedim: “Artık yaptın kanka. Seti tamamladın. Esrar, asit, speed, X, mantar, nembutal, valium, eroin, alayını denedin. Şimdi çak kafasına. Bi seferlik olsun.”

Bunu söyledim çünkü amcığın yanında götürmek için benden biraz mal isteyeceğinden emindim. Ona verecek kadar malım yoktu. Hiçbir zaman verecek kadar olmaz.

“Haklısın,” dedi, ceketini giyerek.

Tommy gittikten sonra, ilk kez kamışımın deli gibi kaşındığını hissettim. Kaşımaya doyamıyordum. Kaşımaya devam edersem enfeksiyon kapacaktı orospu çocuğu. O zaman gerçekten iş alacaktım başıma.

Geleneksel Pazar Kahvaltısı

Aman tanrım, nerdeyim ben. Hay amına koyiyim… Ben bu odayı daha önce hiç görmedim… düşün Davie, düşün. Dilimi damağımdan ayırmaya yetecek kadar tükürük salgılayamıyorum. Seni salak… seni göt… seni… bi daha asla.

HASİKTİR… HAYIR… lütfen. Hayır, amına koyiyim, olamaz, HAYIR…

Lütfen.

Bu benim başıma gelmesin. Lütfen. Kesinlikle hayır. Kesinlikle evet.

Evet. Yabancı bi odada yabancı bi yatakta, kendi pisliğime bulanmış olarak uyandım. Yatağa işemişim. Yatağa kusmuşum. Yatağa sıçmışım. Başım çatlıyor, midem bulanıyor. Yatak berbat durumda, tamamen batmış.

Çarşafı çıkarıyorum, sonra yorganın nevresimini çıkarıp ikisini birlikte sarıyorum; kesif, zehirleyici kokteyl arada kalıyor. Güvenli bi bohça halinde, sızma belirtisi yok. Şiltedeki ıslaklığı gizlemek için ters çevirip tuvalete gidiyorum; duşa girip göğsümdeki, kalçalarımdaki ve kıçımdaki boku temizliyorum. Artık biliyorum nerde olduğumu: Gail’in annesinin evindeyim.

Hay amına koyiyim.

Gail’in annesinin evi. Nasıl geldim ben buraya? Kim getirdi beni? Odaya döndüğümde giysilerimin özenle katlanmış olduklarını fark ediyorum. Aman tanrım.

Kim soydu beni?

Geri dönmeye çalış. Bugün pazar. Dün cumartesiydi. Hampden stadyumunda yarı final maçı. Maçtan önce ve sonra kafayı feci bulmuştum. Hampden’a karşı deplasmanda hiç şansımız olmadığını düşünüyordum, seyircisi ve hakemlerin onları kayırmasıyla. Ben de öfkeden kuduracağıma

günü bi şölene çevirmeye karar vermiştim. Ne tür bi şölene çevirdiğimi düşünmek istemiyorum. Maça gidip gitmediğimi bile hatırlamıyorum. Leith'li çocuklarla Duke Caddesi'nden Marksman otobüsüne binmiştim; Tommy, Rents ve kankaları. Feci gürültücü tipler. Maçtan önce girdiğimiz Rutherglen'deki pub'dan sonra film kopuyor; uzay-çöreği ve speed, asit ve ot, ama en çok alkol, pub'a geri dönmek için otobüse binmeden önce buluştuğumuz pub'da içtiğim bi şişe votka…

Gail ne zaman devreye girdi, emin değilim. Amına koyiyim. Yatağa dönüyorum, çarşaf ve nevresim olmayınca şilteyle yorgan buz gibi. Birkaç saat sonra Gail kapıyı çalıyor. Gail'le beş haftadır çıkıyoruz, ama henüz sevişmedik. Gail ilişkimizin cinsellik üzerine kurulmasını istemiyordu, çünkü daha sonra nasılsa o hale gelecekti. Bunu *Cosmopolitan'*da okumuştu ve teoriyi sınamak istiyordu. Beş hafta sonra taşaklarım kavun gibi olmuştu tabii ki. O idrar, bok ve kusmuk karışımında hatırı sayılır miktarda bel de vardı muhtemelen.

"Dün geceki halin görülmeye değerdi, David Mitchell," diyor suçlayıcı bi sesle. Gerçekten kızgın mı yoksa kızgın gibi mi yapıyor? Anlamak güç. Sonra: "Çarşaflara n'oldu?" Gerçekten kızgın bi tonla.

"Eee… şey… Küçük bi kaza, Gail."

"Neyse, boş ver. Aşağı gel. Kahvaltıya oturmak üzereyiz."

Çıktı ve ben yılgınlıkla giyinip usulca merdivenden aşağı iniyorum, görünmez olmayı arzulayarak. Bohçayı da yanıma aldım, eve götürüp yıkatacağım.

Gail'in annesiyle babası mutfak masasında oturuyorlar. Geleneksel pazar kahvaltısı hazırlığının kızartma sesi ve kokusu mide bulandırıcı. Bağırsaklarım perende atıyor.

"Şey, adı lazım değil, biri çok feci durumdaydı dün gece," diyor Gail'in annesi, ama öfkeyle değil, takılarak.

Yine de kıpkırmızı kesiliyorum utancımdan. Masanın başında oturan Bay Houston, bana arka çıkmaya çalışıyor.

"Canım, arada sırada dağıtmak iyi gelir insana," diye destek oluyor.

“Buna arada sırada derli toplu olmak iyi gelecek,” diyor Gail, annesiyle babasına çaktırmadan kaşlarımı kaldırışımdan küçük bi pot kırdığını hissederek. Bana biraz dayanışma iyi gelecek. Sanki öyle bir ihtimal varmış gibi.

“Şey, Bayan Houston,” diyorum ayağımın dibinde bohça şeklinde duran çarşafları işaret ederek. “… çarşafla nevresimi biraz berbat ettim. Eve götürüp yıkatacağım. Yarın getiririm,” diyorum.

“Sen onu hiç düşünme, evlat. Ben onları makineye atıveririm. Sen otur kahvaltını et.”

“Şey, fakat, eee… çok kirli. Yeterince utanıyorum. Onları eve götürmek isterim.”

“Aman,” diye gülüyor Bay Houston.

Bayan Houston, “Hayır, sen otur, evlat, ben çarşafların icabına bakarım,” diyor ve üzerime atılıp bohçaya yapışıyor. Mutfak onun bölgesi, orda onun dediği olur. Bohçayı kendime çekiyorum, göğsüme doğru; fakat Bayan Houston çevik ve şaşırtıcı derecede güçlü. Bohçayı sıkıca kavrayıp kendine çekiyor.

Bohça bi anda çözülüyor ve alkolle incelmiş kaygan bok parçalarıyla iğrenç idrar odaya yağmur gibi saçılıyor. Bayan Houston birkaç saniye kalakalıyor öylece, sonra lavaboya koşup kusuyor.

Bay Houston’un gözlük camlarına, yüzüne ve beyaz gömleğine sulu bok parçacıkları bulaşmış. Muşamba masanın üzerine ve tabağına damlıyorlar, sulu *chip-shop* sosuyla oynayıp ortalığı berbat etmiş gibi görünüyor. Gail’in sarı bluzuna da biraz sıçramış.

Amına koyiyim.

Bayan Houston kusmaya devam ederken Bay Houston, “Tanrı aşkına… tanrı aşkına…” diye söyleniyor ve ben pisliğin bi kısmını çarşafların içine sokmak gibi zavallı bi eyleme girişiyorum.

Gail nefret ve tiksinti dolu bi bakış atıyor bana. İlişkimizin daha ileri gideceğini hiç sanmıyorum. Gail’i hiçbir zaman yatağa atamayacağım. Bu beni, ilk kez, rahatsız etmiyor. Tek istediğim ordan çıkmak.

Eroin İkilemleri No: 65

Birden soğuk; çok soğuk. Mum tamamen eridi nerdeyse. Odadaki tek ışık televizyonun ışığı. Siyah beyaz bir şeyler oynuyor… ama televizyon siyah beyaz olduğu için siyah beyaz bir şeyin oynaması kaçınılmaz… renkli bir televizyonla, farklı olurdu… belki.

Donuyorum, ama hareket etmek insanı daha da üşütür; ne yaparsan yap ısınamayacağını idrak edersin çünkü. Hareketsiz kalırsam en azından şöyle bir kımıldayarak ya da sobayı yakarak ısınma gücüm olduğunu söyleyebilirim kendime. Bu numara tamamen hareketsiz kalmakla ilgili. Amına koduğumun sobasını yakmak için yerinden kalkmaktan daha kolay.

Birden başka biri var odada benimle. Spud, galiba. Karanlıkta anlamak güç.

Hiç konuşmuyor.

"Spud… Spud…"

Bir şey demiyor.

"Gerçekten çok soğuk moruk."

Spud, eğer gerçekten oysa, yine bir şey demiyor. Ölmüş olabilir, ama ölmemiştir muhtemelen, çünkü gözleri açık galiba. Ama o da hiçbir şey ifade etmez.

Port Sunshine'da Elem ve Yas

Lenny elindeki kartlara baktı, sonra arkadaşlarının ifadelerini inceledi.

"Ne duruyorsun? Hadi Billy, neyin var amına koyiyim." Billy, Lenny'ye elini gösterdi.

"İki as amına koyiyim!"

"Ballı puşt! Renton, seni ballı orospu çocuğu!" Lenny yumruğunu avucuna indirdi.

“Potu alayım müsaadenle,” dedi Billy Renton, yerdeki banknotları toparlayarak.

“Naz. Şurdan bi kutu bira salla öyleyse,” dedi Lenny. Kutu sallandığında yakalayamadı, kutu yere düştü. Yerden aldı, açtı ve içeriğinin büyük kısmı Peasbo’nun üzerine fışkırdı.

“Hay amına koyiyim senin!”

“Affedersin, Peasbo. Bu amcığın yüzünden,” dedi Naz’ı işaret ederek. “Ona bi kutu bira salla dedim, başımın üzerinden fırlat demedim.”

Lenny kalkıp pencereye gitti.

“Hâlâ görünmedi mi orospu çocuğu?” diye sordu Naz. “Büyük para olmadan oyunun tadı çıkmıyor.”

“Yok. Sözüne güvenilmez ki amcığın,” dedi Lenny.

“Ara götü. Hikâyesi neymiş öğrenelim,” dedi Billy.

“Evet. Tamam.”

Lenny telefona gidip Phil Grant’ı aradı. Penilerle oynamaktan sıkılmıştı. Granty yanında parayla gelmiş olsaydı epey önde olurdu şimdi.

Telefon çalmaya devam etti.

“Yok kimse ya da açmıyorlar amına koduğumun telefonunu,” dedi.

“Umarım amcık bütün parayı alıp sıvışmamıştır,” dedi Peasbo gülerek, ama rahatsız bir kahkahaydı; dillendirilmeyen ortak bir korku ilk olarak ortaya konmuştu.

“Öyle bi şey yapmaz umarım. Kankalarına yanlış yapan amcığa sustalıyı hiç gözünün yaşına bakmadan saplarım,” diye hırladı Lenny.

“Aslında düşünürsen, para Granty’ye ait. Gönlünce harcar,” dedi Jackie.

Şaşkın bi saldırganlıkla baktılar ona. Sonunda Lenny konuştu.

“Siktir git amcık.”

“Ama bi şekilde, amcık parayı bileğinin hakkıyla kazandı. Neye karar verdiğimizi biliyorum. Kulüp parasıyla oyunlara tat katmak için küçük bi kasa oluşturmak. Sonra da bölüştürmek. Bunu biliyorum. Ben duruma hukuki açıdan yaklaşıyorum…” dedi Jackie konumuna açıklık getirerek.

“Hepimizin parası!” diye hırladı Lenny. “Granty iyi bilir o Hampden kükremesini.”

“Bunu biliyorum. Bütün söylemeye çalıştığım hukukun gözünden…”

“Kapa çeneni, amcık ağızlı,” diye araya girdi Billy, “hukukun gözünden bakmıyoruz burda. Kanka olmaktan söz ediyoruz. Amına koduğumun hukukuna kalsaydı senin evin şu anda tamtakırdı, ikiyüzlü puşt.”

Lenny başını sallayıp Billy’ye baktı.

“Acele hüküm veriyoruz. Amcığın burda olmamasının geçerli bi nedeni olabilir. Belki kaçırıldı,” dedi Naz, çiçek bozuğu yüzü gergin.

“Belki orospu çocuğunun teki amcığı soyup paraları aldı,” dedi Jackie.

“Hiçbi amcık Granty’yi soymaya yeltenmez. Kendisi amcıkları soyan tipte bi amcıktır, soyulacak tipte değil. Buraya gelip de böyle bi numara çekmeye kalkışırsa, sikerim ebesini.” Lenny hiddetlenmişti. Kulüp parasından söz ediyorlardı.

“İnsan üzerinde bu kadar çok para taşımamalı diyorum, hepsi bu,” dedi Jackie. Lenny’den tırsıyordu biraz.

Granty, altı yıl boyunca perşembe geceleri oynanan kart oyununu bir kere olsun kaçırmamıştı. Kulübün güvenilir dingil çivisiydi. Lenny’nin ve Jackie’nin soygun ve hırsızlıktan (bu sırayla) içerde yattıkları için kaçırdıkları dönemler olmuştu.

Kulüp parası, tatil parası, yeni yetmeliklerinde hep birlikte tatile gittikleri Loret De Mar günlerinden kalmaydı. Artık büyümüşlerdi, genellikle küçük gruplar halinde ya da karıları veya sevgilileriyle çıkıyorlardı tatile. Kulüp parasıyla kumar parasını karıştırma fikri iki yıl önce sarhoşken akıllarına gelmişti. Peasbo, o zamanki kasadar, şakayla karışık, önüne kulüp parasından bir tomar koymuştu. Bi süre gülünçlük olsun diye o parayla oynamışlardı. Büyük paralarla oynamak o kadar hoşlarına gitmişti ki, parayı

aralarında pay edip gerçek parayla oynuyormuş gibi yapmışlardı. Ne zaman iyi para biriktiğine karar verseler, gerçek parayla oynamayı bırakıp kulüp parasıyla oynuyorlardı. Monopol parasıyla oynamak gibiydi.

Bazen, özellikle içlerinden biri Granty'nin geçen hafta kazandığı gibi paranın tamamını kazandığında, yaptıkları şeyin tuhaf ve tehlikeli doğası akıllarına geliyordu. Ama kankaydılar ve genellikle birbirlerine yamuk yapmayacakları varsayılıyordu. Kaldı ki, mantık ve sadakat da bu varsayımı destekliyordu. Hepsinin bölgede bağlantıları vardı, hiçbir zaman sonsuza dek ayrılmayı göze alamazlardı, bankadaki iki bin dolar için değil en azından. İçlerinden birinin diğerlerine yamuk yapması için bölgeyi terk etmeyi göze alması gerekirdi. Bunu kendilerine defalarca söylemişlerdi. Asıl korku hırsızlıktı. Para bankada daha güvenliydi. Aptalca bir şaka bir tür deliliğe dönüşmüştü, toplu deliliğe.

Ertesi sabah da Granty'den ses çıkmadı ve Lenny işsizlik çeki için imza atmaya geç kaldı.

"Bay Lister. Şirketten iki adım ötede oturuyorsunuz ve sizden sadece iki haftada bir kez kart basmanız isteniyor. Bunun aşırı bir talep olduğunu sanmıyorum," dedi şefi Gavin Temperley, kibirli bir ses tonuyla.

"Siktiğimin şirketinin durumunu anlıyorum, Bay Temperley. Ama benim yeşermekte olan pek çok girişime sahip bi iş adamı olduğumu da göz önünde bulundurun lütfen."

"Siktir, Lenny. Tembel herifin tekisin. Crown'da buluşalım. Öğle yemeğinde. On ikide orda olurum."

"Tamam. Ama bana bi kıyak yapman gerekecek. Kira çeki sabah paspasın üzerinde olmazsa sıçtım, meteliksizim."

"Hallederiz."

Lenny pub'a gitti, *Daily Record*'ı ve birasıyla bara oturdu. Bir sigara yakmayı düşündü, sonra yakmamaya karar verdi. Saat henüz on birdi ve on iki sigara içmişti bile. Sabah kalkmak zorunda kaldığında hep böyle oluyordu. Fazla sigara içiyordu. Yatakta kalarak sigarayı azaltabilirdi, bu yüzden ikiden önce kalkmıyordu. Bu Hükümet amcıkları onu erken kalkmaya zorlayarak hem sağlığı hem de geliriyle oynuyorlardı.

Record'ın arka sayfaları Rangers/Celtic martavallarıyla doluydu her zamanki gibi. Souness İngiltere II. Liginde oynayan amcığın tekini gözünü kestirdi, McNeill Celts'in özgüvenini geri kazanmaya başladığını söyledi. Hearts'a dair tek kelime yoktu ama. Hayır. Jimmy Sandison'un bir iki kere tekrarlanmış ve cümlesi yarım kalmış bir demeci sadece. Bir de Hibs'li Miller'ın neden bu iş için doğru adam olduğunu düşündüğüne dair bir haber, hem de son otuz yılda sadece üç gol falan atabildikleri halde.

Lenny üçüncü sayfayı açtı. *Record*'ın dekolte giyimli kadınlarını *Sun*'ın üstsüz kadınlarına yeğliyordu. Hayal gücünü kullanmalıydı insan.

Gözünün ucuyla Colin Dalglish'i gördü.

"Coke," dedi, başını gazeteden kaldırmadan.

Coke, Lenny'nin yanına bir tabure çekti. Bir İskoç birası söyledi. "Haberi aldın mı? Amına koyiyim, çok üzücü değil mi?"

"Hı?"

"Granty… Duymadın mı?" Dosdoğru Lenny'ye baktı Coke.

"Hayır, Ne…"

"Öldü."

"Kafa mı buluyorsun benimle! Hı? Deme lan…"

"Ruhunu teslim etti. Dün gece."

"Nasıl?"

"Kalp. Güm." Coke parmaklarını şaklattı. "Kalbi sakatmış, anlaşılan. Kimse bilmiyormuş. Zavallı Granty, Pete Gilleghan'la çalışıyormuş, ek iş. Saat beş sularında Granty, Pete'in ortalığı toplamasına yardım ediyormuş, çıkmaya hazırlanıyorlarmış yani, sonra birden göğsünü tutup yere yığılmış. Gilly ambulans çağırmış, zavallıyı hastaneye götürmüşler, ama iki saat sonra ölmüş. Zavallı Granty. İyi amcıktı be. Sen onunla kart oynardın, değil mi?"

"Şey… evet… Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar. Bu ciğerimi deldi, gerçekten."

Birkaç saat sonra Lenny'nin sadece ciğeri delinmemiş, kafayı da fena bulmuştu. Gav Temperley'den sırf kör kütük sarhoş olmak için bir yirmilik almıştı. Akşama doğru Peasbo pub'a girdiğinde, Lenny kayan diliyle, anlayışlı bir barmaidin ve üzerinde Tennent's Lager logosu bulanan işçi tulumu giymiş mahcup ve ayık görünümlü bir tipin kafasını ütülüyordu.

"… Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar…"

"Hey, Lenny. Haberi duydum." Peasbo, Lenny'yi geniş omuzlarından sıkıca kavradı. Sağlam bir kavrayış, kankalarından birinin hâlâ orda olduğunu hissetmek ve sarhoşluğunun derecesini ölçmek için.

"Peasbo. Evet. Hâlâ inanamıyorum, amına koyiyim… Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar…" Yavaşça barmaide doğru dönüp ona odaklandı. Sıkılmış yumruğundan fırlamış başparmağıyla omzunun üzerinden Peasbo'yu işaret etti. "… bu amcık anlatsın sana… değil mi Peasbo? Granty var ya? Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar… değil mi, Peasbo? Hı?"

"Evet. Büyük şok. Hâlâ inanamıyorum moruk."

"Buraya kadarmış! Daha dün burdaydı, ama artık hiç göremeyeceğiz zavallı orospu çocuğunu… Yirmi yedi yaşında. Bu oyun adil değil, diyorum size amına koyiyim. Adil değil… Kesinlikle adil değil…"

"Granty yirmi dokuz yaşındaydı, öyle değil mi?" diye sordu Peasbo.

"Yirmi yedi, yirmi dokuz… kimin sikinde? Genç bi çocuk. Karısına ve bebeğine acıyorum asıl…" Lenny karşı köşede domino oynayan yaşlı bir gruba doğru sert bir el hareketi çekti. "… Onlar yaşadılar hayatlarını! Uzun yaşadılar amına koyiyim! Tek yaptıkları sızlanmak! Granty hiçbi zaman hiçbi konuda yakınmadı. Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar."

Sonra pub'ın öteki tarafında oturan ve Spud, Tommy ve Second Prize olarak bilinen üç genci fark etti.

"İşte, Billy'nin kardeşi ve onun canki arkadaşları. Hepsi AIDS'den ölüyor amcıkların. Öldürüyorlar kendilerini. Müstahak amcıklara. Granty hayata değer verirdi. Bu amcıklar hayatlarını fırlatıp atıyorlar!" Lenny ters ters baktı onlara, fakat Lenny'yi fark edemeyecek kadar kendi meselelerine dalmışlardı.

“Hadi, Lenny. Akıllı ol. Kimsenin kimseye olumsuz bi şey söylediği yok. Çocuklar iyidir. Şu Danny Murphy. Zararsız bi amcıktır. Tommy Laurence, Tommy’yi tanıyorsun, şu da Rab, Rab MacLaughlin, iyi topçuydu bi zamanlar. Man United’da oynamıştı. Çocuklar iyi. Tanrı aşkına, senin arkadaşın onların da arkadaşı, şu İş ve İşçi Bulma Kurumunda çalışan. Neydi adı, Gav mi?”

“Evet… Fakat bu yaşlı amcıklar…” dedi dikkatini bu kez karşı tarafa yönlendirerek.

“Hadi, Lenny, siktir et. Zararsız amcıklar, kimseyi rahatsız ettikleri yok. İç şu birayı, sonra Naz’a uğrarız. Billy’yle Jackie’yi de arayacağım.”

Naz’ın Buchanan Caddesi’ndeki dairesinde kasvetli bi hava esiyordu. Granty’nin ölümünden akıbeti meçhul para konusuna gelmişlerdi.

“Paylaşım gününden önceki cuma günü bütün parayı kazandı amcık. Bin sekiz yüz papel. Altıya pay etsek adam başı üç yüz papel düşer,” diye mızıldandı Billy.

“Bu konuda yapabileceğimiz fazla bi şey yok,” dedi Jackie.

“Nasıl yok yarak? O para şimdiye kadar her yıl tatil öncesinde paylaşıldı. Ben o paraya güvenerek Benidorm’da yer ayırttım. O para olmadan hiçbi yere gidemem. İptal edecek olsam Sheila taşaklarımla bilardo oynar. Hayatta olmaz,” dedi Naz.

“Haklısın. Ben de Fiona ve bebeğe acıyorum, tabii ki. Kim olsa acır. Bunu söylemeye gerek bile yok, hani. Ama, son kertede, para bize ait amına koyiyim, Fiona’ya değil,” dedi Billy.

“Bizim suçumuz amına koyiyim. Böyle bi şey olacağını biliyordum,” dedi Jackie omuz silkerek.

Kapı zili çaldı. Lenny’yle Peasbo girdi içeri.

“Sana göre hava hoş tabii, amcık. Bok gibi paran var,” dedi Naz kafa tutarak.

Jackie karşılık vermedi. Peasbo’nun yere saçtığı kutu bira yığınından bir bira aldı.

“Ne korkunç bi haber, değil mi çocuklar?” dedi Peasbo, Lenny asık suratıyla birasını höpürdetirken.

“Onun gibi biri insanın karşısına bi kere çıkar,” dedi Lenny.

Naz minnet duydu Lenny’nin bu çıkışına. Para konusunda yakınmak üzereydi ki Peasbo’nun Granty’yi kastettiğini çaktı.

“İnsan böyle bi zamanda bencil olmamalı, ama şu para meselesi çıktı ortaya. Tatile bi hafta kaldı. Paraya ihtiyacım var,” dedi Billy.

“Lan ne amcıksın, Billy. O boktan konuya girmek için hiç olmazsa zavallı orospu çocuğunun cesedinin soğumasını bekleyemez miyiz?” dedi Lenny küçümseyerek.

“Bu arada Fiona parayı bi güzel yiyebilir! Hiçbirimiz söylemezsek bizim paramız olduğunu nerden bilecek? Granty’nin ceplerini karıştırırken vay, vay, vay, bu da ne, olacak. İki bin dolara yakın. Güzel. Sonra biz tatile Links’te iki şişe şarapla girerken o Karayip Adaları’nın yolunu tutmuş olacak.”

“Hayal gücün sınırsız, amına koyiyim,” dedi Lenny ona.

Peasbo, ihanetin yaklaşmakta olduğunu hisseden Lenny’ye ciddi bir bakış attı.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum, Lenny, ama Billy pek de haksız sayılmaz. Tamam Granty şahane bi orospu çocuğuydu falan, ama Fiona’yı lüks içinde yaşattığı da söylenemez. Bak, yanlış anlama, o kadın hakkında kimseden kötü bi söz duymadım, ama evinde iki bin dolar bulursan önce harcar sonra soru sorarsın, değil mi? Öyledir. Ben olsam öyle yapardım. Her amcık öyle yapar, doğruyu söylemek gerekirse.”

“Yok ya? Kim isteyecek öyleyse parayı ondan? Beni sikseler istemem,” diye tısladı Lenny.

“Hep birlikte isteyeceğiz. Hepimizin parası,” dedi Billy.

“Doğru. Cenazeden sonra. Perşembe günü,” diye önerdi Naz. “Tamam,” dedi Jackie omuz silkerek.

Lenny yılgın bir teslimiyetle başını salladı. Paranın, sonuçta, onların olduğuna karar verdi.

Perşembe geldi ve geçti. Kimsenin cenazede bir şey söylemeye maçası sıkmadı. Hepsi sarhoş olup Granty'ye ağıt yakmaya devam ettiler. Nakit meselesi ancak ertesi gün gündeme geldi. Ertesi akşam korkunç derecede akşamdan kalma bir halde buluşup Fiona'nın evine gittiler.

Kapıya kimse gelmedi.

"Annesinde kalıyordur muhtemelen," dedi Lenny.

Karşı dairede oturan kır saçlı, mavi basma elbiseli yaşlı kadın kapısını açtı.

"Fiona bu sabah gitti çocuklar. Kanarya Adaları'na. Bebeği annesine bıraktı." Haberleri vermekten zevk alır gibiydi kadın.

"Güzel," diye homurdandı Billy.

"Bu iş buraya kadar öyleyse," dedi Jackie, arkadaşlarına biraz fazla sevimli gelen bir omuz silkmeyle. "Yapabileceğimiz bi şey yok."

Billy'nin yumruğu yüzünün yan tarafına isabet etti ve merdivenden aşağı yuvarlandı. Tırabzana tutunarak düşüşün hızını kesmeyi başardı, sonra merdivenin basamağından korkuyla Billy'ye baktı.

Diğerleri de Billy'nin yaptığına Jackie kadar şaşmışlardı.

"Sakin ol, Billy," dedi Lenny, Billy'yi kolundan kavrayarak, ama bakışını yüzünden ayırmadı. Öfkesinin kaynağını merak eder gibi bir hali vardı. "Hatalısın. Jackie'nin suçu değil."

"Değil, öyle mi? Bu güne kadar ağzımı açmadım, ama bu uyanık amcık sabrımı taşırdı." Yerde yatmaya devam eden ve yüzü giderek şişen Jackie'yi işaret etti.

"Neden söz ediyorsun sen?" diye sordu Naz. Fakat Billy onu dikkate almayıp Jackie'ye baktı. "Ne kadar zamandır sürüyor bu, Jackie?"

"Neden söz ediyor bu amcık?" dedi Jackie, fakat sulandırılmış sesi ikna edici değildi.

“Kanarya Adaları, kıçımın deliği. Fiona’yla nerde bulaşacaksın?”

“Sen kafayı yemişsin, Billy. Kadının dediğini duydun,” dedi Jackie başını sallayarak.

“Fiona benim Sharon’ımın kız kardeşi, amına koyiyim. Kulaklarım yok mu benim? Ne kadar zamandır takıyorsun ona, Jackie?”

“O sadece bi kez oldu…”

Billy’nin öfkesi merdivene taştı ve öfkenin diğerlerinin göğüslerinde de kabarmaya başladığını hissetti. Jackie’nin tepesine Tevrat’tan çıkma bir tanrı gibi dikildi; hükmüyle onu aşağılayarak.

“Bi kereymiş, yarağımı ye sen benim. Hem Granty’nin bilmediği ne malum? Onu bu öldürdü belki? Sözde kankasının kadınını düzmesi!”

Jackie’nin çığlıkları yankılanıyordu onu bir kattan diğerine tekmelerlerken. Kendini boş yere korumaya çalıştı ve korkusunun ve acısının arasında, bu belayı atlattıktan sonra kendisinden geriye Leith’den taşınacak bir şeyler kalmasını umdu.

YENİDEN BIRAKIŞ

Kentler Arası

Hay amına koyiyim! Başım çatlıyo bu sabah. Berbat durumdayım. Doğru buzdolabına gidiyorum. Evet! İki şişe Becks. Sorunu halleder. Göz açıp kapayıncaya kadar içiveriyorum amcıkları. Hemen kendimi daha iyi hissediyorum. Zamanı kollamam gerek ama.

Yatak odasına döndüğümde hâlâ uyuyo amına koyiyim. Şuna bak; tembel, şişman amcık. Bi bebek doğuracak diye bütün gün götünün üzerinde yatmaya hakkı olduğunu sanıyor… Neyse, bu başka bi hikâye. Çantamı yapmaya koyuluyorum… Bu amcık kot pantolonumu yıkamıştır umarım… 501'den söz ediyorum… Nerde bu 501? İşte burda. Direkten döndü amcık.

Uyanıyor şimdi. "Frank… n'apıyosun? N'apıyosun?" diyor bana.

"Gidiyorum. Hemen çıkmam gerek," diyorum, etrafıma hiç bakmadan. Çoraplar nerde amına koyiyim… Akşamdan kalma olduğumda zaten her şey iki misli zaman alıyor, bi bu amcığın dırdırı eksikti.

"Nereye gidiyorsun? Nereye!"

"Söyledim sana, naşlamam gerek amına koyiyim. Lexo'yla küçük bi iş çevirdik. Bu konuda bi kelime daha etmeyeceğim amına koyiyim, ama birkaç hafta ortalıkta görünmesem iyi olacak. Polis falan gelirse beni aylardır görmedin. Başımı belaya soktuğumu sanıyosun, değil mi? Beni tanımıyosun daha."

"İyi de, nereye gidiyorsun, Frank? Nereye gidiyorsun amına koyiyim?"

"Sen bunu şimdilik bilme. Bilmediğin bi şeyi sana söyletemezler, değil mi?"

Sonra amına koduğumun kaknem karısı kalkıp bana bağırmaya başlamaz mı, kafama estiği zaman onu bırakıp gidemezmişim, falan. Bi yumruk çakıyorum ağzına, kıçına da bi tekme, yere kapaklanıyor amcık, inlemeye başlıyor. Kabahat onda amına koyiyim, benimle bu şekilde konuşan bi amcığın başına ne geleceğini daha önce söyledim kaltağa. Oyunun kuralı bu, ister oyna ister evine git.

"BEBEK! BEBEK!.." diye bağırıyor.

Ben de ona, “BEBEK! BEBEK!” diye bağırarak karşılık veriyorum. “Bebek deme bana lan!” Yerde yatmış televizyon gibi bağırıyor.

Bebek muhtemelen benden değil zaten. Hem, daha önce de bebeklerim oldu, başka kadınlardan. Nasıl bi şey olduğunu biliyorum. Bu kancık bebek gelince her şeyin güllük gülistanlık olacağını sanıyor, ama hayatının şokunu yaşayacak daha. İyi bilirim ben bebekleri. Tam bi kıç ağrısıdırlar.

Tıraş takımı. Bana bu lazım amına koyiyim. Bir şey unuttuğumu biliyodum.

Amcık kendini iyi hissetmediğini ve bir doktora görünmesi gerektiğini söyleyip duruyor. Zamanım yok öyle bi şey için, zaten geç kalıyorum amcığın yüzünden. Naşlamalıyım.

“FRRRAAAANNNK!” diye bağırıyor ben kapıya giderken. Harp birasının reklamı gibi, diye geçiriyorum aklımdan: ‘Hızlı bi çıkış yapma zamanı.’ Tam beni anlatıyor.

Sabahın o saatinde bile pub tıklım tıklım. Renton, kızıl amcık, siyah topu çakıp Matty’den oyunu alıyor.

“Rab! Adımı bilardo listesine yaz, amına koyiyim. Nedir herkesin derdi?” Bara gidiyorum.

Rab’in, yani takma adıyla Second Prize’ın bi gözü şiş. Herifin teki benzetmiş bunu.

“Rab. Hangi orospu çocuğu yaptı bunu sana?”

“Lochend’de iki tip. Sarhoştum.” Koyun gibi bakıyor bana amcık.

“Adlarını biliyor musun?”

“Hayır, ama merak etme, cezalarını keseceğim o amcıkların, her şeyi ayarladım.”

“Herhalde. Tanıyor musun amcıkları?”

“Hayır. Görüşten sadece.”

“Ben ve Rents Londra’dan döndüğümüzde uğrayacağız amına koduğumun Lochend’ine. Dawsy’yi de benzettiler orda bi süre önce.

Yanıtlanması gereken bazı sorular var amına koyiyim, var mı lan öyle!”

Rents’e dönüyorum. “Hazır mısın adamım?”

“Eline vermek için sabırsızlanıyorum, Franco.”

Topları dizip amcığı perişan ediyorum. Siyahı çaktığımda masada iki topu var. “Matty ve Secks gibilerini tokatlayabilirsin, ama Fırtına Franko istekayı eline aldı mı, unut gitsin, salça kafa,” diyorum ona.

“Bilardo göt oğlanları içindir,” diyor. Gıcık ibne. Beceremediği her şey göt oğlanları için ona kalsa.

Gitmemiz gerek, oyuna devam etmenin anlamı yok. Matty’ye bakıp cebimden bi tomar çıkarıyorum. “Hey Matty? Bu nedir, biliyo musun?” diyorum tomarı amcığa doğru sallayarak.

“Şey… evet…” diyor.

Barı işaret ediyorum: “Peki, şu nedir biliyo musun?”

“Şey… evet… bar.” Çok yavaş amcık, çok. Ben gayet iyi bilirim ne kadar yavaş olduğunu.

“Peki, bu nedir biliyo musun?” diyorum bardağımı işaret ederek.

“Şey… evet…”

“İlla söylemek mi gerekiyor? Bi bira bi de kolalı Jack Daniels öyleyse, götoş!”

Yanıma gelip, “Hey, Frank, biraz maddi sıkıntım var, biliyor musun…” diyor.

Bilmez miyim, çok iyi bilirim. “Yakında ferahlarsın umarım,” diyorum. Mesajı alıp bara doğru gidiyor. Orospu çocuğu eroin takılıyor yine, şayet bıraktıysa tabii ki. Londra’dan döndüğümde amcığın kulağını bükmeliyim. Amına koduğumun cankileri. Boşuna yer işgal ediyolar. Rents hâlâ temiz ama. İçkiye yazılışından belli.

Bu Londra seyahati heyecanlandırıyor beni. Rents iki haftalığına bi arkadaşının dairesini ayarladı, şu Tony amcığıyla yavuklusunun kaldıkları

daire. Bi yerlere tatile gitmişler. O civarda hapisten tanıdığım iki tip oturuyor; eski günlerin anısına ararım amcıkları.

Matty'ye içkisini veren şu Lorraine ufaklığı; fena düzerim onu. Bara gidiyorum.

"Selam, Lorraine! Gelsene bi dakka." Yüzüne dökülen saçlarını geriye atıp parmaklarımı kulaklarının arkasına koyuyorum. Piliçlerin hoşuna gider. Erojen bölgeler falan filan. "Birinin bi gece önce sevişip sevişmediğini böyle anlayabilirsin. Sıcaklığından, anlıyo musun?" diye açıklıyorum.

Gülüyor sadece, Matty de gülüyor.

"Bilimsel bi açıklama bu, biliyo musun? Bazı amcıkların bundan haberi yoktur."

"Peki, Lorraine dün gece sevişmiş mi?" diye soruyor Matty. Minyon amcık başını öte tarafa çeviriyo, ısıtılmış ölüm gibi.

"Bu bizim sırrımız, değil mi bebeğim?" diyorum ona. Bana kesik olduğunu sanıyorum, çünkü onunla ne zaman konuşsam nutku tutuluyor, utanıp önüne bakıyor. Londra'dan bi döneyim hele, köpekbalığı gibi kapacağım seni, evine yerleşeceğim amcık.

Bebek doğduktan sonra June kaltağıyla yaşamaya devam edersem siksinler beni. O amcık bana bebeğe zarar verecek bi şey yaptırdıysa ölümlerden ölüm beğensin kendine. Hamile kaldığından beri dili bi karış. Hiçbi amcık benimle o şekilde konuşamaz, bebek olsun ya da olmasın. Bunu bildiği halde terbiyesizlik ediyor, amına koyiyim. O bebeğe bi şey olduysa…

"Selam, Franco," diyor Rents, "ufak ufak yola çıksak iyi ederiz. Yolluk bi şeyler alacağız daha, unutma."

"Evet, haklısın. Sen ne alıyorsun?"

"Bi şişe votka ve bikaç kutu bira."

Tahmin etmeliydim. Votkaya dayanamaz bu salça kafalı orospu çocuğu.

"Ben bi şişe J.D alacağım, sekiz kutu da Export bira. Lorraine'e de iki fıçı bira paketlemesini söyleyebilirim ama."

“Trende paketleyecek bikaç kişi çıkacaktır karşımıza zaten,” diyor. Amcığın mizah anlayışı beni zorluyor bazen. Rents’le uzun bi geçmişimiz var, ama ibne değişti sanki, uyuşturuculardan falan da söz etmiyorum. Tarzlarımız farklı gibi. Yine de şahane bi amcıktır, salça kafalı orospu çocuğu.

Neyse, ben biraları alıyorum, biri benim için bol köpüklü, diğeri normal, salça kafa için. Alışverişi tamamlayıp taksiyle gara gidiyor ve gardaki pub’da da birer bira deviriyoruz. Barda oturan tiple biraz sohbet ediyorum; bir elli boyunda bi oğlan, abisini Saughton’dan tanıyorum amcığın. Fena biri değildi hatırladığım kadarıyla. Zararsız bi amcıktı.

Londra treni tıka basa dolu. Bu gerçekten canımı sıkıyor. Yani, bilet için bi ton para ödüyorsun Britanya Demiryolları amcıklarına ve oturacak yer yok! Sikerim böyle işi.

Bira kutuları ve şişelerle zorlanıyoruz biraz. Benim içkilerim her an poşeti patlatıp yerlere saçılabilir. Bütün bu sırt çantalı ve bavullu amcıklar yüzünden bu sıkışıklık, bir de amına koduğumun bebek arabaları yüzünden.

“Kımıldayacak yer yok avradını sikiyim,” diyor Rents.

“Bütün o yer ayırtan amcıklar yüzünden. Edinburgh’dan Londra’ya gidiyorsan yer ayırtırsın, iki başkent sonuçta, ama o Berwick ve diğer siktirici kasabalardan binenlere ne demeli? Tren oralarda durmamalı amına koyiyim; Edinburgh’dan doğru Londra yapmalı, bu kadar basit. Bana kalsa öyle yaparım.” Bikaç göt bana bakıyor. Ben düşündüğümü söylüyorum, kimin ne dediği sikimde değil.

Herkes yerini ayırtmış. Ayrıcalıktan başka bi şey değil. İlk gelen istediği yere oturmalı. Bu yer ayırtma meselesi çok boktan… Göstereceğim amcıklara yer ayırtmayı…

Rents iki çıtırın yanına oturuyor. Keyfi yerinde. İyi bi seçim yaptı salça kafa!

“Bu koltuklar Darlington’a kadar boş,” diyor bana.

Rezervasyon kartlarını alıp arka cebime sokuyorum “Londra’ya kadar boşlar artık. Göstereceğim amcıklara rezervasyon yapmayı,” diyorum, çıtırlardan birine gülümseyerek. “Haklı değil miyim? Bir biletin fiyatı kırk

papel, amına koyiyim. Utanma yok bu Britanya Demiryolları'nda." Rents omuz silkmekle yetiniyor. Başına yeşil beyzbol kepini giymiş artist amcık. Orospu çocuğu uyuyakalırsa o kep pencereden dışarı uçacak, hiç affetmem.

Rents votkaya ufak ufak yazılıyor ve daha Portobello'ya gelmeden yarısını haklıyor. Dayanamaz votkaya salça kafa. Orospu çocuğu oyunu böyle oynamak istiyorsa, tamamdır… J.D şişesini alıp dikiyorum.

"Hadi bakalım, hadi bakalım, hadi bakalım…" diyorum. Gülümsemekle yetiniyor amcık. Çıtırları kesip duruyor. Kızlar Amerikalı bu arada. Salça kafanın sorunu iş hatunlara gelince biraz tutuk olması, her ne kadar amcığın kendine özgü bi tarzı olsa da. Benim gibi ya da Sick Boy gibi değil. Belki de hiç kız kardeşi olmadığı ve abisiyle büyüdüğü için kızlara yaklaşmayı bilmiyor. O amcığın ilk hareketi yapmasını beklersen yanmışsın. Salça kafaya gösteriyorum nasıl yapıldığını.

"Hiç utanma yok bu Britanya Demiryolu amcıklarında, değil mi," diyorum yanımızdaki çıtıra.

"Pardon?" diyor bana, tuhaf aksanıyla.

"Nerdensiniz bakiyim siz?"

"Affedersin, seni anlamıyorum…" Bu yabancı amcıkların Kraliçe'nin İngilizcesiyle sorunları var. Yüksek sesle, yavaş ve biraz daha kibar konuşman gerekiyor anlayabilmeleri için.

"NERDEN… GELİYORSUNUZ… SİZ?"

Bu, meseleyi hallediyor. Önümüzdeki meraklı amcıklar dönüp bana bakıyorlar. Ben de dosdoğru onlara bakıyorum. Bu yolculuk tamamlanmadan birilerinin ağzı burnu kırılacak, bunu şimdiden görebiliyorum.

"Şey… Biz Kanadalıyız, Torontolu."

"Toronto. Maskeli Süvari'nin Kızılderili kankasının adıydı, değil mi?" diyorum. Kızlar bön bön bakıyolar bana. İskoç mizahını anlamak herkesin harcı değil.

“Sen nerelisin?” diye soruyor öteki çıtır. İkisine de fena yazılırım. Salça kafa ne iyi etmiş buraya oturmakla.

“Edinburgh,” diyor Rents, aksanını biraz yumuşatarak. Salça kafalı sahte orospu çocuğu. Harekete geçmeye hazır şimdi amcık, Franco buzu kırdı nasıl olsa.

Kızlar bize siktiğiminin Edinburgh’unun ne kadar güzel olduğunu falan anlatmaya başlıyorlar, bahçelerin üzerindeki tepede yükselen şatonun güzelliği ve bütün o siktiğimin palavraları. Başka bi bok bilmez zaten bu turistler, şato ve Princes Caddesi, bir de High Caddesi. Monny teyze bütün çocuklarıyla İrlanda’nın batı kıyısındaki o küçük adadan geldiğinde mesela, kadıncağız bi ev versinler diye belediye encümenine gitti. Belediye encümeninde ona nerde oturmak istediğini sordular. Kadın, Princes Caddesi’nde şatoyu gören bi ev istediğini söyledi. Bu kadın sudan çıkmış balıktan farksız, anadili Keltçe amına koyiyim; İngilizceyi doğru dürüst konuşamıyor. Zavallı amcık trenle gelirken caddeyi gözüne kestirmiş, her yer öyle sanmıştı. Belediye encümeni gülüp ona hiç kimsenin oturmak istemediği Batı Granton’da bi ev verdi. Şatolu manzarası yok ama gazhaneye bakıyor. Gerçek hayatta işler böyle yürür, büyük bi evi ve tonla parası olan zengin amcığın teki değilsen yani.

Neyse, çıtırlar da bizimle içmeye başlıyorlar, Rents bu arada bulut oluyor, biliyorum çünkü haftanın herhangi bi gününde içki kapışmasında onu yere serebilirim ve ben bile etkisini hissetmeye başladım. Bu arada, dün gece Lexo’yla Corstorphine’deki kuyumcu işini kıvırdıktan sonra da kafaları çektik. Bu, şu anda neden bu kadar sarhoş olduğumu açıklıyor. Ama şimdi asıl yapmak istediğim biraz iskambil oynamak.

“Desteyi çıkar Rents.”

“Almadım ki yanıma,” demez mi? İnanamıyorum amcığa! Dün gece ona söylediğim son şey, kartları almayı unutma, olmuştu.

“Kartları almayı unutma dedim sana, kuş beyinli! Dün gece sana söylediğim son şey neydi? Hı? Kartları almayı unutma!”

“Unuttum işte,” diyor amcık. Bahse girerim ki bilhassa almadı salça kafalı orospu çocuğu. Kart oynamayınca sıkılıyorsun bi süre sonra, amına koyiyim.

Şu sıkıcı amcık kitap okumaya başlıyor; terbiyesizlikten başka bi şey değil. Sonra salça kafayla Kanadalı öteki çıtır, hani ikisi de öğrenci ya, okudukları kitaplardan falan konuşmaya başlıyolar. Fitil oluyorum. Bu yolculuğa eğlenmek için çıktık amına koyiyim, siktiğimin kitaplarından konuşmak için değil. Bana kalsa dünyadaki bütün kitapları toplayıp alayını yakarım, amına koyiyim. Zeki bi amcığa ne kadar çok okuduğuyla hava atma fırsatı vermenin dışında bi boka yaramaz kitap okumak. Bilmen gereken her şeyi gazetelerden ve televizyondan öğreniyorsun zaten…

Darlington'da duruyoruz ve iki göt biniyor trene, ellerindeki biletlerdeki koltuk numarasına bakıp yerlerini arıyorlar. Tren hâlâ tıka basa dolu, zor otururlar yerlerine.

"Affedersiniz, bunlar bizim yerlerimiz. Önceden ayırtmıştık," diyor amcıklardan biri, biletini göstererek.

"Bi yanlışlık var korkarım ki," diyor Rents. Salça kafa orospu çocuğu yeri geldiğinde kendine hava vermeyi iyi becerir, Sezar'ın hakkı Sezar'a, havalı ibne. "Trene Edinburgh'dan bindiğimizde koltukların üzerinde rezerve olduklarına dair kart falan yoktu."

"Ama rezervasyonu yapılmış biletlerimiz burda," diyor John Lennon gözlüklü amcık.

"O zaman size ancak şikâyetinizi Britanya Demiryolları'nın bi memuruna yapmanızı önerebilirim. Arkadaşım ve ben bu koltukları boş varsayarak oturduk. Britanya Demiryolları'nın hatasından biz sorumlu tutulamayız herhalde. Teşekkür ederim, iyi akşamlar," diyor Rents, sonra da gülmeye başlıyor, tam bi kızıl kafa gibi. Amcığın performansına öyle bi dalmışım ki ibnelere siktirip gitmelerini söylemeye fırsat bulamadım. Mesele çıkarmaktan nefret ederim, ama bu John Lennon amcığı kaşınıyodu.

"Elimizde bu koltukların bize ait olduğunu kanıtlayan biletler var," diyor amcık. Buraya kadar.

"Hey sen!" diyorum. "Evet, sen, amcık ağızlı!" Bana doğru dönüyor. Ayağa kalkıyorum. "Arkadaşımın ne dediğini duydun. Bisikletine atla ve bas git sivilceli göt! Hadi… Ense tıraşını görelim!" diyorum vagonun sonunu işaret ederek.

“Hadi Clive,” diyor arkadaşı. Siktirip gidiyorlar. Onlar için hayırlı olan da bu. Bu da hikâyenin sonu diye düşünüyorum ki, hayır, amcıklar yanlarında biletçi çocukla geri geliyolar.

Biletçi çocuğun umurunda değil belli ki, işini yapmaya çalışıyor zavallı. Bana koltukların o iki amcığa ait olduğunu anlatmaya çalışıyor, ama sözünü kesiyorum.

“Bu amcıkların biletlerinde ne yazdığı benim sikimde değil, birader. Biz oturduğumuzda koltukların üzerinde rezervasyon kartı yoktu amına koyiyim. Bu saatten sonra yerimizden kalkacak değiliz. Biletler için tonla para alıyosunuz, bi dahaki sefere rezervasyon kartlarını yerleştirmeyi unutma.”

“Biri kartları almış olmalı,” diyor. Bu amcığın bi bok yiyeceği yok.

“Biri aldı ya da almadı. Bu beni ilgilendirmez. Dediğim gibi, koltuklar boştu ve ben burda oturuyorum amına koyiyim. Nokta.”

Biletçi çocuk diğer amcıklara yapabileceği bi şey olmadığını söylüyor ve tartışmaya başlıyorlar. Bıraktım ne halleri varsa görsünler. Amcıklar çocuğu ondan şikâyetçi olmakla tehdit ettiler, çocuğun da tepesi atmaya başladı.

Önümüzde oturan amcıklardan biri dönüp arkasına bakıyor yine.

“Bi sıkıntın mı var, birader!” diye bağırıyorum ona. Kıpkırmızı kesilip önüne bakıyor amcık. Ödlek göt.

Rents uyuyakalmış. Küfelik oldu salça kafalı amcık. Birası yarıya kadar dolu ve başka bira yok. Birasını alıp tuvalete gidiyorum, birazını boşaltıp içine aynı miktarda işiyorum. Unutur musun kartları göt! Üçte iki bira, üçte bir sidik.

Dönüp birasını aynı yere koyuyorum. Horul horul uyuyor amcık, çıtırlardan biri de öyle. Diğeri kafasını kitaba gömmüş. İkisinin de amını götünü bir ederim. İri sarışını mı yeğlerim yoksa siyah saçlıyı mı, karar veremiyorum.

Peterborough’a vardığımızda uyandırıyorum salça kafayı. “Hadi Rents. Bi birayı içemedin amına koyiyim. Sen iyi bi deparcısın, o kadar, iyi bir deparcı uzun mesafe koşucusuyla asla başa çıkamaz.”

“Sorun yok…” diyor amcık, biradan sıkı bi yudum alarak. Yüzünü ekşitiyor. Üzerime işememek için zor tutuyorum kendimi.

“Biranın tadı bi tuhaf. Kesilmiş gibi, biliyor musun? Sidik gibi.”

Gülmemek için büyük çaba sarf ediyorum. “Bahane bulma bana, mızıkçı orospu çocuğu.”

“Yine de içerim ama,” diyor. Salak amcık kalan birayı bi dikişte içerken ben pencereden dışarıya bakmaya çalışıyorum.

Kings Cross’a vardığımızda içim iyice geçmiş amına koyiyim. Çıtırlar siktirip gitmişler; bi ara iyi yere demir attığımızı düşünmüştüm. Sonra, trenden indiğimizde Rents’i kaybediyorum. Kendi çantam yerine salça kafanın çantasını almışım hatta. Amcığın da benimkini almış olmasını umuyorum. Adresi bile bilmiyorum amına koyiyim… Ama sonra salça kafayı metronun girişinde elinde plastik bardakla duran ufak tefek bi amcıkla konuşurken görüyorum. Rents çantamı almış. Direkten döndü, amcık.

“Çocuk için biraz bozuk paran var mı, Franco?” diyor Rents ve bu salak görünümlü cüce orospu çocuğu bardağı uzatıyor; o salak gözleriyle bana bakarak.

“Siktir git lan, dilenci pezevenk!” diyorum, bardağı elinden tokatlayarak, sonra aptal amcığın milletin bacaklarının arasından yerdeki bozuklukları toplayışını seyredip ölüyorum gülmekten.

“Nerde bu amına koduğumun dairesi?” diyorum Rents’e.

“Yakın,” diyor Rents, bana sanki… şeymişim gibi bakarak… Puştun bazen insana bi bakışı var… Kanka manka dinlemeyeceğim gözünü şişireceğim bi gün amcığın. Sonra Victoria Lane’e sapıyor göt, ben de peşinden gidiyorum.

Na Na ve Naziler

Leith Walk’daki The Fit’te iğne atsan yere düşmez. Benim gibi açık tenli biri için fazla sıcak, hani. Bazı kediler bayılır sıcağa, ama benim gibiler, bize fazla gelir, hani. Zor iş.

İnsanın moralini sıfırlayan bi başka şey de meteliksiz kalmak. Sırf Joe Strummer çalıyorlar. Ortalıkta dolanıp insanları incelemekten başka yapacak şey yok, hani. Bütün kediler arkadaş canlısı falan görünür, ama cebinde metelik olmadığını anladıkları anda gölgelere karışırlar…

Kraliçe Tiki-Viki'nin heykelinin önünde Franco'yu görüyorum, iri bi tiple konuşuyor, Lexo adında berbat bi tiple: öylesine tanıdığı biri, ne demek istediğimi anlıyosanız. Bütün psikopatların birbirini tanıması tuhaf bi durum, değil mi hani? Şeytani ittifaklar bunlar, şeytani…

"Spud! N'aber lan! Nasıl gidiyor?" Kafası çok iyi Dilenci'nin.

"Şey, fena sayılmaz hani, Franco… Ya sen?"

"İyi," diyor, yanındaki dikdörtgen biçimli dağa dönerek. "Lexo'yu tanıyorsun, önerme olarak söylüyorum, soru değil." Başımı sallıyorum ve yarma bi an için bana bakıyor, sonra dönüp Franco'yla konuşmaya devam ediyor.

Bu kedilerin patlatmaları gereken çöp torbaları, karıştırmaları gereken çöp bidonları olduğunu hissedebiliyorum. Bu yüzden, "Şey… Benim naşlamam gerek, sonra görüşürüz," diyorum.

"Dur. Kanka? Harçlığın var mı?" diye soruyor Franco.

"Şey, aslına bakarsan, meteliğe kurşun atıyorum. Cebimde otuz iki peni, Abbey National'daki hesabımda da bi pound var. Charlotte Meydanı'ndaki züppeleri uykularından edecek bi yatırım portföyü olduğu söylenemez, hani."

Franco elime bi yirmilik toka ediyor. Tamamdır, Dilenci Çocuk.

"Damardan takılmak yok ama amcık!" diyor şaka yollu, hani.

Adamım Franco'yu küçük düşürecek bi şey çıktı mı ağzımdan? Şey, yani… fena bi tip değildir. Tam bi cengel kedisi, hani, ama cengel kedileri bile bazen kendi başlarına oturup biraz mırlarlar, hani, tabii birini mideye indirdikten sonra. Franco'yla Lexo'nun kimi midelerine indirdiklerini merak etmemek elde değil, hani. Franco bi süre Londra'da kaldı Rents'le, aynasızlardan saklanıyordu. Nasıl bi iş çevirdiler acaba? Bilmemek daha iyidir bazen. Hatta, bilmemek her zaman daha iyidir, hani.

Kestirme olsun diye Woolies’e giriyorum; hareketli, çok hareketli. Güvenlikçi çıkış kapısında hayli seksi bi kedikızla sohbette, cebime birkaç boş kaset atıyorum… Nabzım yükseliyor, sonra yavaşça iniyor… Güzel bi duygu, hani, en iyisi… Eroin çakmaktan ve bi hatunla boşalmaktan sonra gelir belki. O kadar güzel ki, adrenalin çarpması bende çarşıya inip bi şeyler araklama isteği uyandırıyor, hani.

Sıcak, diyorum… Çok sıcak. Başka türlü ifade etmek mümkün değil. Sahilin yolunu tutup İş ve İşçi Bulma Kurumunun yakınında bi banka oturuyorum. İki onluk cebimi güzel ısıtıyor, hani. Bikaç kapı açabilir, dedikleri gibi. Oturup nehri seyrediyorum. Büyük bi kuğu var nehirde. Kuğu Johnny ve eroin geliyor aklıma. Ama bu kuğu çok güzel, amına koyiyim. Keşke onu besleyecek biraz ekmeğim olsaydı, hani.

Gav, İş ve İşçi Bulma Kurumu için çalışıyor. Belki öğle tatilinde yakalar, ona bikaç bira ısmarlarım, hani. Son zamanlarda hep o ısmarladı. Binadan Ricky Monaghan’ın çıktığını görüyorum. İyi biridir, hani.

“Ricky…”

“N’aber Spud? Ne var ne yok?”

“Benim cephede pek bi şey olduğu yok kedioğlan. Gördüğün gibi işte.”

“O kadar mı kötü?”

“Daha da kötü kedioğlan, daha da kötü.”

“Temiz mi takılıyorsun hâlâ?”

“Dört hafta iki gün oldu, biliyo musun? Her saniyeyi sayıyorum moruk, her saniyeyi. Tik-tak, tik-tak, hani.”

“Peki, kendini daha iyi hissediyor musun bari?”

O anda idrak ediyorum daha iyi hissettiğimi; sıkıntıdan patlamak üzereyim, ama fiziksel olarak, hani… Evet. İlk iki hafta ölüm tuzağıydı amına koyiyim… Ama şimdi, hani, ateşli bi Yahudi prensesi ya da beyaz çoraplarına varıncaya kadar Katolik bi kızla sevişebilirim. Beyaz çorap şart ama.

“… evet… daha iyi hissediyorum, hani.”

“Cumartesi günü Easter Road stadına geliyor musun?”

“Yo, hayır… Futbol maçına gitmeyeli yıllar oldu, biliyo musun?” Belki de giderim. Rents’le… Ama Rents Londra’da şimdi… Ya da Sick Boy’la. Gav’le gidip ona bikaç bira ısmarlayabilirim… Cabs’leri bi seyredeyim tekrar. “… şey, belki. Bakalım, hani. Sen gidiyor musun?”

“Hayır. Geçen sene Miller’in işine son verilinceye kadar gitmemeye yemin ettim. Yeni bir teknik direktöre ihtiyacımız var.”

“Evet… Miller… Teknik direktör olarak yeni birine ihtiyacımız var…” Teknik direktörün kim olduğunu bile bilmiyodum, hani. Takımda oynayan kedilerden birinin bile adını söyleyemezdim. Belki Kano… Ama Kano başka takıma transfer oldu galiba. Durie! Gordon Durie!

“Durie takımda mı hâlâ?”

Monny bana şaşkınlıkla bakıp başını sallıyor.

“Hayır, Durie gideli yıllar oluyor, Spud. Seksen altıda. Chelsea’ye gitti.”

“Evet, doğru moruk. Durie. O kedinin Celtic’e müthiş bir gol attığını hatırlıyorum. Yoksa Rangers mıydı? Ne fark eder, hani, bi paranın iki farklı yüzü gibi, değil mi?”

Omuz silkiyor. Kediyi ikna edebildiğimi sanmıyorum.

Neyse, Ricky bana eşlik ediyor ya da ben ona eşlik ediyorum… Yani, bu çatlak ortamda kimin kime eşlik ettiği belli mi? Ama kim kime eşlik ediyorsa, istikamet Walk’daki Fit yine. Hayat eroinsiz çok sıkıcı olabiliyor. Rents Londra’da; Sick Boy son zamanlarda kentin kuzey taraflarını koklamakla meşgul, bizim eski mahalle kediyi kesmiyor bu günlerde; Second Prize Rab, ortalıktan kayboldu ve Tommy Lizzy’den ayrıldığından beri ağır bunalımda. Geriye Franco kalıyor… Ne hayat, hani.

Ricky, Monny, Richard Monoghan, eski Fenian[7] özgürlük savaşçısı; hiç kuşku yok, hiç kuşku yok, yeni hatunuyla buluşmak üzere siktir olup gidiyor. Bendeniz de sap gibi bi başıma kalıyorum, hani. Easter Road’un sonundaki hükümet evlerinde oturan Na Na’yı ziyaret etmeye karar veriyorum. Na Na nefret ediyor orda yaşamaktan, hem de evi oldukça güzel olmasına rağmen, hani. Keşke bana da verseler ordan bi ev. Gayet hoş evler,

ama sadece yaşlılar için, hani. Bi kordonu çekiyorsun alarm çalıyor ve bekçi gibi bi adam var, gelip sorununu hallediyor. Tam bana göre yani, ama bekçi Frank Zappa'nın kızı olacak hani, şu kaçık kız, vadi kızı, Moon Unit Zappa. Süper olurdu, şaka etmiyorum!

Na Na'nın bacakları hiç iyi değil, Lorne Strasse'daki eski evi en üst kattaydı ve doktor o yaşta bu kadar çok merdiven inip çıkmanın ona fazla geldiğini söylüyor. Çok haklısınız, doktor bey. Na Na'nın varislerini alırsan geriye onu taşıyacak bi şey kalmaz, bacak kalmaz. Benim kollarımdaki damarlar bile onun bacaklarındaki damarlardan iyidir. Yine de doktora sıkı bi zılgıt geçti Nana; kendi bölgelerini sidikleriyle işaretlemeye alışmış yaşlı kediler misali. Bölgelerinden öyle kolay kolay vazgeçmeleri düşünülemez tabii ki. Pençeler açılır ve havada tüyler uçuşur, hani. Budur Na Na… Bayan Mouskouri, öyle derim ben ona.

Na Na'nın yaşadığı blokta Bay Bryce'a uğradığı zamanlar dışında hiç kullanmadığı bi ortak oturma alanı var. Yaşlı hergelenin akrabaları bekçiye Na Na ihtiyarı cinsel olarak taciz ediyor diye şikâyette bulunmuşlar. Bekçinin karısı annemle Bay Bryce'ın kızını barıştırmak için aracı olmuş, ama Na Na kızın yüzündeki çirkin et benine dair dolaylı bi şeyler söyleyerek kızı ağlatmış. Şu şarap lekesini andıran benlerden biri. Na Na böyledir, başka insanların, özellikle de başka kadınların, zayıf taraflarını bulup onlara karşı kullanır, hani.

Arka arkaya bikaç kilit açılıyor ve Na Na bana gülümseyip içeri girmemi işaret ediyor. Ben çok iyi karşılanırım burda, ama bu annemle kız kardeşim için geçerli değil, hani. Na Na için ellerinden gelen her şeyi yapmalarına rağmen. Ama Na Na erkekleri sever, kadınlardan nefret eder. Beş değişik erkekten sekiz çocuğu var. Bunlar bildiklerimiz sadece.

"Merhaba… Calum… Willie… Patrick… Kevin… Desmond…" Hatırlayabildiği tüm torunlarının adlarını sıralıyor, ama benimki bir türlü gelmiyor aklına. Ama bu beni rahatsız etmez, hani, o kadar sık "Spud" diye çağrılırım ki. Annem bile bana "Spud" der, bu yüzden ben de kendi adımı unuturum bazen, hani.

"Danny."

“Danny. Danny, Danny, Danny. Ya, Kevin Danny’den aklıma gelmeliydi. Danny Boy, nasıl unutabilirim o şarkıyı!”

Evet, hani, nasıl unutabilir o şarkıyı… *Danny Boy* ve *Picardy Gülleri* bildiği yegâne şarkılar. Avazı çıktığı kadar, soluk soluğa ve detone söyler onları, etkiyi artırmak için kollarını havaya kaldırarak, hani.

“George burda.”

Eğilip L biçimindeki odanın öteki tarafına bakıyorum ve Dode dayıyı görüyorum, kamburunu çıkarmış oturuyor, elinde bi kutu bira.

“Dode,” diyorum.

“Spud! İyi misin patron? Hayat nasıl gidiyor?”

“Şeftali gibi, kedioğlan, şeftali gibi. Ya seninki?”

“Şikâyetçi değilim. Annen nasıl?”

“Nası olacak, benimle uğraşıp duruyor. Her zamanki gibi.”

“Hop! Annenden söz ediyorsun! Ana gibi yar olmaz. Doğru değil mi, Anne?” diye soruyor Na Na’ya.

“Tam üstüne bastın, evlat!”

‘Tam üstüne bastın’ Na Na’nın en sevdiği deyimlerden biridir. Bi de ‘çiş’ demeye bayılır, hani. Kimse Na Na gibi ‘çiş’ diyemez. Şşşşşş sesini uzatarak telaffuz eder sözcüğü, hani, beyaz porselene çarpan sarı sıvıdan yükselen buharı *görürsün.*

Dode dayı ona kocaman, anlayışlı bi gülümsemeyle karşılık veriyor. Dode melez, Karayipli bir denizciden olma, hani, Karayip sperminden üreme! Dode’un babası Leith’de Na Na’yı hamile bırakmaya yetecek kadar uzun kalmış. Sonra yedi denizlere yelken açmış yine. İyi bi hayat olsa gerek denizci hayatı, her limanda bi kuş, hani.

Dode, Na Na’nın en küçüğü.

Önce County Wexford’dan bi kovboy olan büyükbabamla evlenmiş. İhtiyar annemi kucağına oturtup ona şarkılar söylermiş; İrlanda özgürlük şarkıları, hani. Burnundan kıllar fışkırdığı için annem, bütün çocuklar gibi,

onun bin yaşında falan olduğunu düşünürmüş. Oysa daha otuzundaymış, hani. Neyse, adam bi gün en üst kattaki evinin penceresinden aşağı düşmüş. O sıralar başka bi kadınla birlikte yaşıyormuş; hayır, Na Na'yla değil. Sarhoş olduğu için mi düştüğünden yoksa intihar mı ettiğinden kimse emin olamamış, hani… İkisi de. Neyse, ondan Na Na'ya annem dahil üç çocuk yadigâr kalmış.

Na Na'nın bi sonraki (evli) adamı, bi zamanlar inşaatlarda kalıpçılık yapmış çatlak sesli bir tipti. İhtiyar Leith'de yaşıyor hâlâ. Bi keresinde pub'da karşılaştığımızda kalıpçılığın artık meslek olarak kabul edildiğini söylemişti. O sıralar marangozun yanında çalışan Rents, ihtiyara bunun palavra olduğunu söylemiş, ihtiyar da fena bozulmuştu, hani. Ona bazen Volley'de rastlarım hâlâ. Fena bi tip değildir aslında. Na Na'yla ancak bi sene takıldılar, ama bu arada Na Na'nın bi çocuğu oldu, ayrıldıklarında da ikinciye hamileydi.

Na Na'nın bi sonraki kurbanı karısını yeni kaybetmiş olan sigortacı küçük Alec oldu. Alec'in Na Na'nın karnında taşıdığı bebeğin kendinden olduğunu sandığı söylenir. Alec üç yıl dayanmış, Na Na'dan bi çocuğu olmuş, sonra Na Na'yı evde başka bir erkekle basınca kapıyı vurup çıkmış.

Anlatılanlara göre Na Na'nın birlikte olduğu adamı elinde şişeyle merdivende beklemiş. Adam önce merhamet dilenmiş. Alec adama onun gibileri haklamak için silaha gerek duymadığını söyleyip şişeyi yere bırakmış. Adamın yüzündeki ifade birden değişmiş ve Alec'i merdivenden aşağı tekmelemiş, sürükleyerek sokağa çıkarmış. Üstü başı kan içinde kalan Alec'i bakkal dükkânının önündeki kaldırıma istiflenmiş çöp yığınının üzerine fırlatmış.

Annem Alec'in iyi bi küçük adam olduğunu söyler. Na Na'nın onu boynuzladığını Leith'de ondan başka herkes biliyormuş, hani.

Na Na'nın sondan bi önceki çocuğu gerçek bi muamma. Annemden çok benimle akran olan Rita teyzemden söz ediyorum. Rita'ya her zaman içim gidecek galiba. Çok hoş hatundur, altmışlı yılların hatunu, hani. Rita'nın babasının kim olduğunu kimse bilmiyor. Sonra Dode geldi, Na Na kırk yaşlarındaydı onu doğurduğunda, hani.

Çocukken ürkütücü bulurdum Dode'u. Cumartesi günü Na Na'ya giderdik mesela, çay içmeye, bu çılgın zenci çocuk gözünü herkese dikip dikkatle inceler, sonra süpürgeliğin yanından usulca dışarı çıkardı. Herkes Dode'un renginden ötürü gocunduğu bi yarası olduğunu söylerdi, ben de öyle sanmıştım, ta ki okulda ve sokaklarda nasıl tacize uğradığını görünceye kadar. Kedinin biri çıkıp ırkçılığın İngilizlere özgü olduğunu, biz İskoçların Jock Tamson'ın çocukları olduğumuzu söylediğinde gülüyorum sadece… Götünden uydurmak diye buna derler, hani.

Ailemde köklü bi hırsızlık geleneği vardır. Bütün dayılarım buna dahildir. Ailede en küçük suçlar için en büyük cezaları hep Dode almıştır, hani. Kafadan, yanlış adam. Rents bi keresinde, polisin ve yargıçların görev duygusunu tetiklemek için esmer bi tenden daha iyisi yoktur, demişti; çok doğru.

Neyse, Dode'la bi bira içmek için Percy'ye gitmeye karar veriyoruz. Pub biraz çıldırmış durumda; Percy sessiz bi aile pub'ıdır normal olarak; ama bugün vahşi batıdan gelen ve Links'de gerçekleştirecekleri yıllık yürüyüş ve mitingleri için burdan geçen Turuncu[8] kedilerin akınına uğramış. Bu kediler, söylemek gerekir ki, beni hiçbi zaman rahatsız etmemişlerdir, ama yine de onlardan hazzetmem. Nefret dolular, hani. Eski savaşları kutlamak, oldukça aptalca geliyor bana, hani.

Rents'in babasını görüyorum barda, yanında kardeşleri ve yeğenleri var. Rents'in abisi Billy de orda. Rents'in babası sabun düşmanıdır, tamam, ama artık bu tür şeylere ilgi duyduğunu sanmıyorum. Ailesi Glasgow'dan gelme ama, bildiğim kadarıyla ailesini önemser Rents'in babası. Rents'in bu Turuncu tayfasıyla arası iyi değildir; aslında onlardan nefret eder. Onlardan söz etmeyi hiç sevmez. Billy için durum farklı ama. O kendini kaptırmış bu Turuncu davasıyla Jambo/Hun gösterisine. Billy bardan beni başıyla selamlıyor, ama kedinin benden hoşlandığını sanmıyorum.

"İyi misin, Danny?" diye sesleniyor Bay R.

"Şey… İyiyim Bay Davie, sağlığım da yerinde. Mark'tan haber var mı?"

"Yok. İyi olsa gerek. Sadece bi şeye ihtiyacı olduğunda sesi duyulur onun," diyor, şaka yollu. Yanındaki yeğenleri bize pis pis bakıyorlar, biz de köşeye, kapının yanına oturuyoruz.

Yanlış hamle…

Hiç tekin görünmeyen bazı kedilere fazla yakınız. İçlerinde bikaç tane dazlak var. Kiminin aksanı İskoç, kiminin İngiliz, kimininse Belfast. Bi tanesinin üzerinde ırkçı grup Skrewdriver'ın tişörtü var, bi başkası üzerinde *Ulster İngiliz'dir* yazan bi tişört giymiş. Bobby Sands[9]'i yerin dibine batıran bi şarkı söylemeye başlıyorlar. Siyasetten pek anlamam, ama Sands bende hep kimseyi öldürmemiş cesur bi adam izlenimi bırakmıştır. Büzük ister, hani.

Sonra biri, hani şu Skrewdriver tişörtü giyen, ısrarla bize bakmaya başlıyor, biz de ısrarla ona bakmaktan kaçınıyoruz. "Siyah renk yok bayrağımızda," şarkısını söylemeye başladıklarını düşünürsen bu o kadar da kolay değil. Oralı olmamaya çalışıyoruz, fakat bu kedi vazgeçecek gibi değil. Pençelerini çıkarmış. "Hey! Ne bakıyon lan, marsık!" diye haykırıyor.

"Siktir git," diye hırlıyor Dode. Kedi bu yoldan daha önce çok geçmiş, hani. Ben geçmedim ama. Bu işin şakası yok, hani.

Glasgowlu bi çocuğun bunların aslında Turuncu olmadıklarını, Nazi olduklarını söylediğini duyuyorum, ama orda bulunan Turuncu tayfasının çoğu bu söylemden hoşnutlar, çanak tutuyorlar, hani.

Hep birlikte slogan atmaya başlıyorlar: "Zenci Orospu Çocuğu! Zenci Orospu Çocuğu!"

Dode kalkıp masalarına gidiyor. Skrewdriver tişörtlü tip, benimle aynı anda, Dode'un elinde ağır bi cam küllük tuttuğunu fark ediyor ve yüzündeki alaycı, çarpık ifade bi anda değişiyor… Şiddet bu… Hiç iyi değil…

… Dode elindeki küllüğü Skrewdriver'ın kafasına geçiriyor, tipin kafası yarılıyor, taburesinden düşüp yere yığılıyor. Ben korkudan titriyorum bu arada, ödüm bokuma karışıyor. Tiplerden biri Dode'un üzerine atlıyor, onu yere yatırıyorlar, ben de mecburen dahil oluyorum. Bi bardak alıp Ulster tişörtü giyen tipin çenesine çakıyorum ve çenesini tutuyor, hani, bardak kırılmamış olmasına rağmen, ama puştun teki boşluğuma yumruğunu öyle bir gömüyor ki, kendimi bıçaklanmış gibi hissediyorum…

Amcığın teki, “Gebertin şu Fenian orospu çocuğunu!” diye bağırıyor ve beni duvara sıkıştırıyorlar, hani… Hiçbi şey hissetmeden yumruk ve tekme savuruyorum… Ve bi şekilde zevk alıyorum, hani, çünkü bu Begbie gibi gözü dönmüş birinin kavgasına benzemiyor, hani, komik daha çok… Çünkü ben kavga etmeyi beceremem, ama bu tiplerin de öyle sıkı herifler olduğunu sanmıyorum… Birbirlerinin önlerini kesiyorlar sanki…

Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Rents’in babasıyla abisi Billy onları üzerimizden çekmiş olmalılar, çünkü sonra kendimi dışarda buluyorum. Durumu hiç de iç açıcı olmayan Dode’u çekiyorum. Billy’nin sesini duyuyorum: “Götür onu burdan, Spud. Uzaklaştır burdan!” Şimdi her yerim ağrıyor, öfke ve korku gözyaşları boşalıyor gözlerimden, ama daha çok hayal kırıklığı…

“Bu… hani… amına koyiyim… bu, bu…”

Dode bıçaklanmış. Onu karşıya geçiriyorum. Arkamızdan bağırdıklarını duyabiliyorum. Hiç arkama bakmadan sadece Na Na’nın kapısına odaklanıyorum. Dode yan tarafından ve kolundan kan kaybediyor.

Ben telefonla ambulans çağırırken, Na Na oğlunun başını kollarında sallıyor: “Sana hâlâ yapıyorlar bunu oğlum… Ne zaman rahat bırakacaklar seni, evladım… Okula gittiğinden beri, okula gittiğinden beri…”

Korkunç öfkeleniyorum, moruk, ama Na Na’ya, biliyo musun? Dode gibi bi oğlu varken, bi şekilde farklı olan, dikkat çeken birinin kendini nasıl hissedeceğini bilmesi gerekir, değil mi? Şu yüzü benli kız falan… Ama bazı insanların içinde hep nefret var… Nefret, nefret, nereye kadar, moruk? Nereye götürür bizi, amına koyiyim?

Dode’la birlikte hastaneye gidiyorum. Yaraları göründüğü kadar ciddi değil. Tedavisi yapıldıktan sonra onu görmek için içeri giriyorum, sedyede yatıyor.

“Tasalanma Danny. Geçmişte bundan çok daha kötüsünü yaşadım, gelecekte daha da kötüsünü yaşayacağım.”

“Böyle deme Dode. Böyle deme, hani.”

Bana hiç anlamıyomuşum gibi bakıyor ve haklı muhtemelen.

Yıllardan Sonra İlk Sikiş

Günün büyük bir bölümünü kafalarını iyi ederek geçirmişlerdi. Şimdi de üçüncü sınıf bir krom-neon et pazarında kafayı çekiyorlardı. Barda fiyatları kazık ancak zengin içki çeşidi sunmaya özen göstermişler, ama hedefledikleri gibi sofistike bir kokteyl bar olmayı bir kilometre kadar ıskalamışlardı.

İnsanlar bu bara sadece ve sadece bir nedenle gelirlerdi. Ancak, gece henüz genç; bu yüzden içki içerken sohbet etme ve müzik dinleme kamuflajı, bu noktada, çok bariz değil.

Ot ve içki Spud ve Renton'ın eroin-sonrası libidolarını fena azdırmıştı. Mekândaki her kadın olağanüstü seksi görünüyordu onlara. Bazı erkekler de hatta. Dikkatlerini sürekli başka birileri çektiği için potansiyel bir hedef oluşturabilecek tek bir hatuna odaklanmakta zorlanıyorlardı. Sırf orada bulunmak bile onlara bir kadınla yatmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu hatırlatmaya yetiyordu.

"Burdan da iş çıkaramazsan kepenkleri indirmenin zamanı gelmiş demektir," dedi Sick Boy, başını hafifçe müziğin ritmiyle sallayarak. Sick Boy, eli her zamanki gibi güçlü olduğu için, uzaktan tarafsız yorumlarda bulunabiliyordu. Gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa günün büyük bir bölümünü Minto Otel'de kalan o iki Amerikalı kadınla düzüşerek geçirmişti. Spud'ın ya da Renton'ın ya da Begbie'nin dörtlüyü tamamlaması söz konusu bile değildi. Hatunların ikisi de Sick Boy'la döneceklerdi, sadece Sick Boy'la.

"Süper kokaları var moruk. Böylesini hiç çekmemiştim," diyor Sick Boy, gülümseyerek.

"*Morningside speed*, moruk," diyor Spud.

"Kokain… Siktiğimin boku. Yupi boku." Birkaç haftadan beri temiz olmasına rağmen Renton diğer uyuşturuculara karşı eroinman nefretini sürdürmekte.

"Hatunlarım geliyor. Arkadaşlar sizi o kasvet verici, küçük aktivitelerinizle baş başa bırakmak zorundayım." Sick Boy başını aşağılayıcı bir biçimde sallıyor, ardından yüzünde kibirli, üstün bir ifadeyle

barı tarıyor. “İşçi sınıfı oynaşta,” diyor genzinden. Spud’la Renton gözlerini kırpıyorlar.

Cinselliğe dair kıskançlık Sick Boy’la arkadaşsanız içinize monte edilmiş bir aparat gibidir.

Sick Boy’un deyimiyle “Minto’da manitalarla” kokain çılgınlığının ateşlediği çılgın seks oyunlarını hayal etmeye çalışıyorlar. Yapabilecekleri tek şey bu, hayal etmek. Sick Boy cinsel serüvenlerine dair ayrıntılara asla girmez. Ancak bu ketumluk, ilişkiye girdiği kadınlara saygısından değil, abazalıktan kıvranan arkadaşlarına işkence etme arzusundan kaynaklanır. Spud ve Renton, zengin turistlerle kokain çekip üçlü ilişkiye girme fantezilerinin Sick Boy gibi cinsel aristokratların tekelinde olduğunu bilirler. Onların düzeyi bu pespaye bardır ancak.

Renton, Sick Boy’u uzaktan izlerken, ağzından çıkması kaçınılmaz palavraları düşünüp siniyor.

Sick Boy söz konusu olduğunda, beklenen bir şeydir en azından. Fakat Renton ve Spud dehşet içinde Begbie’nin bir hatuna rampa ettiğini fark ederler. Hatunun yüzü çok güzel, diye geçirir içinden Spud. Ama küfesi geniş, diye gözlemler Renton kancıkça. Bazı kadınlar, diye düşünür Renton kötücül bir hasetle, psikopat karakterlere ilgi duyarlar. Genellikle bu kusurlarının bedelini korkunç bir hayat yaşayarak öderler. Kendinden memnun bir tavırla tanık sandalyesine June’u, Begbie’nin o sırada hastanede doğum yapmakta olan kız arkadaşını çağırır. İddiasını kolaylıkla ispatlamış olmanın gururuyla içinden, başka sorum yok, diye geçirip birasından bir yudum alır.

Ne var ki Renton, sıklıkla yaptığı gibi, kendini çözümleme safhalarından birini yaşamaktadır ve bu zekice kendinden memnuniyet hali bir süre sonra buharlaşır. Kadının kıçının, aslında, o kadar da büyük olmadığına kanaat getirir. Yine kendini aldatma mekanizmasını çalıştırdığını fark eder. Bir yanıyla kendini bardaki herkesten çok daha çekici bulmaktadır. Bunun bir nedeni olağanüstü güzellikte birinde bile korkunç bir kusur bulabilme yeteneğidir. O tek kusura odaklanarak güzelliklerini zihninde sıfırlar. Öte yandan, kendi küçük kusurlarından rahatsızlık duymaz, çünkü onları kanıksamıştır, kaldı ki onları göremez de.

Neyse, şimdi de Frank Begbie'yi kıskanmaktadır. Bundan daha fazla düşemem, diye geçirir içinden. Begbie ve yeni bulduğu hatun, Sick Boy ve Amerikalı kadınlarla sohbete dalmışlardır. Amerikalı hatunlar oldukça hoşturlar ya da en azından bronz tenleri ve üzerlerindeki pahalı giysilerden oluşan ambalaj onları öyle göstermektedir. Begbie'yle Sick Boy'u iki büyük kanka ayaklarına yatarken görmek midesini bulandırır Renton'ın, çünkü genellikle birbirlerini uyuz ederler. Seks alanında başarılı olanların, bütün diğer alanlarda olduğu gibi, kendilerini başarısızlardan ne kadar çabuk ayırdıklarını kaydeder Renton.

"İkimiz kaldık, Spud," der.

"Hani, şey, evet… Öyle görünüyor, kedioğlan."

Renton, Spud'ın başkalarına kedioğlan diye hitap etmesinden hoşlanır ama ona o şekilde hitap etmesinden nefret eder. Kediler midesini bulandırır.

"Biliyor musun, Spud, bazen keşke eroine dönsem diye düşünüyorum," der, daha çok, Spud'ı şoke edip esrardan donuklaşmış, yitik yüzünden bir tepki almak için. Fakat ağzından çıktığı anda söylediğini gerçekten kastettiğini anlar.

"Hey, hani, bu çok ağır moruk… biliyo musun?" Spud büzülmüş dudaklarının arasından zorla hava üfler.

Renton birden tuvalette çektikleri ve onun bok olarak nitelediği *speed*'in etkisini göstermeye başladığını hisseder. Eroinden uzak olmakla ilgili sorun, diye karar verir Renton, ellerine geçirdikleri her tür uyuşturucuyu kullanan aptal ve sorumsuz götler olmalarıdır. Eroin takıldığın zaman diğer aptal uyuşturuculara yer olmaz en azından.

Konuşma ihtiyacı hisseder. *Speed* sistemindeki esrara ve alkole en az bir tur bindirmiştir.

"Sorun şu ki, Spud, eroin takıldığında, tamamdır. Başka bi şey düşünmen gerekmez. Billy var ya, abim? Orduya katılmak için sözleşme imzaladı. Belfast'a gidecek, aptal amcık. Hıyarın bi tahtasının eksik olduğundan hep kuşkulanmıştım. Emperyalist uşağı puşt. Denyo bana dönüp ne dedi, biliyor musun? Sivil hayata tahammül edemiyormuş. Orduda olmak eroinman

olmak gibi. Tek fark eroinman olduğunda insanı vurmazlar. Genellikle vuruşu yapan sen olursun."

"Vay canına, bu çok boktan, hani."

"Dur, dahası var. Şu söyleyeceğimi bi düşün. Orduda bütün ihtiyaçlarını görürler bu salak amcıkların. Beslerler, çarşıya çıkıp ortalığı dağıtarak yerel halkı rahatsız etmemeleri için uyuz kamp kulüplerinde bedava bira verirler. Sivil hayatta bunları kendileri elde etmek zorunda."

Spud, "Evet, hani, farklı ama, çünkü…" diye araya girme girişiminde bulunur, fakat Renton'ı durdurmak mümkün değildir. Bu noktada onu durdurabilecek tek şey yüzüne indirilecek bir şişedir; o zaman bile ancak birkaç saniyeliğine.

"Hayır… bi dakika. Bi dinle hele. Şu söyleyeceğime kulak ver… Ne diyordum ben amına koyiyim… Evet! Tamam. Eroin takıldığında tek derdin mal bulmaktır. Takılmıyorsan her şeyi dert edersin. Paran yoktur, kafayı çekemezsin. Paran vardır, çok fazla içersin. Kız bulamazsın, abazalık çekersin. Kız bulursun, hayatın kayar, dırdırından soluk alamazsın. Ya da yüzüne gözüne bulaştırır, kendini suçlu hissedersin. Faturaları dert edersin, yemeği dert edersin, icra memurlarını dert edersin, adamı marizleyen o Jambo Nazi orospu çocuklarını dert edersin; gerçek bir eroin bağımlılığı edindiğinde sikine bile takmadığın bi sürü şey. Dert edecek tek bi şeyin vardır öbür türlü. Her şey basitleşir. Anlıyor musun ne demek istediğimi?" Renton çenesini şöyle bi gıcırdatmak için küçük bi ara verir.

"Evet, ama sefil bi hayat, hani, moruk. Hayat bile denmez, hani. Krize girdiğinde mesela… Daha aşağılık bi durum düşünemiyorum… eklemlerindeki ağrı… zehir, moruk, saf zehir… Bana bütün bunlara dönmek istediğini söyleme, çünkü bu zırvalamaktan başka bi şey değil." Spud'ın yanıtı bir ölçü garez içermektedir, özellikle onun uysal, rahat davranışlarına göre. Renton hassas bir noktaya temas ettiğini anlar.

"Evet. Zırvalıyorum bugün. Lou Reed yüzünden."

Spud, Renton'a sokaktaki yaşlı kadınlarda onu başıboş bir kedi gibi himayelerine alma arzusu uyandıracak bir gülümsemeyle bakar.

Sick Boy’un Amerikalı hatunlarla çıkmaya hazırlandığını görürler, Annabel ve Louise. Sick Boy, Begbie’nin egosunu pohpohlamak için gerekli yarım saati tamamlamıştır. Renton bunun Begbie’nin kankası olmanın tek işlevi olduğuna karar verir. Aşikâr bir biçimde nefret ettiğin bir insanla arkadaş olmanın ardında yatan delilik üzerine düşünür. Gelenek ve alışkanlık. Begbie bir bağımlılık, eroin gibi. Aynı zamanda tehlikeli de. İstatistiksel olarak, diye düşünür, insanın kendi ailesinden biri ya da arkadaşı tarafından öldürülme olasılığı, yabancı biri tarafından öldürülme olasılığından çok daha yüksektir. Bazı dangalaklar kendilerini daha güçlü kılmak, acımasız dünyaya karşı daha iyi korunabilmek için psikopatlarla arkadaşlık ederler, oysa tersi doğrudur.

Amerikalı hatunlarla kapıdan çıkarken Sick Boy arkasını döner ve Renton’a bir kaşını Roger Moore tarzında kaldırdıktan sonra bardan çıkar. Renton *speed* kaynaklı bir paranoyaya kapılır. Sick Boy’un kadınlarla başarısının altında yatan asıl neden tek kaşını kaldırma yeteneği olabilir miydi? Renton bunu yapmanın ne kadar güç olduğunu biliyordu. Aynanın karşısında çalışarak pek çok gece geçirmiş, fakat tek kaşını kaldırmayı bir türlü becerememişti.

İçilen içkinin miktarı ve geçen zaman insanı konsantre olmaya iter. Kapanışa bir saat kala, daha önce takılmayı asla düşünmediğin biri kabul edilir görünmeye başlar. Yarım saat kala, düpedüz arzulanır.

Renton’ın arayış içindeki bakışları uzunca kahverengi saçları uçlarından hafifçe kıvrık, ince bir kıza takılmaktadır. Kız güzel bir cilde, zevkli bir makyajla vurgulanmış zarif yüz hatlarına sahiptir. Üzerinde pantolon ve kahverengi bir bluz vardır. Ellerini pantolon ceplerine sokunca külotunun çizgileri ortaya çıkar ve Renton midesindeki kanın çekildiğini hisseder. Beklediği an gelmiştir.

Kız ve yanındaki arkadaşı; yuvarlak ve şiş yüzlü, yakası açık gömleği yağlı göbeğinin üzerinde gerilmiş bir tip tarafından lafa tutulmaktadırlar. Şişmanlara karşı gizleme ihtiyacı hissetmediği bir nefret duyan Renton, fırsatı kaçırmaz.

“Hey, Spud. Şu şişkoya bak! Bok çuvalı orospu çocuğu. Yok efendim metabolizmayla ilgiliymiş, bazı bezler iyi çalışmıyormuş, palavra bana sorarsan. Etiyopya’ya dair televizyon görüntülerinde hiç şişman insan

görüyor musun? Onların bezleri yok mu yani? Külahıma anlatsınlar.” Spud bu patlamaya donuk bir gülümsemeyle karşılık verir.

Renton kızın zevk sahibi olduğunu düşünür, çünkü şişman tipe hiç yüz vermemektedir. Kızın bunu yapış biçimi hoşuna gider. Kesin ve ağırbaşlı bir tavırla, adamı göt etmeden, ama ilgi duymadığını kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde belli ederek. Adam gülümser ve avuçlarını arkadaşlarının kahkahaları eşliğinde öne uzatıp başını yana eğer. Renton’ın kızla konuşma kararlılığı daha da artar.

Renton, Spud’a onunla birlikte ilerlemesini işaret eder. İlk adımı atmaktan nefret eden biri olarak, Spud’ın kızın arkadaşıyla konuşmaya başladığını görüp büyük bir memnuniyet duyar, çünkü ilk adımı atma konusunda Spud da onun kadar başarısızdır aslında. Aldıkları *speed*’in yararı olmaktadır kuşkusuz, her ne kadar Spud’ın kızın kafasını Frank Zappa’yla ütülediğini fark ettiğinde keyfi biraz kaçsa da.

Renton rahat fakat ilgili, samimi ancak kaygısız bir izlenim uyandıracağını düşündüğü bir yaklaşımda karar kılar.

“Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim. Fakat biraz önce o şişko orospu çocuğunu başından savmakla sergilediğin yüksek zevke hayran kaldığımı söylemek istiyorum. Tanımaya değer bi insan olduğunu düşündüm. Şişkonun yanına gitmemi söylersen, çok da üzülmem. Adım Mark, bu arada.”

Kız ona biraz şaşkınlık biraz da küçümseme içeren bir gülümsemeyle bakar, fakat Renton bunun en azından ‘siktir git’e rahatlıkla birkaç yüz metre fark attığını düşünür. Konuşurlarken Renton görünümünü fazlasıyla dert etmeye başlar. *Speed*’in etkisi düşmüştür biraz. Siyaha boyadığı saçlarının saçma sapan göründüğünü düşünmektedir, çünkü kızıl saçlı orospu çocuklarının laneti olan çilleri, gayet belirgindir. Eskiden Ziggy Stardust dönemindeki Bowie’yi andırdığını düşünürdü. Fakat birkaç yıl önce kadının teki ona Aberdeen’de oynayan İskoç futbolcu Alec McLeish’e benzediğini söylemişti. O günden sonra yafta üzerine yapışmıştı. Alec McLeish kramponlarını asmaya karar verdiğinde Renton minnetini ifade etmek için Aberdeen’e gidecekti neredeyse. Sick Boy’un bir keresinde başını üzüntüyle sallayarak, Alec McLeish’e benzeyen bir amcığın kadınlara çekici gelmeyi ummasının abes olduğunu söylediğini hatırladı.

Renton bu yüzden, McLeish imajından kurtulabilmek için saçını siyaha boyatıp jölelemişti. Şimdi de bir kadınla beraberken soyunduğunda önündeki kızıl kılları görüp gülmekten kırılacağından endişe ediyordu. Kaşlarını da boyamış, önündeki kılları boyamayı da aklından geçirmişti. Annesine danışmıştı, salak gibi.

"Aptallık etme, Mark," demişti annesi, hormon dengesindeki bozulmadan ötürü iğneleyici.

Kızın adı Dianne'dir. Renton kızın harikulade olduğunu düşündüğünü düşünür. Nitelik önemlidir, çünkü geçmiş deneyimleri ona bedeninde ve beyninde kimyasallar dolanırken yargısına fazla güvenmemeyi öğretmiştir. Konuşma müziğe kayar. Dianne, Renton'a Simple Minds sevdiğini söyler ve ilk küçük tartışmalarını yaşarlar. Renton sevmez Simple Minds'ı.

"Simple Minds, U2'nun kararlı, tutkulu rock tarzını taklit etmeye başladığında bitti zaten. *Pomp-rock* köklerini terk edip o samimiyetsiz küçük-s-ile-siyaset numaralarına girdiklerinden beri güvenim kalmadı onlara. İlk dönemlerine bayılırım, ama *New Gold Dream*'dan sonra yaptıkları her şey palavra. Bütün o Mandela numaraları utanç verici bi kusmuktan başka bi şey değil."

Dianne ona Simple Minds'ın Mandela'ya ve çokırklı bir Güney Afrika'ya verdiği desteği samimi bulduğunu söyler.

Renton, serinkanlı görünmeye çalışarak başını hızlı bir biçimde sallar, fakat amfetamin ve kızın karşı görüşü onu umutsuzca sarsmıştır.

"Bende eski NME dergileri var, daha doğrusu vardı ama attım, onlardan birindeki bir söyleşide Kerr'in diğer grupların siyasi söylemini eleştirdiğini hatırlıyorum. Minds'ın sadece müziğe dair olduğunu söylüyordu."

"İnsanlar değişebilir," diye karşılık verir Dianne.

Renton bu önermenin arılığı ve yalınlığı karşısında biraz afallar. Kıza duyduğu hayranlık daha da artar. Omuzlarını silkip önermenin haklılığını teslim eder, ama zihninde Kerr'in her zaman gurusu Peter Gabriel'in bir adım gerisinde olduğu ve Live Aid'den sonra rock yıldızlarının iyi çocuklar gibi görünmek istemelerinin moda olduğu fikri dönmektedir. Ancak, bütün bunları kendine saklar ve bundan böyle müzik hakkındaki fikirlerinde bu

kadar dogmatik olmamaya karar verir. Büyük resme baktığında, diye geçirir içinden, bi sikim fark etmez. Bir süre sonra Dianne ile arkadaşı Renton ve Spud hakkında konuşmak ve onları değerlendirmek üzere tuvalete giderler. Dianne, Renton hakkında kararsızdır. Hafiften götün teki olduğu kanısındadır, fakat mekânda götten bol bir şey yoktur ve o diğerlerinden biraz farklıdır sanki. İnsanın ayaklarını yerden kesecek kadar değil ama. Ne var ki saat geç olmuştur…

Spud dönüp Renton'a bir şey söyler, fakat Renton The Farm grubunun çalmakta olan parçası yüzünden onun ne dediğini duymaz. Renton parçanın, grubun bütün diğer parçaları gibi, ancak manyak gibi pıt attıktan sonra dinlenebileceğini düşünmektedir, ama manyak gibi pıt atmışsan The Farm dinlemek kafayı harcamak demektir; çılgın bir partide ağır tekno müzikle sapıtmak varken. Spud'u duyabilse bile zihni ona yanıt veremeyecek kadar karışıktır o anda, Dianne ile konuşurken tutarlılığını sürdürebildiği için hak edilmiş bir mola almıştır.

Renton tatile gelmiş Liverpoool'lu bir tiple kişisel bir sohbete girişir, sırf adamın aksanı ve yüz hatları ona kankası Davo'yu hatırlattığı için. Bir süre sonra adamın Davo'yla uzaktan yakından ilgisi olmadığına ve onunla kişisel meselelerini konuşmakla hata ettiğine karar verir. Bara dönmeye çalışır, sonra Spud'ı yitirir ve berbat durumda olduğunu idrak eder. Dianne bir anıdır artık, uyuşturucu sersemliğinin ardında müphem bir niyet.

Hava almak için dışarı çıkar ve Dianne'in tek başına bir taksiye binmek üzere olduğunu görür. Kıskançlıkla bunun Spud'ın kızın arkadaşıyla gittiği anlamına gelip gelmediğini merak eder. Bardan iş çıkaramayan tek kişi olma ihtimali onu dehşete sürükler ve farkında olmadan, çaresizlikle kıza doğru yürür.

"Dianne… Taksiyi seninle paylaşmamın bi sakıncası var mı?"

Dianne kuşkuyla bakar ona. "Ben Forrester Park'a gidiyorum."

"Güzel. Ben de o yöne gidiyorum," diye yalan söyler ve içinden, şimdi gidiyorum, diye geçirir.

Takside konuştular. Dianne arkadaşı Lisa'yla tartışmış ve eve dönmeye karar vermişti. Lisa, bildiği kadarıyla, hâlâ Spud ve bir başka geri zekâlıyla

dans pistindeydi, onları birbirleriyle yarıştırıyordu. Renton parasını diğer geri zekâlıya yatırırdı.

Dianne'in yüzünde karikatürlerde görülen nahoş bir ifade belirdi ve Renton'a Lisa'nın ne kadar korkunç bir insan olduğunu anlatmaya başladı. Renton'a hayli önemsiz gelen yanlışlarını, Renton'ın neredeyse rahatsız edici bulduğu bir zehir dozuyla sıralamaya başladı. Renton uygun bir biçimde yalakalanarak, Lisa'nın güneşin altındaki en sefil yaratık olduğuna katıldı. Konuyu değiştirdi, çünkü Dianne'in asabı bozulmaktaydı, bunun da Renton'a yararı olmazdı. Ona Spud ve Begbie'ye dair gülünç anekdotlar anlattı, zevkli bir biçimde sterilize ederek tabii ki. Sick Boy'dan hiç söz etmedi, çünkü kadınlar Sick Boy için deli olurlardı ve o, tanıştığı kadını Sick Boy'dan mümkün olduğunca uzak tutmaya çalışırdı, sohbette bile.

Dianne'in neşesi biraz yerine geldiğinde onu öpmesinde bir sakınca olup olmadığını sordu. Dianne omuz silkip Renton'ı bunun kayıtsızlık mı yoksa kararsızlık mı ifade ettiğine karar vermek zorunda bıraktı. Yine de, diye mantık yürüttü Renton, kayıtsızlık kesin bir biçimde reddedilmekten iyidir.

Bir süre yiyiştiler. Renton parfümünün kokusunu kışkırtıcı buldu. Dianne, Renton'ın fazla sıska ve kemikli olduğunu düşündü, ama iyi öpüşüyordu.

Soluk almak için yüzeye çıktıklarında Renton, Forrester Park'ta oturmadığını, onunla daha fazla zaman geçirmek için yalan söylediğini itiraf etti. Dianne, elinde olmadan, gururunun okşandığını hissetti.

"Bi kahve içmeye gelmek ister misin?" diye sordu.

"Süper olur." Renton bunu coşkusunu gizleyen, sıradan bir memnuniyet ifade eden bir tonla söylemeye çalışmıştı.

"Sadece bi kahve için ama," diye ekledi Dianne. Bunu Renton'ı koşulları hangi bağlamda koyduğunu kestirmek zorunda bırakacak bir biçimde söylemişti. Seksi ajandaya görüşülecek bir madde olarak koyacak kadar kurnaz, fakat aynı zamanda söylediğini tam olarak kastedecek kadar da kendinden emin. Renton köyün kafası karışmış meczubu gibi başını salladı.

"Çok sessiz olmak zorundayız. Evde uyuyanlar var," dedi Dianne. Bu, o kadar umut verici değil, diye geçirdi içinden Renton; dairede bir bebek hayal ederek, bakıcısıyla birlikte. O güne kadar çocuk sahibi bir kadınla

sevişmediğini idrak etti birden. Bu düşünce kendini tuhaf hissetmesine neden oldu.

Dairede insanlar olduğunu algılamasına rağmen, bebeklere özgü o çiş, kusmuk ve pudra kokusu gelmedi burnuna.

Konuşmaya yeltendi. “Dia…”

“Şşş! Uyuyorlar,” diye kesti Dianne onu. “Onları uyandırma, yoksa başımız derde girer.”

“Kim uyuyor?” diye fısıldadı Renton tedirginlikle.

“Şşş!”

Bu, endişe vericiydi Renton için. Aklına şahsen yaşadığı ve başkalarından duyduğu geçmiş dehşetler geldi. Zihninde vejetaryen daire arkadaşlarından psikopat pezevenklere kadar uzanan geniş bir yelpazeyi kapsayan can sıkıcı veritabanını taradı.

Dianne onu bir yatak odasına götürüp tek kişilik yatağın üzerine oturttu. Sonra kayboldu, bir süre sonra iki fincan kahveyle döndü. Renton kendi kahvesinin şekerli olduğunu fark etti ki nefret ederdi bundan, ama pek tat alamıyordu zaten.

“Yatacak mıyız?” diye fısıldadı Dianne, tuhaf ve sıradan bir yoğunlukla, tek kaşını kaldırarak.

“Şey… Güzel olur…” dedi Renton, kahvesini neredeyse üzerine dökerek. Nabzı hızlandı ve kendini asabi, sakar ve bakir hissetti. Bir yandan da alkol ve uyuşturucu karışımının sertliği üzerindeki potansiyel etkisinden endişe ediyordu.

“Çok sessiz olmalıyız,” dedi Dianne. Renton başını salladı.

Çabucak kazağını ve tişörtünü çıkardı, sonra ayakkabılarını, çoraplarını ve kot pantolonunu. Kızıl kıllarının bilincinde, külotunu yatağa girdikten sonra çıkardı.

Dianne’in soyunmasını izlerken sertleştiğini hissedince biraz ferahladı. Renton’ın aksine, Dianne yavaş yavaş soyundu, müthiş bir rahatlıkla. Renton kızın vücudunun harikulade olduğunu düşündü. Kafasının içinde

‘haydi bastır’ biçimindeki futbol mantrasının dönmeye başlamasını engelleyemedi.

“Üstüne çıkmak istiyorum,” dedi Dianne, yorganı kaldırıp Renton’ın kızıl kıllarını ortaya çıkararak. Farkına varmadı neyse ki. Renton kamışından memnundu. Her zamankinden çok daha büyükmüş gibi geldi ona. Bunun muhtemelen onu kalkık görmemeye alışmamış olmasından kaynaklandığına karar verdi. Dianne onun kadar etkilenmemişti. Daha kötüsünü görmüştü, söyleyecek başka şey yoktu.

Birbirlerine dokunmaya başladılar. Dianne ön sevişmenin tadını çıkarıyordu. Renton’ın bu konuda ısrarlı olması daha önce birlikte olduğu erkeklerden sonra güzel bir değişiklikti, fakat Renton’ın parmaklarının yarığına girdiğini hissettiğinde kasıldı ve elini uzaklaştırdı.

“Yeterince ıslağım,” dedi. Bu Renton’ı biraz donuklaştırdı; bu ifadeyi çok soğuk ve mekanik bulmuştu. Bir noktada sertliğini kaybetmek üzere olduğunu hissetti, ama hayır, Dianne onu yavaşça içine alıyordu ve mucizelerin mucizesi, hâlâ sertti.

Dianne onu içine alırken hafifçe inledi. Birlikte hareket etmeye başladılar, sonunda Dianne hepsini aldı. Renton kızın dilini ağzında hissetti, elleriyle yavaşça kıçını okşadı. O kadar uzun zaman olmuştu ki; hemen boşalacak sandı. Dianne, onun aşırı heyecanını hissetti. Şu kof heriflerden biri mi yine, lütfen hayır, diye geçirdi içinden.

Renton kendini kontrol edebilmek için onu hissetmeyi bırakıp Margaret Thatcher, Paul Daniels, Wallace Mercer, Jimmy Saville ve benzeri soğutucularla seviştiğini hayal etti.

Dianne fırsatı değerlendirdi ve Renton altında büyük bir kaykay tahtasının üzerinde bir dildo gibi öylece yatarken orgazma ulaştı. Dianne’in bir eli göğsünde, boşalırken çıkardığı tuhaf iniltileri bastırmak için parmağını ısırması Renton’ın da oraya ulaşmasını sağladı. Wallace Mercer’i kıçından köklediğini düşünmek bile gelmesine engel olamazdı bu kez. Gelmeye başladığında, hiç bitmeyecek sandı. Kamışı haşarı bir çocuğun elindeki su tabancası gibi inatla püskürüyordu. Seksten uzak durmanın sonucunda sperm sayısı tavana vurmuştu.

Renton, başka birine anlatacak yapıda biri olsaydı, 'aynı anda boşalma' olarak tanımlayabileceği kadar yakındı aynı anda boşalmaya. Sevişmelerinden arkadaşlarına bahsetmemesinin nedeni, omuz silkip esrarengiz bir biçimde gülümsemenin arkadaşlarını eğlendirmek için grafik ayrıntılara girmekten daha güçlü bir sikici imajı kazandırmasıydı insana. Sick Boy'dan öğrendiği bir şeydi bu. Dolayısıyla cinsiyet ayrımı karşıtlığının üzerini cinsiyet ayrımı barındıran bir çıkar tabakası kaplıyordu. Erkekler ne kadar zavallı, diye geçirdi içinden.

Dianne üzerinden inerken Renton huzurlu bir uykuya dalmak üzereydi, gece uyanıp tekrar sevişme niyetindeydi ama. Bu sefer daha rahat ve daha aktif olacaktı, şeytanın bacağını kırmışken gösterecekti ona neler yapabileceğini. Kendini kale önünde uzun bir uğursuzluk dönemi geçirdikten sonra şeytanın bacağını kırmış, bir sonraki maçı sabırsızlıkla bekleyen bir forvete benzetti.

Bu yüzden Dianne, "Gitmen gerek," dediğinde iliklerine kadar sarsıldı.

Tartışmaya fırsat bulamadan Dianne yataktan kalkmıştı bile. Bacaklarından aşağı sızmaya başlayan yoğun beli tutabilmek için külotunu giydi. Renton ilk kez korunmadan sevişme ve HIV riskini düşündü. Son kez şırınga paylaştıktan sonra test yaptırmıştı, temizdi. Kızdan endişe ediyordu ama; onunla sevişen biri herkesle sevişirdi. Dianne'in onu kapıya koyma girişimi cinsel egosunu parçalamış, onu acınası bir çabuklukla kendinden emin bir sikiciden titrek bir iktidarsıza çevirmişti. Birkaç yıl boyunca şırınga paylaştıktan sonra git bir sikişle HIV kap, diye geçirdi içinden, gerçi atış poligonlarında yeğlenen büyük şırıngalardan paylaşmışlığı yoktu.

"Burda kalamaz mıyım?" Sesi kulağına cılız ve şaşkın geldi, orda olsaydı Sick Boy'un acımasızca alaya alacağı bir tonda. Dianne ona dosdoğru baktı ve başını salladı. "Hayır. Kanepede yatabilirsin. Sessiz olursan. Birini görürsen, aramızda böyle bi şey yaşanmadı. Üzerine bi şeyler giy."

Renton bir kez daha, münasebetsiz kızıllıktaki kıllarının farkında, söyleneni memnuniyetle yerine getirdi.

Dianne, Renton'ı odadan çıkarıp salondaki kanepeye götürdü. Sonra gitti. Dianne bir uyku tulumu ve Renton'ın giysileriyle gelinceye kadar Renton üzerinde donuyla tir tir titredi.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı, onu öperek. Bir süre yiyiştiler ve Renton sertleşmeye başladı yine. Elini Dianne’in giysisinden içeri sokmaya yeltendiğinde Dianne onu durdurdu.

“Gitmem gerek,” dedi kararlılıkla.

Dianne gitti ve Renton kendini boş ve şaşkın hissederek kalakaldı. Kanepeye yattı, uyku tulumunun içine girip fermuarını çekti. Karanlıkta uyanık olarak yattı öylece, odadaki eşyaları tanımlamaya çalışarak.

Renton, Dianne’in ev arkadaşlarının eve başkalarını getirmesini onaylamayan ters tipler olduklarını tahmin etti. Tanımadığı birini getirip onunla öylesine düzüşebileceğini bilmelerini istemiyor da olabilirdi. Renton parlak zekâsı ve her ne kadar kusurlu da olsa, benzersiz güzelliğiyle kızın direncini kırdığını düşünerek egosunu pohpohladı. Nerdeyse inandı da kendine.

Sonunda kimi tuhaf düşlerle biçimlenmiş rahatsız bir uykuya daldı. Tuhaf düşler görmeye alışık olmasına rağmen, bunlar onu rahatsız edecek kadar canlı ve şaşırtıcı derecede kolay hatırlanır türdendiler. Mavi neon ışıkla aydınlatılmış beyaz bir odanın duvarına zincirlenmişti, Yoko Ono ile Hibs’in stoperi Gordon Hunter’ın önlerindeki formika kaplı sehpanın üzerinde duran insan cesetlerini yiyip kemiklerini sıyırmalarını seyrediyordu. İkisi de ona korkunç küfürler savuruyorlar, küfürlerin arasında kan damlayan ağızlarıyla etleri koparmaya devam ediyorlardı. Renton birazdan kendini o sehpalardan birinin üzerinde bulacağını biliyordu. ‘Geebsie’ Hunter’a onun büyük bir hayranı olduğunu söyleyerek yalakalanmaya çalıştı, fakat Easter Road stoperi haşin yapısına uygun bir biçimde yüzüne güldü. Düş değiştiğinde ve Renton kendini çıplak, sulu bir bok tabakasıyla kaplanmış bir biçimde, giyinik Sick Boy’la Leith sahilinde bir tabak yumurta, domates ve kızarmış ekmek yerken bulduğunda büyük ölçüde rahatladı. Sonra üzerinde sadece alüminyum folyo kâğıdından bikini olan çok güzel bir kadın tarafından baştan çıkarıldığını gördü. Kadın erkekti aslında ve birbirlerini vücutlarının muhtelif yerlerinde bulanan ve tıraş köpüğünü andıran bir sıvı salgılayan deliklerden usulca sikiyorlardı.

Tabak çatal tıngırtısı ve kızarmış jambon kokusuna uyandı. Salonun hemen bitişiğinde bulunan küçük mutfağa giren bir kadının sırtını gördü, Dianne değildi. Sonra bir erkek sesi duydu ve korkuya kapıldı. Renton’ın

yabancı bir yerde, üzerinde sadece donuyla, akşamdan kalma yatarken duymak istediği en son şey erkek sesiydi. Uyuyormuş ayağına yattı.

Gizlice, gözkapaklarının altından, kendi boyunda, belki biraz daha kısa bir adamın mutfağa doğru gittiğini gördü. Alçak sesle konuşmalarına rağmen onları duyabiliyordu.

“Dianne bir arkadaşını getirmiş,” dedi adam. Renton ‘arkadaş’ sözcüğündeki hafif alaycı tondan hiç hoşlanmadı.

“Hmm. Ama sus. Fesatlık yapıp yanlış çıkarsamalarda bulunma şimdi.”

Salona doğru geldiklerini, ardından da hızla çıktıklarını duydu. Çabucak tişörtünü ve kazağını giydi. Sonra uyku tulumunun fermuarını açıp kanepeden fırladığı gibi neredeyse tek bir hareketle kot pantolonunun içine girdi. Uyku tulumunu güzelce katladı, kanepenin dağılmış yastıklarını yerlerine koydu. Çoraplarını ve spor ayakkabılarını giyerken koktuklarını fark etti. Kendine bile aşikâr bir naiflikle başka kimsenin farkına varmamış olmasını umdu.

Renton harap hissedemeyecek kadar asabiydi. Fakat akşamdan kalmalığının farkındaydı; bir soyguncu gibi benliğinin gölgelerine gizlenmiş, üzerine atılacağı anı bekliyor olmalıydı büyük bir sabırla.

“Merhaba.” Dianne olmayan kadın girdi içeri.

İri gözleri, ince ve sivri bir çenesi olan güzelce bir kadındı. Renton kadının yüzünü bir yerden hatırladığını düşündü.

“Selam. Mark ben, bu arada,” dedi. Kadın kendi adını söylemekten kaçındı. Onun yerine, Renton hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalıştı.

“Dianne’in arkadaşısın demek?” Tonu saldırgandı biraz. Renton sağlam oynamaya ve fazla bariz olmayan, dolayısıyla inandırıcı olabilecek bir yalan atmaya karar verdi. Ancak, eroinmanlara özgü ikna edici yalan söyleme yeteneği o kadar gelişmişti ki, artık yalan söylediğinde doğruyu söylediğinden daha ikna edici oluyordu. Bocaladı; insanın içinden eroini söküp atabilirsin ama eroinmanı asla, diye düşündü.

“Şey, bir arkadaşının arkadaşı daha çok. Lisa’yı tanıyor musun?”

Kadın başını salladı. Renton devam etti; yalanına ısınmaya başlamış, kandırmanın o rahat ritmini bulmuştu.

“Şey, bu biraz mahcubiyet verici aslında. Dün benim doğum günümdü ve itiraf etmeliyim ki fazlaca sarhoş oldum. Bi şekilde evimin anahtarını kaybettim, daire arkadaşım da tatil için Yunanistan’a gitti. Başıma iş açıldı yani. Eve gidip kapıyı zorlayabilirdim, ama içinde bulunduğum durumda polis kendi daireme zorla girmeye çalıştığım için tutuklayabilirdi beni. Şansım varmış ki Dianne çıktı karşıma, kanepede yatmama izin verdi, sağ olsun. Sen onun daire arkadaşısın, değil mi?”

“Oo… şey, öyle de denebilir,” dedi tuhaf bir biçimde gülerek, durumu çözmeye çabalıyormuş gibi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Adam geldi ve onlara katıldı. Renton’ı başıyla selamladı, o da hafifçe gülerek karşılık verdi.

“Bu Mark,” dedi kadın adama.

“Peki,” dedi adam, ilgisizce.

Renton onların kendiyle akran olduklarını düşündü, belki biraz daha büyük, ama yaş konusunda umutsuz vakaydı Renton. Dianne hepsinden birkaç yaş daha küçüktü kuşkusuz. Belki de onu ebeveyniymiş gibi sapıkça sahipleniyorlardır, diye düşündü Renton. Yaşlı insanlarda öyle bir yan saptamıştı. Genellikle daha genç, popüler ve hayat dolu insanları denetlemeye çalışırlardı; gençlerin sahip olduğu ve onların artık yitirdikleri nitelikleri kıskandıkları için. Bu yetersizlik yumuşak, koruyucu bir tavırla gizlenirdi. O ikisinde bunu hissedebiliyordu ve onlara karşı giderek artan bir kin duymaya başladı.

Ardından onu şaşkınlıktan neredeyse yere serecek bir dizi şok yaşadı Renton. İçeri bir kız girdi. Renton kızı izlerken ürperdi biraz. Kız Dianne’in ikiziydi, ama ortaokul çağında olabilirdi ancak.

Kızın Dianne olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Renton o anda kadınların neden makyaj silme işlemi için ‘yüzü çıkarmak’ deyimini kullandıklarını anladı. Dianne on yaşında falan görünüyordu. Dianne, Renton’ın yüzündeki şaşkınlığı fark etti.

Renton diğer çifte baktı. Dianne'i ebeveyniymiş gibi sahipleniyorlardı, çünkü *ebeveyniydiler.*

Kahvaltıya oturdular ve şaşkın Renton, Dianne'in ebeveyni tarafından usulca sorgulandı.

"Ne iş yaparsın, Mark?" diye sordu anne.

Yaptığı, en azından iş bağlamında, hiçti. İşsizlik sigortası sahtekârlığı yapan bir şebekeye mensuptu ve beş farklı adreste işsizlik sigortası alıyordu: Edinburgh, Livingston ve Glasgow'da birer, Londra'da da biri Shepherd's Bush'ta, biri de Hackney'de olmak üzere iki. Renton devleti dolandırmayı her zaman erdem olarak gördüğü için, bu konuda ketum olmakta zorlanırdı. Fakat olmak zorundaydı, çünkü ortalığın bunu hükümete ihbar etmeye can atan bağnaz, yobaz ve meraklı orospu çocuklarından geçilmediğini biliyordu. Renton parasını hak ettiğini düşünüyordu, çünkü bu çapta bir iş çevirmek hatırı sayılır bir idari beceri gerektirirdi, özellikle eroin bağımlılığını denetlemeye çalışan biri için. Belli tarihlerde ülkenin farklı yerlerinde imza atması gerekiyordu. İşsizlik sigortasının ödendiği adreslerde yaşayan arkadaşlarıyla irtibat halindeydi ve Tony, Caroline ya da Nicksy'nin bir telefonuyla apar topar Londra'daki görüşmelere gitmek zorunda kalıyordu. Shepherd's Bush adresine gelen sigorta parasını kaybetmek üzereydi ama, çünkü Notting Hill Gate'deki Burger King'de çalışmak gibi heyecan verici bir kariyer fırsatını geri çevirmişti.

"Belediye Meclisi'nin Rekreasyon Departmanı'nda müze kü-ratörüyüm. High Caddesi'ndeki İnsan Öyküleri'ni temel alan sosyal tarih üzerine çalışıyorum," diye yalan söyledi Renton, palavradan geçmiş işler portföyüne dalarak.

Etkilenmiş göründüler, biraz şaşırmakla birlikte - ki tam görmeyi umduğu tepkiydi. Bundan cesaret alıp, kendini fazla önemsemeyen alçakgönüllü bir insan portesi çizerek ek puan toplama sevdasına kapıldı ve kendini küçümser bir biçimde ekledi: "İnsanların çöplerini karıştırıp atılmış şeyleri arıyor ve onları emekçilerin günlük hayatlarında kullandıkları objeler olarak sunuyorum. Sergide dağılıp parçalanmamalarına özen gösteriyorum tabii ki."

“Beyin lazım bu işler için,” dedi Baba, Renton’a konuşup Dianne’e bakarak. Renton kızla göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Bu tür bir kaçınmanın kuşku uyandıracağını gayet iyi bilmesine rağmen bakamıyordu kıza.

“Ben öyle demezdim,” dedi Renton omuz silkerek.

“Hayır, ama belli niteliklere haiz olmak gerekir.”

“Evet, tabii, Aberdeen Üniversitesi’nin tarih bölümünü bitirdim.” Aslında bu nerdeyse doğruydu. Aberdeen Üniversitesi’ne gitmiş, dersleri de hayli kolay bulmuştu, fakat burs parasını uyuşturucu ve fahişelerle yediği için yıl ortasında ayrılmak zorunda kalmıştı. Böylece Aberdeen Üniversitesi tarihinde öğrenci olmayan bir kadını düzen ilk öğrenci olduğunu düşünüyordu. Tarih yazmanın tarih okumaktan çok daha iyi olduğu sonucuna varmıştı.

“Eğitim önemli. Bunu da sürekli söylüyoruz,” dedi baba, Dianne’e bir kez daha laf çakma fırsatını değerlendirerek. Renton hiç beğenmiyordu adamın tavrını, üstü örtülü bir biçimde parçası olduğu için de kendinden hiç mi hiç memnun değildi. Dianne’in sapık amcası gibi hissediyordu kendini.

Tam da içinden, Tanrım, ne olur lise öğrencisi olsun, ne olur lise öğrencisi olsun, diye geçirirken Dianne’in annesi umutlarını söndürdü.

“Dianne ortaokul bitirme sınavlarında Tarih’ten de sınava girecek,” dedi, “ve Fransızca, İngilizce, Sanat, Matematik ve Cebir’den,” diye ekledi gururla.

Renton yüzüncü kez sindi kendi içinde.

“Mark’ın bunları bilmek istediğini sanmıyorum,” dedi Dianne, olgun ve kibirli bir tonla, sohbet öznesi olmuş çocuklar gibi annesi ve babasını küçümseyerek. Annemle babam benden söz etmeye başladığında sık sık yaptığım gibi, diye geçirdi içinden Renton. Sorun Dianne’in tavrının çok hırçın ve çocukça olmasındaydı, hedeflediği izlenimin tersini uyandırıyordu.

Renton’ın zihni fazla mesai yapmaya başlamıştı: *Sübyancılık derler buna. Adamı kodese tıkarlar bunun için. Kodese tıkarlar ve anahtarı fırlatıp atarlar. Sapık yaftasını yapıştırırlar; Saughton cezaevinde yüzünü çizerler*

her gün. Seks suçlusu. Çocuk tacizcisi. Pedofil. Begbie gibi psikopat amcıkların konuşmalarını duyabiliyordu: “Küçük kızın altı yaşında olduğunu duydum.” “Bana tecavüz olduğunu söylediler.” “Senin ya da benim çocuğum da olabilirdi.” Yarağı yedim, diye geçirdi içinden, ürpererek.

Yediği jambonun tadı iğrençti ağzında. Yıllardan beri vejetaryendi. Siyaset ya da ahlakla falan ilgisi yoktu; etin tadından nefret ediyordu sadece. Dianne’in annesi ve babasının üzerinde o kadar iyi bir izlenim bırakmak istiyordu ki, bir şey dememişti. Sosise gelince, orada sınırı koydu, zehir doluydu o lanet şeyler. O güne dek damarlarına çaktığı eroini düşünerek, şöyle geçirdi aklından alaycı bir biçimde: Bedenine ne soktuğuna dikkat etmelisin. Dianne bundan hoşlanır mıydı acaba diye düşündü ve kendine hâkim olamayıp, kendi çift anlamlı sözüne asabi bir biçimde kıs kıs güldü.

Durumu kurtarmaya çalışarak başını salladı ve hikâye anlatmaya, daha doğrusu tekrar anlatmaya girişti. “Tanrım, ne kadar salağım. Dün gece berbat durumdaydım. Alkole alışık değilim. Yine de, insan hayatında bir kere yirmi iki oluyor.”

Dianne’in annesi ve babası son cümleye ancak Renton kadar inanmışlardı. Yirmi beş yaşındaydı ve yakında kırkına basacaktı. Yine de, nezaketle dinlediler. “Ceketimi ve anahtarlarımı kaybettim, daha önce de dediğim gibi. Dianne sağ olsun, size de çok teşekkür ederim. Geceyi burda geçirmeme izin vermeniz ve böyle güzel bir kahvaltı hazırlamanız büyük konukseverlik. Bu sosisi bitiremeyeceğim için çok üzgünüm. Fakat tıka basa doydum. Büyük kahvaltılara alışık değilim.”

“Çok zayıfsın, senin sorunun da bu,” dedi anne.

“Arkadaşlarla ev paylaşırsan böyle olur. Batı batıdır, doğu da doğu, ama evdir en hoşu,” dedi baba. Bu gerzekçe yorumun üzerine sinir bir sessizlik çöktü. Adam mahcup oldu ve “en azından öyle derler,” diye ekledi. Ardından da konuyu değiştirdi. “Nasıl gireceksin dairene?”

Bu tür insanlar gerçekten korkuturdu Renton’ı. Hayatları boyunca yasa dışı bir iş yapmamış gibiydiler. Dianne’in böyle olmasına şaşmamak gerekirdi, barlardan kaldırdığı yabancılarla yatmasına. Bu çift ona o kadar

sapıkça erdemli görünüyordu ki. Babanın saçı seyrelmekteydi, annenin gözlerinin altında ince kırışıklıklar vardı, fakat dışarıdan bakan biri yine de onları kendi yaş grubundan sanabilir, biraz daha sağlıklı göründüklerini vurgulardı sadece.

“Kapıyı zorlamam gerekecek. Tek bir Yale kilit var. Aptalca aslında. Yıllardır ikinci bir kilit taktırmayı düşünüyorum, ama ihmal ediyorum işte. İyi ki taktırmamışım. Apartmanın girişinde telefon var, komşu dış kapıyı açar.”

“Sana bu konuda yardım edebilirim. Marangozum ben. Nerde oturuyorsun?” diye sordu Baba. Renton biraz şaşırdı, ama sıktığı palavrayı yediklerine de memnun oldu.

“Sorun değil. Ben de üniversiteye gitmeden önce marangoz çıraklığı yaptım. Öneriniz için teşekkür ederim yine de.” Bu da, yine, doğruydu. Tuhaf bir duyguydu doğruyu söylemek, yalan söylemeye o kadar alışmıştı ki. Kendini sahici hissetmesine neden oluyordu, dolayısıyla da edilgen.

“Georgie’deki Gillsland’s’de çalıştım,” diye ekledi, babanın kalkık kaşlarının kışkırtmasıyla.

“Ralphy Gillsland’i tanırım. Zavallının tekidir,” dedi baba genzinden, sesi daha doğaldı şimdi. Ortak bir nokta bulmuşlardı.

“Marangozluk mesleğini seçmeyişimin nedenlerinden biridir kendisi.”

Renton, Dianne’in bacağını masanın altından bacağına sürttüğünü hissedip dondu. Çayından sıkı bir yudum aldı.

“İzninizle, benim gitmem gerek. Tekrar teşekkür ederim.”

“Bi dakka, sana eşlik edeyim, hemen hazırlanırım.” Dianne yerinden fırladı ve Renton’a itiraz etme fırsatı tanımadan odadan çıktı.

Renton masayı kaldırmaya el vermek için gönülsüz bir girişimde bulundu, ama baba onu kanepeye oturttu, anne de mutfağa girip bulaşıkları yıkamaya koyuldu. Babayla yalnız kaldıklarında sakın-oynadığın-oyunu-yediğimi-sanma-amcık tavrıyla karşılaşmayı bekleyerek kalbi sıkıştı. Tamamen yanılmıştı ama. Ralphy Gillsland ve adamdan intihar ettiğini öğrendiğine

memnuniyet duyduğu kardeşi Colin’den söz ettiler. Bir de ikisinin de tanıdığı başka bir tipten.

Futboldan konuştular, baba Hearts taraftarı çıktı. Renton yerel rakiplerine kıyasla iyi bir yıl geçirmeyen Hibs taraftarıydı. Hiçbir takıma kıyasla iyi bir yıl geçirmemişlerdi ve baba bunu ona hatırlatmakta gecikmedi.

“Bize kıyasla iyi bir yıl geçirdiğiniz söylenemez, değil mi?”

Renton gülümsedi, bu adamın kızıyla yatmış olmaktan cinsellikle bağlantısı olmayan bir nedenden ötürü memnuniyet duydu. Eroin takıldığında hiç umursamadığı seks ve futbol gibi şeylerin birden bu kadar önem kazanmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Eroin bağımlılığının gerçek nedeninin Hibs’in seksenli yıllardaki berbat performansına yorulabileceği geçti aklından.

Dianne hazırdı. Dün gecekinden daha az makyajla on altısında gösteriyordu, olduğundan iki yaş daha büyük. Sokağa çıktıklarında Renton evi terk etmiş olmaktan ötürü rahatladı, ama tanıdık biri tarafından görülecek olmanın tedirginliği içindeydi. O bölgede birkaç tanıdığı vardı, kullanıcı ve torbacı daha çok. Onu görecek olsalar şimdi de pezevenkliğe başladığını düşüneceklerdi.

South Gyle’den Haymarket trenine bindiler. Dianne yolculuk boyunca Renton’ın elini tuttu ve durmaksızın konuştu. Annesiyle babasının kısıtlayıcı etkisinden kurtulmuş olmanın rahatlığı içindeydi. Renton’ı biraz daha iyi tanımak istiyordu. Esrar bulmak için iyi bir kaynak olabilirdi.

Renton dün geceyi düşündü ve Dianne’in bu kadar büyük bir cinsel deneyim ve özgüven edinmek için kimlerle neler yapmış olacağını hayal etti. Kendini yirmi beş değil de, elli beş yaşında hissediyor, herkesin ona baktığından hiç kuşku duymuyordu.

Sakil görünüyordu Renton, dün geceki giysilerinin içinde terli ve yorgun. Dianne şu taytı andıran ince siyah çoraplardan giymiş, üzerine de beyaz bir mini etek geçirmişti. Renton o giysilerin ikisinin de tek başına yeterli olabileceğini geçirdi aklından. Haymarket İstasyonu’nda *Scotsman* ve *Daily Record* satın almakta olan Renton’ı beklerken adamın teki Dianne’i süzdü. Renton farkına vardı ve tuhaf bir öfkeye kapılıp gözlerini adamın yüzüne dikti. Kendine duyduğu nefretin bir yansıması olabileceğini düşündü.

Dalry Road'da bir plakçı dükkânına girip albüm kılıflarını parmaklarıyla taradılar. Akşamdan kalmalığının etkisi hızla arttıkça Renton'ın sinirleri gerilmeye başlamıştı. Dianne ona incelemesi için bir albüm kılıfı uzatıp, bu süperdir, bu harikadır, deyip duruyordu. O çoğunun boktan olduğunu düşünüyordu, ama tartışamayacak kadar gergindi.

"Vay Rents! Nasılsın adamım?" Bir el vurdu omzuna. İskelet ve merkezi sinir sisteminin bir an için vücudundan, hamurdan fırlayan tel misali fırlayıp geri geldiğini hissetti. Döndü ve Deek Swan'ı buldu karşısında, Johnny Swan'ın kardeşi.

"Fena sayılmaz Deek. Senden n'aber?" diye karşılık verdi, çarpıntısını gizlemeye yönelik bir doğallıkla.

"İyidir patron, iyidir." Deek, Renton'ın yalnız olmadığını fark etmişti, ona anladığını ima eder gibi sırıttı. "Naşlamam gerek. Görüşürüz. Sick Boy'a rastlarsan beni aramasını söyle. Yirmi kâğıt borcu var bana orospu çocuğunun."

"Sana ve bana kanka."

"Kafasının çalıştığı kesin. Neyse, görüşürüz Mark," dedi Dianne'e dönerek. "Görüşürüz, canım. Adamın bizi tanıştırma nezaketinden yoksun. Aşk olmalı. Dikkat et bu serseriye." Gülümsediler, biri tarafından ilk kez birlikte tanımlanmanın rahatsızlığıyla.

Renton yalnız kalması gerektiğinin farkındaydı. Akşamdan kalmalığı feci bir boyuta ulaşmıştı ve olanlara katlanamıyordu.

"Şey, bak Dianne… Benim naşlamam gerek. Leith'de bikaç arkadaşımla buluşacağım. Futbol falan."

Dianne gözlerini bilgece ve yılgın bir anlayışla kaldırdı ve aynı zamanda Renton'a tavuk gıdaklamasını çağrıştıran tuhaf sesler çıkardı. Esrar konusunu açamadan gidecek olması canını sıkmıştı.

"Adresin ne?" Dianne çantasından kâğıt kalem çıkardı. "Forrester Park adresini sormuyorum," diye ekledi, gülümseyerek. Renton, Montgomery Caddesi'ndeki gerçek adresini verdi, çünkü adres uyduramayacak kadar yorgundu.

Kız giderken iğrendi kendinden. Bunun onunla sevişmekten mi, yoksa bir daha sevişemeyeceğini bilmekten mi kaynaklandığından emin olamadı.

Fakat o akşam kapı zilinin çaldığını duydu. Meteliksiz kaldığı için cumartesi akşamını evde geçirmeye karar vermişti. *Braddock: Missing in Action 3* videosunu seyredecekti. Kapıyı açtı ve karşısında Dianne'i buldu. Makyajlıydı, Renton'ın gözünde bir gece önceki çekiciliğine bürünmüştü yine.

"Gir," dedi, cezaevi yaşantısına ne çabuklukta uyum sağlayacağını merak ederek.

Dianne esrar kokusu aldığını düşündü. Umdu en azından.

Meadows Parkı'nda Gezinti

Pub'lar fokurduyor, hani, yerel kaçıklardan ve festivalcilerden geçilmiyor, bi sonraki gösteriye girmeden önce bi burun çekelim hesabı. O gösterilerin bazıları fena değil, hani… Bilet fiyatları biraz yüksek ama.

Begbie kotuna işemiş…

"Pantolonuna mı işedin, Begbie?" diye soruyor Rents, soluk mavi kot pantolonun önündeki ıslaklığı işaret ederek.

"Ananın amına işedim! Su lan bu. Ellerimi yıkarken ıslanmış. Gerçi sen el yıkamanın nasıl bi şey olduğunu bilmezsin, salça kafalı göt. Suya alerjik bu amcık, hele sabun karışmışsa."

Sick Boy bardaki hatunları tarıyor… Kadın delisi bu çocuk. Bi süre sonra erkek muhabbetinden sıkılıyor sanki. Sick Boy'un kadınlarla başarılı olmasının nedeni bu belki; zorunluluk. Evet, bu olsa gerek. Matty kendi kendine bi şeyler mırıldanıp başını sallıyor. Bu Matty pek iyi görünmüyor son zamanlarda, hani… Eroinle ilgisi yok. Kafasıyla ilgili, kötü bi bunalım geçiriyor gibi, hani.

Renton'la Begbie tartışıyorlar. Rents ayağını denk alsa iyi eder. Şu Begbie var ya, hani… Orman kedisi amına koyiyim. Biz ürkek kedigillerdeniz. Ev kedisi, hani.

“Amcıklarda bok gibi para var. Sürekli zenginleri öldürmekten ve anarşi bokundan söz edip duran sen değil misin, amcık? Şimdi götün yemiyor, öyle mi?” diye hırlıyor Begbie, Rents’e. Çok çirkin bi manzara; siyah gözlerinin üzerindeki o kara kaşlar ve üç numaraya vurulmuş sık siyah saçlar.

“Bunun götümle falan ilgisi yok, Franco. İçimden gelmiyor. Şurda güzel güzel taş içiyoruz. *Speed* var, *X* var. Keyfimize bakalım, bütün gece parkta dolanacağımıza bi tekno kulübe gideriz. Oraya büyük bi tiyatro çadırı kuruyorlarmış. Polis kaynıyor olacaktır mutlaka. Kafa açıcı durumlar moruk.”

“Ben tekno kulübe falan gitmem. Sen kendin bebeler için olduğunu söylemiştin.”

“Evet, ama o gitmeden önceydi.”

“Ben hiç gitmeyeceğim, amına koyiyim. Hadi beyler, barları turlayıp amcığın tekini helâda soyalım.”

“Yo. Hiç işim olmaz.”

“Ödlek amcık! Geçen hafta sonu Bull and Bush’ta olanlar yüzünden hâlâ altına sıçıyorsun.”

“Hayır, yok öyle bi şey. Gereksizdi sadece, hepsi bu. Saçma sapan bi işti yani.”

Begbie gözlerini Rents’e dikiyor, iyice gerilmiş iskemlesinde. Öne doğru eğiliyor ve Rent Boy’a kafayı yerleştirecek sanıyorum.

“Ne? Ne? Gereksiz olan sensin, kaypak amcık!”

“Hadi Franco. Sakin ol moruk,” diye araya giriyor Sick Boy.

Begbie fazla ileri gittiğini anlıyor, hani kendi ölçülerine göre bile. Çek tırnaklarını içeri kedioğlan. Yumuşak patilerini göster dünyaya. Tehlikeli bi kedi bu, iri, yırtıcı bi panter.

“Hadi gidip bi Amerikalı bulalım. Sikinde mi ki senin o Amerikalı? O orospu çocuğu başına gelen her şeyi hak etti! Hem, daha sonra Barley’de ganimeti paylaşırken başını çevirdiğini de görmedim göt.”

“Adam hastaneye götürüldüğünde bilinci yerinde değilmiş, kan kaybından ölüyormuş az kalsın. Haberlerde bile söylediler…”

“Amcık iyiymiş şimdi ama! Haberlerde bunu da söylediler! Bi şey olmamış amcığa. Olsa bile, kimin sikinde? Zaten buraya gelmekle hata etmiş zengin Amerikalı göt. Kimin sikinde amcık? Senin sikinde değil puşt, sen de daha önce birini bıçakladın; Eck Wilison’ı, okulda, onun için hassas ayakları yapma bana.”

Bu Rents’i susturuyor, çünkü bundan söz edilmesinden hiç hazzetmez, ama oldu böyle bi şey, hani. Fakat o seni tırmalayan bi kediye pençe sallamak gibiydi, hani, önceden planlanmış bi şey değildi. Dilenci’ye sorarsan arada bi fark yok. Dilenci’nin yaptığı kötüydü ama… Yanki, Amerikalı çocuk yani, cüzdanını vermeyi reddetti, Begbie sustalıyı çektikten sonra bile… Çocuğun ağzından çıkan son cümle, “Bunu kullanmayacaksın,” oldu.

Begbie kudurdu öfkeden ve kendini kaybetti hani, sustalı işini abarttı, cüzdanı almayı unutacaktık nerdeyse. Ben elimi adamın cebine soktum ve Begbie yüzünü tekmelerken cüzdanı bulup çektim. Helânın döşemesindeki sidiğe kan karışıyordu. Çirkin bi görüntüydü moruk, çirkin, çok çirkin, biliyo musun? Düşündükçe ürperiyorum. Gece yatakta aklıma geliyor ve ürperiyorum. Ne zaman bizim kedioğlana benzeyen bi Amerikalı, Iowa Des Moines’dan bi Richard Hauser görsem donakalıyorum. Çarşıda bi Yanki sesi duysam yerimden sıçrıyorum. Şiddet çok çirkin bi şey, moruk. Dilenci, yani sevgili Franco, bize tecavüz etti o gece, hani, kıçımızdan kökleyip parasını ödedi, fahişeymişiz gibi, anlıyo musun? Kötü bi kedi bu Dilenci. Vahşi, vahşi bi kedi.

“Benimle kim geliyor? Spud?” Bana konuşuyor Begbie. Altdudağını ısırarak.

“Şey, hani… eee… şiddet falan… pek bana göre değil… ben burda oturup kafamı iyi edeceğim… hani, anlıyo musun?”

“Bi ödlek daha,” diyor Begbie, başını öte tarafa çevirerek… Hayal kırıklığına uğradığı söylenemez, bu tür işlerde benden bi beklentisi olmaz zaten… Bu iyi belki, ama o kadar da iyi olmayabilir, fakat bu günlerde neyin ne olduğunu kim biliyor ki, hani?

Sick Boy savaşçı değil, sevici olduğuna dair bi şeyler söylüyor ve Begbie de bir şey söylemek üzereyken, Matty, “Ben varım,” diyor.

Bu Begbie’nin dikkatini Sick Boy’dan uzaklaştırmasına neden oluyor. Dilenci Çocuk bu kez Matty’ye methiyeler düzmeye başlıyor, hepimizi ödlek amcıklar olmakla suçluyor. Ama bana sorarsan asıl ödlek amcık Matty, hani, çünkü o Franco’nun yörüngesine girmiş bi uydudan farksız… Hiçbi zaman hazzetmedim şu Matty’den… Kafası fena halde karışık bana sorarsan. Kankalar sürekli birbirlerine laf çakarlar, ama Matty çaktığında, hani, daha fazlasını hissedersin… hani… nefret vardır, biliyo musun? Mutlu olalım işte. Ama Matty ortalıktaysa bu suçtur sanki. Kimseyi mutlu görmeye tahammülü yok, hani.

Matty’yle hiç yalnız olmadım, hani. Yani, bazen ben ve Rents oluruz… Ya da ben ve Tommy… ya da ben ve Rab… ya da ben ve Sick Boy… hatta ben ve Generalissimo Franco… ama ben ve Matty, hayır, ikimiz hiç yalnız olmadık. Bu da bi şeylere işaret ediyor, hani.

İki kötü kedi avlarının peşine düşmek için sepetlerini terk ediyorlar ve atmosfer… şahane. Sick Boy pıtları çıkarıyor. Beyaz Güvercin sanıyorum. Kafası müthiştir. Çoğu *ecstasy*’de MDMA yoktur, yani, kısmen *speed* kısmen *asit* etkisi yapar… Benim aldıklarımda genellikle sıkı bir *speed* dozu olur, biliyo musun? Bu ilaç çok acayip ama, saf Zappaesk moruk… Tam sözcük bu, Zappaesk… Frank Zappa’yı ve *Joe’nun Garajı*’nı düşünüyorum, sarı kar ve Yahudi prensesi ve Katolik kızlar falan ve keşke bi hatun olsa diye geçiriyorum içimden… Sevmek için hani… yatmak için değil, yani sadece yatmak için değil… Sevmek için, çünkü herkesi sevmek geliyor içimden, cinsel anlamda değil ama… Sevecek biri olsun işte… Rents’in Hazel’ı var ve Sick Boy… Canım, Sick Boy elini sallasa ellisi… Ama benden daha mutlu görünmüyolar bu kedioğlanlar.

Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür, güneş yan bahçede her zaman daha güzel parlar… Şarkı söylüyorum amına koyiyim, ben hiç şarkı söylemem… Hap attım ve şarkı söylüyorum… Frank Zappa’nın kızını düşünüyorum, Moon, hani… Çok iyi gelirdi bana… Babasıyla birlikte takılırken… kayıt stüdyosunda mesela… Yaratıcı süreci izleyebilmek için, hani, yaratıcı süreç.

“Bu delilik amına koyiyim… Hareket etmek gerek, yoksa tırlatacağım…” Sick Boy’un başı ellerinin arasında.

Renton’ın gömleğinin düğmeleri açık, göğüs uçlarını çimdikliyor…

“Spud… Göğüs uçlarıma bak… Tuhaflar moruk… Hiçbi amcıkta benimki gibi göğüs ucu yoktur.”

Ona aşktan söz ediyorum ve bana aşk diye bir şey olmadığını, hükümetin bunu halkı uyutmak için afyon olarak kullandığını söylüyor, din gibi… Bazı kediler işin içine siyaset sokmadan rahat edemezler, hani… Canımı sıkmıyor ama… çünkü, kendi de inanmıyor söylediğine… çünkü… çünkü ota boka gülüyoruz. Barda duran, yüzündeki kılcal damarlar çatlamış çılgın tipe… Sanki burnunun altında biri osurmuş gibi duran snop İngiliz Festival-tipi hatuna…

Sick Boy: “Hadi Meadows Parkı’na gidip Begbie’yle Matty’yi uyuz edelim… Sıradan, sıkıcı, salak, dolapçı amcıklar!”

“Riskli kedioğlan, riskli… Begbie burnundan soluyordu, hani…” diyorum.

“Taraftar için,” diyor Rents. O ve Sick Boy bu deyişi lig öncesinde tertiplenen Man Adası futbol turnuvasının tanıtım afişinden kaptılar. Hibs’in as oyuncusu Alex Miller fotoğrafta kafası gerçekten iyiymiş gibi duruyor, altta da, ‘Taraftar İçin’ yazısı var. Ortalıkta uyuşturucu olduğunda bu lafı ederler.

Pub’dan çıkıp parka yürüyoruz. Şarkı söylemeye başlıyoruz, Sinatra tarzında, abartılı New York aksanıyla yani.

Sen ve ben,
Çayırlarda gezinip
Unutmabeni toplayan
İki küçük çocukken…

Karşıdan bize doğru iki kız geliyor… Tanıyoruz onları… Küçük Roseanna ile Jill… Çok tatlı kediler ikisi de, şu paralı okuldan, Gillespie miydi yoksa Mary Erskine’s miydi neydi?.. Müzik, uyuşturucu ve deneyim için Southern civarında takılırlar…

… Sick Boy kollarını uzatıp küçük Jill'i kavrıyor ve ona sarılıyor, Rents de Roseanna'ya sarılıyor… Ben de öylece durup bulutları seyrediyorum, hani, fahişeler toplantısında Bay Sap.

Yiyişmeye başlıyorlar. Bu insafsızlık moruk, insafsızlık. Önce Rents hatundan ayrılıyor, ama kolu Roseanna'nın omzunda hâlâ. Rents işin şakasında hani… gerçi… Rents'in Donovan's'dan kaldırdığı pilicin de yaşı o kadar büyük değildi. Neydi adı, Dianne miydi? Kötü kedi bu Rents. Sick Boy deyyusu küçük Jill'i ağaca yaslamış.

"Nasılsın bebeğim? Programın var mı?" diye soruyor.

"Southern'a gidiyoruz," diyor Jill, kafası iyi… Kafayı bulmuş küçük bi prenses. Yahudi mi? Kusursuz bi yüzü var… Bu iki kedicik *cool* görünmeye çalışıyolar, ama Rents ve Sick Boy'dan biraz çekiniyolar besbelli. Bu iki canki eskisi süperstarın her istediklerini yapmalarına izin vereceklerine kuşku yok. Oysa gerçekten *cool* piliçler amcıklarını tokatlayıp bu iki deyyusun havalarını fena söndürürlerdi. Bu kızlar *cool* olmaya *çalışıyolar* sadece… Burunlarından kıl aldırmayan anne babalarının canını sıkma safhasındalar… Rents'in bu durumdan yararlanmaya çalışacağını sanmıyorum. Gerçi, daha önce yararlandığı anlaşılıyor, hani, fakat Sick Boy farklı bi konu. Ellerini küçük Jill'in kotundan içeri sokmuş bile…

"Ben iyi tanırım sizin gibi kızları, uyuşturucuyu buraya saklarsınız…"

"Simon! Yok üzerimde bi şey! Simon! Siiimooon!.."

Sick Boy tatsızlık çıkacağından korkup kızı bırakıyor. Biz bütün kediler her şey bi şakaymış gibi gülüyor ve yürümeye devam ediyoruz.

"Gecenin ilerleyen saatlerinde belki görüşürüz canlarım!" diye bağırıyor Sick Boy arkalarından.

"Tamam… Southern'da," diye bağırıyor Jill, geri geri yürüyerek.

Sick Boy'un hoşuna gidiyor, bacağını tokatlıyor. "Küçük amcıkları eve atıp bayıltana kadar düzmeliydik. Aranıyorlardı küçük sürtükler." Bizden çok kendine söylüyor sanki bunu.

Rents bağırıp işaret ediyor.

“Si! Ayağının dibinde bi sincap var lan! Öldür amcığı!”

Sincaba en yakın olan Sick Boy onu kendine çağırıyor, fakat sincap hızlı hareketlerle biraz uzaklaşıyor, çok tuhaf hareket ediyor, kamburunu çıkararak. Gümüşi, büyülü bi şey… biliyo musun?

Rents yerden bi taş alıp sincaba fırlatıyor. İçim burkuluyor ve taş ufaklığın üzerinden geçerken kalbim tekliyor. Rents manyak gibi gülerek yerden bi taş daha almaya yelteniyor, fakat onu engelliyorum.

“Bırak gitsin moruk. Kimseye bi zararı yok zavallı şeyin!” Mark’ın hayvanlara zarar verme huyundan nefret ediyorum… Yanlış, moruk. Başka canlılara zarar vermek istiyorsan kendini sevemezsin… yani… geriye umut mu kalır? Halbuki ne kadar sevimli bi hayvan sincap. Kendi işine bakıyor. Özgür. Belki Rents ona bu yüzden tahammül edemiyor. Sincap özgür, moruk.

Rents’i tutmaya çalışırken o gülmeye devam ediyor. İki ev kadını bizi süzüyor yanımızdan geçerken. Tiksinmiş gibi bi halleri var. Rents’in gözleri parlıyor birden.

“YAKALA ŞU SİNCABI!” diye bağırıyor Sick Boy’a, ama kadınların onu duyabilecekleri bi biçimde. “SELOFANA SAR Kİ ONU DÜZDÜĞÜNDE İKİYE AYRILMASIN!”

Sincap hoplaya sıçraya Sick Boy’dan kaçıyor, ama kadınlar arkalarına dönüp bize bu kez gerçek bi tiksintiyle bakıyorlar, bok parçalarına bakar gibi hani, biliyo musun? Ben de gülüyorum bu arada, ama Rents’i tutmaya da devam ediyorum.

“Kime bakıyo lan bu kaknem karılar? Amına koduğumun çay salonu züppeleri!” diye bağırıyor Rents, kadınların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kadınlar önlerine dönüp hızla uzaklaşıyorlar. Bu kez Sick Boy bağırıyor: “SİKTİRİN LAN, GOBİ ÇÖLÜ AMCIKLARI SİZİ!” Sonra bize dönüyor: “Bu yaşlı tazıların bizimle ne alıp veremedikleri var bilmiyorum. Kimse onları sikmeyecek, burda ve bu saatte bile. Elime patlatırım daha iyi.”

“Siktir lan! Dawn’ın yarığını bile sikersin sen, yeter ki üzerinde kılları olsun,” diyor Rents.

Sanıyorum söyler söylemez pişman oluyor, çünkü Dawn ölen bebeğin adıydı, Lesley'in bebeği, karyola ölümü dedikleri hani. Herkes bebeğin Sick Boy'dan olduğunu biliyo bi şekilde.

Sick Boy, "Siktir lan, köpek sikicisi! Bu güne kadar siktiğim bütün piliçler, her biri, sikilmeye değerdi," diyor.

Sick Boy'un bi gece sarhoşken evine götürdüğü Stenhouse'lu kız geliyor aklıma… Hiç de öyle özel bi tip değildi, hani… Her kedinin kendine göre bi Aşil topuğu vardır.

"Şey, şu Stenhouse'lu kızı hatırlıyor musun, adı neydi yahu?"

"Sen *hiç* konuşma! Kamışını kerhanede Amerikan Express'le Access kredi kartlarının arasına koyup sandviç yapsan bile karı sikemezsin."

Birbirimize laf çakıp yürümeye devam ediyoruz, ama ben Dawn'ı düşünmeye başlıyorum, bebeği ve kimseyi rahatsız etmeyen o özgür sincabı… Hiçbi neden yokken öldürmeye kalkıyolar zavallı şeyi. İnsanın içini burkuyor, üzüyor, öfkelendiriyor…

Uzaklaşacağım bu tiplerden. Dönüp yürümeye başlıyorum. Rents peşimden geliyor. "Hadi Spud… Neyin var lan?"

"O sincabı öldürecektin."

"Bi sincap alt tarafı, Spud. Zehirli bunlar…" diyor. Kolunu omzuma doluyor.

"Senden benden daha zehirli olmayabilir, hani… kimin ne kadar zehirli olduğuna kim karar verecek… ev kadınları bizim gibilerin zehirli olduğunu düşünüyorlar, hani, bu onlara bizi öldürme hakkı verir mi?"

"Affedersin, Danny… Bi sincap alt tarafı. Affedersin kanka. Hayvanlara karşı ne kadar hassas olduğunu biliyorum. Ben sadece, hani… Ne demek istediğimi biliyorsun Danny, yani… Amına koyiyim, yani, kafam çok bozuk, Danny. Bilmiyorum. Begbie falan… Bi yandan eroin. Hayatımla ne yaptığımı bilmiyorum… Her şey karmakarışık, Danny. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Affedersin moruk."

Rents bana yıllardır ilk kez ‘Danny’ diye hitap ediyor, şimdi de hep Danny diyor. Morali çok bozuk belli ki.

“Hey… sıkma canını kedioğlan… Yani, hayvanlar falan… takma kafana bunları… Ben küçük masum şeyleri düşünüyordum işte, Dawn bebek gibi, hani… Hiçbi şeye zarar vermemek gerek, hani…”

Rents beni kavrayıp sarılıyor. “Senin üzerine yok, moruk. Hatırla bunu. Alkol ya da uyuşturucu değil bana bunu söyleten. Harbiyim. Ama kafan iyi değilken arkadaşlarına onlar hakkında ne düşündüğünü söyleyince sana demediklerini bırakmıyorlar.” Sırtını sıvazlıyorum, ben de ona aynı şeyi söylemek istiyorum, ama o bana önce söylediği için söylüyomuşum gibi olacak, hani. Yine de söylüyorum ama.

Sick Boy’un sesini duyuyoruz arkamızda. “Ne lan öyle iki ibne gibi. Ya ağaçların arkasına gidip sikişin ya da benimle gelip Dilenci’yle Matty’yi bulmama yardım edin.”

Birbirimize sarılmayı bırakıp gülüyoruz. İkimiz de biliyoruz ki Sick Boy, kentin bütün mallarına patlatma arzusuna rağmen, en iyilerden biridir.

ÇUVALLAMA

Mahkeme Felaketi

Kürsüden Spud'a ve bana bakan yargıcın ifadesi merhametle nefret arasında gidip geliyordu sanki.

"Waterstone's Kitabevi'nden kitapları satmak amacıyla çaldınız," dedi. Kitap satmak mı? Olacak iş mi?

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi Spud, aynı anda. Dönüp birbirimize baktık. Tutarlı bir ifade vermek için saatlerce konuştuktan sonra iki dakika bile sürmemişti amcığın işi bok etmesi.

Yargıç derin derin iç geçirdi. Düşünürsen, o kadar parlak bir işi yok amcığın. Bütün gün serserilerle uğraşmak yorucu olsa gerek. Yine de, maaşı süperdir herhalde, hem kimse amcıktan yargıç olmasını istemedi. Sıkıntısını bu kadar bariz bir biçimde belli edeceğine biraz daha profesyonel, biraz daha pragmatik olabilirdi.

"Bay Renton, niyetiniz kitapları satmaktı, değil mi?"

"Hayır. Şey, hayır, efendim. Niyetim onları okumaktı."

"Kierkegaard okuyorsunuz demek. Bize biraz Kierkegaard'dan söz edin öyleyse, Bay Renton," dedi, kendini beğenmiş amcık.

"Kierkegaard'ın öznellik ve gerçeklik kavramları ilgimi çekiyor, özellikle seçim yapmakla ilgili fikirleri; gerçek seçimin başkalarının deneyim ve öğütleri doğrultusunda değil de, kuşku ve kararsızlık neticesinde yapıldığı fikri. Kierkegaard'ın felsefesinin esasen burjuva, varoluşçu bir felsefe olduğu ve kolektif toplum zekâsını küçümsediği, haklı olarak, tartışılabilir. Fakat aynı zamanda özgürleştirici bir felsefedir, çünkü toplumsal zekâ reddedildiğinde, bireyin üzerindeki toplumsal denetimin tabanı zayıflar ve…" Otomatiğe bağlamış gidiyordum. Birden frene bastım. Zeki tiplerden nefret ederler. Konuşmaya devam edip daha büyük bir para cezası almak, ya da tanrı korusun, cezaevini boylamak işten bile değildi. Saygılı ol Renton, saygılı ol.

Yargıç alay eder gibi homurdandı. Eğitimli biri olarak büyük filozoflar hakkında benim gibi avam birinden çok daha fazla bilgi sahibiydi kuşkusuz. Boru değil yargıç olmak, beyin gerektirir. Her amcığın yapabileceği iş değil. Begbie'nin arkamda bunu Sick Boy'a söylediğini duyar gibiydim.

"Ve siz, Bay Murphy, sizin niyetiniz kitapları satmaktı, değil mi? Eroin bağımlılığınızı beslemek için çaldığınız diğer şeyleri sattığınız gibi."

"Tam da öyle, hani… yani… durumu çözdünüz," dedi Spud başını sallayarak, düşünceli ifadesi karmaşaya doğru kaymaya başlamıştı.

"Siz, Bay Murphy, hırsızlığı alışkanlık haline getirmişsiniz." Spud omuzlarını, benim suçum değil anlamına gelecek şekilde salladı. "Raporlar eroin bağımlılığınızın sürmekte olduğunu belirtiyor. Siz aynı zamanda hırsızlığa da bağımlısınız, Bay Murphy. İnsanlar sizin çaldığınız şeyleri üretmek için çok çalışıyorlar. Başkaları da onları satın alabilmek için. Bu adi fakat daimi hırsızlıklarınızdan vazgeçmeniz için yapılan uyarılar sonuç vermemiş. Bu yüzden size on ay hapis cezası veriyorum."

"Sağ olun… şey, yani… sorun değil, hani…"

Amcık bana döndü. Sıçtık.

"Size gelince, Bay Renton, sizin durumunuz farklı. Raporlara göre siz de eroin bağımlısısınız; fakat bağımlılığınızı yenmek için çaba göstermişsiniz. Davranışınızı eroin yoksunluğundan kaynaklanan depresyona yormuşsunuz. Bunu kabul etmeye hazırım. Bay Rhodes'u yere yıkmak gibi bir niyetiniz olmadığına, onu sadece üzerinize saldırmasını engellemek için ittiğinize dair ifadenizi de kabul etmeye hazırım. Bu yüzden, bağımlılığınızı yenmek için çaba göstermeye devam etmeniz koşuluyla, altı aylık cezanızı erteliyorum. Sosyal hizmetler gelişiminizi denetleyecek. Esrarı üzerinizde kendi kullanımınız için bulundurduğunuzu kabul edebilirim, fakat yasadışı bir uyuşturucunun kullanımına göz yumamam; eroin yoksunluğunda yaşadığınız depresyonu yumuşatmak için kullandığınızı söylemenize rağmen. Üzerinizde esrar bulundurduğunuz için yüz pound ceza ödeyeceksiniz. İleride depresyonla mücadele etmek için başka yollara başvurmanızı öğütlerim. Siz de, arkadaşınız Daniel Murphy gibi, size sunulan fırsatı değerlendirmeyip bir daha karşıma gelirseniz gözetim cezası vermekte hiç tereddüt etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Hem de nasıl, amına koduğumun geri zekâlısı. Seviyorum seni, bok kafalı.

“Teşekkür ederim, sayın yargıç. Ailemi ve arkadaşlarımı hayal kırıklığına uğrattığımın ve değerli mahkemenin zamanını aldığımın farkındayım. Fakat, rehabilitasyonun temel öğelerinden biri sorunun var olduğunu kabullenme yetisidir. Ben devamlı olarak kliniğe gidiyorum, metadon ve temazepan tedavisi görüyorum. Artık kendimi kandırmıyorum. Yeneceğim bu hastalığı, tanrının yardımıyla. Tekrar teşekkür ederim.”

Yargıç yüzümde alaycılığa işaret eden bir şey var mı diye dikkatle baktı. Hayatta belli etmem. Begbie sayesinde ifadesiz görünmekte uzmanlaşmıştım. İfadesizlik ölmekten yeğdir. Palavra atmadığıma ikna olup davayı reddetti. Özgürlüğe yürüdüm; zavallı Spud’ı götürdüler.

Polis memurlarından biri ona yürümesini işaret etti.

“Üzgünüm, kanka,” dedim ona, kendimi amcık gibi hissederek.

“Sorun değil, moruk… Eroini bırakacağım en azından, ayrıca Saughton’da esrar bol. Göz açıp kapayıncaya kadar geçer, hani…” dedi, aynasızın refakatinde yürüyerek.

Mahkeme salonunun çıkışında annem gelip bana sarıldı. Yorgun görünüyordu, gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu.

“Ah oğlum, ah oğlum, ne yapacağım ben seninle?” dedi.

“Aptal orospu çocuğu. Öldürecek seni bu bok,” dedi abim Billy, başını sallayarak.

Bir şey söyleyecektim amcık ağızlıya. Kimse ondan oraya gelmesini istememişti, iki paralık gözlemleri de kendi kadar gereksizdi. Neyse, tam ağzımı açmak üzereyken Frank Begbie geldi yanıma.

“Rents! Tebrikler adamım! Müthiş bi sonuç, değil mi? Spud’a yazık oldu, ama yine de beklediğimizden iyi. On ay yatmaz. Altı ayda iyi halden salarlar. Daha erken, hatta.”

Bir reklam şirketinin üst kademe yöneticisi gibi görünen Sick Boy, kolunu annemin omzuna dolayıp timsah gibi gülümsedi bana.

“Bunu kutlamamız gerek. Deacon’s mı?” diye önerdi Frank. Eroinmanlar gibi, sıraya girip onu izledik. Kimsenin başka bir şey yapacak motivasyonu yoktu, kafayı çekmek hükmen galip geldi.

“Beni ve babanı ne kadar üzdüğünü bi bilsen,” dedi annem bana, büyük bir ciddiyetle.

“Aptal göt,” diye hırladı Billy, “kitabevinden kitap çalmış.” Tepemi attırmaya başlamıştı amcık.

“Ben kitabevlerinden altı yıldır kitap çalıyorum. Annemin evinde ve kendi dairemde dört bin dolar değerinde kitap var. Onları satın aldığımı mı sanıyordun? Dört bin dolar net kazançtan söz ediyoruz, amcık.”

“Hadi Mark, tabii ki çalmadın bütün o kitapları.” Annem bir yara daha almıştı.

“Ama buraya kadarmış, Anne.” İlk yakalanışımda her zaman aynı şeyi söylerim; buraya kadarmış. Ondan sonra iş zorlaşır. Kramponları asma zamanı. Finito. Son. Ciddiydim bu konuda. Annem de öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü taktik değiştirdi.

“Ve ağzını topla. Sen de,” dedi Billy’ye dönerek. “Böyle konuşmayı nerde öğrendiniz bilmiyorum, çünkü benim evimde asla böyle bi dil kullanılmaz.”

Billy bana bakıp kaşlarını kuşkuyla kaldırdı, ben ona aynı şekilde baktım, iki kardeş arasındaki ender dayanışma anlarından biri.

Kısa süre zarfında herkes çakırkeyif oldu. Annem aybaşılarından söz ederek beni ve Billy’yi utandırıyordu. Kırk yedi yaşında olmasına rağmen hâlâ adet görüyor ya, bunu herkese duyurmak zorunda.

“Çeşme gibi akarım. Tamponların bana hiç yararı olmaz. Patlak bi su borusunu gazeteyle tıkamaya çalışmaktan farksızdır,” dedi bir kahkaha atıp, başını o çok iyi bildiğim, Leith-Dockers-Kulüp’te-fazla-Carlsberg-Special sonrası yaptığı gibi, sürtük tarzında geriye doğru atarak. Annemin içmeye sabahtan başladığını fark ettim. Valiumla karıştırdı muhtemelen.

“Anlaşıldı, Anne,” dedim.

“Annenden utandığını söyleme bana, tamam mı?” Çökük yanağımdan bir makas aldı. “Bebeğimi benden almadıkları için mutluyum sadece. Nefret eder ona bebek denmesinden. Evet, her zaman benim bebeklerim olarak kalacaksınız, siz ikiniz. Daha bebek arabasındayken size en sevdiğiniz şarkıları söylediğimi hatırlıyor musunuz?”

Dişlerimi sıktım. Gırtlağımın kuruduğunu, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Yeter amına koyiyim.

“Anasının kuzucuğu bayılır kurabiyelerine, anasının kuzucuğu bayılır kurabiyelerine,” diye şarkı söylemeye başladı ahenksizce. Sick Boy ona neşeyle katıldı. Spud amcığı şanslıymış, diye geçirdim içimden, keşke beni de içeri tıksalardı.

“Anasının kuzusu bi bira daha ister mi?” diye sordu Begbie.

“Evet, şarkı söyleyin. Söylersiniz tabii, orospu çocukları!” Spud’ın annesi gelmişti pub’a.

“Danny için gerçekten çok üzgünüm, Bayan Murphy,” dedim.

“Üzgünmüş! Göstereceğim sana üzgün olmayı! Sen ve bu diğer beş para etmez arkadaşları olmasaydı benim Danny’m hapiste olmazdı şimdi!”

“Hadi ama Colleen, tatlım. Üzgün olduğunu biliyorum, ama bu adil değil.” Annem ayağa kalktı.

“Adaletten söz etme bana! Bu yılanın yüzünden!” Parmağını suçlar bir biçimde bana doğrulttu. “Bu yılan alıştırdı Danny’yi eroine. Mahkemede yaptığı havalı konuşmalarla gururlanarak duruyor orda. Bu serseri ve bu ikisi.” Sick Boy ve Dilenci’yi de öfkesine dahil ederek beni biraz rahatlattı.

Sick Boy bir şey demedi, ama yüzünde hayatımda-bu-kadar-aşağılanmamıştım ifadesiyle yerinde hafifçe doğruldu, ardından üzgün ve küçümseyici bir biçimde başını salladı.

“Haddini aşıyorsun!” diye bağırdı Begbie hiddetle. Hiçbir inek kutsal değildir o amcık için, çocukları hapse tıkılmış Leith’li yaşlı kadınlar bile. “Ben hayatımda elimi bile sürmedim o boka, ayrıca Rents’e ve Spu… Mark ve Danny’ye bu boku yedikleri için salak olduklarını söyledim! Sick… Simon altı aydır temiz.” Begbie ayağa kalktı. Öfkesine iyice kaptırmıştı

kendini. Yumruğunu kendini Bayan Murphy’ye vurmaktan alıkoyarmış gibi bağrına indirdi ve kadının yüzüne, “ONLARI BIRAKMAYA ZORLAYAN BENDİM!” diye bağırdı.

Bayan Murphy döndü ve barı hızla terk etti. Yüzündeki ifade içimize işledi; tam bir hezimet ifadesi. Oğlunun hapse tıkılmasıyla kalmamış, itibarını da zedelemişti. Kadına acıdım, Franco’dan da nefret ettim.

“Pek cazgırdır bu kadın da,” dedi annem, ama ardından hemen, “onu anlayabiliyorum ama. Oğlu hapse girdi,” diye ekledi. Başını sallayarak bana baktı. “İnsanın başına açtıkları bütün dertlere rağmen, tanrı onları yanımızdan ayırmasın. Senin ufaklık nasıl, Frank?” Begbie’ye döndü.

Annem gibi insanların Franco gibilerinin oltasına ne kadar kolay geldiklerini düşündüm.

“İyi, Bayan Renton. Büyüyor kerata.”

“Bana Cathy diyebilirsin. Bayan Renton’mış! Bana kendimi yaşlı hissettiriyorsun!”

“Yaşlısın,” dedim. Beni hiç dikkate almadı, kimse de gülmedi, Billy bile. Hatta, Begbie ve Sick Boy azarlamanın onlara düşmediği durumlarda amcaların haylaz yeğenlerine baktığı gibi baktılar bana. Begbie’nin ufaklığından farkım kalmamıştı artık.

“Erkek, değil mi Frank?” diye sordu annem.

“Tabii ki. June’a kız doğurursan hemen iade ediyoruz, demiştim.”

June geldi gözümün önüne. Gri, yulaf rengindeki cildi, yağlı saçları ve teni sarkmış sıska vücudu, donuk, ölümcül yüzü; ne gülümseyebiliyor ne de somurtabiliyor. Bebek tüyler ürpertici çığlıklar atarken hayata ancak valiumla tahammül edebiliyor. Franco o zavallı küçük amcığa ne kadar ilgisiz davranırsa June o kadar sevecek çocuğu. Boğucu, hoşgörülü, mutlak ve bağışlayıcı bir sevgiyle sevecek, bu da çocuğun aynı babası gibi olmasını kaçınılmaz kılacak. O çocuğun alnına daha June’un rahmindeyken Saughton cezaevine girmek yazılmıştı, zengin bir orospu çocuğunun ceninin Eaton yolcusu olması gibi. Bu süreç işlerken, Franco baba şimdi nerdeyse yine orda olacak; ayyaş.

“Ben de babaanne olacağım yakında! Tanrım, inanılır gibi değil.” Annem Billy’ye hayranlık ve gururla baktı. Billy sırıttı pişmiş kelle gibi. Sevgilisini hamile bıraktığından beri annemle babamın bir tanesi köftehor. Abim olacak amcığın eve benim getirdiğimden çok daha fazla polis getirdiği gerçeğinden söz eden yok; ben en azından kendi kapımın önüne sıçmama erdemini göstermişim. Bunun hiçbir değeri yoktu artık. Sırf tekrar orduya girmek için sözleşme imzaladığı (bu kez altı yıllığına) ve sürtüğün tekini hamile bıraktığı için. Oysa annemle babamın salak amcığa hayatıyla ne yaptığını sandığını sormaları gerekiyor. Ama nerde? Gururla gülümsüyorlar sadece.

“Kız olursa iade et, Billy,” diye tekrarladı Begbie, bu kez sözcükleri yuvarlayarak. Alkol etkisini göstermeye başlamıştı. Kim bilir ne zamandan beri içmekte olan bir amcık daha.

“Helal, Franco,” dedi Sick Boy, sırtını sıvazlayıp bir-iki pespaye Begbie klasiği daha çekmesi için ona biraz daha ip uzatarak. En aptalca, en maço, en iğrenç sözlerini o ortalıkta olmadığında taklidini yapmak üzere biriktiririz. Kırılırız gülmekten. Oyunun endişe verici bir yanı var ama: öğrenirse tepkisinin ne olduğunu düşünmek. Sick Boy arkasından surat yapmaya başlamıştı bile. Bir gün birimiz, ya da ikimiz, fazla ileri gideceğiz ve yüzümüzün ortasına yumruğunu ya da şişeyi yiyeceğiz ya da ‘beyzbol sopası disiplini’ne (Begbie’nin güzide deyimlerinden biri) tabi tutulacağız.

Taksiye atlayıp Leith’e döndük. Begbie önce içkilerin pahalılığından yakınmaya başladı, sonra Leith’in bir eğlence merkezi olduğuna dair abuk bir tez ileri sürdü. Billy ona katıldı, çünkü eve daha yakın olmayı arzuluyordu; yatıştırıcı telefonu yerel bir pub’dan ederse hamile sevgilisinin gönlünü almanın daha kolay olacağını düşünüyordu.

Sick Boy Leith’i büyük bir memnuniyetle yerin dibine sokardı, ama ben ondan önce davrandım. Bu yüzden amcık büyük memnuniyetle taksi şirketini arayıp taksi çağırdı. Hiç sevmediğim ama sürekli olarak kendimi orda bulduğum bir pub’a gittik. Barın arkasında Şişman Malcolm duruyordu, bana duble votka ısmarladı.

“Yırttığını duydum. Tebrikler.”

Omuz silktim. İki yaşlıca tip Begbie’ye Hollywood yıldızı muamelesi yapıyorlardı; hiç gülünç olmayan ve muhtemelen daha önce birkaç kez dinlemiş oldukları bir anekdotu can kulağıyla dinliyorlardı.

Sick Boy, parayı havada sallayıp gösteriş yaparak herkese içki ısmarladı.

“BILLY! BİRA MI? BAYAN RENTON… ŞEY CATHY! NEDİR? CİN LİMON MU?” diye bağırdı köşe masadan bara.

O sırada çirkin, küt kafalı salağın tekiyle bir komplo teorisi üzerine sohbet eden Begbie içki ısmarlaması için parayı az önce çaktırmadan Sick Boy’a vermiş olmalıydı.

Billy telefonda Sharon’la tartışıyordu.

“Ulan kardeşim hapse girmekten yırttı! Kitap hırsızlığı, kitabevi personeline saldırı ve uyuşturucu bulundurma. Yine de yırttı şanslı puşt. Annem bile burda! Kutlamaya hakkım var, amına koyiyim…”

Kardeş sevgisi kozunu oynadığına göre çok çaresiz olmalıydı.

“Bak, Maymunlar Gezegeni orda,” diye fısıldadı Sick Boy, başıyla tek başına içen bir adamı işaret ederek. Filmin figüranlarından birini andırıyordu gerçekten. Sarhoş olmuştu ve muhabbet arıyordu. Maalesef benimle göz teması kurdu ve kalkıp yanıma geldi.

“At yarışına ilgi duyar mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

“Futbol?”

“Hayır.”

“Ragbi?” Umudunu yitirmeye başlamıştı.

“Hayır,” dedim. Bana iş koymaya mı çalışıyordu, yoksa sadece muhabbet peşinde miydi, emin olamadım. Amcığın kendi de pek emin değildi bence. Benden umudunu kesip Sick Boy’a döndü.

“At yarışlarına ilgi duyar mısın?”

“Hayır. Futboldan da ragbiden de nefret ederim. Sinemaya meraklıyımdır ama. Özellikle şu *Maymunlar Gezegeni* filmine bayılırım, bilir misin? Gördün mü? Seyretmeye doyamam.”

“Evet! Hatırlıyorum o filmi! *Maymunlar Gezegeni.* Charlton amına koduğumun Heston’ı. Bir de Roddy Mc… neydi o çocuğun adı? Şu küçük amcık. Anladın kimden söz ettiğimi. O anladı kimden söz ettiğimi!” Bana döndü Maymunlar Gezegeni.

“McDowall.”

“O amcık işte!” dedi muzaffer bir edayla. Sick Boy’a döndü tekrar. “Küçük sevgilin nerde bugün?”

“Hı? Ne?” dedi Sick Boy, şaşkınlıkla.

“Şu küçük sarışın yosma, geçen gece buraya getirdiğin.”

“Ha, evet, o.”

“Taş gibi hatun… Çizmeyi aşmıyorumdur umarım. Yanlış anlama, birader.”

“Yo, sorun yok. Elli papele senindir ve şaka etmiyorum,” dedi Sick Boy sesini alçaltarak.

“Ciddi misin?”

“Evet. Sapıkça numaralar yok ama. Sağlam bi sikiş. Elli papeline patlar.”

Kulaklarıma inanamıyordum. Sick Boy ciddiydi. Maymunlar Gezegeni’ne birkaç aydır canı istediğinde düzdüğü şu canki kızı pazarlayacaktı, küçük Maria Anderson’ı. Pezevenklik yapacaktı amcık. Geldiği noktayı, geldiğimiz noktayı düşününce midem bulandı, Spud’a imrenmeye başladım yine.

Onu kenara çektim. “N’aptığını sanıyorsun sen?”

“Kendime biraz cep harçlığı çıkarmaya çalışıyorum. Sana giren çıkan mı var? Ne zamandan beridir sosyal hizmetle ilgileniyorsun?”

“Bu farklı amına koyiyim. Sana ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyorum kanka, gerçekten.”

“Birden sütten çıkmış ak kaşık kesildin bakıyorum.”

“Sütten çıkmış ak kaşık değilim, ama bugüne kadar kimseyi tekmeleyip uçuruma yuvarlamadım.”

“Siktir git lan. Tommy’yi eroine alıştıran sen değil misin?” Gözleri kristal kadar berrak ve ihanet doluydu; vicdan ya da merhametin zerresi yoktu amcığın gözlerinde. Dönüp Maymunlar Gezegeni’nin yanına gitti yine.

Tommy’nin bir seçimi vardı, diyecektim; oysa Maria’nın yok. Bu da seçimin nerde başlayıp nerde bittiğine dair tartışma başlatmaktan başka bir boka yaramayacaktı. Seçme kavramı geçerliliğini yitirmeden kaç iğne çakılabilirdi? Keşke bilseydim amına koyiyim. Keşke bir şeyler bilebilseydim.

O esnada Tommy girdi bara, sırası gelmiş bir aktör gibi; ardından da Second Prize. Feci durumdaydı. Tommy eroin kullanıyor artık. Eskiden kullanmazdı. Bizim suçumuz muhtemelen; benim suçum. Tommy’nin ilacı *speed* olmuştu her zaman. Lizzy sebep oldu başlamasına. Çok sessiz ve içine kapanık şimdi. Second Prize öyle değil ama.

“Rent Boy kafayı çekiyor! Hey! N’aber lan, amcık,” diye bağırdı, elimi çatırdatarak.

Pub’da, “Yok Başka Mark Renton” nakaratı yankılanmaya başladı. Yaşlı, dişsiz Willie Shane yüksek sesle söylüyordu. Dilenci’nin büyükbabası da öyle, tek bacaklı iyi bir yaşlı amcıktı. Dilenci ve kim olduklarını bile bilmediğim psikopat arkadaşları da katıldılar. Sick Boy’la Billy de, hatta annem de.

Tommy sırtıma bir şaplak attı. “Yakışır kankama,” dedi. Sonra, “Mal var mı?” diye sordu.

Unutmasını söyledim ona, çok geç olmadan bırakmasını. Kibirli bir biçimde kendini denetleyebileceğini söyledi. Daha önce çok duymuştum bu cümleyi. Benim de söylemişliğim vardı, daha da söyleyecektim muhtemelen.

Etrafım kankalarımla çevriliydi; ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim kendimi.

Maymunlar Gezegeni kendini ufak ufak gruba dahil ediyordu. O amcığın Maria Anderson'ı düzdüğünü düşünmek estetik olarak hoş değildi. O amcığın herhangi birini düzdüğünü düşünmek estetik olarak hoş değildi. Annemle konuşmaya çalışırsa bardağı o primat yüzüne geçirecektim götün.

Andy Logan girdi içeri. Üzerine adi suç ve cezaevi sinmiş hayat dolu bir tiptir Andy. Loags'ı birkaç yıl önce golf sahasında otoparkçı olarak çalıştığımda tanıdım, feci para tırtıklıyorduk. Minibüsüyle gezinip bilet kontrol eden bir tip vardı, bize taktiği o vermişti. Bereketli zamanlardı, maaşımı ellemiyordum bile. Loags'u severim, ama arkadaşlığımız bir türlü ilerlememişti. Hep o zamanlardan bahsederdi bana.

Geçmişi anımsama oyunu, oynamayan yoktur; bütün konuşmalar, "Hatırlar mısın bi keresinde…" diye başlardı ve şimdi de zavallı Spud'dan söz ediyorduk.

Pub'a Flocksy girdi ve bana bara gelmemi işaret etti. Mal istedi benden. Tedavideyim ulan. Delilik bu. Tam bırakmanın eşiğine gelmişken kitap hırsızlığından yakalanmış olmamın ironik bir yanı var. Ama şu metadon yok mu, mahvediyor insanı. Beni feci asabi yapıyor. Kitabevindeki taşak suratlı herif kahramanlığa soyunduğunda öyleydim mesela.

Flocksy'ye kendimi bakıma çektiğimi söyledim, tek kelime bile etmeden siktirip gitti.

Abim onunla konuştuğumu gördü ve amcığın peşinden dışarı çıktı. Koşup kolundan tuttum.

"Kafasını kıracağım o pisliğin…" diye tısladı dişlerinin arasından.

"Bırak gitsin, kötü bi herif değildir." Flocksy arkasında olanlardan habersiz yürümeye devam etti; eroin bulmaktan başka bir şey yoktu aklında.

"Amına koduğumun pisliği. Böyle solucanlarla takılırsan başına gelen her şeyi hak edersin."

Geri dönüp yerine oturdu, ama sadece caddenin karşı tarafından Sharon ve June'un gelmekte olduklarını gördüğü için.

Begbie, pub'da June'u görünce ona, "Bebek nerde?" diye haykırdı suçlayıcı bir biçimde.

“Kız kardeşimde,” dedi June dehşet içinde.

Begbie öfkeli gözlerini, açık ağzını ve donuk yüzünü öbür tarafa çevirdi, bu bilgiyi sindirecek ve kendini bu konuda iyi mi, kötü mü, yoksa kayıtsız mı hissettiğini anlamaya çalışacaktı. Sonunda Tommy’ye dönüp ona sevecenlikle iyi bir amcık olduğunu söyledi.

Ne var şimdi elimde? Billy’nin şamatacı, tutucu öfkesi. Bana çift başlıymışım gibi bakan Sharon. Sarhoş ve şırfıntı Annem. Sick Boy… amcık. Spud hapiste. Matty hastanede ve kimse onu ziyaret etmedi henüz, ondan söz eden bile yok, Matty diye biri yok sanki. Begbie… öfkeden kıpkırmızı kesilmiş orospu çocuğu. June da o korkunç jarse tayyörüyle bir kemik yığını gibi oturuyor. En iyi koşullarda bile kötü bir kıyafet, vücudunun biçimsizliğini iyice vurguluyor.

Helâya gittim. İşemeyi bitirdiğimde o boktan duruma geri dönemeyeceğimi biliyordum. Yan kapıdan sıvıştım. Tedavi programına göre bir sonraki iğneme on dört saat on beş dakika vardı. Devlet destekli bağımlılık: eroinin yerine metadon ve tadı iğrenç olan o pastillerden al, günde üç tane, iğne niyetine. O programda olan ve üçünü birden alıp mal bulmaya çıkan pek çok canki tanıyorum. Yarın sabaha kadar beklemek zorundaydım. O kadar bekleyemeyecektim. Kuğu Johnny’ye gitmeye karar verdim, tek bir vuruş için ama TEK BİR VURUŞ AMINA KOYİYİM, bu uzun ve zor günü atlatmak için.

Eroin İkilemleri No: 66

Hareket etmek bir mesele; olmamalı ama. Hareket edebilirim. Daha önce yapılmış. Biz, insanlar, tanım gereği, hareket halinde cisimleriz. Adam sende, her şey elinin altındayken hareket etmenin ne âlemi var? Birazdan hareket etmek zorunda kalacağım ama. İyice hastalandığımda hareket edeceğim; bu da deneyimden bildiğim şeylerden biri. Ama kendimi hareket etmek zorunda hissedecek kadar hastalanabileceğimi tahayyül edemiyorum. Bu korkutuyor beni biraz, çünkü yakında hareket etmek zorunda kalacağım.

Yaparım mutlaka; kesin yaparım amına koyiyim.

Ölü Köpekler

İşte… Düşman menzile girdi, koca Bond’un diyeceği gibi, görüş alanına girdi ve görünümü evlere şenlik. Yeşil bi mont, yirmi santim topuklu botlar ve dazlak bi kafa. Tipik göt ve işte peşinden sadakatle gelen hav-hav. Pit bul, piç bul, pis pul… dört bacak ve bi çene, amına koyiyim. Ay, ağaca işiyor. *Hadi oğlum, hadi oğlum.*

Parka bakan bi dairede yaşama sporu. Teleskopik dürbünden bakıp hayvana odaklandım; bana öyle geliyor olabilir, ama son zamanlarda hafif bi sapma var sanıyorum, sağa doğru. Olsun, Simon güvenli teknolojisinin, 22 kalibrelik havalı tüfeğinin bu kusurunu telafi edebilecek kadar deneyimli bi nişancıdır. Namluyu hafifçe döndürüp dazlağa odaklandım bu kez, yüzüne nişan aldım. Sonra vücudunda bi aşağı bi yukarı gezindim, bi aşağı bi yukarı… *Sakin ol koçum… bi kez daha nişan al…* Kimse bu güne dek bu kadar ilgi, bu kadar dikkat, bu kadar… evet, sevgi, göstermemiştir yavşağa. Şahane bi duygu, evinin salonundan bu kadar acı verebilme gücüne sahip olduğunu bilmek. *Benzersiz şuikastçı deyin bana Bayan Moneypenny.*

Pit Bull’du asıl peşinde olduğum ama; onu efendisine saldırtmak istiyordum, bu dokunaklı insan-hayvan ilişkisini efendisinin taşaklarıyla birlikte koparmak. Piç-bull’un geçen gün vurduğum salak Rottweiler’dan daha taşaklı çıkmasını umuyordum. Koca amcığı yüzünün yan tarafından vurmuştum, peki zavallı piç saldırdı mı efendisine? Hayır, inlemeye başladı amcık.

Sick Boy benim adım, planlama sihirbazı, şeytana külahını ters giydiririm. Bu senin için Fido, ya da Rocky, ya da Rambo, ya da Tyson, ya da çük beyinli, gerzek sahibin sana ne ad koyduysa. Bugüne dek boğazladığın bütün bebekler, parçaladığın bütün yüzler ve sokaklarımıza bıraktığın bütün boklar için. Ama hepsinden çok parklarda sıçtığın boklar için, o boklar ki Lothian Amatör Pazar Ligi’nde Abbeyhill atletik futbol kulubünde orta saha görevini ifşa ederken topa ne zaman kayarak müdahale etse Simon’ın bi yerine mutlaka bulaşır.

Yan yana yürüyorlardı şimdi, adam ve it. Tetiği çekip bi adım geri çekildim.

Muhteşem! Köpek kesik bi biçimde havlayıp dazlağın üzerine sıçradı ve çenesi amcığın koluna kenetlendi. *Tebrikler, Şimon.* Şağ ol Sean.

“SHANE! SHANE! AMCIK! ÖLDÜRECEĞİM SENİ LAN! SHAAAYNE!” diye bağırdı çocuk, bi yandan da botuyla hayvanı tekmeliyordu, ama Docs botlarının bi yararı yok bu canavara karşı. Kolunu kaptı bi kere, kaptı mı bırakmaz bunlar; bu yüzden ediniyorlar onları. Çocuk iyice çıldırdı, önce mücadele etti, sonra hareketsiz kalmayı denedi, çünkü canı yanıyordu mücadele edince; sırayla bi çırpınıyor, bi yalvarıyor acımasız ölüm makinesine. Yaşlı bi amcık yardım etmek için yaklaştı; fakat köpek gözlerini ona çevirip sıra sende amcık der gibi burnundan hırlayınca geri çekildi.

Merdivenleri son sürat indim, elimde alüminyum beyzbol sopasıyla. Beklediğim an geldi, her şey bu an içindi. Avlanan adam. Ağzım kurumuştu heyecandan; Sick Boy safaride. *Şenin için iş bile şayılmaz, Şimon.* Halledebilirim sanıyorum, Sean.

“YARDIM EDİN! YARDIM EDİN!” diye bağırıyordu dazlak. Sandığımdan daha gençti.

Sinsice köpeğin arkasına dolandım; amcığın çocuğun kolunu bırakıp bana saldırmasını istemiyordum, gerçi düşük bi olasılıktı. Çocuğun kolundan ve köpeğin ağzından boşalan kan ceketin yan tarafını kırmızıya boyamıştı. Çocuk elimdeki beyzbol sopasıyla köpeğin taşaklarına vuracağımı sanıyordu, ama bu Renton ya da Spud’ı Laura McEwan’ı cinsel olarak tatmin etmeye göndermek gibi bir şey olurdu. Onun yerine köpeğin tasmasını hafifçe çekip sopanın sapını araya sıkıştırdım. Sonra burdum, burdum… Yine de bırakmadı sahibinin kolunu amcık. Dazlak dizlerinin üzerine çöktü, acıdan bayılmak üzereydi. Burmaya devam ettim ve hayvanın boyun kaslarının gevşemeye başladığını hissettim. Burmaya devam.

Ben onu boğarken hayvan burnundan ve kenetlenmiş çenesinden bi dizi korkunç hırıltı çıkardı. Can çekişirken, hatta öldükten sonra, patates çuvalı gibi hareketsiz kaldığında bile, çenesini açmamıştı. Çenesini açıp çocuğun kolunu kurtarabilmek için beyzbol sopasını tasmadan çıkardım. Bu arada polis geldi. Çocuğun kolunu ceketiyle sarmaya koyuldum.

Dazlak beni polislere ve ambulans görevlisine öve öve bitiremedi ambulansta. Shane’e kızgındı; sevgi dolu, bi sineği bile incitmeyen köpeğine ne olduğunu anlamakta zorlanıyordu. “Bi sineği bile incitmeyen” demişti gerçekten, o korkunç klişeyi hasta bi canavara uyarlamıştı. *Bu canavarlar birden sahiplerine saldırırlar.*

Çocuğu ambulansa taşırlarken genç polis memuru başını salladı. “Aptalca işler. Katil bu hayvanlar. Onlardan birine sahip olmak egolarını okşuyor bu salakların, ama hayvan er ya da geç sapıtıyor.”

Daha yaşlı olan polis bana kibarca neden beyzbol sopası bulundurma ihtiyacı duyduğumu sordu. Evde kendimi güvende hissedebilmek için bulundurduğumu söyledim. Son zamanlarda artan hırsızlık vakalarıyla falan, gerçi Simone yasayı kendi uygulamayı asla düşünmez, ama yine de rahatlatıyor insanı, diye açıkladım. Atlantik Okyanusu’nun bu tarafında oynama amacıyla beyzbol sopası satın almış biri var mıdır acaba?

“Bunu anlayabiliyorum,” dedi yaşlı polis. Anlayabiliyorsundur eminim, salak amcık. *Poliş memurları biraz şalak oluyor, değil mi, Sean? Etkileyici oldukları şöylenemez, Şimon.*

Polisler beni cesaretimden ötürü kutladılar ve bana bi takdir belgesi verilmesini isteyeceklerini söylediler. *Şağ olun memur bey, ama şözü bile edilmez.”*

Sick Boy bu gece hastalıklı bi sikiş için Marianne’e gidiyor. Mönüde köpekleme olmalı mutlaka, Shane’in anısına hürmeten hiç olmazsa.

İçerideki Adam Arayışı

Eroin yüzünden hiç hapis yatmadım. Fakat pek çok amcık beni rehabilite etmeye çalıştı. Rehabilitasyon hikâye; bazen iğne çakmak yeğdir diyorum. Rehabilitasyon benliğin teslimiyeti demektir.

Psikiyatriden tutun, klinik psikoloji ve sosyal hizmet dallarında uzmanlaşmış pek çok danışman geçti elimden. Psikiyatr olan Doktor Forbes, dolaylı danışma taktikleri kullanıyor, Freudyen psikanalizi temel alıyordu. Bu da geçmişimden konuşmayı ve çözümlenmemiş çelişkilere odaklanmayı gerektiriyordu. Burda ön görülen, bu çelişkileri tanımlamanın

ve çözümlemenin, eroin kullanımı biçiminde tezahür eden ve kendime zarar verme dürtümü tetikleyen öfkemi ortadan kaldıracağı şeklindeydi.

Tipik bir konuşma:

Doktor Forbes: Kardeşinden bahsetmiştin. Şey olan, engelli olan. Ölen. Onun hakkında konuşabilir miyiz?

(sessizlik)

Ben: Neden?

(sessizlik)

Doktor Forbes: Kardeşinden konuşmak istemiyorsun galiba?

Ben: Hayır. Sadece benim eroin kullanmamla bağlantısını göremiyorum.

Doktor Forbes: Kardeşin öldükten sonra daha sık kullanmaya başladığın anlaşılıyor.

Ben: Çok şey oldu o sıralar. Kardeşimin ölümünü diğerlerinden ayırıp öne çıkarmak ne kadar doğru bilmiyorum. Aberdeen'e gitmeye başladım mesela; üniversiteye. Nefret ettim. Sonra Hollanda'ya gidip gelen kanal feribotlarında çalışmaya başladım. Bir sürü liman gördüm.

(sessizlik)

Doktor Forbes: Aberdeen'e dönmek isterim. Aberdeen'den nefret ettiğini mi söyledin?

Ben: Evet.

Doktor Forbes: Nesinden nefret ettin Aberdeen'in?

Ben: Üniversiteden. Personelden, öğrencilerden filan. Sıkıcı, orta sınıf amcıklardı hepsi.

Doktor Forbes: Anlıyorum. Ordaki insanlarla arkadaşlık kuramadın.

Ben: Kuramamaktan çok, kurmak gelmedi içimden, aslında aynı anlama gelir, sizin açınızdan. (Doktor Forbes'dan kayıtsızca bir omuz silkiş)… İlgimi çeken biri çıkmadı orda.

(sessizlik)

Yani, manası yoktu. Orda uzun kalmayacağımı biliyordum. Canım biraz gevezelik etmek istediğinde pub’a gidiyordum. Seks istediğimde fahişeye.

Doktor Forbes: Fahişelerle birlikte oldun mu?

Ben: Evet.

Doktor Forbes: Bunun nedeni üniversitedeki kadınlarla sosyal ve cinsel ilişki kuracak özgüvene sahip olmaman mıydı?

(sessizlik)

Ben: Hayır, bikaç kızla takıldım.

Doktor Forbes: Ne oldu?

Ben: Sadece seksle ilgiliydim, ilişki kurmak beni ilgilendirmiyordu. Bunu gizlemeye çalışacak motivasyondan yoksundum. O kadınları sadece cinsel ihtiyaçlarımı giderme aracı olarak görüyordum. Aldatma oyununun içinde olmaktansa fahişelerle takılmanın daha dürüst olacağına karar verdim. Oldukça ahlakçı bi hıyardım o zamanlar. Bu yüzden burs paramı fahişelerle yedim, yemek ve kitap çaldım. Hırsızlığa böyle başladım. Eroin yüzünden değil, ama onun da hiç yararı olmadı tabii ki.

Doktor Forbes: Hmm. Kardeşine dönebilir miyiz? Şu engelli olan. Ne hissederdin ona karşı?

Ben: Emin değilim… Bak, çocuk hiçbir şeyi algılamıyordu. Orda değildi. Tamamen felçti. Başını yana eğip öylece otururdu tekerlekli iskemlesinde. Sadece göz kırpabiliyor ve yutkunabiliyordu. Bazen tuhaf sesler çıkarırdı… Eşya gibiydi, insandan çok.

(sessizlik)

Sanıyorum küçükken ona kin duyardım. Yani, annem onu bebek arabasıyla dışarı çıkardığında. Kocaman, eşek kadar çocuk bebek arabasında. Mahalledeki çocuklar benimle ve abimle alay ederlerdi. “Kardeşin spastik,” diye bağırırlardı, ya da “Kardeşin zombi,” öyle şeyler. Çocuktular, biliyorum, ama o zaman öyle gelmiyordu bana. Çünkü uzun

boylu, sakar bir çocuktum ve bir sorunum olduğuna inanmaya başlamıştım, bir şekilde Davie gibi olduğuma.

(uzun sessizlik)

Doktor Forbes: Kardeşine kin duydun demek.

Ben: Evet, çocukken, küçükken. Sonra Davie'yi hastaneye yatırdılar zaten. Sorun çözüldü o zaman. Gözden ırak, akıldan ırak. Bikaç kez ziyaret ettim onu, ama anlamı yoktu. Bağlantı kuramıyordun. Kaderi kötüymüş diye düşündüm sonunda. Zavallı Davie, olabilecek en kötü el dağıtılmıştı ona. Çok üzücü, ama hayatının sonuna kadar bunun yasını tutamazsın. Hastanede olması onun için en iyisiydi, iyi bakılıyordu orda. Öldüğünde ona kin duyduğum için vicdan azabı çektim, biraz daha çaba sarf etmediğim için de belki. Elden ne gelir ama?

Doktor Forbes: Bu duygularını daha önce hiç dillendirdin mi?

Ben: Hayır… Annemle babama biraz söz etmiş olabilirim…

Böyle sürer giderdi. Pek çok konu gelirdi gündeme; kimi basit, kimi abes, kimi ağır, kimi sıkıcı, kimi ilginç. Bazen doğruyu söylerdim, bazen yalan söylerdim. Yalan söylediğimde bazen duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylerdim, bazen de onu kızdıracak ya da kafasını karıştıracak bir şey.

Bütün bunlarla eroin kullanmam arasında bir bağlantı görebiliyorsam siksinler beni.

Forbes'un açıklamaları ve davranışımın nasıl yorumlanması gerektiğine dair kendi psikanaliz çabalarım sayesinde bir şeyler öğrendim ama. Ölü kardeşim Davie'yle çözümlenmemiş bir ilişkim var, çünkü onun katatonik yaşamı ve ardından gelen ölümüne dair duygularımı anlamaya ve ifade etmeye çalışmamıştım. Oedipus kompleksim vardı, babama karşı çözümlenmemiş bir kıskançlık duyuyordum. Eroin kullanmam kavramsal olarak analdı, ilgi çekmeye yönelikti, evet, fakat ebeveyn otoritesine isyan etmektense genel topluma karşı bir güç elde edebilmek için damarlarıma eroin basıyordum. Çılgınlık, değil mi?

Bütün bunlar doğru olabilir ya da olmayabilir. Bu konuda çok kafa patlattım ve araştırmaya açığım; bir sorunum yok bununla. Fakat, en iyimser yaklaşımla bile, bağımlılığımla ilgili olmadığını düşünüyorum. Bu

konuda ayrıntılı bir biçimde konuşmanın bir boka yaramadığı ortada. Forbes en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

Molly Greaves, klinik psikolog, davranışımın nedenlerini bulmaya çalışmaktan çok, onu değiştirmeye yönelik bir yaklaşım içindeydi. Forbes işini yapmış, şimdi de sıra beni düzeltmeye gelmişti sanki. Azaltma programına o zaman başladım ve bir boka yaramadı. Sonra metadon tedavisine başladım, bu da beni daha kötü yaptı.

Uyuşturucu bürosundan gelen danışman Tom Curzon, ki tıp alanında değil sosyal hizmet alanında uzmanlaşmıştı, hastayı merkez alan Rogeryen danışma yönteminden yanaydı. Büyük Kütüphane'ye gidip Carl Rogers'ın *Birey Olmak Üzerine* adlı kitabını okudum. Kitabı çok kötü buldum, fakat Tom'un beni doğru olduğunu düşündüğüm bir gerçeğe daha çok yaklaştırdığını itiraf etmeliyim. Kendimin ve hayatın sınırlarıyla yüzleşemediğim için kendimden nefret ediyordum.

İnsanın kendini hayal kırıklığına uğratan sınırları kabullenmesi akıl sağlığına ya da normal davranış biçimine işaret ediyordu öyleyse.

Başarı ve başarısızlık arzunun tatmin edilmesi ya da içinde kalması anlamına gelir. Arzu ya kişisel dürtülerimize bağlı olarak baskın bir biçimde içseldir, ya da esasen reklamlarla veya medyanın ve popüler kültürün sunduğu rol modelleriyle uyarılmış bir biçimde, dışsal. Tom benim başarı ve başarısızlık kavramlarımın toplumsal düzeyden çok kişisel düzeyde geçerli olduğu görüşünde. Toplumsal ödülü kabul etmediğim için başarı (ve başarısızlık) sadece anlık olabilirdi benim için, çünkü bu deneyim toplumsal destek gören bir servet, güç ve statü düşmanlığıyla, ya da başarısızlık söz konusu olduğunda utanç ve ayıplamayla sürdürülemezdi. Bu yüzden, Tom'a göre, bana sınavlarda başarılı olduğumu ya da iyi bir işim olduğunu ya da güzel bir piliçle çıktığımı söylemenin bir yararı yoktu; bu tür övgüler bir şey ifade etmiyordu benim için. Tabii ki, gerçekleştiklerinde bu şeylerin keyfini çıkarıyordum, fakat değerleri kalıcı olamazdı, çünkü onları değerlendiren toplumun kabulü söz konusu değildi bende. Tom'un anlatmaya çalıştığı, hiçbir şeyi siklemediğimdi, sanırım.

Her şey dönüp dolaşıp toplumdan yabancılaşmama geliyor. Tom toplumun belirgin bir biçimde iyileştirilemeyeceği, ya da benim ona uyum sağlayacak biçimde değişemeyeceğim görüşüne katılmıyor. Bu durum beni

depresyona sürükleyip bütün öfkemi kendime yöneltmeme neden oluyordu. Depresyon buymuş zaten, dediklerine göre. Fakat depresyon aynı zamanda motivasyon eksikliğine neden oluyordu. İçimde giderek büyüyen bir boşluk oluşuyordu. Eroin o boşluğu dolduruyor ve bana aynı zamanda kendimi mahvetme ihtiyacımı giderme olanağı sağlıyordu.

Burda Tom'la aynı fikirdeyim aslında. Fakat onun durumu bütün umutsuzluğuyla görmeyi reddetmesine gelince, işte orda ayrılıyoruz. O benim kendime yeterince saygım olmadığını ve suçu topluma yıkarak bununla yüzleşmeyi reddettiğimi düşünüyor. Toplumun bana sunduğu ödülleri ve övgüleri (ve başarısızlık durumunda ayıplanmayı) hiçe saymamın aslında bu değerlerin kendilerini reddetmek anlamına gelmediği, kendimi onları kabul edecek kadar iyi (ya da kötü) hissetmediğim anlamına geldiği kanısında. Açıkça, 'Bu niteliklere sahip olduğumu sanmıyorum' (ya da, ben bunların üzerindeyim) demek yerine, 'Hiçbi şeyin bi sikim anlamı yok ki" diyordum.

Hazel bana, beni bir daha görmek istemediğini söylemeden hemen önce, eroine bilmem kaçıncı kez yine başladığımda, şöyle demişti: "Kendini uyuşturucuyla mahvediyorsun, çünkü herkesin derin ve karmaşık biri olduğunu düşünmesini istiyorsun. Bu çok acıklı ve sıkıcı."

Bir anlamda, Hazel'ın görüşünü yeğlerim. Bir ego unsuru var bu işte. Hazel egonun ihtiyaçlarını iyi bilir. Hazel bir alışveriş merkezinde vitrin düzenleyicisi, fakat kendisini "vitrin dekorasyon sanatçısı" ya da ona benzer bir biçimde tanıtır. Dünyayı neden reddediyor, kendimi ondan neden daha üstün görüyordum? Çünkü reddediyorum, bu yüzden. Çünkü ondan üstünüm, amına koyiyim, hepsi bu.

Bu tavrım yüzünden kendimi bu terapi/danışma bokunun içinde bulmuştum. Ben istememiştim bütün bunları. Ama ya kabul ederdim ya da hapsi boylardım. Bazen Spud'ın durumunun benimkinden daha iyi olduğunu düşünüyorum. Bu bok suları bulandırıyor benim için; meseleleri açıklığa kavuşturacağına daha da karıştırıyor. Aslında, benim bütün istediğim amcıkların kendi işlerine bakmaları, ben de kendi işime bakayım. Sırf sert uyuşturuculara takıldığın için bu amcıklar kendilerinde seni parçalayıp analiz etme hakkını nerden buluyorlar?

Buna hakları olduğunu kabul ettiğin anda, sen de kendi özünü keşfetme arayışlarında onlara katılmış oluyordun. O zaman onlara boyun eğiyor, kendini kandırıp üzerine yapıştırmaya çalıştıkları kıçı kırık teoriye ya da davranış biçimine inanmaya başlıyordun. O zaman onlara ait oluyordun, kendine değil; bağımlılık uyuşturucudan onlara doğru kayıyordu.

Toplum, davranışları kendi normlarının dışında kalan insanları emebilmek için yapay ve dolambaçlı bir mantık icat eder. Diyelim ki bütün artıların ve eksilerin farkındayım, kısa bir ömrüm olacağını biliyorum ve aklım yerinde, falan filan ve yine de eroin kullanmak istiyorum? İzin vermezler. İzin vermezler çünkü bu kendi başarısızlıklarının bir işareti olarak görülecektir. Sana sundukları şeyleri reddetmen böyle algılanır. Bizi seç. Hayatı seç. Mortgage'ı seç, çamaşır makinesi seç, araba seç, bir kanepeye oturup ağzına berbat şeyler tıkıştırarak beyin uyuşturucu ve ruh çökertici aptal televizyon programları seyretmeyi seç. Bir huzur evinde üzerine sıçıp işeyerek çürümeyi, bencil ve kafayı yemiş çocukların için bir utanç kaynağı olmayı seç. Hayatı seç.

İyi de, ben hayatı seçmemeyi seçiyorum. Amcıklar bunu kabullenemiyorlarsa, bu onların sorunu. Harry Lauder'ın bir keresinde dediği gibi, ben bu yolu sonuna kadar izlemeye kararlıyım…

Ev Hapsi

Yatak aşina, daha doğrusu, karşı duvar öyle. Paddy Stanton yetmişli yılların favorileriyle bana bakıyor. Iggy Pop oturmuş elindeki çekiçle önündeki plak yığınını parçalamakta. Annemin evindeki eski yatak odam. Zihnimde oraya nasıl geldiğime dair parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Kuğu Johnny'nin evini hatırlıyorum, sonra ölmek üzere olduğum hissine kapıldığımı. Sonra yavaş yavaş her şey belirmeye başlıyor. Swanney'le Alison beni merdivenden indiriyor, bir taksiye bindirip hastaneye gönderiyorlar.

Tuhaf olan şu ki, bu başıma gelmeden önce asla aşırı dozdan gitmeyeceğime dair bir şeyler söyleyerek hava attığımı hatırlıyorum. Her şeyin bir ilki vardır. Kuğu'nun bok yemesiydi. Onun malı genellikle o kadar kesiktir ki, kafa yapsın diye kaşığa her zaman biraz fazla koyarsın. Ama ne yaptı amcık? Saf bir mal verip, kelimenin tam anlamıyla soluğumu kesti. Salak amcığın teki olduğu için de onlara annemin adresini vermiş olmalı.

Birkaç gün hastanede soluğumun düzelmesini bekledikten sonra, burdayım işte.

Eroinman açmazı içindeyim; uyuyamayacak kadar hasta, uyanık kalamayacak kadar yorgun. Zihnindeki ve bedenindeki aman vermeyen sefalet ve acıdan başka hiçbir şeyin gerçek olmadığı, duyguların alacakaranlık kuşağı. Birden, şaşkınlıkla, annemin yatağın kenarında oturmuş sessizce beni seyrettiğini fark ediyorum.

Bunu fark etmenin bana verdiği rahatsızlık o denli büyük ki, göğsümün üzerine otursa ancak bu kadar sıkıntı verir.

Elini terli alnımın üzerine koyuyor. Elinin teması korkunç, tiksinç, taciz edici.

“Yanıyorsun, oğlum,” diyor yavaşça, başını sallayarak, yüzünde endişeyle.

Elini itmek için elimi yorganın altından çıkarıyorum. Hareketimi yanlış yorumlayıp elimi iki elinin arasına alıp güçlü bir şekilde sıkıyor. Bağırmak istiyorum.

“Ben sana yardım edeceğim, oğlum. Bu hastalığı beraber yeneceğiz. Kendini daha iyi hissedinceye kadar burda bizimle kalacaksın. Yeneceğiz bu hastalığı, oğlum, yeneceğiz!”

Gözlerinde yoğun, donuk bir bakış var, savaş azmi.

Elbette, anacığım, elbette.

“Atlatacaksın bunu, oğlum. Doktor Mathews eroin krizinin aslında kötü bir grip vakasından farksız olduğunu söylüyor.”

İhtiyar Mathews en son ne zaman eroin krizine girmiş acaba? O tehlikeli yaşlı osuruğu iki hafta bir hücreye kapatıp günde iki eroin iğnesi yapmak, sonra da birkaç gün bekletmek isterdim. Ayaklarıma kapanacaktır. O zaman başımı sallayıp, “Sakin ol, dostum. Bu kadar yaygaraya ne gerek var? Kötü bi grip vakası alt tarafı,” derdim ona.

“Temazepan verdi mi?” diye soruyorum.

“Hayır! Ona istemediğimi söyledim. Geçen sefer temazepan krizin eroin krizinden de beterdi. Kramplar, mide bulantısı, ishal… Berbat durumdaydın. Hap almaya son.”

“Belki kliniğe dönsem daha iyi olacak, Anne,” diye öneriyorum umutla.

“Hayır! Kliniklere son. Metadona son. Metadon seni daha kötü yaptı, yavrum. Kendin de itiraf ettin. Bize yalan söyledin, oğlum. Öz anne ve babana! Metadon alırken gidip eroin de satın aldın. Bu sefer hiçbir şey almadan temizleneceksin. Burda, gözümün önünde olacaksın. Bir oğlumu kaybettim zaten, birini daha kaybetmeyeceğim!” Yaşlar birikti gözlerinde.

Zavallı annem, kardeşim Davie’nin dünyaya bir lahana olarak gelmesine neden olan genden ötürü kendini suçlamaya devam ediyor. Yıllarca savaş verdikten sonra onu hastaneye yatırmanın vicdan azabı. Geçen seneki ölümünden sonra yaşadığı yıkım. Annem herkesin onun hakkında ne düşündüğünü biliyor, komşuların falan. Boyalı saçlarından, yaşına göre genç duran giysilerinden ve özgürce tükettiği Carlsberg Special biralarından ötürü onu biraz havai ve küstah bulurlar. Davie’nin korkunç hastalığını nehir kenarındaki bu güzel eve taşınmak için kullanıp zavallı amcığı hastane bakımına terk ettiklerini düşünenler var.

Sikmişim bütün bunları, bu entipüften işler, bayağı kıskançlıklar Leith gibi kendi işlerine bakmaktansa burunlarını başkalarının işlerine sokmayı yeğleyen amcıklarla dolu bir yerde efsanenin bir parçasına dönüşür. Yoksun beyaz pisliklerle dolu çöplük bir ülkede yoksun beyaz pisliklerden oluşmuş bir kent. Avrupa’nın beyaz pisliğinin İrlandalılar olduğunu söyleyenler var. Halt etmişler. İskoçlardır Avrupa’nın beyaz pisliği. İrlandalılar ülkelerini geri kazanma cesaretini sergilemişlerdir, çoğunu en azından. Londra’dayken Nicki’nin kardeşinin İskoçları “lapa zencileri” diye tarif ettiğinde kızdığımı hatırlıyorum. Şimdi anlıyorum ki bu deyişteki tek gücendirici şey siyahilere karşı ırkçı bir söylem içermesi. Onun dışında, gayet isabetli bir tespit. İskoçlardan iyi asker çıktığını herkes bilir. Abim Billy, örneğin.

Babama da iyi gözle baktıkları söylenemez. Glasgow aksanı, Parson’s’dan emekli olduktan sonra Strathie’nin Barı’nda oturup her şeyden yakınacağına Ingliston ve East Fortuna pazarlarında mal satmaya devam etmesi.

Annemle babam iyi niyetli insanlar aslında, benim iyiliğimi istiyorlar; ama neler hissettiğimi, nelere ihtiyaç duyduğumu anlayabilmeleri mümkün değil.

Tanrım, beni bana yardım etmek isteyenlerden koru.

“Anne… Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, ama bi iğne daha yapmam gerek, yumuşak iniş yapabilmek için. Tek bi doz, hani,” diye yalvarıyorum.

“Bunu unut, oğlum.” Babamın odaya girdiğini duymamışım. Anneme konuşma fırsatı bile tanımıyor. “Parti bitti, evlat. Aklını başına topla artık.”

Yüzü ifadesiz, çenesini öne doğru çıkarmış, kollarını benimle her an kapışmaya hazırmış gibi iki yanına sarkıtmış.

“Evet… Doğru,” diye homurdanıyorum yorganın altından, sefalet içinde. Annem elini beni korumak ister gibi omzuma yerleştiriyor. İkimiz de geri çekilmişiz.

“Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın,” diyor babam suçlayarak, sonra suçlamaları sıralıyor: “Marangoz çıraklığı, üniversite. Bir ara çıktığın o hoş kız. Eline geçen bütün fırsatları harcadın, Mark.”

Kendisinin Govan’da büyüdüğünü ve benim olanaklarıma sahip olmadığını, on beş yaşında okulu bırakıp çıraklığa başlamak zorunda kaldığını falan söylemesine gerek yok. O zımnen var zaten. Ama düşünürsen, Letih’de yaşayıp on altı yaşında okuldan ayrılarak çıraklığa başlamak da pek farklı değil. Özellikle onun işsizliğin yoğun olduğu bir bölgede büyümediğini hesaba katarsak. Yine de, tartışacak mecalim yok, kaldı ki olsa bile, Glasgowlular söz konusu olduğunda bir anlamı yok. Ben bu güne dek İskoç proletaryasının Batı Avrupa’nın, hatta dünyanın gerçekten sıkıntı çeken tek proletaryası olduğunu düşünmeyen tek bir Glasgowluya bile rastlamadım. Sıkıntı çekmeyi en iyi Glasgowlular bilir. Başka bir öneri deniyorum.

“Şey, belki Londra’ya dönerim. Kendime bi iş bulurum.” Hezeyan geçiriyorum nerdeyse. Matty’nin odada olduğunu hayal ediyorum. “Matty…” Ağzımdan çıktı sanıyorum. Istırabım da artıyor bu arada.

“Hayal dünyasında yaşıyorsun evlat. Hiçbir yere gitmiyorsun. Sıçtığından bile haberim olacak.”

Böyle bir olasılık yok. Bağırsaklarımda oluşmuş kütle ameliyatla alınabilir ancak. Kendimi süt ve magnezyum karışımını içmeye zorlamalıyım, sürekli olarak içersem ancak birkaç gün sonra sonuç alabilirim.

İhtiyar dışarı çıktıktan sonra annemi bana iki valium vermesi için ikna etmeyi başardım. Dave öldükten sonra altı ay kadar valium almıştı. Sorun şu ki, valium alışkanlığını yendiği için şimdi kendini uyuşturucu rehabilitasyonunda uzman addediyor. Tanrı aşkına, anacığım, bu eroin.

Ev hapsinde olacağım.

Sabah hiç de hoş değil, fakat akşamla kıyaslanınca piknik sayılır. İhtiyar bilgi edinme misyonundan döndü. Kütüphaneler, sağlık bakanlığı kurumları ve sosyal hizmet büroları ziyaret edilmiş. Araştırma yapılmış, danışılmış ve broşürler alınmış.

HIV testi yaptırmamı istiyor. O boktan süreçten tekrar geçmek istemiyorum.

Bir şeyler yemek için yataktan kalkıp güçlükle merdivenden aşağı indim, iki büklüm ve mecalsiz. En küçük hareketle kan beynime hücum ediyor, başım zonkluyordu. Bir ara başımın balon gibi ortadan patlayacağını, annemin krem rengindeki duvar kâğıdına kan, beyin parçaları ve gri parçacıklar fışkıracağını falan sandım.

Annem beni televizyonun karşısındaki rahat koltuğa oturttu, şöminenin yanına. Kucağıma bir tepsi yerleştirdi. Midem zaten kasılıp duruyordu, ama önümdeki eti görünce kusacak gibi oldum.

“Sana et yemediğimi söylemiştim, Anne,” dedim.

“Ama sen biftek ve püreyi her zaman çok severdin. Yanlış burda zaten evlat, doğru beslenmiyorsun. Ete ihtiyacın var.”

Eroinle vejetaryenlik arasında nedensel bir bağ varmış meğer.

“Leziz bi biftek. Yiyeceksin,” dedi babam. Olacak iş değil, amına koyiyim.

Kapıya koşup ordan kaçmayı düşündüm, üzerimde eşofman ve ayağımda terlikler olmasına rağmen. İhtiyar bir deste anahtar çıkardı, zihnimi okumuş gibi.

“Kapı kilitli. Odanın kapısına da kilit taktırıyorum.”

“Faşizm bu, amına koyiyim,” dedim, hissederek.

“Kes palavrayı. İstediğin kadar bağırabilirsin; gereken buysa, böyle olacak. Evde küfür de etme.”

Annem şefkatli bir tirada girdi: “Ben ve baban böyle olmasını istemezdik, evlat. Yüreğimiz paralanıyor. Ama seni sevdiğimiz için yapıyoruz, yavrum, senden ve Billy’den başka kimimiz var ki?” Babam elini annemin elinin üzerine koydu.

Yiyemeyeceğim bu yemeği, mümkün değil. İhtiyar yemeği bana zorla yedirmeye kalkışacak kadar ileri gideceğe benzemiyor, iyi bir bifteğin ziyan olacağını kabul etmek zorunda. Ziyan da olmadı, çünkü o yedi bifteği. Bir konserve soğuk Heinz domates çorbası içiyorum onun yerine, hastalandığımda yiyebildiğim ender şeylerden biri. Televizyonda bir yarışma programı seyrederken bir süre için bedenimi terk eder gibi oluyorum. Babamın annemle konuştuğunu duyabiliyorum, fakat gözlerini yarışma programının çirkin sunucusundan alıp başımı onlara doğru çeviremiyorum. Babamın sesi televizyondan geliyor sanki.

“… burda İskoçya’nın Birleşik Krallığın nüfusunun yüzde sekizini oluşturduğu, ancak bütün HIV vakalarının yüzde on altısına sahip olduğu yazıyor… *Puan durumu nedir, Bayan Ford?..* Edinburgh İskoç nüfusunun yüzde sekizini oluşturuyor, ama İskoçya HIV vakalarının yüzde altmışına sahip, bütün Britanya’da en yüksek yüzde… *Daphne ve John on bir puan topladılar, fakat Lucy’yle Chris’in on beş puanı var!..* dediklerine göre Muirhouse’da kan testi yaptıran bazı serserilerde hepatit görülmüş, işin boyutu o zaman anlaşılmış… *ah…ah… kaybeden çifti üzülerek uğurluyoruz, onlar için kuvvetli bi alkış rica ediyorum, gayet centilmence yarıştılar…* bu oğlana bunu yapan pislikleri bulsam, kendim bir müfreze oluşturup haklarından gelirdim, polisin ilgilendiği yok zaten, sokaklarda

mal satmalarına göz yumuyorlar… *fakat sizi eliniz boş göndermiyoruz…* HIV kapmışsa bile, bu ölüm fermanı anlamına gelmez. Bütün söylediğim bu, Cathy, ölüm fermanı demek değil… *Staffordshire Leek'ten Tom ve Sylvia…* Şırınga paylaşmadığını söylüyor, ama daha önce bize yalan söyledi… *Sylvia burda Tom'u kaputunun altına bakarken tanıdığın yazılı, aaa…* Sadece 'şayet' diyoruz Cathy… *arabanı servise götürdüğünde tamir etmiş, ha, şimdi anladım…* Umarım tedbirli olmayı akıl etmiştir… *ilk oyunumuzun adı 'Öldürmek İçin Ateş Et'…* Fakat ölüm fermanı demek değil… *Ve bu işin inceliklerini kadim dostum, Kraliyet Okçuluk Okulu'ndan Len Holmes'dan daha iyi kim bilebilir!..* Bütün dediğim bu, Cathy…"

Korkunç bir mide bulantısı hissettim ve oda dönmeye başladı. Koltuktan yere devrilip şömine halısının üzerine kustum. Yatağa götürüldüğümü hatırlamıyorum. *İlk aşkım gitti, böөö ööö…*

Her yerim burulup eziliyordu. Sanki sokakta yığılıp kalmıştım ve üzerime bir inşaat sandığı indirilmişti; merhametsiz işçiler bir yandan sandığa ağır inşaat malzemeleri dolduruyor, bir yandan da sandığın altından bedenime şişler batırıyorlardı. *Üstelik futbol oynadığım arkadaşımla…*

Saat kaç amına koyiyim? 7.28 de ne sikim. *Onu unutamam…*

Hazel.

Kalbim paramparça oluyor onu her gördüğümde…

Ağır yorganı üzerimden atıp Paddy Stanton'a baktım. Paddy. Ne bok yiyeceğim? Gordon Durie. Juke Box. Nedir durum lan? Beni neden terk ettin Juke Box, amcık seni? Iggy… Sen de geçtin bu yollardan. Bana yardım et moruk. YARDIM ET.

Sen nasıl baş ettin?

YARDIM ETMİYORSUN AMCIK… HİÇ YARDIM ETMİYORSUN…

Yastığa kan boşaldı. Dilimi ısırmışım. Hem de fena ısırmışım görünüşe bakılırsa. Vücudumun her hücresi beni terk edip gitmek istiyor, saf zehirle terbiye edilmiş her hücre acı çekiyordu.

kanser

ölüm

hasta hasta hasta

ölüm ölüm ölüm

AIDS AIDS hepinizin amına koyiyim KENDİ KENDİNİ KANSER EDEN BÜTÜN AMCIKLARIN AMINA KOYİYİYİM – SEÇİM YOK ONLAR İÇİN HAK EDİYORLAR

KENDİ SUÇLARI OTOMATİK ÖLÜM FERMANI
HAYATI BÖYLE HARCARSINIZ HA ÖLÜM FERMANI
OLMASI GEREKMEZ KAHROLSUN
REHABİLİTASYON
FAŞİZM
GÜZEL Bİ ZEVCE
GÜZEL ÇOCUKLAR
GÜZEL Bİ EV
GÜZEL Bİ İŞ
GÜZEL
SENİ GÖRMEK GÜZEL, GÖRMEK…
GÜZEL GÜZEL GÜZEL

AKIL HASTALIĞI

DEMANS

UÇUK MANTAR ZATÜRRE
BÜTÜN Bİ HAYAT VAR ÖNÜNDE İYİ Bİ KIZLA
TANIŞIR DURULURSUN…

O benim ilk aşkım hâlâ

BAŞINA GELENLERDEN SEN SORUMLUSUN

Uyku.

Dehşet sürüyordu. Uyuyor muydum yoksa uyanık mıydım? Kim bilir ya da kimin sikinde? Benim değildi. Acı gitmiyordu bir türlü. Bildiğim tek bir şey vardı. Hareket edersem, dilimi yutacaktım. Güzel bir parça dil... Annemin eski günlerde yaptığı gibi bana biraz dil vermesini nasıl da istiyordum. Dil salatası. Zehirleyin çocuklarınızı.

Yiyeceksin o dili. Güzel, leziz bir parça dil bu evlat.

YİYECEKSİN O DİLİ.

Hareket etmesem de dilim gırtlağımdan aşağı kayacaktı zaten. Kımıldandığını hissedebiliyordum. Kör bir panikle doğrulup öğürdüm, ama kusacak bir şey yoktu. Yüreğim göğsümde gümbür gümbür atıyor, sıska bedenimden ter boşanıyordu.

Uyku mu bu?

Hasiktir. Odada bir şey daha vardı benimle birlikte, yatağın üzerinde, tavanda hareket ediyordu.

Bir bebek. Küçük Dawn, emekliyordu tavanda. Ağlıyordu. Sonra bana baktı yukarıdan.

"Ölmeme izin verdiniz," dedi. Dawn olamazdı. Küçük bebek olamazdı.

Hayır, yani, bu delilik amına koyiyim.

Bebeğin sivri, kan damlayan vampir dişleri vardı. Üzeri iğrenç sarı-yeşil sümükle kaplıydı. Gözleri bu güne dek tanıdığım bütün psikopatların gözleriydi.

"Öldürdünüzlanbeniiiiiiölmemeizinverdinizlaneroiniçakıpkafayıbuldunuz amınakoduğumuneroinmanpisliğiseni… bağırsaklarınıdeşeceğimseninoiğrençeroingrisietiniçiğneyeceğimsikindenbaşlayacağımçünkübenbakireöldümhiçbirzamansikilmeyecemhiçbirzamanmakyajyapmayacağımgüzelgiysilergiymeyeceğimhiçbirzamanhiçbirşeyyapamayacağımçünküsizamcıklarkıçınızıkaldırıpbanabirgözatmadınızölmemeizinverdinizboğulmamaizinverdiniz sizbilirsinizbununnasılolduğunuamcıklarçünkübenimhalabirruhumvarveacıhissedibiliyorumamınakoduğumunbencilcankilerisizineroininizherşeyialdıbendenbuyüzdenseninhastalıklısikiniçiğneyiptüküreceğimSAKSOFONİSTE

RMİSİNAMINAKOYİYİMSAKSOFONİSTERMİSİNAMINAKOYİYİM SAKSOFONİSTERMİSİNAMINAAAAAA”

Tavandan üzerime atladı. Parmaklarım yumuşak, hamurumsu tenini ve iğrenç sümük tabakasını parçaladı, ama o çirkin cırtlak sesiyle bağırıp alay etmeye devam etti ve ben yerimde kıvranıp yatağın dikey konuma geldiğini ve amına koduğumun döşemesinden aşağı kaydığımı hissettim.

Uyku mu bu?

İlk aşkım gitti.

Sonra yataktaydım, bebeği tutuyordum hâlâ, sallıyordum yavaşça. Küçük Dawn. Yazık oldu sana.

Yastığımı tutuyordum sadece. Kan vardı yastığımda. Dilimden geliyordu belki; belki de küçük Dawn burdaydı gerçekten.

Hayat daha basit olsa gerekti, bu kadar karmaşık olamazdı.

Daha çok acı, sonra daha çok uyku/acı.

Bilincim geri geldiğinde bir süre geçtiğinin farkındaydım. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama. Saat 2.21’i gösteriyordu.

Sick Boy iskemleye oturmuş bana bakıyordu. Yüzünde iyi huylu ve küçümseyici bir nefretle örtülü bir endişe ifadesi vardı. Çayından bir yudum alıp çikolatalı kurabiyesini yerken annemle babamın da odada olduğunu fark ettim.

Neler oluyor burda?

Olan şu ki

“Simon burda,” diyor annem, artık sanrı görmediğimi onaylayarak, gördüğüm sanrının ses bağlantıları da olmadığını varsayarak. Küçük Dawn gibi. Her şafakta ölürüm.

Gülümsedim ona. Dawn öldü. “İyi misin, Si?”

Çekiciliğinin sınırı yok orospu çocuğunun. Hun babamla esprili ve müstehzi bir futbol sohbeti yaparken, anneme de endişeli bir aile dostu gibi görünmeyi başarıyor.

“Futbol tam ahmak oyunu, Bayan Renton. Ben de bu konuda suçsuz sayılmam, ama öyle bi nokta geliyor ki sırtını bütün o saçmalığa dönüp hayır diyorsun.”

Hayır de sadece. Kolay. Hayatı Seç. Öğk, iğrenç, eroin.

Annemle babamı ‘Genç Simon’ın (ki benden dört ay küçüktür, ama benden asla ‘Genç Mark’ diye söz edilmez) uyuşturucularla, genç yaşlarda biraz flört haricinde bir ilgisi olabileceğine asla inandıramazsın. Genç Simon başarının simgesidir onların gözünde. Genç Simon’ın kız arkadaşları, Genç Simon’ın şık kıyafetleri, Genç Simon’ın bronz teni, Genç Simon’ın kent merkezindeki dairesi. Genç Simon’ın Londra gezintileri bile Leith Banana Sitesi’nin sevimli şövalyesinin trendi ve heyecan verici serüvenlerinin renkli bir bölümü olarak görülürken, benim güneye yaptığım yolculuklar onların zihninde her zaman kötü ve nahoş çağrışımlar yapmıştı. Video kuşağı için bir tür *Oor Wullie*[10] olarak görüyorlar amcığı.

Dawn, Sick Boy’un rüyalarına giriyor mudur acaba? Hayır.

Hiçbir zaman açık açık söylemeseler de, annemle babam uyuşturucu sorunumun “şu Murphy denen çocuk”la arkadaşlığımın bir sonucu olduğundan kuşkulanıyorlar. Bunun nedeni Spud’ın tembel, kılıksız, doğal olarak uçuk, ayık takıldığında bile kafası iyiymiş gibi görünen amcığın teki olması. Spud reddedilmiş ve akşamdan kalma bir sevgiliyi bile gıcık edemez. Öte yandan Begbie’yi, tamamen kaçık ve psikopat Begbie’yi, İskoç erkeğinin bir simgesi olarak görürler. Evet, Franco kafayı yediğinde birileri yüzünden kırık cam parçaları ayıklıyor olabilir, fakat çocuk sıkı çalışmayı ve sıkı eğlenmeyi seviyor, falan filan.

Bana bir saat boyunca basit insan muamelesi yaptıktan sonra annemle babam odayı terk ettiler. Sick Boy’un uyuşturuculardan arınmış olduğundan ve oğullarına eroin vermeyeceğinden gayet eminlerdi, kuş beyinliler.

“Burası eski günleri çağrıştırıyor, değil mi?” dedi Sick Boy, duvarlardaki posterlere bakarak.

“Subbuteo oyunumu ve porno dergilerimi çıkarmadım henüz.” Küçükken otuzbir çekerdik o porno dergilerine. Şimdilerde büyük bir sikici olduğu için çaylaklık dönemindeki cinsel gelişiminin hatırlatılmasından nefret eder Sick Boy. Konuyu değiştirdi, beklendiği üzere.

“Berbat görünüyorsun,” dedi. Bu durumda nasıl görünmemi bekliyordu ki amcık?

“Amına koyiyim, berbat görüneceğim tabii ki. Hastayım lan, Si. Bana biraz eroin almalısın.”

“Hayatta olmaz. Ben temiz kalacağım Mark. Spud, Swanney ve diğer kaybedenlerle takılmaya başlarsam tekrar başlamam an meselesidir. Hayatta olmaz,” dedi dudaklarını büzüp başını sallayarak.

“Sağ ol, kanka, sırf merhametsin amına koyiyim.”

“Sızlanmayı kes. Ne kadar kötü olduğunu biliyorum. Benim de aynı şeyleri bikaç kez yaşadığımı unutma. İkinci günündesin şimdi. En kötü kısmını geride bırakmak üzeresin. Acı çektiğini biliyorum, ama şimdi bi iğne çakarsan her şey boşa gidecek. Valium almaya devam et. Hafta sonu için sana biraz esrar bulurum.”

“Esrar mı? Esrar! Komedyen misin lan sen? Üçüncü dünyadaki açlığı bi paket dondurulmuş bezelyeyle gidermeye çalışmak gibi bu.”

“Hayır, dinle beni oğlum. Acı kesildikten sonra, asıl o zaman başlayacak gerçek savaş. Bunalım. Can sıkıntısı. Kendini o kadar kötü hissedeceksin ki, canına kıymak isteyeceksin. Devam etmeni sağlayacak bi şey gerekecek. Ben eroini bıraktıktan sonra deli gibi içki içmeye başladım. O zamanlar günde bi şişe tekila deviriyordum. Second Prize bile benimle görünmekten utanmaya başlamıştı! Şimdi içkiyi de bıraktım, bikaç hatunla görüşüyorum.”

Bir fotoğraf uzattı bana. Sick Boy ve soluk kesici bir çıtır.

“Fabienne. Fransız. Tatil için burda. Bu fotoğraf İskoç Anıtı’nda çekilmiş. Önümüzdeki ay Fransa’ya gidip bi süre yanında kalacağım. Ordan Korsika’ya gideceğiz. Ailesinin küçük bi evleri var orda. Düş gibi oğlum. Sikişirken Fransızca konuştuğunu duymak feci tahrik edici.”

“Evet, ama ne diyor? Şöyle bi şeydir eminim: çükün, eee, nasıl değleğ, minicik, başladın mı yoksa… Bahse girerim ki bu yüzden Fransızca konuşuyordur.”

O sabırlı, küstah, bitirdin mi gülümsemesiyle baktı bana.

“Konu açılmışken, geçenlerde Laura McEwan’la konuşuyordum. Bu alanda bi sorunun olduğunu söyledi. Beraber olduğunuzda kuşun hiç kımıldamamış dediğine göre.”

Gülümseyip omuz silktim. O felaketten zarar görmeden kurtulduğumu sanıyordum.

“Penis deme cüretini gösterdiğin o şeyle değil başkasını, kendini bile tatmin edemeyeceğini söyledi.”

Kamış boyu konusunda Sick Boy’a söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Onunki daha büyük, kuşkusuz. Gençliğimizde Waverley İstasyonu’ndaki vesikalık fotoğraf kulübesinde kamışlarımızın fotoğrafını çekerdik. Sonra fotoğrafları milletin görmesi için eski gri otobüs duraklarının cam panellerine yapıştırırdık. Halka Açık Sanat Sergisi derdik onlara. Sick Boy’unkinin daha büyük olduğunun farkında olduğum için benimkini objektife mümkün olduğunca yaklaştırırdım. Maalesef amcık bir süre sonra duruma uyanıp aynı şeyi yapmaya başlamıştı.

Laura McEwan’la yaşadığım felaket konusunda da söylenebilecek fazla bir şey yoktu. Laura manyak karının tekidir. İnsanın gözünü korkutan türden. Onunla bir gece yatmanın sonucunda vücudumda o güne dek yaptığım bütün iğnelerden daha çok sıyrık ve kabuk oluşmuştu. O hadiseyle ilgili olarak aklıma gelen bütün mazeretleri öne sürmüştüm. İnsanların çenelerini kapalı tutmayı becerememeleri gerçekten üzücü. Sick Boy herkese benim yatakta ne kadar başarısız olduğumu duyurmaya kararlı görünüyordu.

“Tamam, kabul ediyorum, gerçekten çok zayıf bi performanstı. Fakat hem içkiliydim hem de kafam iyiydi, ayrıca o beni yatağa atmıştı, ben onu değil. Ne bekliyordu ki?”

Bıyık altından güldü. Orospu çocuğu insanda her zaman elinde başka zamana saklamayı yeğlediği bir kozu daha varmış izlenimi uyandırırdı.

“Ne kaybettiğini bi düşün kanka. Geçen gün parkta dolanıyordum. Öğrencilerden geçilmiyordu ortalık. Bi cigaralık yakman yeterli, boka üşüşen sineklerden farkları yok. Bi sürü de yabancı karı var ortalıkta, ölüyorlar yarak diye. Leith’de bile bikaç hoş çıtır gördüm. Cumartesi günkü maçta Mickey Weir müthiş oynadı bu arada. Herkes senin nerde olduğunu

sordu. Yakında Iggy Pop ve The Pogues konserleri var. Kendini toparlayıp hayatını yaşamanın zamanı geldi artık. Hayatının sonuna kadar karanlık odalarda saklanamazsın.”

Amcığın palavraları hiç ilgilendirmiyordu beni.

“Benim bi iğneye ihtiyacım var Si, işimi kolaylaştıracak. Biraz metadon bile işimi görebilir…”

“Uslu çocuk olursan biraz sulandırılmış Tartan Special içebilirsin. Annen seni cuma akşamı Dockers Kulüp’e götüreceğini söyledi; uslu çocuk olursan tabii.”

Kendini beğenmiş orospu çocuğu gittikten sonra, onu özledim. Bana kendimi unutturmuştu nerdeyse. Eski günler gibiydi, ama bu bir şekilde, her şeyin ne kadar değiştiğini hatırlatmaktan başka işe yaramıyordu. Bir şey olmuştu. Eroin olmuştu. Eroinle yaşasam ya da ölsem ya da onsuz yaşasam bile, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Leith’ten kaçmak, İskoçya’yı terk etmek zorundaydım. Sonsuza dek. Hemen, öyle altı aylığına Londra’ya filan değil kastettiğim. Bu kentin sınırlarını ve çirkinliğini görmüştüm bir kez, eskisi gibi bakmam mümkün değildi artık.

Sonraki birkaç gün boyunca acı biraz eksildi. Yemek pişirmeye bile başladım. Bu dünyadaki her amcık en iyi yemekleri annesinin pişirdiğini düşünür. Ben de öyle düşünürdüm, tek başıma yaşamaya başlayıncaya dek. Annemin boktan bir aşçı olduğunu işte o zaman anladım. Bu yüzden kendi yemeğimi kendim pişirmeye başladım. İhtiyar pişirdiklerimi ‘tavşan aşı’ diyerek küçümsüyordu ama kırmızı biberli fasulyemi, baharatlı pilavımı ve güveçlerimi, her ne kadar çaktırmamaya çalışsa da, afiyetle indiriyordu midesine. Annem kendi özel alanı saydığı mutfağına tecavüz ettiğim için biraz gücenmiş görünüyordu, bir de et yemenin öneminden söz edip duruyordu; ama yemeklerimden o da hoşnuttu galiba.

Ne var ki, acı yerini çirkin, haşin, kara bir bunalıma bırakmaya başladı. Bu denli bütün ve kesin bir umutsuzluk duygusu yaşamamıştım hayatımda. Arada duyduğum kaygılar da cabasıydı. Örneğin koltukta oturmuş bir televizyon programından nefret ederken kanal değiştirirsem korkunç bir şey olacağı duygusuna kapılıyordum. Merdivende beni bekleyen sinsi bir şey olduğu korkusuyla çişimi patlama noktasına gelinceye dek tutuyordum.

Sick Boy uyarmıştı beni bu konuda, zaten daha önce yaşamışlığım da vardı; fakat ne kadar uyarılmış ya da önceden yaşamış olursan ol, asla yeterince hazırlıklı olamıyordun. En kötü alkol akşamdan kalmalığı yanında sessiz bir hamamcı rüyası gibi kalırdı.

Yüreğim paralanıyor bööö-öööö… Düğmeye hafifçe dokun. Uzaktan kumanda var çok şükür ki. Bir düğmeye basarak farklı dünyalara zıplayabiliyordun. Sonra onu görüyorum, adam eskimiş spor gereçlerinin yenilenmesi hususunda aşikar bir boşluk olduğunu, bütünsel ve detaylı girdi çıktıların menfaatlere yönelik denkleştirilerek değerlendirilme ve doğrulanmasının yerel anlamda etkili ve etkin kılınması gerek diyor ve vergi mükellefleri bunun bedelini ödeyecek...

“Kahve, Mark? Kahve içmek istiyor musun?” diye sordu annem.

Cevap veremedim. Evet, lütfen. Hayır, teşekkür ederim. Hem istiyordum hem istemiyordum. Annem karar versin kahve içip içmeyeceğime. O seviyedeki gücü ya da karar verme yetkisini ona devrediyorum. Devredilmiş güç elde tutulmuş güç demekti.

“Angela’nın küçük kızına çok güzel küçük bir elbise satın aldım,” dedi annem, gerçekten de ancak çok güzel küçük bir elbise olarak tanımlanabilecek elbiseyi göstererek. Değil bu güzel küçük elbisenin sahibinin, Angela’nın bile kim olduğunu bilmediğimin farkında değildi. Başımı sallayıp gülümsedim. Annemin hayatıyla benim hayatım yıllar önce birbirlerine teğet geçip farklı yönlere gitmişlerdi. Teğetlerin değme noktası güçlü fakat belirsizdi. Ben şöyle diyebilirdim örneğin: Seeker’ın adı şu anda aklıma gelmeyen dişlek arkadaşından çok güzel küçük bir mal aldım. Olay bu işte: Annem tanımadığım insanlar için elbise satın alırdı, bense annemin tanımadığı insanlardan mal.

Babam bıyık bırakıyordu. Kısa kesilmiş saçıyla tam bir özgür eşcinsele benzeyecekti, bir klon. Freddie Mercury. Babam kültürü anlamıyordu. Ona izah etmiştim ama beni ciddiye almamıştı.

Ertesi gün, ne var ki, bıyık gitmişti. Babam bıyıkla uğraşamayacağını ifade etti. Radyoda Claire Grogan ‘Bana Aşktan Söz Etme’ şarkısını söylüyor, annem mutfakta mercimek çorbası pişiriyordu. Bütün gün kafamın içinde Joy Division’ın ‘She’s Lost Control’ şarkısı dönüp

durmuştu. Ian Curtis. Matty. Onları bir şekilde birbirlerine örülmüş olarak düşündüm, ama tek ortak noktaları ölüm arzularıydı.

O güne dair sözünü etmeye değer başka bir şey yok.

Hafta sonu geldiğinde durum o kadar da kötü değildi. Si bana biraz haşiş getirdi, ama standart Edinburgh esrarıydı, ki genellikle boktur. Ben de kek yaptım; bu kalitesini biraz artırır. O akşam odamda hafif tribe bile girdim. Yine de dışarı çıkma isteği duymuyordum hâlâ, hele de annem ve babamla amına koduğumun Docker's Kulübü'ne gitmeye; ama onları üzmemek için gayret göstermeye karar verdim, onların da biraz eğlenmeye ihtiyacı vardı. Babam nerdeyse her cumartesi gecesini kulüpte geçirir.

Kendimin fazlasıyla farkında, Great Junction Caddesi'nde yürüyorum, ihtiyar topuklayıp kaçarım korkusuyla gözlerini benden ayırmıyor. Kaldırımda Mally'yle karşılaşıyorum, biraz konuşuyoruz. İhtiyar araya girip beni önüne katıyor, Mally'ye bu iğrenç torbacının bacağını kırmak istermiş gibi bakıyor. Zavallı Mally, ömründe tek bir cigara bile içmemiştir. Lloyd Beattie ki herkes kendi kız kardeşini becerdiğini öğreninceye kadar iyi bir arkadaştı, beni başıyla hafifçe selamlıyor.

Kulüpte herkes annemle babamı kocaman, beniyse gergin gülümsemelerle karşılıyor. Masamıza doğru giderken bazı fısıltılar ve kafa sallamaları fark ediyorum. Babam sırtımı sıvazlayıp bana göz kırpıyor, annemse yürek burucu derecede müşfik ve anlayışlı bir biçimde gülümsüyor. Ölümüne seviyorum ikisini de, doğruyu söylemek gerekirse.

Benim bu duruma gelmem hakkında ne hissettiklerini düşünüyorum. Yazık. Yine de, burdayım. Zavallı Lesley küçük Dawn'ın büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyecek. Lesley şimdi Glasgow'daki Southern General Hastanesi'ndeymiş, dediklerine göre, yoğun bakımda. Parasetamol almış. Glasgow'a Muirhouse'daki eroin durumundan kaçmak için gitti, Skreel ve Garbo ile Possil'e yerleşti. Bazı zavallılar için kurtuluş yoktur. Les'in en iyi seçimi harakiri olurdu.

Kuğu Johnny o hassas kişiliğini sergilemişti her zamanki gibi: "Amına koduğumun Glasgowlularında süper mal var bu aralar. Biz bulabildiğimizi ezerken onlar direkt tıbbi malzemeye takılıyorlar. Güzelim malı da ziyan ederler zaten amcıklar, damardan almazlar bile. Sigara sarıp içerler ya da

burundan çekerler, yazık," diye tıslamıştı aşağılayıcı bir biçimde. "Ve şu Lesley amcığı: Beyaz Kuğu'ya o maldan biraz olsun getirdi mi? Hayır. Bebeğini kaybettiği için üzülmekten başka halt yediği yok. Tamam, yazık oldu, yanlış anlama. Ama iyi tarafından da bakabilmek lazım. Tek başına çocuk büyütme sorumluluğundan azat olmak falan. Fırsatı değerlendirip kanatlarını açacak diye düşünürsün, ama nerde."

Sorumluluktan azat olmak. Hoş geliyor kulağa. Bu siktirici kulüpte oturma sorumluluğundan azat olmak istiyorum.

Jocky Linton katılıyor bize. Jocky'nin yüzü yan yatmış bir yumurtayı andırır. Yer yer kırlaşmış gür siyah saçları var. Dövmelerini sergileyen kısa kollu mavi bir gömlek giymiş. Bir kolunda 'Jocky & Elaine – Gerçek Aşk Asla Ölmez' diğerinde ise 'İskoçya' yazısı ve aslanı var. Maalesef, gerçek aşk nalları dikti ve Elaine uzun zaman önce topukladı. Jocky şimdi o dövmeden tabii ki nefret eden Margaret'la yaşıyor, fakat ne zaman o dövmenin üzerine başka bir dövme yaptırmaya gitse iğnelerden HIV kapma korkusunu bahane edip geri dönüyor. Palavra tabii ki, asıl nedeni Elaine'i hâlâ unutamamış olması. Jocky'yi en çok partilerde şarkı söylemesiyle hatırlıyorum. George Harrison'un *My Sweet Lord'*unu söylerdi, onun parti parçasıydı. Ama Sadece 'My Sweet Lord' ve 'I really want to see you Lord' kısmını bilirdi, gerisi la-la-la-la-la-la-la biçimindeydi.

"Da-vie. Ca-thy. Ha-ri-ku-la-de-gö-rü-nü-yor-sun-bu-ak-şam-ha-ya-tım. Sa-kın-o-nu-yal-nız-bı-rak-ma-Ren-ton-çün-kü-ka-rı-nı-ka-çı-ra-bi-li-rim." Hecelerini Kalaşnikof gibi sıralıyor Jocky.

Annem mahcup olmuş gibi görünmeye çalışıyor, yüzündeki ifade midemi bulandırıyor biraz. Bira bardağımın arkasına gizleniyor ve hayatımda ilk kez başlamak üzere olan tombala oyununun getirdiği mutlak sessizliğe şükrediyorum. Ağzımdan çıkan her sözcüğün geri zekâlılar tarafından denetlenmesinden duyduğum rahatsızlık şimdi yerini mutlak bir huzur duygusuna bırakıyor.

Tombala yapmak üzereyim ama konuşarak dikkati kendime çekmek istemiyorum. Fakat kader –ve Jocky– benim bu gizlilik arzuma saygı göstermemeye kararlı anlaşılan. Kartımı fark ediyor amcık.

“Tombala! Hey, Mark! Tombala onda. BURDA! Se-si-ni-bi-le-çı-kar-mı-yor-sun. Ha-di-ev-lat. Aç-göz-le-ri-ni.”

Jocky’ye sevecen bir biçimde gülümsüyor, aynı zamanda içimden başkasının işine burnunu sokan amcığa ani ve şiddetli bir ölüm diliyorum.

Bira karbondioksitlenmiş sidikten farksız. Bir yudum almamla öğürüp öksürük krizine girmem bir oluyor. Babam sırtıma vuruyor. Ondan sonra biraya elimi bile sürmüyorum, ama Jocky ve babam dikip duruyorlar. Margaret geliyor masaya, çok geçmeden annemle votka tonik ve Carlsberg Special’ları devirmeye koyuluyorlar. Orkestra çalmaya başlıyor, önce konuşmaya ara vereceklerini düşünüp seviniyorum.

Annemle babam ‘Sultans Of Swing’ ile dans etmeye kalkıyorlar.

“Seviyorum bu Dire Straits’i,” diyor Margaret. “Gençler için müzik yapıyorlar, ama her yaşta insana hitap ediyorlar.”

Bu ahmakça önermeye şiddetle karşı çıkmama ramak kalıyor, fakat Jocky’yle futbol konuşmakla yetiniyorum.

“Rox-burgh is-ti-fa et-me-li. Öm-rüm-de-gör-dü-ğüm-en-kö-tü-İs-koç-mil-li-ta-kımı-bu,” diyor Jocky, çenesini öne doğru çıkararak.

“Suç onda değil aslında. Ne kadar kamış o kadar çiş. Ne yapsın adam?”

“Evet, doğru… ama-John-Ro-bert-son-a-da-ha-faz-la-şans-ta-nın-ma-lı-ben-ce. Hak-e-di-yor. İs-koç-ya-nın-en-is-tik-rar-lı-gol-cü-sü.”

Törensel tartışmamızı sürdürüyoruz, ben tartışmaya biraz hayat üfleyecek küçük bir tutku arayışı içindeyim, ama nerde.

Jocky’yle Margaret’in kaçmama izin vermemeleri için tembihli olduklarını fark ediyorum. Beni gözetlemek için nöbetleşiyorlar, asla hep birlikte dansa kalkmıyorlar. Jocky’yle annem ‘The Wanderer” ile dans ediyor, sonra Margaret’le babam ‘Jolene’ ile. Sonra annemle babam tekrar ‘Rollin’ Down The River’ ile, Margaret’le Jocky ‘Save The Last Dance For Me’yle.

Şişko şarkıcı ‘Song Sung Blue’yu söylemeye başladığında annem beni bir bez bebeği sürükler gibi dans pistine sürüklüyor. Annem figürlerini

yaparken ve ben kendimin fazlasıyla farkında seğirirken ter boşalıyor gözeneklerimden. Orkestradaki amcıkların bir Neil Diamond potpurisine girdiklerini fark ettiğimde utancımdan yerin dibine girmek istiyorum. ‘Forever In Blue Jeans’ ‘Love On The Rocks’ ve ‘Beautiful Noise’ parçalarına katlanmak zorunda kalıyorum. ‘Sweet Caroline’a girdiklerinde bayılmak üzereyim. Şarkının ellerle ilgili bölümüne gelindiğinde annem beni diğer goriller gibi ellerimi havaya kaldırmaya zorluyor:

“ELLEEER… ELLERE DOKUNUYOR… UZANIYOR… SANA DOKUNUYOR… BANA DOKUNUYOR…”

Masaya göz atıyorum, Jocky coşmuş, Leith’li bir Al Jolson mübarek.

Bu çileden sonra, bir yenisi başlıyor. İhtiyar elime bir onluk sıkıştırıp herkese birer içki almamı söylüyor. Bu geceki program toplumsal beceri geliştirme ve güven artırmayı da kapsıyor anlaşılan. Tepsiyi alıp bardaki kuyruğa giriyorum. Elimdeki çıtır banknotu hissederek kapıya doğru bakıyorum. Birkaç vuruşa yeter. Yarım saat içinde Seeker’da ya da Kuğu Johnny’de olabilir, bir iğne çakarak bu karabasanı sonlandırabilirim. Sonra babamın kapıda dikildiğini fark ediyorum, o bar fedaisi bense potansiyel belaymışım gibi bakıyor bana. Ama onun görevi içeri girmemi değil, dışarı çıkmamı engellemek.

Tersten işliyor bu kez.

Tekrar önüme dönüyorum ve bir zamanlar aynı sınıfta okuduğum Tricia McKinlay’i görüyorum. Kimseyle konuşmamayı yeğlerim, fakat beni tanıyıp kocaman gülümsediğine göre artık onu görmezden gelemem.

“N’aber Tricia?”

“Merhaba, Mark. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Nasılsın?”

“Fena değil. Sen?”

“Gördüğün gibi. Bu Gerry. Gerry, bu Mark, sınıf arkadaşıydık bir zamanlar. Asırlar oldu sanki, değil mi?”

Beni haşin ve terli bir gorille tanıştırıyor, goril bana doğru bir şeyler homurdanıyor. Başımı sallıyorum.

“Evet. İnsana öyle geliyor gerçekten.”

“Simon’la görüşmeye devam ediyor musun?” Bütün hatunlar Simon’ı mutlaka sorarlar. Bu hasta eder beni.

“Evet. Bugün bana uğradı. Yakında Paris’e gidiyor. Ordan da Korsika’ya.”

Tricia gülümsüyor, goril ise onaylamaz bir biçimde bakmaya devam ediyor. Herifin yüzünde dünyayı onaylamayan ve onunla kapışmaya her an hazır bir ifade var. Sutherland’lerden biri olduğuna eminim. Tricia kendine daha iyi birini bulabilirdi oysa. Okuldayken onunla çıkmaya can atan pek çok çocuk vardı. Ben de insanların birlikte olduğumuzu sanmalarını ve bir tur geçişimle onunla birlikte olmayı umarak etrafında dolanıp dururdum. Bir keresinde artık kullanılmayan demiryolunda gezinirken kendi propagandama kanıp elimi kazağından içeri sokmuş ve sıkı bir tokat yemiştim. Sick Boy puştu onu becermişti ama.

“Seyahat etmeyi hep çok sevmiştir bizim Simon, değil mi?” diyor, özlem dolu bir gülümsemeyle.

Simone Baba.

“Hem de nasıl. Sübyancılık, pezevenklik, uyuşturucu satıcılığı, dolandırıcılık. İşte bizim Simon.” Sesimdeki sertlik şaşırtıyor beni. Sick Boy kankam benim, Sick Boy ve Spud… Bir de Tommy belki. Öyleyse amcığı neden bu kadar kötü tanıtıyorum? Sadece babalık görevini yerine getirmediği ya da baba olduğu gerçeğini reddettiği için mi? Daha çok, kıskandığım için amcığı. Umursamıyor hergele. Umursamadığı için de canı yanmıyor. Asla.

Nedeni her neyse, Tricia biraz sarsılıyor.

“Şey… eee, tamam, görüşürüz Mark.”

Hızla uzaklaşıyorlar; Tricia elinde içki dolu tepsiyi taşıyor, Sutherland gorili de başını geriye çevirip bana bakıyor, elinin boğumları dans pistinin cilasını kaldıracak nerdeyse.

Sick Boy’u böyle kötülemekle yanlış yaptım. Ben huzuru bozan kötü çocuk gibi görünürken onun her işten tertemiz çıkmasından nefret

ediyorum. Benim olaylara bakış açım böyle en azından. Sick Boy'un da kendine göre sorunları, kişisel acıları var mutlaka. Ayrıca benden çok daha fazla düşmanı var muhtemelen. Kuşkusuz öyle. Yine de, kimin sikinde amına koyiyim.

İçkileri masaya götürüyorum.

"İyi misin, oğlum?" diye soruyor annem.

"Yepyeni Anne, yepyeni," diyorum, Jimmy Cagney'i taklit etmeye çalışıp feci çuvallayarak, genellikle bütün işlerde çuvalladığım gibi. Yine de, başarısızlık ya da başarı, nedir ki? Kimin sikinde? Hepimiz oldukça kısa bir zaman dilimi içinde yaşar ve ölürüz. Budur hepsi; hikâyenin sonu.

Ayinin İçine Etmek

Harikulade bir gün. Bunun anlamı

Yoğunlaş. Yapılması gereken işe yoğunlaş. İlk cenaze törenim. Biri, "Hadi, Mark," diyor, müşfik bir ses. Bir adım öne çıkıp kordonun ucundan tutuyorum.

Babama, Charlie ve Dougie amcalarıma abimin tabutunu çukura indirmelerinde yardım ediyorum. Ordu bu iş için birilerini kiralamış. Bize bırakın, diyor yumuşak sesli bir subay anneme. Bize bırakın. Evet, bu katıldığım ilk cenaze töreni. Bu günlerde cesetlerin yakılması revaçta. Tabutun içinde ne olduğunu merak ediyorum. Billy'den geriye fazla bir şey kalmadığı kesin. Teyzelerim tarafından yatıştırılan anneme ve Billy'nin sevgilisi Sharon'a bakıyorum. Billy'nin kankaları Lenny, Peasbo ve Naz da burda, birkaç arkadaşı daha var.

Billy Boy, Billy Boy. Merhaba, merhaba, burdayız. Bunun hiçbir şeyle ilgisi

Şu eski Walker Brothers şarkısını hatırlıyorum, daha sonra Midge Ure'ın da yorumladığı şarkı: *Pişmanlık yok, veda gözyaşları yok, seni geri istemiyorum vs, vs.*

Pişmanlık hissedemiyorum, sadece öfke ve nefret. Tabutun üzerinde siktiğimin İngiliz bayrağını görünce tepem atıyor ve annemle konuşmaya çalışan sırnaşık, çelimsiz subaya bakıyorum. Daha da kötüsü, bu Glasgow

amcıkları toplu halde gelmişler. Billy’nin nasıl ülkesine hizmet ederken şehit düştüğüne dair bildik Hun palavralarını sıkıyorlar. Billy akılsız amcığın tekiydi, bu kadar basit. Ne kahraman, ne şehit, aptal amcığın teki sadece.

Gülme krizine giriyorum birden, kendime hâkim olamıyorum. İsterik kahkahalarla yere yığılmak üzereyken Charlie amcam beni kolumdan tutuyor. Düşmanca bakıyor bana, ama o amcık hep öyle bakar. Effie, karısı, amcığı çekip, “Çocuğun sinirleri bozuk. Onun tepkisi de böyle Chuck. Sinirleri bozuk,” diyor.

Gidip yıkanın sizi sabun düşmanı Glasgow amcıkları.

Billy Boy. Böyle çağırırlardı bu amcıklar onu çocukken. İyi misin Billy Boy? Ben kanepede arkada gizleniyor olurdum ve bana gönülsüzce konuşurlardı: Vay evlat.

Billy Boy, Billy Boy. Üzerime çöktüğünü hatırlıyorum. Ben çaresizce yere yapışmışım. Soluk borum pipet gibi zaten. Ciğerlerimdeki ve beynimdeki oksijen tükenirken sen sıska bedenimdeki canı almadan önce annemin Presto’dan dönmesi için dua ediyorum. Taşaklarından gelen sidik kokusu, kısa pantolonundaki ıslak leke. O kadar heyecan verici miydi gerçekten, Billy Boy? Öyleydi umarım. Şimdi sana bu yüzden kin duyacak değilim. Her zaman böyle bir sorunun olmuştu zaten; olmayacak zamanlarda altına sıçıp işeyerek annemi deli ederdin. En büyük takım kim, diye sorardın, daha sıkı ezerek, bastırarak ya da burarak. Hearts, deyinceye kadar soluk yoktu bana. Yılbaşı günü Tynecastle’da size yedi-sıfır koyduktan sonra bile, o zaman bile Hearts dedirtmiştin bana. Ağzımdan çıkan bir sözcüğün uğradığınız hezimetten daha önemli olması beni gururlandırmalıydı aslında.

Sevgili abim İrlanda’da majestelerinin hizmetindeydi, Crossmaglen’deki üssün yakınında nöbet tutuyordu, İngiliz yönetimindeki bölgede. Yoldaki barikatı incelemek için araçlarından inmişlerdi ki, BUM! BUM! BUM! Ve yoktular artık. Görev döneminin bitmesine sadece üç hafta kala.

Kahraman gibi ölmüş dediklerine göre. O şarkıyı anımsıyorum: ‘Billy, Kahraman Olma.’ Üzerinde üniforma ve elinde tüfeğiyle bir kasaba yolunda yedek bir amcık olarak öldü hatta. Ölümüne yol açan çok sayıdaki

nedenlerden habersiz, emperyalizmin cahil bir kurbanı olarak öldü. Suçların en büyüğü bu olsa gerek, bir bok anlamamış olması. Ona ölümüne neden olan büyük İrlanda serüveninde yol gösterecek tek şey kıçı kırık birkaç bağnaz görüştü. Nasıl yaşadıysa öyle öldü amcık: Her şeyden tamamen habersiz.

Onun ölümü bana yaradı. *On Haberleri'*ne çıktı. Warhol terminolojisiyle, on beş dakikalık şöhrete ölümünden sonra kavuştu amcık. Herkes bize başsağlığı diledi, her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, taziyeleri kabul etmek güzeldi. İnsanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordun.

Yönetenler sınıfına mensup amcığın teki, bakan yardımcısı falan, Oxbridge aksanıyla Billy'nin çok cesur bir genç adam olduğunu söylüyor. Oysa Majesteleri'nin hizmetine girmeyip sivil hayatını sürdürseydi tam da korkak olarak nitelendirecekleri türden biriydi. Bu amına koduğumun yürüyen kürtajı Billy'nin katillerinin izinin acımasızca sürüleceğini söylüyor. Sürülmeli tabii ki. Amına koduğumun parlamento binasına kadar.

Zenginlerin yalakası bu beyaz pisliğe karşı kazanılan küçük zaferlerin tadını çıkarmak, hayır hayır hayır

Sutherland Kardeşler ve yandaşları Billy'ye işkence ediyor, etrafında KARDEŞİN SPASTİK şarkısını söyleyerek dans ediyor, tir tir titretiyorlar onu. KARDEŞİN SPASTİK yetmişli yıllarda Leith sokaklarında çok popüler bir hit parçaydı ve genellikle bacaklar futbol oynamaktan yorulduğunda icra edilirdi. Davie'yi mi kastediyorlardı, yoksa beni mi? Önemi yoktu. Benim köprüden aşağıyı seyrettiğimin farkında değillerdi. Senin başın öne eğikti, Billy. Acizdin. Nasıl bir duygu Billy Boy? İyi değil. Ben biliyorum çünkü

Mezarın etrafı tuhaf. Spud buralarda bir yerde, temiz, Saughton cezaevinden yeni çıkmış. Tommy de burda. Spud sağlıklı görünüyor, Tommy ise ölümün ısıtılmış halini andırıyor, inanılır gibi değil. Roller tamamen değişmiş. Tommy'nin arkadaşlarından Davie Mitchell de gelmiş, bir zamanlar bir inşaatta birlikte çalışmıştık. Davie hatunun tekinden HIV kaptı. Gelmesi büyük cesaret. Harbiden büyük cesaret. Begbie amcığı, tam onun tehlikeli varlığına ve ortalığı karıştırma yeteneğine gereksindiğim bir zamanda, Benidorm'da tatilde. Glasgowlu akrabalarıma karşı onun ahlak

dışı desteğine ihtiyaç duyuyorum. Sick Boy Fransa'da hâlâ, fantezilerini gerçekleştirmekle meşgul.

Billy Boy. Seninle paylaştığımız o odayı hatırlıyorum. Nasıl dayanmıştım onca yıl buna

Güneşin bir gücü vardır. İnsanların güneşe neden taptıklarını anlayabilirsin. Ordadır, güneşi biliriz, görebiliriz ve ona ihtiyaç duyarız.

Odada sen hak sahibiydin Billy. Benden on beş ay daha büyüktün. Hak güçlü olanındır. Sikmek ya da yiyişmek için avurtları çökük, çılgın gözlü, sakız patlatan kızlar getirirdin odaya. Kız bana android nefretiyle bakarken sen beni ve yanımda kim varsa onu ve Subbuteo oyunumu hole defederdin. Topuğunun altında gereksiz yere ezilen bir Liverpool iki de Sheffield Wednesday'li oyuncu hatırlıyorum. Nedensiz. Fakat hükmetmenin de kendine özgü bir sembolizmi olmalı, değil mi Billy Boy?

Kuzinim Nina müthiş çekici görünüyor. Uzun, siyah saçları var ve dizlerine kadar inen siyah bir ceket giymiş. Goth'u çağrıştırıyor hafiften. Willie'nin bazı askerlik arkadaşlarıyla Glasgowlu amcalarımın iyi geçinmekte olduklarını görüp "Foggy Dew" parçasını ıslıklamaya başlıyorum. Ön dişleri iri ve çıkık askerlerden biri duyup bana hayret ve öfkeyle bakıyor, ben de bir öpücük uçuruyorum amcığa. Bana bir süre baktıktan sonra gözlerini kaçırıyor. Güzel. Tavşan mevsimi.

Ben senin öteki spastik kardeşindim Billy Boy, hiç milli olmamış kardeşin, kankan Lenny'ye dediğin gibi. Lenny gülmekten astım nöbetine tutulacaktı az kalsın. Özellikle Billy değildi hayır seni aptal, sikik amcık

Nina'ya göz kırpıyorum, kızarıp gülümsüyor bana. Babam olanların farkına varıp hışımla yanıma geliyor.

"Bi saçmalık daha yaparsan canına okurum. Anladın mı?"

Gözleri yorgun görünüyor, çukurlarına iyice gömülmüş. O güne dek görmediğim acıklı ve tedirgin bir edilgenlik çökmüş üzerine. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama bu sirke izin verdiği için kızgınım.

"Evde görüşürüz, Baba. Annemin yanına gidiyorum."

Yıllar önce mutfakta konuşurlarken kulak misafiri olmuştum. Babam: “Bir sorunu var bu çocuğun Cathy. Sürekli evde oturuyor. Doğal değil. Yani, Billy’ye baksana.”

Annem: “Çocuk farklı Davie, hepsi bu.”

Billy’den farklı. Billy Boy değil. Gürültüsüyle değil, sessizliğiyle fark edilen türden. Sana isteklerini bağıra çağıra gelmez, ama gelir. Merhaba, merhaba. Hoşça kal.

Tommy, Spud ve Mitch’le aynı arabada dönüyorum eve. İçeri gelmek istemiyorlar. Oyalanmadan gidiyorlar. Annemi görüyorum, kendinde değil, kız kardeşi Irene ve görümcesi Alice taksiden inmesine yardım ediyorlar. Glasgowlu halalarım arka planda gıdaklıyorlar, o korkunç aksanlarını duyabiliyorum; bir erkekte yeterince kötü, ama bir kadında tiksinç. Hiç de rahat görünmüyorlar kaknem karılar. Kendilerinden yaşlı bir akrabaları öldüğünde küçük miras beklentileri de varsa, çok daha rahat olurlar mutlaka.

Annem Sharon’ın kolunu tutuyor, Billy’nin karnı burnunda sevgilisi. İnsanlar cenazelerde neden birbirlerinin kollarını tutarlar ki?

“Sana iyi bir eş olacaktı hayatım. Onun kadını sendin.” Sharon kadar kendini de ikna etmeye çalışır gibi söylüyor bunu. Zavallı annem. İki yıl önce üç oğlu vardı, şimdi tek oğlu kaldı, o da eroinman. Adil değil bu oyun.

Eve girerken Sharon’ın Effie teyzeme, “Ordu bana küçük bir maaş bağlar mı sence?” diye sorduğunu duyuyorum. “Karnımda onun bebeğini taşıyorum… Billy’nin bebeği…” diye yakarıyor.

“Sence dünya ayın etrafında mı dönüyor,” diyorum.

Herkes kendi derdinde olduğu için kimse beni duymuyor neyse ki.

Billy gibi. Ben görünmez olduğumda o da beni görmezden gelmeye başlamıştı.

Billy, sana duyduğum kin yıllarla birlikte artmıştı. Korkunun yerini almış, korkuyu bir yaranın irini gibi sıkıp atmıştı. Bir de bıçak hadisesi var tabii ki. Büyük eşitleyici, fiziksel üstünlükleri tersine çevirmekte üstüne yoktur; Eck Wilson’ın ikinci sınıfta keşfettiği gibi. Şoku atlattıktan sonra nasıl da

sevmiştin beni bunun için. İlk olarak kardeşine saygı ve sevgi duymuştun. Bense seni her zamankinden daha çok küçümsemiştim.

Bıçağı keşfetmemden sonra gücünün anlamını yitirdiğini biliyordun. Biliyordun bunu, aşağılık puşt. Bıçak ve bomba. Şimdi olduğu gibi. Bomba değil amına koyiyim. Hayır.

Mahcubiyetim ve rahatsızlığım giderek artıyor. Herkes bardağını doldurup Billy'nin ne müthiş bir amcık olduğundan söz ediyor. Onun hakkında söyleyebileceğim güzel bir şey gelmiyor aklıma, bu yüzden çenemi kapatıyorum. Maalesef, asker arkadaşlarından biri, öpücük yolladığım şu tavşan dişli amcık, yanıma sokuluyor. "Sen onun kardeşiydin," diyor, gözleri nemli.

Tahmin etmeliydim. Turuncu bir Glasgowlu bağnaz daha. Baba tarafımla yakınlaşmasında şaşılacak bir şey yok. Zor durumda buluyorum kendimi. Bütün amcıkların gözü üzerimde. Amına koduğumun lanet tavşanı.

"Evet, kardeşimdi, dediğin gibi," diye katılıyorum ona, şaka yollu. Kötü elektrik alıyorum etrafımdan. Kalabalığa oynamam gerek.

Sapkın bir biçimde edep olarak algılanan ve odayı dolduran mide bulandırıcı ikiyüzlülüğe fazla ödün vermeden duygulara hitap etmenin tek yolu var benim için; klişelere sığınmak. İnsanlar klişelere bayılırlar böyle zamanlarda, çünkü gerçeğe dönüşüp anlam kazanırlar.

"Billy'yle hiçbi konuda pek anlaşamazdık…"

"Canım, farklılık olacak mutlaka…" dedi Kenny dayım, yardım etmeye çalışarak.

"…ama ikimiz de bikaç bira içip eğlenmeyi severdik. Şimdi bizi görebilse, asık suratlarla oturmamıza deli gibi gülerdi herhalde. Yahu, tanrı aşkına, eğlenmenize bakın, derdi mutlaka. Yanımda ailem ve dostlarım var. Çok uzun zamandır görmediğim insanlar."

Karşılıklı olarak yazılmış birkaç tebrik kartı.

Billy'ye

İyi Noeller ve Mutlu Seneler

(Yılbaşı gecesi 03:00-04:00 arası hariç)

Mark

Mark

İyi Noeller ve Mutlu Seneler

PATRON BENİM TAMAM MI

Billy'ye,

İyi ki Doğdun

Mark

Bir de Billy ile Sharon'ın kartı var.

Mark

Doğum Günün Kutlu Olsun

Billy ve Sharon

Sharon'ın el yazısıyla, ki şeye benzer

Babamgil olacak beyaz pislikler her temmuz Turuncu yürüyüşü için, arada sırada da Rangers Easter Road ya da Tynecastle deplasmanına geldiğinde görünürler. Amcıklar Drumchapel'da kalsalar ne iyi olurdu. Billy'ye dair yaptığım dokunaklı konuşmayı iyi karşıladılar ama, başlarını vakarla salladılar. İçinde bulunduğum ruh halini okuyan Charlie hariç.

"Senin için bi oyundan farkı yok, değil mi evlat?"

"İlla bilmek istiyorsan, evet."

“Acıyorum sana.” Başını sallıyor.

“Hayır, acımıyorsun,” diyorum. Uzaklaşıyor, başını sallamaya devam ederek.

Bira ve viskiye devam ediliyor. Effie teyze şarkı söylemeye başlıyor, bir ağıt, genizden. Nina’ya yanaşıyorum.

“Çok tatlı bi şey olmuşsun, biliyor musun?” diyorum salyalarımı akıtarak. Bunu daha önce duymuş gibi bakıyor bana. Bir bara ya da Montgomery Caddesi’ndeki daireme gitmemizi önermek üzereyim. İnsanın kuziniyle yatması suç kapsamına girer mi? Muhtemelen. Her şeyi yasakladıklarına göre.

“Yazık oldu Billy’ye,” diyor. Tam bir göt olduğumu düşündüğünü hissedebiliyorum. Tabii ki, haklı. Onun yaşındayken ben de yirmi yaşından daha büyük hiç kimsenin konuşmaya değer olmadığını düşünürdüm, yirmi yaşıma gelinceye dek. Yaşayıp gördükçe ne kadar haklı olduğumu fark ediyorum. Ondan sonrası ölünceye dek giderek artan çirkin bir uzlaşma ve teslimiyet halinden ibaret.

Ne yazık ki Charlie ya da gıt-gıt-gıdak Charlie, konuşmamın içeriğine uyanıp Nina’nın iffetini korumak için rampa ediyor. Nina’nın şişko bir sabun düşmanının yardımına ihtiyacı olduğundan değil.

Kenara gelmemi işaret ediyor orospu çocuğu. Onu dikkate almayınca da koluma yapışıyor. Hayli içkili. Fısıltısı sert, soluğu viski kokuyor.

“Bak evlat, aklını başına toplayıp bisikletine atlamazsan çeneni kıracağım. Babanın hatırı olmasaydı şimdiye kadar çoktan kırmıştım. Senden hazzetmiyorum, evlat. Hiç hazzetmedim. Abin senin olmayı umduğunun on katı daha erkekti, amına koduğumun cankisi. Annene ve babana ne büyük acılar çektirdiğini bilmiyorsan…”

“Açık konuşabilirsin,” diyorum sözünü keserek. Göğsümde öfke birikiyor, ama öfkemin içinde amcığın canını sıktığımı bilmenin verdiği haz da var. Sükunetini koru. Kendini bir bok sanan amcıkların üstesinden ancak böyle gelinir.

“Açık konuşacağım, hiç merak etme, çok bilmiş üniversiteli. Dağıtacağım senin pis suratını.” Tombul, dövmeli yumruğu yüzümden birkaç santimetre

uzakta. Elimdeki viski bardağını daha sıkı kavrıyorum. Amcığın iğrenç elleriyle bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Hamle yaparsa bardağı yiyecek suratına.

Elini yana itiyorum.

“Beni bi güzel marizlesen keşke, iyilik yapmış olursun. Daha sonra bunu düşünerek elime patlatırım. Biz üniversiteden terkler biraz sapık oluruz böyle. Çünkü senin değerin bu kadar, amına koduğumun beyaz pisliği. Ayrıca kendinden bu kadar emin olma. Dışarı çıkmak istiyorsan bunu söylemen yeterli.”

Kapıyı işaret ediyorum. Oda küçülüyor, Billy’nin tabutu kadar oluyor ve ikimizden başka kimse yok sanki. Fakat var. İnsanlar bize bakmaya başlamışlar bile.

Amcık beni göğsümden hafifçe itiyor.

“Bu aile bugün bir cenaze kaldırdı, bir tane daha kaldırmasın.”

Kenny dayım yanıma gelip beni ondan uzaklaştırıyor.

“Siktir et bu Turuncu orospu çocuklarını. Hadi Mark, annene acı. Burda kavgaya tutuşursan kadın kahrından ölebilir. Billy’nin cenazesi bu. Nerde olduğunu unutma, tanrı aşkına.”

Kenny fena bir tip değildir, hafiften göttür gerçi ama doğruyu söylemek gerekirse, bütün kusurlarına rağmen, onu bir sabun düşmanına yeğlerim. Soyum inanılmaz, hiç kuşku yok ki. Anne tarafımda götoş Katolikler, baba tarafımda sabun düşmanı amcık Protestanlar.

Viskiden sıkı bir yudum alıyorum, gırtlağımdaki ve göğsümdeki yakıcı ve acı tat ağzıma geliyor, mideme indiğinde yüzümü buruşturuyorum. Sonra tuvalete gidiyorum.

Sharon çıkıyor tuvaletten, Billy’nin hatunu. Yolunu kesiyorum. Sharon’la birbirimize belki on cümle falan sarf etmişizdir bugüne dek. Sarhoş ve şaşkın görünüyor. Yüzü kızarmış, alkol ve hamileliğin etkisiyle şişmiş.

“Dur bi dakka Sharon. Seninle biraz konuşmamız gerek. Burası oldukça güvenilir.” Onu tuvalete sokup kapıyı arkamızdan kilitliyorum.

Böyle zamanlarda birbirimize destek olmamız gerektiğine dair bir şeyler zırvalarken onu ellemeye başlıyorum. Karnındaki yumruyu okşayarak ona henüz doğmamış yeğenime karşı ne denli büyük bir sorumluluk duygusu taşıdığımı anlatıyorum. Öpüşmeye başlıyoruz, elimi aşağı doğru indirip hamile elbisesinin altındaki külotunun çizgilerini hissediyorum. Sonra amcığını okşamaya başlıyorum, o da kamışımı pantolonumdan dışarı çıkarıyor. Palavra sıkmayı sürdürüp ona her zaman büyük hayranlık duyduğumu söylüyorum, ama hiç gerek yok aslında çünkü kamışımı ağzına almış emiyor, yine de rahatlatıyor bunları söylemek bir şekilde. Kısmen sertleşmiş kamışımı ağzına alıyor ve anında taş gibi oluyorum. İyi saksofoncu, hiç kuşku yok. Aynı şeyi abime yaptığını hayal ediyor, zavallının kamışına patlama sırasında ne olduğunu merak ediyorum.

Billy bizi şimdi görebilse, diye geçiriyorum içimden, ama şaşırtıcı bir saygıyla. Görebilir miydi acaba, görebilmesini umuyorum. Onun hakkında ilk kez iyi düşünüyorum. Boşalmak üzereyken kamışımı ağzından çekip Sharon’ı domaltıyorum. Elbisesini kaldırıp külotunu indiriyorum. Ağır karnı yere doğru sarkıyor. Önce makattan sokmaya çalışıyorum fakat çok dar, zorlayınca kamışım acıyor.

“Oraya değil, oraya değil,” diyor, ben de krem aramaktan vazgeçip parmaklarımı amcığına daldırıyorum. Güçlü bir kokusu var. Ama benim kamışımın da gül koktuğu söylenemez, kafasında kir lekeleri bile var. Kişisel hijyenime fazla özen gösteren biri olmadım hiçbir zaman; ailedeki sabun düşmanlığından olsa gerek ya da cankilikten.

Sharon’ın arzusunu yerine getirip onu amından sikiyorum. Önce faraş gibi geliyor, ama sonra ritmimi bulunca biraz daralıyor. Doğuma ne kadar yakın olduğunu düşünüyorum, ceninin ağzına veriyorum belki de. Ne düşünce ama, aynı anda hem sikiş hem de saksofon. Istırap veriyor bana. Sikişmenin doğmamış bebeğe iyi geldiğini söylerler, kan dolaşımını hızlandırırmış, ya da öyle bir şey. Bebeğe bir yararım dokunsun hiç olmazsa.

Kapı çalınıyor, ardından Effie’nin genizden gelen sesi duyuluyor.

“N’apıyosunuz orda?”

“Yok bi şey. Sharon’ın midesi bulandı. Birayı fazla kaçırmış, zaten hamile,” diye homurdanıyorum.

“Onunla ilgileniyor musun?”

“Evet… ilgileniyorum…” diyorum soluk soluğa, Sharon’ın iniltileri yükselirken.

“İyi o zaman.”

İçine boşalıp kamışımı çekiyorum. Onu yavaşça çevirip o sütlü koca memelerini elbisesinden çıkarıyorum. Bir bebek gibi sokuluyorum memelerine. Başını okşuyorum. Harikulade hissediyorum kendimi, çok huzurlu.

“Çok güzeldi,” diyorum bir solukta, memnuniyetle.

“Görüşecek miyiz bundan sonra?” diye soruyor. “Hı?” Umutsuz bir yakarış var sesinde. Aptal amcık.

Doğrulup şiş, olgun bir meyveyi andıran yüzünü öpüyorum. Duygusallığa hiç gerek yok. Doğruyu söylemek gerekirse, Sharon tiksindiriyor beni şimdi. Tek bir sikişle bir kardeşin yerini öteki kardeşle doldurabileceğini sanıyor amcık. Çok da yanılmıyor aslında.

“Toparlanmamız gerek, Sharon. Üstümüzü başımızı düzeltmeliyiz. Yakalanırsak onlardan anlayış bekleyemeyiz. Dünyadan haberleri yok. Senin iyi bi kız olduğunu biliyorum, Sharon, ama onlar bi boktan anlamıyorlar.”

“Ben de senin iyi bir çocuk olduğunu biliyorum,” diye karşılık veriyor, pek ikna edici değil ama. Sharon, Billy’ye fazlaydı kuşkusuz, ama Myra Hindley ya da Margaret Thacher bile fazlaydı Billy’ye. Zavallı Sharon, bütün kızların beynine işlenen evlen-bebek doğur-aile kur zırvalığına yakalanmış ve kendini bu değerlerin dışında ifade etme olanağını hiçbir zaman bulamamıştı.

Kapı vuruluyor yine.

“Bu kapıyı açmazsan kırıp gireceğim.” Charlie’nin oğlu, Cammy. İskoçya kupasını andıran genç bir polis; koca yelken kulaklar, sıfır çene, ince bir boyun. Amcık iğne vurduğumu sanıyor mutlaka. Vuruyordum da, ama onun düşündüğü gibi değil.

“Ben iyiyim… Birazdan çıkıyoruz.” Sharon siliniyor ve külotunu kaldırıp kendine çekidüzen veriyor. Hamile bir kadın için şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor. Onu biraz önce becerdiğime inanamıyorum. Sabaha kötü hissedeceğim kendimi, ama Sick Boy’un dediği gibi, sabahlar kendi başlarının çaresine bakarlar. Birkaç bira ve biraz geyikle üstesinden gelinemeyecek utanç yok bu dünyada.

Kapıyı açıyorum.

“Sakin ol, Dock Green’li Dixon. Daha önce hamile kadın görmedin mi?” Ağzı bir karış açık aval aval bakması asabımı bozuyor hemen.

Ortamın elektriği kötü, bu yüzden Sharon’ı kendi daireme götürüyorum. Duymak istediğim pek çok şey anlatıyor bana, annemle babamın bilmedikleri ve hiç bilmek istemeyecekleri şeyler. Billy’nin ona kötü davrandığını, onu arada sırada dövdüğünü, genellikle bok muamelesi yaptığını falan.

“Neden terk etmedin onu öyleyse?”

“Erkeğimdi benim. Farklı olacağını düşünürsün hep, onları değiştirebileceğini, onlar için bir fark yaratabileceğini.”

Bunu anlıyorum. Ama yanlış. Billy için fark yaratabilecek tek şey IRA’ydi ve onlar da göttüler. Özgürlük savaşçıları olduklarına dair bir yanılgı içinde değildim. Orospu çocukları abimi kedi mamasına çevirmişlerdi. Ama şalteri indirmişlerdi sadece. Onun ölümünden asıl her temmuzda kuşakları ve flütleriyle gelip Billy’nin zihnini Krallık, ülke ve benzeri zırvalıklarla dolduran o Turuncu ibneler sorumluydu. Ama bugün kıvançlı dönecekler evlerine. Bütün kankalarına aileden birinin Ulster’ı savunurken öldüğünü, IRA tarafından katledildiğini söyleyebilecekler. Bu, anlamsız öfkelerine benzin dökecek, pub’da başkalarının onlara içki ısmarlamasını sağlayacak, diğer bağnaz orospu çocuklarıyla dayanışmalarını pekiştirecek.

Hiçbir amcığın kardeşime bulaşmasını istemiyorum. Billy Boy’un uyuşturucu borcumu tahsil etmeye kararlı ve tehditkâr bir biçimde pub’a giren Pops Graham ve Dougie Hood’a söylediği sözler bunlar. Billy’nin beyanı. Evet efendim. Öyle bir kesinlik ve güvenle ifade edilmişti ki kuru bir tehdit olmanın ötesine geçmişti. Saldırganlarım bir an için birbirlerine

baktıktan sonra pub'dan çıkmışlardı. Ben kıs kıs gülmüştüm. Spud da öyle. Kafamız iyiydi ve hiçbir şeyi sikimize takmıyorduk. Billy Boy beni, adam ol artık göt gibisinden bir şeyler söyleyerek azarlamış, sonra Pops ve Dougie pub'dan siktir olup onları güzel bir kavgadan mahrum ettikleri için hayal kırıklığı yaşayan iki arkadaşına katılmıştı. Ben kıs kıs gülmeye devam etmiştim. Eksik olmayın çocuklar, çok

Billy Boy bana eroinle hayatımı mahvettiğimi söylerdi. Tekrar tekrar söylerdi bunu. Ah Billy. Ah amına koyiyim. Halbuki

Sharon haklıydı. Zordu insanları değiştirmek.

Her davanın kendi şehitlerine gereksinimi var ama. Şimdi de Sharon'ın artık siktir olup gitmesinden ve zulama ulaşıp kendimi mahvetme adına bir vuruş hazırlayıp çakmaktan başka bir şey istemiyorum.

Eroin İkilemleri No:67

Yoksunluk görecelidir. Her saniye açlıktan çocuklar ölüyor, sinek misali. Bunun başka bir yerde gerçekleşiyor olması temel doğruyu çürütmez. Ben bu hapları ezip, ısıtıp, damarıma basıncaya kadar başka bir ülkede, birkaçı da bu ülkede binlerce çocuk ölmüş olacak. Ben bunları yapıncaya kadar binlerce zengin orospu çocuğu, yatırımları meyve verdikçe, servetlerine binlerce dolar katmış olacak.

Hapları ezmek: Aptallığın daniskası. Aslında onları yutup işi mideye bırakmalıyım. Beyin ve damarlar malı doğrudan taşıyamayacak kadar hassas.

Dennis Ross gibi.

Dennis Ross kendine çaktığı viskiden müthiş kafa buldu. Sonra gözleri geriye doğru yuvarlandı, burnundan kan boşaldı ve güle güle Denny. Burnundan yere akan kanı gördün mü… gösteri bitmiştir. Canki maçoluğu… hayır. Canki gereksinmesi.

Korkuyorum korkmasına, donuma sıçıyorum, ama donuma sıçan ben hapları ezen benden farklı. Hapları ezen ben ölümün bu sürekli çöküşü

durdurmak için hiçbir şey yapmamaktan daha kötü olamayacağını söylüyor. Hapları ezen ben tartışmayı her zaman kazanır.

Eroin söz konusu olduğunda gerçek bir ikilem söz konusu değildir zaten. Onlarla sadece malın bittiğinde yüzleşirsin.

SÜRGÜN

Londra Sefaleti

Siktir. Nerde bu amcıklar? Kendi salaklığım. Telefon edip geleceğimi haber vermeliydim. Asıl sürprizi onlar bana yaptılar. Kimse yok evde. Siyah kapının birkaç gün önce gittiklerini ve uzun bir süre, belki de hiçbir zaman dönmeyeceklerini söyleyen soğuk ve katı bir görünümü var. Posta kutusunun aralığından bakıyorum, ama kapının arkasında mektup olup olmadığını göremiyorum.

Kapıyı tekmeliyorum sinirimden. Karşı dairedeki kadın, kaşarlanmış bir fahişeydi yanlış hatırlamıyorsam, kapıyı açıp başını dışarı çıkarıyor. Soru sormamı bekliyormuş gibi bakıyor bana. Onu dikkate almıyorum.

“Evde yoklar. Bikaç gündür yoklar,” diyor, elimdeki çantaya içi patlayıcı dolu olabilirmiş gibi kuşkuyla bakarak.

“Harika,” diye homurdanıyorum terslikle. Kadını, “Seni tanıyorum. Eskiden burda kalırdın. İskoçya’dan buraya kadar yolculuk ettin, yorgun olmalısın. Gel bi fincan çay iç,” demeye yüreklendireceğini umarak başımı çaresizlikle tavana doğru kaldırıyorum.

Şöyle diyor ama: “Yok… En az iki gündür görmedim onları.”

Amına koyiyim. Şansıma sıçayım. Lanet olsun. Siktir.

Herhangi bir yerde olabilirler. Hiçbir yerde olmayabilirler. Herhangi bir zaman dönebilirler. Hiç dönmeyebilirler.

Hammersmith Broadway’e yürüyorum, Londra sadece üç aydır uzak kalmama rağmen tuhaf ve yabancı bir yer gibi görünüyor, aşina olduğun yerlerin bir süre uzak kalınca göründükleri gibi. Her şey daha önce bildiklerinin bir kopyasıdır sanki; benzer, ama bir şekilde asıl niteliklerinden yoksun, düşte görünen şeyleri andırır. Bir yeri tanımak için orda yaşamak gerektiğini söylerler, fakat gerçekten görebilmek için orayı yeniden ziyaret etmek gerekir. Princes Caddesi’nde Spud’la yürüdüğümü hatırlıyorum; modern kapitalizmin ikiz laneti turistler ve tüketicilerin katlettiği o caddede yürümekten nefret ederiz ikimiz de. Şatoya bakıp

benim için sıradan bir bina olduğunu düşünüyorum. Bizim zihnimizde British Home Stores ya da Virgin Records gibi yerlerden bir farkı yok. Biz o tür yerlere hırsızlık yapmak için gideriz. Ama bir süre uzak kaldıktan sonra Waverley Garı'ndan dışarı çıktığında, hey, o kadar da kötü değilmiş, diye düşünüyorsun.

Caddedeki her şey yumuşak bir mercekten görünüyor bugün. Uyku ve uyuşturucu eksikliğinden olsa gerek.

Pub'ın tabelası yeni, fakat üzerindeki yazı eski. The Brittania. Büyük Britanya. Hiçbir zaman Britanyalı hissetmedim kendimi, çünkü değilim. Ona bakarsan hiçbir zaman İskoç da hissetmedim kendimi. Kahraman İskoçya, yok kıçımın kenarı; ödlek İskoçya, amcık İskoçya. Bir İngiliz soylusunun basurlu makatını düzme ayrıcalığı için birbirimizin gırtlağını keseriz. Ülkelere karşı bugüne kadar tiksinti dışında hiçbir duygu beslemedim. Alayını yok etmek gerekir orospu çocuklarının. Ayağa kalkıp takım elbise ve yalaka bir gülümsemeyle yalanlar söyleyen, faşistçe antlar içen bütün parazit siyasetçileri kurşuna dizmeli.

Karatahtada barın arka tarafında eşcinsel dazlaklar gecesi tertiplendiği yazılı. Kültler ve alt kültürler böyle yerlerde bölünüp birbirlerine karışırlar. Daha özgür olabilirsiniz burda, ama Londra olduğu için değil, Leith olmadığı için. Tatilde hepimiz hödüğüz.

Tanıdık bir yüz arayışıyla barı tarıyorum. Mekânın düzenlemesi ve dekoru kökten değişmiş, kötüye doğru. Bir zamanlar, kadınlar ya da erkekler tuvaletinde çükünü emdirebileceğin rahat ve zevksiz yerel bir pub iken, şimdi ürkütücü derecede steril bir deliğe dönüşmüş burası. Yupiler yüksek sesle sohbet ederken birkaç yerel tip şaşkın yüzleri ve ucuz giysileriyle bar tezgâhının bir köşesine tutunmuşlar, deniz kazazedelerini andırıyorlar. Yupiler işteler hâlâ, ofislerini asla terk etmez orospu çocukları, ama bu kez ellerinde telefon yerine içki bardağı var. Burası kente akın eden ofis işçilerine yemek servisi yapıyor artık. Davo'yla Suzy böyle ruhsuz bir helâda asla içmezler.

Barmenlerden birini gözüm bir yerden ısırıyor ama.

“Paul Davis buraya takılıyor mu hâlâ?” diye soruyorum ona.

“Şu Arsenal'da oynayan zenci forveti mi soruyorsun?” diyor gülerek.

“Hayır, bu dediğim Liverpool’dan. Esmer, jöleli saçlı, burnu kayak pistini andırır. Başkasıyla karıştırılacak bi tip değil.”

“Evet… Tamam, biliyorum tipi. Davo. Şu minyon kızla takılır, kısa boylu, siyah saçlı. Yok, uzun zamandır görmedim onları. Mahallede olup olmadıklarını bile bilmiyorum.”

Sidik gibi biradan bir bardak içip barmenle yeni müşterilere dair sohbet ediyorum.

“Aslında bu gördüğün tiplerin çoğu gerçek yupi falan değil,” diyor, köşede birikmiş takım elbiseli grubu göstererek. “Çoğu oturmaktan kıçları parlamış ofis memurları ya da komisyonla çalışan ve ellerine haftada üç kuruş para geçen sigorta pazarlamacıları. Sırf hava, başka bir şey değil. Aslında gırtlaklarına kadar borç içindeler. Kentte pahalı giysilerle dolanıp yılda elli bin sterlin kazanıyormuş ayaklarına yatıyorlar. Çoğunun yıllık maaşı beş haneli bile değil.”

Bütün nefretine rağmen yabana atılır gibi değil herifin söyledikleri. Burda üst mahalleden çok daha fazla para dolanıyordu muhtemelen, ama buradakiler paralıymış ayağına yatarsan paranın da beraberinde geleceği fikrini benimsemişlerdi ki palavraydı tabii. Ben Edinburgh’da bütçeleri burdaki çift maaşlı ve evleri ipotekli çiftlerden çok daha dengeli cankiler bilirim. Bir gün boku çıkacak mutlaka. Postada yığınla haciz ihbarnamesi var.

Daireye dönüyorum. Amcıklara dair bir işaret yok hâlâ.

Karşı dairedeki kadın kapıyı açıyor yine. “Evde yoklar.” Sesinde kendini beğenmişlik ve sinsi bir memnuniyet var. Birinci sınıf amcık bu yaşlı kaltak. Bir kara kedi etrafından dolanıp merdiven sahanlığına çıkıyor.

“Choatah! Choatah! Buraya gel seni küçük…” Kediyi yerden alıp bebek gibi göğsüne bastırıyor, bana o bok torbasına bir şekilde bir kötülük yapmak niyetindeymişim gibi nefretle bakarak.

Nefret ederim amına koduğumun kedilerinden, köpeklerden nefret ettiğim kadar neredeyse. Evde hayvan beslemenin yasaklanmasından ve bütün köpeklerin itlaf edilmesinden yanayım. Hayvanat bahçelerinde sergilenmek

üzere birkaç tane ayrılabilir. Sick Boy'la sürekli hemfikir olduğumuz ender konulardan biri bu.

Amcıklar. Hangi cehennemdeler?

Pub'a dönüp iki bira daha içiyorum. İnsanın ruhu çöküyor orospu çocuklarının bu mekâna yaptıklarını görünce. Burda geçirdiğimiz geceler geliyor aklıma. Eski dekorla birlikte geçmişi de fırlatıp atmışlar sanki.

Bir şey düşünmeden pub'dan çıkıyor ve geldiğim yönde yürümeye başlıyorum, Victoria'ya doğru. Umumi bir telefonun önünde duruyorum, biraz bozuk para ve iyice yıpranmış telefon defterimi çıkarıyorum. Alternatif bir gösteri aramanın zamanı geldi. Kolay olmayacak. Stevie ve Stella'yla papaz oldum, onlara gidemem. Andreas Yunanistan'a döndu, Caroline İspanya'da tatilde. Tony, aptal Tony amcığı, Fransa'dan Edinburgh'a dönen Sick Boy'la takılıyor. Amcığın dairesinin anahtarlarını almayı unuttum, orospu çocuğu da bana hatırlatmayı.

Charlene Hill. Brixton'da yaşar. İlk tercih. Onu yatağa bile atabilirim kartlarımı doğru oynarsam. Çok da ihtiyacım var… Temiz, canım en azından temizce takılmanın bedeli bu işte… İşkence.

"Alo?" Başka bir kadın sesi.

"Merhaba. Charlene'le görüşebilir miyim?"

"Charlene burda yaşamıyor artık. Şimdi nerde yaşadığını bilmiyorum, Stackwell'de bi yerde, yanılmıyorsam… Adresi yok bende… Bi dakka… MICK! MICK! CHARLENE'İN ADRESİ VAR MI SENDE? CHARLEEENE… Hayır. Üzgünüm. Adresi yok."

Günüm değil amına koyiyim. Nicksy'yi denemekten başka çare yok.

"Hayır. Hayır. Yok Brian Nixon. Gitti. Gitti." Asyalı biri.

"Adresi var mı sende dostum?"

"Hayır. Gitti. Gitti. Yok Brian Nixon."

"Tamam da nerde takılıyor şimdi?"

"Ne? Ne? Seni anlamıyorum…"

“Ar-ka-da-şım-Bri-an-Nicks-şim-di-ner-de-ka-lı-yor?”

“Yok Brian Nixon. Yok uyuşturucu. Git. Git.” Telefonu yüzüme kapatıyor amcık.

Saat ilerliyor ve kent bana kapılarını kapatıyor. Glasgow aksanlı bir alkoliğe yirmi sent veriyorum.

“İyi çocuksun sen, sana bu kadarını söyleyebilirim evlat…” diye homurdanıyor.

“Sen de iyisin adamım,” diyorum ona, en iyi Cockney aksanımla. Londra’daki diğer İskoçlar gerçek bir baş belası. Özellikle cana yakınlık olarak addettikleri gürültülü gevezelikleri en iyi zamanlarda bile fena halde canımı sıkar. Bir sabun düşmanını peşime takmak en son istediğim şey.

38 ya da 55 numaralı otobüse atlayıp Hackney’e gitmeyi ve Dalston’dan Mel’i aramayı ya da gidip kapısını çalmayı düşünüyorum. Mel evde yoksa ya da telefonu açmazsa bütün gemilerim yanmış olacak.

Onun yerine Victoria’da sabaha kadar açık bir sinemanın gişesinde bilet satın alırken buluyorum kendimi. Bütün gece porno film oynatıyorlar, sabahın beşine kadar. Her tür serseri ve ayak takımının geceyi geçirmek için kullandığı bir yer. Şarapçılar, cankiler, aylaklar, sapıklar, psikopatlar, hepsi burda toplanır geceleri. Buraya son gelişimde bir daha asla gelmemeye ant içmiştim.

Birkaç yıl önce Nicksy’yle geldiğimde oğlanın teki bıçaklanmıştı. Polis gelmiş, biz dâhil içerdeki bütün amcıkları gözaltına almıştı. Üzerimizde on gram esrar vardı, hepsini yutmak zorunda kalmıştık. Karakolda sorgulama sırası bize geldiğinde ağzımızı açıp konuşmaya mecalimiz yoktu. Geceyi hücrede geçirmiştik. Ertesi gün bizi karakolun hemen yanındaki sulh mahkemesine çıkardılar ve kendini savunacak hali olmayan bütün amcıklara huzuru bozmaktan ceza kestiler. Nicksy ve ben otuzar papel yedik; otuz papel iyi paraydı o zamanlar.

Ama yine burdayım işte. Son gelişimden beri iyice dibe vurmuş. Muhtelif hayvanların egzotik yerlerde birbirlerini ölümüne parçaladıkları korkunç bir belgesel dışında bütün filmler pornografik. Belgeselin ayrıntılara odaklanan yapısıyla kıyaslandığında David Attenborough’un işleri hafif kalır.

“Sizi zenci orospu çocukları! Amına koduğumun pis zencileri!” diye kükrüyor bir İskoç, bir grup yerli ellerindeki mızrakları bizonu andıran devasa yaratığa fırlatırken.

Irkçı bir İskoç hayvansever. Protestan muhtemelen.

“Pislik orman tavşanları,” diye ekliyor biri, dalkavuk bir Cockney aksanıyla.

Ne biçim bir yerdeyim. Bağırışlara ve etrafımdaki derin soluklara takılmamak için filmlere odaklanmaya çalışıyorum.

En iyi film, dublajı Amerikan İngilizcesiyle yapılmış bir Alman filmi. Öyle aman aman bir konusu yok. Bavyera kıyafeti giymiş bir kızın çiftlikteki bütün erkekler ve birkaç kadın tarafından muhtelif biçimlerde ve farklı mekânlarda sikilmesinden ibaret de denebilir. Fakat mekân ve dekorlar oldukça ilginç, yavaş yavaş kendimi kaptırıyorum. Salondaki amcıkların çoğunun seks hayatı bu görüntülerden ibaret belli ki, ama etraftaki seslerden bazı erkeklerle kadınların ve erkeklerle erkeklerin iş tutmakta olduklarının da anlaşıldığını söylemek gerek. Sertleştiğimi hissediyorum, elime patlatmayı bile geçiriyorum aklımdan, fakat bir sonraki film kamışımı indiriyor.

İngiliz filmi, tabii ki. Londra’da parti mevsiminde bir ofiste geçiyor. Adını, büyük bir yaratıcılıkla, *Ofis Partisi* koymuşlar. Başrolde Mike Baldwin var ya da *Coronation Street’*deki o götü canlandıran oyuncu, Johnny Briggs. Şu Carry-On filmlerini çağrıştırıyor, daha az mizah ve daha çok seks ama. Mike sonunda sikişir, ama film boyunca insanı sinir eden iğrenç bir tip olarak göründüğüne bakılırsa, bunu hak etmez.

Koltuğumda sızıyor ve birden büyük bir korkuyla uyanıyorum, başım omuzlarımdan kopacakmış gibi geriye kaykılıyor.

Gözümün ucundan yerinden kalkıp yanıma oturan bir tip görüyorum. Elini bacağımın üzerine koyuyor. İtiyorum elini.

“Siktir git. Elinden ve kafandan olmak mı istiyorsun, amcık?”

“Pardon. Pardon,” diyor Avrupalı aksanıyla. Yaşlıca bir amcık. Sesi çok zavallı, küçük ve bilge bir yüzü var. Acımaya başlıyorum adama.

“Benim bu taraklarda bezim yok,” diyorum ona. Şaşkın görünüyor. “Yok homoseksüel ben,” diyorum, kendimi işaret edip hafiften aptal gibi hissederek. Ne salakça bir laf.

“Pardon. Pardon.”

Bu düşünmeye sevk ediyor beni. Bir erkekle beraber olmadan nasıl bilebiliyorum eşcinsel olmadığımı? Yani, nasıl emin olunur? Kafamda hep bir erkekle sonuna kadar gitme fikri olmuştur, nasıl olduğunu öğrenmek için. Hayatta her şeyi bir kez tatmak gerekir. Ancak şoför koltuğunda olmam gerektiğini de eklemeliyim. Amcığın tekinin kamışını kıçıma sokmasına tahammül edemem. Bir keresinde London Apprentice’de soluk kesici güzellikte genç bir oğlan kaldırmıştım. Onu Poplar’daki daireye götürmüştüm. Tony’yle Caroline gelip beni oğlanın çükünü emerken yakalamışlardı. Yerin dibine geçmiştim utancımdan. Prezervatif takmış bir oğlanınkini ağza almak plastik bir dildo emmek gibiydi. Patlamıştım sıkıntıdan, ama oğlan beni önce ağzına alıp boşalttığı için kendimi ona borçlu hissetmiştim. Çok iyi emmişti beni, teknik olarak. Fakat yüzündeki ifadeyi gördükçe yumuşayıp kahkahaya boğuluyordum. Yıllar önce kesik olduğum bir kızı andırıyordu, yine de hayal gücümü kullanıp odaklanmış, prezervatifin içine patlatmayı başararak kendimi şaşırtmıştım.

Tony’den feci bir fırça yemiştim, ama Caroline bunu *cool* bulduğunu söyleyip kıskançlıktan çatladığını itiraf etmişti. Oğlanın bir içim su olduğunu söylemişti.

Neyse, bir erkekle sonuna kadar gitmekle ilgili sorunum yoktu, istek duymak koşuluyla ama. Sırf deneyim için. Sorun şu ki, ben sadece piliçlerden hoşlanıyorum. Erkekler bana seksi görünmez. Estetikle ilgili bir durum, sikmişim işin ahlakını.

Yaşlı amcık eşcinsel bekaretimi kaybetmek için seçeceğim adaylar listesinin üst sıralarında yer alacak biri gibi görünmüyor. Fakat bana Stoke Newington’da bir dairesi olduğunu ve istersem geceyi orda geçirebileceğimi söylüyor. Stokie, Mel’in Dalston’daki dairesinden pek uzak değil, bu yüzden sikmişim, neden olmasın diye düşünüyorum.

Yaşlı amcık İtalyan, adı da Gi. Giovanni’den kısaltma olsa gerek. Bana bir restoranda çalıştığını, İtalya’da karısı ve çocukları olduğunu söylüyor.

Doğru olmadığı hissine kapılıyorum. Canki olmanın en iyi yanlarından biri pek çok yalancıyla ilişkiye girmen. Bir süre sonra insan o alanda uzmanlaşıyor, yalanın kokusunu almaya başlıyor.

Victoria'dan Stokie'ye gitmek için gece otobüsüne biniyoruz. Bir sürü genç serseri var otobüste; cigaralık çekmişler, içki içmişler, partilere gidiyorlar, partilerden geliyorlar. Bu yaşlı amcıkla değil de onlarla birlikte olmak istiyorum.

Gi'nin bodrum dairesi Church Caddesi'ne yakın bir yerde. Gerisini bilemiyorum, ama Newington Green'den önce olduğundan eminim. İçerisi feci pis. Bir büfe, bir komodin ve küflü odanın tam ortasında büyük pirinç bir yatak var. Yan tarafta mutfak ve tuvalet.

Amcıktan daha önce aldığım elektriği hesaba katınca her tarafta kadın ve çocuk fotoğrafları görmek beni şaşırtıyor.

“Ailen mi dostum?”

“Evet, bu benim ailem. Yakında bana katılacaklar.”

Hâlâ inandırıcı gelmiyor bana. Belki de yalanlara o kadar alışmışım ki, hakikat bile bana yalan geliyor. Yine de…

“Onları özlemişsindir.”

“Evet. Ah, evet,” diyor, sonra, “Yatağa uzan dostum. Uyuyabilirsin. Senden hoşlandım. Bi süre kalabilirsin,” diye ekliyor.

Sert bir bakış atıyorum amcığa. Fiziksel tehdit oluşturmuyor benim için, yorgunluktan da ölüyorum. Uzanıyorum yatağa. Bir an için Dennis Nilsen'i düşünüp kuşkuya düşüyorum. Eminim onun da fiziksel olarak bir tehdit oluşturmadığını düşünenler olmuştu; onları boğup, kafalarını kesip büyük bir tencerede kaynatmadan önce. Nilsen, Greenock'tan tanıdığım bir tiple birlikte Cricklewood'daki İş ve İşçi Bulma Kurumu'nda çalışıyordu. Greenock'lu tip bana Nilsen'in Noel'de iş yerindeki personele kendi elleriyle pişirdiği bir güveç getirdiğini söylemişti. Palavradır belki, ama hiç belli olmaz. Neyse, o kadar bitkinim ki yorgunluğuma yenik düşüp gözlerimi kapıyorum. Yatakta yanıma uzandığını hissettiğimde geriliyorum biraz, ama bir süre sonra gevşiyorum çünkü bana dokunmak için herhangi

bir teşebbüste bulunmuyor, hem ikimiz de giyiniğiz. Huzursuz ve tuhaf bir uykuya daldığımı hissediyorum.

Uyandığımda ne kadar zamandır uyuduğuma dair hiçbir fikrim yok; ağzım kurumuş ve yüzümde tuhaf bir ıslaklık var. Yanağımı elliyorum. Yumurta akını andıran yoğun, yapışkan bir sıvı bulaşıyor elime. Yana dönüyorum ve yaşlı amcığın yanımda uzanmış olduğunu görüyorum; ibne çıplak ve o küçük, tombul kamışından bel damlıyor.

“Seni iğrenç aşağılık amcık! Uykumda bana otuzbir çekersin ha! Seni çirkin, yaşlı orospu çocuğu!” Kirli bir mendil gibi hissediyorum kendimi, kullanılmış, bir hiç gibi. Tepem atıyor ve amcığın ağzına bir tane çakıp yataktan kaldırıyorum. Şiş göbeği ve yuvarlak kafasıyla şişman bir cüceyi andırıyor. Birkaç kez tekmeliyorum, yere yığılıp büzülüyor, sonra ağladığını fark edip duruyorum.

“Tanrı aşkına. Aşağılık amcık seni. Amına koyiyim senin…” Odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başlıyorum. Ağlaması rahatsız edici. Yatağın kenarındaki pirinç tokmaklardan birinde asılı duran robdöşambrını alıp çirkin çıplaklığının üzerine örtüyorum.

“Maria, Antonio,” diye ağlıyor. Sonra kolumu cüce orospu çocuğunun omzuna dolamış onu yatıştırmaya çalışırken buluyorum kendimi.

“Tamam dostum. Ziyan yok. Affedersin. Canını yakmak istemedim, ama bugüne kadar kimse yüzüme patlatmadı hani.”

Bu kesinlikle doğru.

“Bak, birlikte bi kafeye gidelim. Biraz gevezelik ederiz. Kahvaltı ederiz. Ben ısmarlıyorum. Ridley Yolu’nda güzel bi yer var, meyve pazarının yanında, biliyor musun? Bu saatte açmış olmaları gerekir.”

Önerim diğerkâmlık kadar bencillikten de kaynaklanıyor. Beni Mel’in Dalston’daki dairesine yakınlaştıracak. O bunaltıcı bodrum katından çıkmak istiyorum.

Amcık giyiniyor ve çıkıyoruz. Kingsland Yolu’ndaki Stokie High Caddesi boyunca yürümeye başlıyoruz, pazara doğru. Kafe şaşırtıcı bir biçimde kalabalık, ama masa buluyoruz. Ben peynirli domatesli sandviç

söylüyorum, yaşlı amcık Stamford Hill'deki Yahudi gençlerinin pek bayıldığı o korkunç siyah etten istiyor.

İtalya'ya dair konuşmaya başlıyor amcık. Maria denen kadınla beş yıldır evliymiş. Aile onun ve Maria'nın küçük erkek kardeşi Antonio'nun birbirlerini siktiklerini öğrenmiş. Bu tabiri kullanmamalıydım belki; sevgili olduklarını diyelim. Çocuğa âşık olmuş anladığım kadarıyla, ama Maria'ya da âşık. Ben de hayatımı uyuşturucuyla mahvettiğimi sanıyorum, oysa bazı tipler aşkla başlarına ne işler açıyorlar. Düşüncesi bile ürkütücü.

Neyse, Maria'nın iki kardeşi daha var, maço tipler, Katolikler ve Gi'ye göre, Napoli mafyasıyla ilişkileri var. Delirmişler öğrendiklerinde. Gi'yi aile restoranlarının önünde kıstırmışlar ve zavallı cüce amcığı eşek sudan gelinceye kadar dövmüşler. Daha sonra Antonio da kendi payına düşeni almış.

Antonio perişan olmuş. O kültürde bu şekilde aşağılanmak insanın başına gelebilecek en kötü şeymiş, Gi'nin dediğine göre. Sonra Gi bana Antonio'nun kendini bir trenin önüne attığını söylüyor. O kültürde gerçekten de kötü bir şeymiş, diye geçiriyorum aklımdan. Gi İngiltere'ye kaçmış, o zamandan beri çeşitli restoranlarda çalışıyor. Sefil dairelerde kalıyor, çok fazla içiyor, kaldırdığı genç çocukları ve yaşlı kadınları kullanıyor, ya da onlar tarafından kullanılıyor. Hayli sefil bir yaşantı.

Mel'in evinin önüne geldiğimizde sokağa taşan reggae müziğini duyup ışıkların açık olduğunu görünce ruhum kanatlanıyor. Hatırı sayılır büyüklükte bir partinin izmariti yanmaya devam ediyor.

Bildik yüzlerin arasında olmak çok güzel. Hepsi orda, bütün amcıklar, Davo, Suzy, Nicksy (kafası bi ton) ve Charlene. Her yerde sızmış bedenler var. İki kız birbirleriyle dans ediyor, Char da oğlanın tekiyle. Paul ile Nicksy tüttürüyorlar; afyon, esrar değil. Tanıdığım İngiliz cankilerinin çoğu eroini çakmaktansa içerler. Şırınga daha çok İskoçya'ya, Edinburgh'a özgü gibi. Yine de bir dumanlarını alıyorum amcıkların.

"Seni tekrar görmek ne güzel lan!" diyor Nicksy sırtımı sıvazlayarak. Sonra Gi'yi keserek, "Bu yaşlı amcık da neyin nesi?" diye soruyor fısıltıyla. Yanımda getirmiştim cüce orospu çocuğunu. Felaket hikâyelerini dinledikten sonra gönlüm amcığı yalnız bırakmaya el vermedi.

“Selam, kanka. Seni görmek de güzel. Bu Gi. Benim iyi bi dostum. Stokie’de yaşıyor.” Sırtını sıvazlıyorum bizim Gi’nin. Bir parça marul isteyen kafesteki bir tavşanı andıran bir ifade var zavallı cüce amcığın yüzünde.

Gi’yi Paul ve Nicksy ile Napoli, Liverpool ve West Ham’den söz ederken bırakıp dolanmaya başlıyorum, futbolun uluslararası eril dili. Bazen bayılırım futbol geyiğine, ama bazen anlamsız sıkıcılığı beni bunaltır.

Mutfakta iki tip, kelle vergisini tartışıyorlar. Tiplerden biri şaşkın görünüyor, diğeri İşçi/Tory Partisi’nin omurgasız köle ruhlu yandaşlarından.

“İki nedenle götün tekisin. Bir; İşçi Partisi’nin bu yüzyılda tekrar iktidara gelebilme şansı olduğunu düşündüğün için. İki; gelse bile bunun bi fark yaratacağını sandığın için,” diyorum amcığa araya girip. Ağzı bir karış açık kalakalıyor, diğer tip gülümsüyor.

“Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum amcığa,” diyor Brummie aksanıyla.

Köle ruhlu amcığı orda bırakıp çıkıyorum mutfaktan. Yatak odalarından birine giriyorum, mala takılmak üzere olan cankilerden üç adım ötede tipin teki bir kızı yalıyor. Cankilere bakıyorum. Amına koyiyim, şırıngaları var, çakıyor bunlar. Bu da teorimin sonu.

“Fotoğraf çekmek ister misin?” diye soruyor malı pişiren sıska tip.

“Ağzının kırılmasını ister misin?” diyorum, sorusunu soruyla yanıtlayarak. Başını çevirip malı kaynatmaya devam ediyor. Bir süre bakışlarımı başının üzerine dikiyorum. Amcığın pıstığından emin olunca gevşiyorum biraz. Ne zaman güneye insem böyle bir tavır sergileme eğilimi gösteriyorum. Birkaç gün sonra geçiyor. Neden böyle olduğunu biliyorum galiba, ama izah etmek çok uzun sürer, ayrıca fazlasıyla acınası bulabilirsiniz. Odadan çıkarken kızın yatakta inlediğini ve tipin, “Ne kadar güzel amcığın varmış bebeğim…” dediğini duyuyorum.

Kapıdan sendeleyerek çıkarken o yumuşak, ağır ses yankılanıyor kulaklarımda: “Ne kadar güzel amcığın varmış bebeğim…” Ve o anda neyin peşinde olduğum açıklık kazanıyor.

Fazla seçeneğim yok. Potansiyel sikiş olasılığı fevkalade düşük. Sabahın bu saatinde en çekici kadınlar ya biriyle yatağa girmiş ya da topuklamış.

Charlene kapılmış, Sick Boy'un 21. yaş dönümünde becerdiği hatun da öyle. Hatta gözleri Marty Feldman'ın gözlerini andıran kız bile kapılmış.

Hayatımın hikâyesi. Ya çok erken gelir, sıkıntıdan fazla içki ya da cigaralık içip şansımı yitiririm, ya da geç gelirim.

Küçük Gi şöminenin yanında durmuş birasını yudumluyor. Ürkek ve şaşkın görünüyor. Dur hele, sonunda cüce amcığın götünde de bulabilirsin kendini, diye geçiriyorum içimden.

Düşüncesi bile fena halde canımı sıkıyor. Yine de, tatilde hödüğüz hepimiz.

Husumet

Alan Venters'ı 'HIV ve Pozitif' dayanışma grubunda tanıdım, gerçi gruba fazla devam etmedi. Venters kendine iyi bakmıyordu ve çok geçmeden kapmaya meyilli olduğumuz fırsatçı enfeksiyonlardan birini kaptı. "Fırsatçı enfeksiyon" deyimini hep gülünç bulmuşumdur. Kültürümüzde, hayranlık duyulacak bir niteliği çağrıştırıyor. Bana borsada voli vuran bir iş adamının ya da bir forvetin ceza sahası içindeki "fırsatçılığını" düşündürüyor. Çok hergele şeyler bu fırsatçı enfeksiyonlar.

Grup üyelerinin sağlık durumu üç aşağı beş yukarı aynıydı. Hepimiz antikor pozitif, fakat büyük ölçüde asimptomatiktik. Toplantılarımızda paranoya yüzeyin fazla altında değildi. Herkes çaktırmadan şişme belirtisi var mı diye diğerlerinin lenf bezlerini gözlüyordu. Konuşurken karşındakinin bakışlarının yüzünün yan tarafına kaydığını fark etmek sinir bozucuydu.

Bu tür davranışlar o sıralar üzerime çökmüş olan gerçekdışılık duygusunu daha da artırıyordu. Başıma geleni tam olarak kavrayamıyordum. Test sonucunu öğrendiğimde inanamamıştım, çünkü kendimi çok iyi hissediyor, çok iyi görünüyordum. Testi üç kez yaptırmama rağmen bir yanlışlık yapıldığından emindim. Donna benimle artık görüşmek istemediğini söylediğinde kafama dank etmiş olması gerekirdi, fakat zihnimin arkasında bir yerde kararlılıkla durmayı sürdürüyordu. İnanmak istediğimize inanırız hep.

Alan Venters hastaneye yattıktan sonra grup toplantılarına katılmayı bıraktım. Moralimi bozuyordu, hem zaten zamanımı onu ziyaret etmeye ayırmak istiyordum. Grubun danışmanı Tom bu kararımı gönülsüzce kabul etti.

“Bak Dave, Alan’ı hastanede ziyaret etmek istemen çok güzel; ama onun için güzel. Ben şu anda daha çok seni düşünüyorum. Sağlığın yerinde ve grubun amacı bizi hayatı dolu dolu yaşamaya yönlendirmek. HIV pozitif olduğumuz için yaşamaktan vazgeçemeyiz…”

Zavallı Tom. Günün ilk gafı. “Bu ‘biz’ birinci çoğul şahıs mı, Tom? Sen de HIV pozitif olduğunda bana haber ver.”

Tom’un sağlıklı, pembe yanakları kızardı. Elinde değildi. İnsanlarla ilişki kurmakta yılların deneyimine sahipti, fiziksel ya da sözel olarak duygularını açığa vurmamakta uzmanlaşmıştı. Mahcubiyet anında göz kaçırma ya da ses titremesi yoktu. Bu sorunları halletmişti bizim Tom. Fakat, maalesef, bu tür durumlarda yanaklarında beliren kırmızı lekeleri engelleyemiyordu.

“Affedersin,” diye özür diledi Tom. O da hata yapabilirdi. İnsanların hata yapmaya hakları olduğunu savunurdu hep. Gel de bağışıklık sistemime anlat bunu.

“Zamanını Alan’la geçirmeyi seçmen beni endişelendiriyor. Onun erimesine tanık olmak senin için hiç de iyi olmayacak. Ayrıca, Alan’ın gruptaki en pozitif tip olduğu da söylenemez.”

“Kesinlikle en HIV pozitif tip oydu.”

Esprimi dikkate almamayı seçti. Başkalarının olumsuz sözlerine tepki vermeme hakkına sahipti. Herkesin böyle bir hakkı vardı, bize dediğine göre. Severdim Tom’u; tek başına zor bir tarlayı sürüyor, sürekli olumlu olmaya çalışıyordu. Ben de narkozlu bedenlerin Howison’un acımasız neşteri tarafından açılmasını izlemeyi içeren işimin insanı bunalıma sürüklediğini ve yabancılaştırdığını düşünürdüm. Oysa ruhların paramparça edilişini izlemekle kıyaslandığında çocuk oyuncağı sayılırdı. Tom grup toplantılarında bununla baş etmek zorundaydı.

‘HIV ve Pozitif’ grubunun çoğunluğunu damardan uyuşturucu kullanan bağımlılar oluşturuyordu. Seksenli yıllarda, Bread Caddesi’ndeki tıbbi

malzeme satan dükkân kapandıktan sonra kentin muhtelif yerlerinde türeyen atış poligonlarında kapmışlardı HIV virüsünü. Dükkânın kapanmasıyla yeni şırınga ve iğne bulmak zorlaşmıştı. Ondan sonra ortak kullanılan büyük komün şırıngaları çıktı ortaya. Leith'de eroine böyle tiplerle takılarak başlayan Tommy adında bir arkadaşım var. İçlerinden birini tanıyorum, adı Mark Renton, marangozluk günlerimde birlikte çalışmışlığımız var. Ben hayatımda eroini bir kez bile denememişken Mark Renton gibi uzun süredir kullanan birinin HIV kapmamış olması çok tuhaftı. Fakat grupta Mark'ın kaide değil de istisna olduğunu kanıtlamaya yetecek sayıda bağımlı vardı.

Grup toplantıları gergin geçerdi genellikle. Cankiler gruptaki iki eşcinselden nefret ediyorlardı. HIV'nin kentin uyuşturucu bağımlısı topluluğuna kira almak yerine hasta eroinman kiracılarını siken fırsatçı ve kulampara bir ev sahibi yüzünden yayıldığı kanısındaydılar. Ben ve biri bir cankiyle ilişkiye girmiş fakat eroin kullanmamış iki kadın herkesten nefret ediyorduk, çünkü ne eşcinseldik ne de canki. Önceleri, diğerleri gibi, ben de virüsü 'masum' bir biçimde kaptığımı düşünüyordum. Eroin bağımlılarını ya da kulamparaları suçlamak çok daha kolay gelmişti o zaman. Oysa posterleri görmüş, broşürleri okumuştum. Punk döneminde Sex Pistols'ın 'kimse masum değil' dediğini hatırlıyorum. Çok doğru. Ancak şunu de eklemek gerekir ki, bazıları diğerlerinden daha masumdur. Bu da beni Venters'a geri getirir.

Ona bir fırsat tanıdım, pişmanlık gösterme fırsatı. Bunu hak etmiyordu aslında orospu çocuğu. Grup toplantılarından birinde bana Alan Venters'ın ruhunu kavrama olanağı tanıyacak bir dizi yalanın ilkini söyledim.

Gruptakilere HIV olduğumu bildiğim halde başkalarıyla korunmasız seks yaptığımı ve şimdi pişmanlık duyduğumu söyledim. Ölüm sessizliği çöktü odaya.

İnsanlar sinirli bir biçimde kıprandılar yerlerinde. Sonra Linda adında bir kadın başını sallayıp ağlamaya başladı. Tom ona toplantıyı terk etmek isteyip istemediğini sordu. Kadın sözlerini bana zehirli oklar gibi yönelterek istemediğini, kalıp herkesin ne diyeceğini dinleyeceğini söyledi. Öfkesine tamamen duyarsızdım ama; gözlerimi Venters'dan ayırmıyordum. Yüzünde her zamanki o sıkıntı ifadesi vardı. Fakat bir an için dudaklarında hafif bir gülümseme saptadığımdan eminim.

“Bunu söylemek büyük cesaret ister, Davie. Hiç kolay olmadığından eminim,” dedi Tom, ciddiyetle.

Hiç de değil salak herif, çünkü yalan amına koyiyim. Omuz silktim.

“Eminim vicdanından büyük bir yük kalkmıştır,” diye devam etti Tom, kaşlarını kaldırıp beni konuşmaya davet ederek. Bu kez fırsatı değerlendirdim.

“Evet, Tom. Sizinle bunu paylaşmak istedim… İnsanların beni bağışlamasını ummuyorum…”

Gruptaki diğer kadın, Marjory, bana doğru hakaret içeren bir şeyler söyledi, ama tam olarak duyamadım. Linda ağlamaya devam ediyordu bu arada. Karşımdaki iskemlede oturan Venters amcığından hiçbir tepki gelmedi. Bencilliği ve ahlaki değerlerden yoksunluğu hasta ediyordu beni. Ellerimle paralamak istiyordum orospu çocuğunu, hemen oracıkta. Onu mahvetme planımın zenginliğinin tadını çıkararak sinirlerime hâkim olmaya çalıştım. Hastalık onun bedenini alabilirdi; kötücül bir güç olarak onun zaferi buydu. Benim zaferim daha büyük olacaktı, daha ezici. Ruhunu istiyordum amcığın. Ölümcül yaralar açmak istiyordum o sözde ölümsüz ruhuna. Amin.

Tom etrafına bakındı: “İçinizde Davie’yle empati kurabilen biri var mı? Ne hissediyorsunuz bu konuda?”

Gözlerimi Venters’dan ayırmadığım bir sessizlik sürecinden sonra gruptaki cankilerden biri, Küçük Goagsie, sinirli bir biçimde öksürmeye başladı. Sonra, Venters’dan beklediğim korkunç itiraf ondan geldi.

“Davie’nin bunu söylemiş olmasına sevindim… ben de yaptım aynı şeyi… kimseye hiçbir zararı olmamış masum bir kızcağızla… dünyadan nefret ediyordum… yani… bana ne diye düşündüm… hayat bana ne verdi ki… yirmi üç yaşındayım ve hiçbir şeyim yok, bir işim bile… bana ne… bunu daha sonra kıza söylediğimde çıldırdı… çocuk gibi ağladı.” Sonra başını kaldırdı ve yanaklarından yaşlar süzülürken yüzünde hayatımda herhangi birinde gördüğüm en güzel gülümseme belirdi. “… ama sorun çıkmadı. Testi yaptırdı. Hem de altı aylık bir süre zarfında üç kez. Üçünde de temiz çıktı. Virüsü kapmadı…”

Virüsü aynı şekilde *kapmış* olan Marjory tısladı bize. Sonra gerçekleşti. Venters amcığı gözlerini yuvarlayıp gülümsedi bana. Bunu bekliyordum. Beklediğim an gelmişti. Öfke ordaydı hâlâ, fakat üzerini büyük bir sükûnet kaplamıştı, güçlü bir berraklık. Ben de ona gülümsedim; nehir kenarında su içen yumuşak, kürklü bir hayvanı gözleyen bir timsah gibi hissettim kendimi o anda.

“Hayır…” diye sızlandı küçük Goagsie, Marjory’ye, “öyle değildi… onun testinin sonuçlarını beklemek kendi testimin sonuçlarını beklemekten daha ıstırap vericiydi… anlamıyorsun… ben şey yapmadım… yani şey yapmadım… öyle değildi…”

Tom kendini ifade etmekten aciz zavallının imdadına yetişti.

“HIV pozitif olduğunuzu öğrendiğinizde hepinizin hissettiği o korkunç öfkeyi, nefreti, burukluğu da göz önünde bulundurun lütfen.”

Bu, süregelen alışılmış tartışmaların tam gaz başlaması için bir işaretti. Tom bu tartışmaları ‘gerçekle yüzleşerek öfkeyle baş etmek’ olarak görüyordu. Bunun sağaltıcı bir süreç olması gerekiyordu ve gruptaki pek çok kişi için öyleydi de, ama ben yıldırıcı ve bunaltıcı buluyordum. Bunun nedeni o sıralar benim gündemimin farklı olmasıydı belki.

Kişisel sorumluluk üzerine yapılan bu tartışma boyunca, Venters, bu tür durumlarda tipik olduğu üzere, her zamanki yararlı ve aydınlatıcı katkısını esirgemedi. “Siktir,” diyordu ne zaman içimizden biri tutkuyla bir açıklama yapsa. Tom ona, her zaman yaptığı gibi, neden böyle hissettiğini sordu.

“Öyle hissediyorum işte,” diye karşılık verdi Venters omuz silkerek. Tom ondan bir kez daha kendini ifade etmesini istedi.

“Herkesin kendine göre bir görüşü var.”

Tom, Alan’a kendi görüşünün ne olduğunu sordu. Alan ya benim için önemi yok, dedi, ya da sikimde değil. Emin değilim.

Bunun üzerine Tom ona neden orada bulunduğunu sordu. “Gideyim öyleyse,” dedi Alan. Gitti ve ortamın havası anında değişti. Kokulu, iğrenç bir osuruk salan biri onu göt deliğinden içeri çekmişti sanki.

Tekrar geldi ama, her zaman yaptığı gibi, yüzünde o küçümseyici ve şeytani ifadeyle. Venters ölümsüz olduğuna inanıyordu sanki. Diğerlerinin olumlu olma çabasını seyredip, sonra havalarını söndürmekten zevk duyuyordu. Gerçi bunu hiçbir zaman gruptan atılmasına neden olacak biçimde yapmıyordu, ama moralleri hayli bozmaya yetecek kadar belirgindi. Bedenini mahveden hastalık, zihnine hâkim olan o karanlık hastalığın yanında hiç kalırdı.

Tuhaftır, toplantılara katılma amacımın onu gözlemek olduğunun farkında olmayan Venters beni kendine yakın buluyordu. Ben grupta asla konuşmaz, biri konuştuğunda da müstehzi bir ifade takınırdım. Bu davranış Alan Venters'la yakınlaşmamın temelini oluşturmuştu.

Kolay olmuştu herifle arkadaşlık kurmak. Benden başka kimse onu tanımak istemiyordu; hükmen arkadaşı olmuştum. Birlikte içmeye başladık, o deli gibi, ben ölçülü. Hayatını öğrenmeye, ayrıntılı ve sistematik bir biçimde bilgi biriktirmeye başladım. Strathclyde Üniversitesi'nin kimya bölümünü bitirmiştim, fakat hiçbir dersime Venters dersime gösterdiğim dikkatin ve isteğin yarısını bile göstermemişimdir.

Venters HIV virüsünü, Edinburgh'daki çoğu insan gibi, eroin takılırken şırınga paylaşarak kapmıştı. Tuhaftır, HIV pozitif olduğunu öğrenmeden önce eroini bırakmıştı, ama şimdi de umutsuz bir alkolikti. Deli gibi içmesi, maraton içki seansları sırasında küçük bir çörek ya da tostla yetinmesi, zayıf düşmüş bedeninin muhtelif öldürücü enfeksiyonlar için kolay bir av olması anlamına geliyordu. Benimle takıldığı dönemde kendimden emin bir biçimde fazla ömrü kalmadığı kehanetinde bulunmuştum.

Öyle de oldu; bir süre sonra birkaç enfeksiyon birden kaptı. Venters umursamadı ama. Her zamanki davranışını sürdürdü. Hastaneye gitmeye başladı; önceleri ayakta tedavi görüyordu, sonra onu yatırdılar.

Hastaneye gitmek için ne zaman yola çıksam yağmur yağardı sanki; ıslak, soğuk, inatçı bir yağmur ve üzerindeki kat kat giysileri röntgen ışınları gibi delip geçen bir rüzgâr. Üşümek soğuk almak demekti ve soğuk almak ölüm anlamına gelebilirdi, ama bu da bana vız geliyordu o sıralar. Şimdi, tabii ki, dikkat ediyorum kendime. Ama o zaman beni bütünüyle tüketen bir misyonum vardı; yapmam gereken bir iş.

Hastane binası hiç iç açıcı değildi. Gri blokları güzel sarı tuğlalarla kaplamışlardı. Ama hiç öyle ‘sarı tuğlalı yol’ yaklaşımı yoktu mekânın.

Alan Venters’a yaptığım her ziyaret son ziyaretimi ve nihai intikamımı biraz daha yakınlaştırıyordu. Bir süre sonra ondan yürekten bir pişmanlık itirafı almaya çabalamak için çok geç olan nokta geldi. Bir aşamada Venters’ın nedamet getirmesini intikam almaktan daha çok istemiştim. Bu gerçekleşmiş olsaydı, insan ruhunun temelde iyi olduğuna dair bir inançla ölecektim.

Venters’ın pörsümüş ten ve kemikten oluşmuş zırhı, bırakın insanlık için umut bağlamayı, herhangi bir ruhu barındırmaktan bile acizdi. Halbuki zayıf düşmüş, çürümeye yüz tutmuş bir bedende ruhun yüzeye çıkması, biz fanilere daha görünür olması beklenirdi. Çalıştığım hastanedeki Gillian bana öyle demişti. Gillian çok dindardır, bu inanç ona iyi geliyor. Hepimiz görmek istediğimizi görürüz.

Neydi asıl istediğim? Belki her zaman pişmanlıktan çok intikam peşinde olmuştum. Venters bağışlanmak için ağlayıp sızlanmış olsaydı bile, bu beni planımı gerçekleştirmekten alıkoyamazdı.

Bu içsel konuşma, Tom’dan aldığım bütün öğütlerin bir yan ürünü. Tom bazı temel doğruları vurgulamıştı; henüz ölmüyorsun, ölünceye dek hayatını yaşamaya devam etmen gerekiyor. Bunun altında, hayatın süregelen gerçeğine yatırım yaparak, yaklaşmakta olan ölümün kasvet verici gerçeğinin unutulabileceği düşüncesi yatıyordu. O zamanlar buna inanmıyordum, ama şimdi inanıyorum. Tanım gereği, ölünceye kadar yaşamak zorundasın. Ölümün boktan olma ihtimalini göz önünde bulundurarak ki ben öyle olduğunu tahmin ediyorum, hayatı mümkün olduğunca bütün ve zevkli bir deneyime dönüştürmekte yarar var.

Hastanedeki hemşire Gail’i andırıyordu biraz, bir zamanlar çıktığım ve feci başarısız olduğum bir kadın. Aynı serinkanlı ifade vardı yüzünde. Gerçi hemşirenin öyle olmak için iyi bir nedeni vardı, işinin gereğiydi. Oysa Gail söz konusu olduğunda bu tür bir tavır tamamen yersizdi. Hemşire bana gergin, ciddi ve küçümseyici bir biçimde baktı.

“Alan çok güçsüz. Fazla kalmayın lütfen.”

“Anlıyorum,” dedim gülümseyerek, temiz ve ayık. O müşfik profesyoneli oynadığına göre, benim de kaygılı arkadaşı oynamamın yerinde olacağını düşündüm. Rolümü gayet başarılı oynuyordum anlaşılan.

“Senin gibi bir dosta sahip olduğu için çok şanslı,” dedi, iğrenç orospu çocuğunun *bir* arkadaşı bile olmasının şaşkınlığı içinde. Müphem bir şeyler homurdanıp küçük odaya girdim. Alan korkunç görünüyordu. Büyük kaygıya kapıldım; orospu çocuğunun bir hafta daha dayanamayacağı, onun için kurguladığım korkunç sondan yırtacağı kaygısı. Zamanlamanın doğru olması gerekiyordu.

Başlarda Venters’ın çektiği büyük fiziksel acılara tanık olmaktan derin haz duydum. Ben hastalandığımda bu duruma gelmesine asla izin vermeyeceğim; sikerim böyle işi. Garajın kapısını kilitleyip arabanın motorunu çalıştıracağım. Venters, bok herifin biri olduğu için, gösteriden kendi kararıyla ayrılacak cesaretten yoksundu. Sonuna kadar hayata tutunacaktı, sırf çevresindekilere daha çok rahatsızlık vermek için bile olsa.

“İyi misin, Al?” diye sordum. Aptalca bir soruydu aslında. Bu tür uygunsuz durumlarda gelenek her zaman baskın çıkar.

“Fena sayılmam…” dedi hırıltılı bir sesle.

Emin misin, Alan, sevgili dostum? Yok mu bi şeyin? Biraz bitkin görünüyorsun. Sisteminde dolanan o küçük mikrop yüzündendir belki. İki aspirin alıp güzelce terle, yarına bi şeyin kalmaz.

“Ağrın var mı?” diye sordum umutla.

“Yok… Ağrı kesici veriyorlar… Soluk almakta zorlanıyorum sadece…” Elini tuttum ve acınası, kemikli parmakları elimi sıkarken küçük bir haz duydum bir an için. Yorgun gözleri kapanırken iskelete dönmüş yüzüne karşı güleceğimi sandım.

Zavallı Alan, onu iyi tanırdım Hemşire. Otuzbircinin tekiydi, tam bi musibet. O soluklanmaya çalışırken zor tuttum kendimi sırıtmamak için.

“Cesaret dostum. Ben burdayım,” dedim.

“Sen iyi bi dostsun, Davie…” dedi tükürük saçarak. “… Yazık ki birbirimizi daha önce tanımadık…” Gözlerini açtı, sonra yine kapattı.

“Çok yazık, götüne koduğumun amcık suratlısı…” diye tısladım kapalı gözlerine.

“Ne? Ne dedin..?” Yorgunluktan ve aldığı ağrı kesicilerden kendinden geçmek üzereydi.

Tembel amcık. Yatakta çok fazla zaman geçiriyor. Kıçını kaldırıp biraz egzersiz yapmalı. Parkın etrafında küçük bi koşu mesela. Ya da elli şnav. Yirmi mekik.

“Yazık ki bu koşullar altında tanıştık,” dedim.

Memnuniyet ifade eden bir homurtu çıkarıp uykuya daldı. Bir deri bir kemik kalmış parmaklarını elimden çözdüm.

Nahoş düşler, amcık.

Hemşire adamımı kontrol etmeye geldi. “Son derece kaba. Misafire böyle mi davranılır,” dedim, sözüm ona Venters olan uykudaki yarı-cesete bakıp gülümseyerek. Hemşire zoraki bir biçimde gülümsedi, muhtemelen bir eşcinsele ya da cankiye ya da hemofili hastasına ya da beni ne sanıyorsa ona özgü kara mizah anlayışı olarak yorumlamıştı sözlerimi. Ben intikam meleği olarak görüyordum kendimi.

Bu pislik torbasını öldürmek ona büyük bir iyilik yapmak olurdu. Sorun burdaydı zaten, ama ben bir çözüm bulmuştum. Yakında ölecek olan, bunu bilen ve umursamayan birinin canını nasıl yakardın? Konuşurken, ama daha önemlisi, Venters’ı dinlerken keşfettim nasıl yapılacağını. *Hayatta olanları kullanarak yaparsın, sevdiği insanları kullanarak.*

Şarkı, ‘herkes birini sever bazen’ der, ama Venters bu genellemenin istisnasıydı sanki. Adam insanları sevmiyordu, insanlar da ona fazlasıyla karşılık veriyordu. Başkalarıyla ilişkilerinde her zaman muhalif rolünü üstlenmişti. Eski tanıdıklarından her zaman nefretle söz ederdi: ‘üçkâğıtçı puştun teki.’ Ya da istihzayla ‘kerizin teki’ derdi. Hangi tanıma başvurulacağını söz konusu meselede kimin kimi kullandığı ya da kazıkladığı saptıyordu.

Kadınlar iki belirsiz kategoriye ayrılıyordu. Ya ‘yalanacak’ bir amcıkları vardı, ya da ‘faraş’ gibi. Venters kadınlarda, kendi deyimiyle, ‘kıllı deliğin’ dışında pek bir şey göremiyordu anlaşılan. Memelere ya da kıça dair

aşağılayıcı bir laf etse görüş yelpazesi hatırı sayılır derecede genişlemiş olurdu. Böyle bir orospu çocuğu başkasını nasıl sevebilirdi ki? Fakat sabrettim ve sonunda sabrımın meyvesini aldım.

Aşağılık orospu çocuğunun teki olmasına rağmen, Venters'ın sevdiği biri vardı. "Benim ufaklık" dediği zaman sesinin tonu kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde değişiyordu. Belli etmeden ondan Wester Hailes'de yaşayan bir kadından olma oğlu hakkında mümkün olduğunca çok bilgi edindim. "İnek" diye söz ettiği kadın, Kevin adındaki oğlunu görmesine izin vermiyordu. Bir yanımla o kadını sevmeye başlamıştım bile.

Bu çocuk bana Venters'ın canını yakmanın yolunu gösterdi. Bana *oğlunun* büyüdüğünü hiçbir zaman göremeyeceğinden, *ufaklığı* ne kadar çok sevdiğinden söz ettiğinde; genel haline kıyasla, ıstırap ve tutarsız bir duygusallık içindeydi. Bu yüzden ölümden korkmuyordu Venters. Varlığını bir şekilde, oğlu sayesinde, sürdüreceğine inanıyordu.

Venters'ın eski kız arkadaşı Frances'in hayatına sızmak pek zor olmadı benim için. Venters'a duyduğu yakıcı nefret, başka hiçbir açıdan çekici bulmamama rağmen, ona kanımın ısınmasına yetmişti.

Onu bulduktan sonra bir gece bilerek boktan bir diskoda tesadüfen rastladım ve bütün çekiciliğimi kullanarak kur yaptım. Para sorun değildi, tabii ki. Çok geçmeden kaptırdı kendini, belli ki hayatında hiçbir erkek ona iyi davranmamıştı ve tek başına büyütmek zorunda olduğu bir çocukla büyük maddi sıkıntı içinde olduğu için paraya alışık değildi.

Sıra sevişmeye geldiğinde işler biraz çetrefilleşti. Ben prezervatif takmakta ısrar ettim, tabii ki. Sevişme noktasına gelmeden önce bana Venters'dan söz etti. Ben de asil bir tavırla ona güvendiğimi ve onunla seve seve prezervatifsiz sevişeceğimi, fakat onun zihnindeki kuşku unsurunu silmek istediğimi, ayrıca dürüst olmak gerekirse, benim de birkaç farklı kadınla birlikte olduğumu söyledim. Venters'la geçmiş deneyimini düşünürsek, bu tür kuşkuların varlığı kaçınılmazdı. Ağlamaya başladığında her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı düşündüm. Oysa minnet gözyaşlarıydı yanaklarından süzülen.

"Sen gerçekten iyi bi insansın, Davie, biliyor musun?" dedi. Ne yapmayı planladığımı bilseydi hakkımda bu kadar iyi düşünmezdi. Bu bana kendimi

kötü hissettirdi, ama Venters’ı düşünür düşünmez o duygu kayboldu. Sonuna kadar gidecektim.

Frances’le ilişkimi Venters’ın çöküşünün ciddi bir hastalığa dönüşmesi ve hastanelik olmasıyla çakışacak şekilde zamanladım. Venters’ın işini bitirecek pek çok hastalık vardı çerçevenin içinde, bunların başında da zatürre geliyordu. Venters, HIV virüsünü eroin yoluyla kapmış pek çokları gibi, eşcinsellerde sıkça görülen korkunç deri kanserine yakalanmadı. Zatürrenin en çetin rakibi gırtlağına ve midesine inen pamukçuktu. Orospu çocuğunun hayatını boğmaya çalışan ilk şey pamukçuk değildi, fakat elimi çabuk tutmazsam son olabilirdi. Hızlı bir düşüşe geçmişti, bir aşamada benim için fazla hızlı hatta. Amcığın ben planımı uygulama fırsatı bulmadan gösteriyi terk edeceğinden korkuyordum.

Fakat beklediğim fırsat tam zamanında geçti elime; son kertede yüzde elli şans yüzde elli planlamaydı muhtemelen. Venters bocalıyordu, buruşuk bir et ve kemik torbasından farkı kalmamıştı. Doktor, her an gidebilir, demişti.

Oğlana bakıcılık yapma konusunda Frances’in güvenini kazanmayı başardım. Onu bir akşam arkadaşlarıyla çıkmaya teşvik ettim. Cumartesi akşamı arkadaşlarıyla yemeğe çıkmaya karar verdi, ben oğlanla onun dairesinde kalacaktım. Bu fırsatı değerlendirecektim. Büyük gün öncesindeki çarşamba annemle babamı ziyaret etmeye karar verdim. Onlara sağlık sorunumdan söz edecektim ve bunun muhtemelen son ziyaretim olacağını biliyordum.

Annemle babam Oxgangs’de otururlar. Çocukluğumda bana o kadar modern gelirdi ki o semt. Şimdi tuhaf görünüyordu, geçmiş bir zamandan derme çatma bir yadigâr. Kapıyı annem açtı. Bir an için gerildi, emin olamadı. Sonra kardeşim değil de ben olduğumu fark etti, böylece çantası naftalinlerin arasında kalabilirdi. Beni buyur etti, rahatlama duygusuyla birlikte coşkusu da artmıştı. “Mer-ha-ba yabancı,” dedi şarkı söyler gibi, beni telaşla içeri alarak.

İçeri girince telaşının nedenini anladım, televizyonda *Coronation Street* vardı. Mike Baldwin birlikte yaşadığı sevgilisi Alma Sedgewick’e aslında zengin dul Jackie Ingram’dan hoşlandığını söyleme noktasına gelmişti. Mike’ın elinde değildi. Aşk tutsağıydı, onu yaptığı şeyleri yapmaya iten kendi dışında bir güçtü aşk. Onunla empati kurabiliyordum, Tom’un

deyimiyle. Ben nefret tutsağıydım, aşk kadar talepkâr bir güçtü nefret. Kanepeye oturdum.

“Selam yabancı,” dedi babam, *Evening News* gazetesinin arkasından bana bakmayarak. “Ne yapıyorsun son zamanlarda?

“Pek bi şey yaptığım yok.”

Hiç aslında baba. Hey, HIV pozitif olduğumu söylemiş miydim? Çok moda bu aralar, biliyor musun? Bu günlerde illa ki zayıf bi bağışıklık sistemine sahip olacaksın.

“İki milyon Çinli. İki milyon orospu çocuğu. Hong Kong Çin’e iade edildiğinde buraya gelecekler.” Uzun bir iç geçirdi. “İki milyon çin çan çon Çinli,” dedi kara kara düşünerek.

Oltaya gelmeyi reddederek sustum. Babamın sürekli ‘altın bilezik’ diye nitelendirdiği marangozluğu bırakıp üniversiteye gittiğimden beri ihtiyar benim devrimci öğrenciliğime karşı sıkı muhalefet yapar olmuştu. Önceleri şaka olarak başlamıştı, fakat yıllar geçtikçe ben rolümü giderek terk etim, o kendininkine daha sıkı sarıldı.

“Sen bi faşistsin. Bunun altında yetersiz penis büyüklüğü yatıyor,” dedim ona, takılarak. *Coronation Street’*in annemin benliğini bir mengene gibi kıstıran büyüsü bir an için bozuldu ve bana hak verir gibi sırıttı.

“Saçma sapan konuşma. Ben erkekliğimi kanıtladım evlat,” dedi saldırganlıkla, yirmi beş yaşına gelmeme rağmen evlenip çocuk yapmadığım gerçeğine atıfta bulunarak. Bir an için kamışını çıkarıp bana yanıldığımı kanıtlamaya kalkışacak sandım. Onun yerine omuz silkip kendi konusuna döndü. “Sokaklarında iki milyon Çinli görmek hoşuna gider mi?” Sokaklarda yarısı yenmiş binlerce alüminyum kutu hayal ettim. Canlandırması zor bir görüntü değildi, çünkü her pazar sabahı zaten tanık oluyordum.

“Zaten var gibi geliyor bana,” dedim, yüksek sesle düşünerek.

“Gördün mü?” dedi, ona hak vermişim gibi. “İki milyon daha yolda. Buna ne dersin?”

“İki milyonun tamamı Caledonian Place’e yerleşmeyecek herhalde. Yani, Dalry gettosunda koşullar yeterince kötü.”

“Gül sen, gül. İş meselesi ne olacak? Şu anda iki milyon işsiz var zaten. Ya konut? Bütün o zavallıcıklar kartondan bir kentte yaşıyorlar.” Tanrım, kafamı ütüleyip duruyordu. Kudretli anam araya girdi neyse ki.

“Keser misiniz sesinizi! Televizyon seyretmeye çalışıyorum!”

Affedersiniz valide hanım. Mike Baldwin geleceğini saptayacak önemli bir karar vermenin arifesindeyken benim, HIV pozitif evladının, ilgini talep etmesinin biraz bencilce olduğunu biliyorum. Menapozlu buruşuk aşifte hangi grotesk yaşlı morukla yatacak? Az sonra.

HIV’den söz etmemeye karar verdim. Benimkilerin bu gibi konularda ilerici görüşlere sahip oldukları söylenemez. Yanılıyordum belki. Kim bilir? Her halükârda, doğru gelmedi bana. Tom bize hep hislerimizle uyum halinde olmamızı söylerdi. Benim hislerim annemle babamın on sekiz yaşında evlenip benim yaşıma geldiklerinde dört afacan oğlan çocuğu yaptıkları biçimindeydi. Benim ‘ibne’ olduğumu düşünüyorlardı zaten. Çerçeveye bir de HIV’yi eklemek bu kuşkuyu güçlendirecekti sadece.

Onun yerine bir Export birası içip ihtiyarla sessizce futbol konuştum. 1970 yılından beri maça gitmedi. Bacaklarının yerini renkli televizyon aldı. Yirmi yıl sonra uydu yayın geldi ve anası iyice bellendi. Yine de kendini futbol uzmanı addediyor. Başkalarının fikirleri değersiz. O fikirleri öne sürmek zaman kaybından başka bir şey değil zaten. Siyaset konusunda yaptığı gibi, bir süre sonra başta savunduğu tezin karşıtını benimser, onu da ilki gibi inatla savunurdu. Bütün yapman gereken ona şiddetle karşı çıkmamaktı; o zaman kendi kendine fikir yürüterek sonunda senin dediğine gelirdi.

Bir süre söylediklerine ilgiyle başımı sallayarak oturdum. Sonra saçma bir mazeret ileri sürüp çıktım.

Eve dönüp alet kutumu kontrol ettim. Eski bir marangoz çırağının muhtelif, sivri keski aletleri. Cumartesi günü alet kutusunu alıp Frances’in Wester Hailes’deki dairesine gittim. Yapmam gereken birkaç küçük iş vardı. Frances bunlardan biri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Fran arkadaşlarıyla yemeğe çıkmayı iple çekiyordu. Hazırlanırken bir yandan da sürekli konuşuyordu. Söylediklerine, “hmm” ve “evet” gibi bir dizi homurdanmayla karşılık vermeye çalışıyordum, ama aklım yapmam gereken şeydeydi. Yatakta kamburumu çıkarıp öylece oturdum. Frances makyajını yaparken sık sık kalkıp pencereden dışarı bakıyordum.

Bana bir ömür gibi gelen bir süre sonra ıssız ve bakımsız otoparka giren bir arabanın motor sesini duydum. Pencereye fırlayıp, “Taksi geldi!” dedim sevinçle.

Frances uyuyan oğlunu bana emanet edip çıktı.

Operasyon pürüzsüz gerçekleşti. Sonra çok kötü hissettim kendimi. Venters’dan daha mı iyiydim? Küçük Kevin. İyi zamanlar geçirmiştik birlikte. Onu Meadows festivalinde bir konsere, Lig Kupası finali için Kirkcaldy stadına ve Çocukluk Müzesi’ne götürmüşlüğüm vardı. Bu çok fazla gibi görünmese de babası olacak orospu çocuğunun bu zavallı için yaptığından çok daha fazlaydı. Frances bana öyle demişti.

Fakat hissettiklerim daha sonra fotoğrafları banyo ettiğimde kapıldığım dehşetin yanında sıfır kalırdı. Fotoğraflar belirginleştikçe korku ve pişmanlıkla ürpermeye başladım. Fotoğrafları kurumaya asıp kendime bir kahve yaptım, iki valium hapı yuttum. Sonra onları alıp Venters’ı ziyaret etmek üzere hastaneye gittim.

Fiziksel olarak geriye pek bir şey kalmamıştı amcıktan. Donuk gözlerine baktığımda en kötü olasılığın gerçekleştiğinden korktum. Kimi AIDS hastaları ölmeden önce erken bunama yaşarlar. Hastalık bedenini alabilirdi. Fakat aklını da almışsa, beni de intikamımdan mahrum edecek demekti.

Neyse ki Venters varlığımı idrak etti, başta tepki göstermemesi aldığı ilaçların yan etkilerindendi. Gözleri bir süre sonra bana yoğunlaştı ve yüzünde kendisine özgü o sinsi ifade belirdi. Hastalıklı gülümsemesinin ardında beni küçümseyen bir şey vardı. Ona sonuna kadar anlayışla davranacak aptal ve duygusal bir keriz bulduğunu sanıyordu. Yanına oturup elini tuttum. Kemikli parmaklarını çatır çatır kırıp muhtelif deliklerine sokmak geldi içimden. Kevin’e yapmak zorunda kaldıklarım ve diğer meseleler için onu suçluyordum.

“Sen iyi bi dostsun, Davie. Yazık ki birbirimizi farklı koşullarda tanımadık,” dedi hırıltıyla, bütün ziyaretlerimde kullandığı eskimiş klişeyi yineleyerek. Elini biraz daha sıktım. Anlamadan baktı bana. Güzel. Hâlâ acı hissedebiliyordu orospu çocuğu. O tür bir acı değildi onun canını yakacak olan, ama olsun, güzel bir ekstraydı. Berrak ve ölçülü bir tonla konuştum.

“Sana şırınga paylaşarak HIV kaptığımı söyledim, Al. Yalandı. Pek çok konuda yalan söyledim sana.”

“Bu da ne demek, Davie?”

“Dinle beni, Al. Ben birlikte olduğum bi hatundan kaptım virüsü. HIV olduğunu bilmiyordu. Ona bi gece bi pub’da tanışıp birlikte olduğu puştun tekinden bulaşmıştı. Anlıyor musun? Bu puşt kıza dairesinde biraz esrar olduğunu söyledi. Kız da onunla dairesine gitti. Orospu çocuğu kıza tecavüz etti. Nasıl yaptığını biliyor musun, Al?”

“Davie… Nedir bu…”

“Ben söyleyeyim sana. Onu bıçakla tehdit etti. Bağladı. Amını sikti, götünü sikti, ağzına verdi. Kız dehşet içindeydi ve canı yanıyordu. Bu hikâye sana tanıdık geliyor mu, amcık?”

“Ben… Ben neden söz ettiğini bilmiyorum, Davie…”

“Sakın inkâr etmeye kalkma. Donna’yı hatırlıyorsun. Southern Bar’ı hatırlıyorsun.”

“Kafam bi tondu, ne yaptığımı bilmiyordum… Hem sen grup toplantısında kendi söylediklerini hatırla…”

“Yalan söyledim. Yazdım. Ben belimde virüs olduğunu bilsem değil sikimi, parmağımı bile kaldıramam.”

“Küçük Goagsie… Onu hatırlıyor musun?”

“Kapa çeneni. Küçük Goagsie eline geçen fırsatı değerlendirip günah çıkarttı. Ama sen pandomim yapmakla yetindin,” dedim öfkeyle, ağzımdan fışkıran tükürük damlalarının alnında oluşmuş ter tabakasına karışmasını seyrederek. Kendimi toparlayıp hikâyeme devam ettim.

“Kız çok zor günler geçirdi. Güçlü bi iradesi vardı ama. Pek çok kadının hayatını mahvedebilirdi, fakat Donna üstesinden gelmeye çalıştı. Bi amcık ağızlının hayatını mahvetmesine izin mi verecekti? Söylemesi yapmaktan kolay, ama yaptı. Fakat bilmediği bi şey vardı, o da söz konusu aşağılık amcığın HIV olduğuydu. Sonra bi çocukla tanıştı. Birbirlerine ilgi duydular. Çocuk ondan hoşlanıyor, fakat kızın seks ve erkeklerle ilgili bi sorunu olduğunu hissediyordu. Gel de şaşma, ha?” Boğazına sarılıp amcığın içindeki sapık şeyi boğmak geldi içimden. Daha değil, dedim kendime. Daha değil, aşağılık amcık. Derin bir soluk aldım, hikâyeme dönüp içerdiği dehşeti açıklamaya devam ettim.

“Güzel bi ilişki yürütüyorlardı, kızla çocuk. Her şey çok iyi gidiyordu. Sonra kız tecavüzcü orospu çocuğunun HIV olduğunu öğrendi. Sonra kendine de bulaştığını öğrendi. Bu insan için, bu *sahici* insan için, *ahlaklı* insan için en kötüsü yeni erkek arkadaşına da bulaştığını öğrenmek oldu. Bütün bunlara sen sebep oldun tecavüzcü amcık. O kızın yeni erkek arkadaşı bendim. *Ben.* Karşında duran avanak.” Kendimi işaret ettim.

“Davie… Üzgünüm dostum… Ne diyebilirim ki? Bana iyi davrandın kardeşim… bu hastalık yüzünden… bu korkunç hastalık yüzünden, Davie. Masumları da öldürüyor, Davie… Masumları da öldürüyor…”

“Bu palavralar için çok geç artık. Sana fırsat tanıdığımda söyleyecektin bunları. Küçük Goagsie’nin yaptığı gibi.”

Yüzüme güldü. Derin, hırıltılı bir sesle.

“Peki n’apıcaksın… N’apıcaksın bu konuda? Beni öldürecek misin? Öldür öyleyse… Bana bi iyilik yapmış olursun… Sikimde bile değil.” Yüzündeki ölüm maskesi canlanır gibi oldu, tuhaf ve çirkin bir enerjiyle doldu. İnsan değildi bu. Buna inanmak işime geliyordu tabii ki, yapmak zorunda olduğum şeyi yapmamı kolaylaştırıyordu, fakat gerçek şu ki, hâlâ inanıyorum. Kartlarımı oynama zamanı gelmişti. Sakin bir tavırla fotoğrafları ceketimin iç cebinden çıkardım.

“Bu konuda yapacağım fazla bi şey yok, yapacağımı yaptım zaten,” dedim gülümseyerek, o anda yüzünde beliren hayret dolu korkunun keyfine vararak.

“Ne bu… Ne demek istiyorsun?” Harikulade hissettim kendimi. Şok dalgaları geçti bedeninden, zihni en büyük korkularla boğuşurken cılız kafası titremeye başladı. Fotoğraflara dehşet içinde baktı; o fotoğraflarda ne olduğunu tam çıkaramıyor, içerdikleri korkunç sırrı merak ediyordu.

“Senin canını yakmak için yapabileceğim en kötü şeyi düşün, Al. Sonra onu binle çarp… O zaman bile yaklaşmış olmazsın.” Başımı üzüntüyle salladım.

Frances’le çektirdiğim bir fotoğraf gösterdim. Kendimizden emin bir biçimde poz vermiştik, ilk fotoğraflarını çektiren yeni sevgililerin kendini beğenmişliğiyle.

“Ne lan bu,” dedi tükürük saçıp bir deri bir kemik kalmış bedenini acınası bir çabayla doğrultmaya çalışarak. Elimi göğsüne koyup nerdeyse hiç güç harcamadan geri ittim onu. Yavaşça yaptım bunu, gücümün ve onun zayıflığının tadını tek bir görkemli hareketle çıkararak.

“Rahat ol, Al, rahat ol. Gevşe biraz. Sıkma canını. Doktorların ve hemşirelerin dediklerini hatırla. Dinlenmeye ihtiyacın var.” Üstteki fotoğrafı çekip altındakini gösterdim ona.

“Kevin çekti bu fotoğrafı. Küçük bi çocuk için oldukça başarılı sayılır, değil mi? İşte, Kevin de burda.” Gösterdiğim bir sonraki fotoğrafta Kevin üzerinde İskoç milli takımının çubuklu formasıyla omuzlarımdaydı.

“Sen n’aptın…” İnsan sesi değildi çıkardığı ses, bir sesti sadece. Ağzından değil de çürümekte olan bedeninde bir yerden geliyordu sanki. Dünyevi değildi ve beni sarstı, ama sesimdeki kayıtsızlığı korumaya gayret ettim.

“Asıl görmen gereken bu.” Üçüncü fotoğrafı gösterdim. Kevin mutfak iskemlesine bağlanmıştı. Başı yana sarkmıştı, gözleri kapalıydı. Venters ayrıntılara dikkat etmiş olsaydı oğlunun dudaklarına ve göz kapaklarına sürülmüş boyayı ve yüzündeki palyaçomsu beyazlığı fark edebilirdi. Ama sadece oğlunun başındaki, göğsündeki ve dizlerindeki derin yaraları ve yaralardan akıp çıplak olduğunun fark edilmesini güçleştiren kanı gördüğüne kuşku yoktu.

Kan her yerdeydi. Kevin’in iskemlesinin altındaki muşambada küçük bir göl oluşmuştu. Bir kısmı mutfak döşemesine sıçramıştı. Kevin’in dik konumdaki bedeninin ötesinde, ayağının dibinde Bosch marka bir matkap, Black and Decker elektrikli zımpara aleti, bilenmiş muhtelif bıçaklar ve tornavidalardan oluşan aletler vardı.

“Hayır… hayır… Kevin… Tanrı aşkına… Onun bi suçu yok… O kimseye zarar vermedi… hayır…” diye inledi, insanlıktan ve umuttan bütünüyle yoksun, çirkin, mızmız bir sesle. İnce saçını sertçe kavrayıp başını yastıktan kaldırdım. Sapkın bir şaşkınlıkla kafatasının gevşek derisinde geriye doğru kaydığını gördüm. Fotoğrafı yüzüne dayadım.

“Küçük Kev’in hayatının aynı babasınınki gibi olması gerektiğine inandım. Bu yüzden kız arkadaşını sikmekten sıkıldığımda, küçük Kev’i … eee… arka kapıdan ziyaret etmeyi düşündüm. Babası HIV’e layıksa, piçi neden layık olmasın.”

“Kevin… Kevin…” diye inledi yine.

“Fakat maalesef, kıçının deliği benim için fazla dardı, bu yüzden duvarcı matkabıyla biraz genişleteyim dedim. Yazık ki, kendimi fazla kaptırıp her yerini delmeye başladım. Bana o kadar çok seni hatırlatıyordu ki, Al. Acı çekmediğini söylemeyi çok isterdim, ama söyleyemem. En azından çabuk oldu, göreceli olarak. Yatakta çürümekten daha çabuk. Yirmi dakika kadar sürdü ölmesi. Çığlıklarla geçen yirmi cehennemi dakika. Zavallı Kev. Dediğin gibi, Al, masumları da öldürüyor bu hastalık.”

Yaşlar süzülüyordu yanaklarından. Duyulması güç, boğucu hıçkırıklarla ‘hayır’ diyordu sürekli. Saçından kavradığım başı sallanmaya başladı. Hemşirenin gelmesinden endişe ederek başının altındaki yastıklardan birini çektim.

“Küçük Kevin’in ağzından çıkan son sözcük ‘Baba’ oldu. Oğlunun son sözleri, Al. Üzgünüm canım. Baban uzakta. Öyle dedim ona. Baban uzakta.” Gözlerine baktım dosdoğru, göz bebekleri kocaman olmuşlardı. Korku ve hezimetten oluşmuş iki kara boşluğu andırıyorlardı.

Başını geriye ittim, yastığı yüzüne dayayıp iniltilerini susturdum. Yastığı sert bir biçimde aşağı doğru bastırıp üzerine başımı yasladım; bir yandan derin derin soluk alırken bir yandan da eski bir Boney M şarkısının

sözlerini mırıldanıyordum. “*Daddy, Daddy Cool, Daddy, Daddy Cool… you been a fuckin fool, bye bye Daddy Cool…*”

Venters’ın güçsüz direnişi kesilinceye kadar şarkıyı neşeyle söylemeyi sürdürdüm.

Yastığı yüzüne bastırmaya devam ederek dolabından bir *Penthouse* dergisi çektim. Bırakın otuzbir çekmeyi, derginin sayfalarını çevirecek dermanı yoktu orospu çocuğunun. Fakat homofobisi o kadar güçlüydü ki, dergiyi erkekliğinin bir kanıtı olarak bulunduruyordu. Çürüyordu ve en büyük kaygısı kulampara olduğunun sanılmasıydı. Dergiyi yastığının üzerine yerleştirip sayfalarını rahat bir tavırla çevirdim, sonra Venters’ın nabzına baktım. Atmıyordu.

Gitmişti. Daha önemlisi; acı çekerek, can çekişerek ölmüştü.

Yastığı cesetten çektim, çirkin ve kuru kafasını kaldırdım, sonra bıraktım geriye düşsün. Bir süre dikkatle seyrettim onu. Gözleri açıktı, ağzı da. Aptal ve hastalıklı bir insan karikatürünü andırıyordu. Cesetler öyledir sanırım. Fakat Venters hep öyle olmuştu.

Yakıcı nefretim yerini hızla bir üzüntü dalgasına bıraktı. Böyle bir şeye neyin yol açabileceğini kestiremiyordum. Başımı cesetten öte tarafa çevirdim. İki dakika kadar oturduktan sonra hemşireye Venters'ın stadı terk ettiğini söylemek için dışarı çıktım.

Venters'ın Seafield Krematoryumu'ndaki cenazesine Frances'le birlikte katıldım. Onun için duygusal bir olaydı, destek olmam gerektiğini düşündüm. Katılım rekorları kıracak bir tören değildi. Annesiyle kız kardeşi geldi, bir de 'HIV ve Pozitif'ten Tom ve birkaç kişi daha.

Rahip Venters hakkında söyleyebileceği olumlu bir şeyler bulmakta zorlandı, fakat, hakkını vermek gerekir, palavra da sıkmadı. Kısa ve hoş bir performanstı. Alan hayatında pek çok hata yaptı, dedi. Kimse karşı çıkmadı. Alan'ı, hepimiz gibi, Tanrı yargılayacak ve günahlarını bağışlayacaktı. İlginç bir görüş, fakat bana sorarsanız o orospu çocuğu gerçekten oraya gidecekse, yukarıdaki dedenin işi oldukça zordu. Ve giderse, ben şansımı başka yerde deneyeceğim, teşekkür ederim.

Dışarı çıkınca çelenklere baktım. Venters'ın bir çelengi vardı. 'Alan. Sevgiler. Annen ve Sylvia.' Bildiğim kadarıyla onu hastanede bir kez bile ziyaret etmemişlerdi. Çok da iyi yapmışlardı. Bazı insanları sevmek, uzakken çok daha kolaydır. Tom'un ve diğerlerinin ellerini sıktım, sonra Fran ve Kev'i dondurma ziyafeti çekmek için Musselburgh'daki Lucas'a götürdüm.

Kevin'e yaptıklarım konusunda Venters'ı kandırmıştım tabii ki. Hayvan değilim, onun aksine. Yaptığımla gurur duymuyorum elbette. O küçük çocuğun sağlığıyla büyük riske girmiştim. Bir hastanenin ameliyathanesinde çalışan biri olarak anestezi uzmanının ne kadar kritik bir rol oynadığını iyi bilirim. Hastayı hayatta tutan onlardır, Howison gibi sadist domuzlar değil. İğne etkisini gösterdikten sonra anestezi uzmanı

hastayı bilinçsiz tutup destek birimine bağlar. Bütün hayati belirtileriniz ayrıntılı bir biçimde izlenir.

Kloroform çok daha keskin ve tehlikelidir. O küçük çocukla aldığım riski düşündükçe ürperirim hâlâ. Neyse ki Kevin sadece biraz baş ağrısı ve mutfağa yaptığı yolculuğun kalıntısı birkaç kötü düşle uyanmıştı.

Yaralar Humbrol'un vernikli boyaları ve şaka dükkânı sayesinde yapılmıştı. Kevin'in ölüm maskesi için Fran'ın makyaj malzemeleri ve pudrasıyla harikalar yaratmıştım. Fakat en başarılı işi hastanenin laboratuvarının buzdolabından arakladığım üç plastik kan torbasıyla gerçekleştirmiştim. Koridorda yanından geçerken bana kuşkuyla bakan Howison ödümü patlatmıştı gerçi. Ama o bana hep öyle bakar. Sanıyorum bir keresinde ona, 'Efendim' yerine 'Doktor' diye hitap ettiğim için. Tuhaf bir amcıktır bu Howison. Çoğu cerrah gibi. O işi yapmak için biraz tuhaf olmak gerekir. Tom'un işi gibi, galiba.

Kevin'i uyutmak kolay oldu. Asıl sorun bütün sahneyi yarım saat içinde hazırlayıp tekrar eski haline getirmekteydi. Bir de onu yatağa yatırmadan önce temizlemek çok zor oldu. Su dışında tiner de kullanmam gerekti. Kalan zamanımı Frances gelmeden mutfağı silmekle geçirdim. Bütün çabama değdi ama. Fotoğraflar gerçekçi görünüyordu. Venters'ın canına okumaya yetecek kadar gerçekçi.

Alan'ı gökyüzündeki büyük yolculuğa kendi ellerimle uğurladığımdan beri, hayat gayet güzel gidiyor. Frances'le yollarımızı ayırdık. Uyumlu değildik zaten. O beni çocuk bakıcısı ve cüzdan olarak görüyordu. Venters'ın ölümünden sonra ilişkimiz benim için gereksiz bir hal almıştı, tabii ki. Daha çok Kev'i özlüyorum. Bende çocuk sahibi olma arzusu uyandırmıştı. Mümkün değil ama. Fran bana erkeklere olan inancını tekrar canlandırdığımı söyledi. Tuhaftır ama, hayattaki rolümü buldum sanki – o orospu çocuğunun pisliğini temizlemek.

Sağlığım, tahtalara vurun, iyi. Asemptomatikim hâlâ. Üşütmekten ödüm patlıyor ve zaman zaman saplantılı olabiliyorum, ama iyi bakıyorum kendime. Arada sırada bir bira dışında hiç alkol almıyorum. Yediklerime dikkat ediyorum, her gün uyguladığım hafif bir egzersiz programım var. Düzenli olarak kan tahlili yaptırıyorum, T4 sayımımı takip ediyorum. Kritik eşik olan 800'ün hayli üzerinde hâlâ; hatta hiç düşüş göstermedi.

Benimle Venters arasında istemeyerek HIV taşıyıcılığı yapan Donna'yla birlikteyim tekrar. Birbirimizde farklı koşullarda muhtemelen bulamayacağımız bir şey bulduk. Ya da bulurduk belki. Neyse, çözümlemeye çalışmıyoruz, zaman açısından öyle bir lüksümüz yok. Tom ve grubunun da hakkını vermem gerek. Öfkemi bastırmak zorunda olduğumu söylemişti, haklı çıktı. Gerçi ben Venters'ı hiçliğe postalayarak kestirme yolu seçmiştim. Şimdi hafif bir suçluluk duygusundan başka bir şey hissetmiyorum, ama onunla da baş edebilirim.

Sonunda anneme ve babama HIV pozitif olduğumu söyledim. Annem ağlayıp sarıldı bana. İhtiyar bir şey demedi. Televizyonda *Spor Saati*'ni izlerken yüzü kireç gibi oldu ama. Hıçkıran karısı tarafından konuşmaya zorlanınca, "Söyleyecek bir şey yok," dedi. Birkaç kez tekrarladı o cümleyi. Gözlerime bir kez bile bakmadı.

O gece, daireme döndüğümde, zil çaldı. Dışarı çıkmış olan Donna sanıp sokak kapısını açtım. Birkaç dakika sonra kapının eşiğinde gözlerinde yaşlarla babam belirdi. Evime ilk gelişiydi. Yanıma geldi, beni bağrına bastı; hıçkırıyor ve sürekli, "oğlum, oğlum," diyordu. 'Söyleyecek bir şey yok'tan çok daha iyiydi.

Yüksek sesle ve bilinçsiz bir biçimde ağladım. Donna'yla nasıl olduysa, ailemle de öyle oldu. Bunu yaşamamış olsaydık hiçbir zaman bilmeyeceğimiz bir yakınlaşma oldu aramızda. İnsan olmak için bu kadar beklemeseydim keşke. Bir şeyin geç olması hiç olmamasından iyidir ama, inanın bana.

Arka tarafta birkaç çocuk oyun oynuyor, parlak güneş ışınları elektrik bir yeşil olarak yansıyor çimlerin çizgilerinden. Gök leziz bir berraklıkta mavi. Hayat harikulade. Tadını çıkaracağım hayatın ve uzun yaşayacağım. Tıp personelinin 'dayanıklı hasta' dediklerinden olacağım. *Biliyorum* olacağımı.

Hiç Sönmeyen Bir Işık Var

Merdiven kapısından boş sokağın karanlığına çıkıyorlar. Kimi sarsak, manik bir biçimde hareket ediyor; coşkulu ve gürültücü. Diğerleri sessizce yürüyor, hayalet gibi: içleri acıyarak, ama yaklaşmakta olan daha büyük acı ve sefaletin korkusu içinde.

Hedefleri Easter Yolu'yla Leith Caddesi'nin arasında kalan yan sokaktaki döküntü pub. Bu cadde komşu mahallelere uygulanan taş cephe temizliğinin dışında kalmış, bu yüzden binanın cephesi günde iki paket sigara içen bir adamın akciğerleri renginde. Gece o denli karanlık ki binanın dış çizgilerini arka plandaki gökyüzünden ayırmak mümkün değil. Binayı ancak üst kat penceresinde yanan tek ışığın ya da binanın yanından dışarı doğru çıkan sokak lambasının sayesinde fark edebiliyorsunuz.

Pub'ın cephesi koyu ve parlak bir laciverde boyanmış. Tabelası birasını sattığı şirketin bütün pub'ların standart bir görünümü olması gerektiğini düşündüğü 70'li yılların tarzında. Üst katındaki ve etrafındaki daireler nerdeyse yirmi yıldan beri yüzeysel bir bakım dışında hiç tamir görmemiş.

Saat sabahın beşi ve otelin sarı ışıkları yanıyor, karanlıkta bir vaha, ıslak ve camsı caddede. Spud, gün ışığı görmeyeli birkaç gün olduğunu geçiriyor aklından. Vampirlerden farkları yok, geceleri yaşıyorlar, iş ve uyku düzenine göre yaşayan çevredeki kiracıların çoğuyla tamamen ters. Farklı olmak güzel.

Kapısını açalı birkaç dakika olmasına rağmen pub hayli dolu. Üzerinde birkaç bira fıçısı ve musluk bulunan uzunca bir formika bar tezgâhı. Muşamba döşemenin üzerinde aynı formika tarzında çarpık çurpuk eski masalar. Barın arkasında dekorla tamamen uyumsuz ince oymalı görkemli bir kule. Nikotin lekeli duvarlar çıplak sarı ampullerin yaydığı ışığı sert bir biçimde yansıtıyor.

Pub'ın müdavimleri daha çok bira fabrikasında ve hastanede gece vardiyasında çalışan iyi niyetli işçilerden oluşuyor, pub'a sabah içki servisi yapma ruhsatının verilmesinin nedeni de bu. Bir de umutsuzlar var tabii ki; orada olmayı gereksindikleri için orada olanlar.

Pub'a girmekte olan grup da böyle bir gereksinim içinde. İyi kafalarını sürdürmek ya da yeniden iyi etmek için alkole ihtiyaçları var, böylece o kasvetli ve bunaltıcı akşamdan kalmalıktan yırtacaklar. Onları oraya çeken büyük bir gereksinim daha var; birbirlerine ait olma, birkaç gündür süregelen partilerde onları bir araya getiren güce tutunma gereksinimi, her neyse o güç.

Pub’ın girişi bar tezgâhına yaslanmış yaşlı bir ayyaş tarafından izlenmekte. Adamın yüzü ucuz alkol tüketmekten ve Kuzey Denizi’nden esen soğuk rüzgârı yemekten mahvolmuş. Cildinin altındaki bütün kılcal damarlar çatlamış sanki, bu da yüzünü yerel kafelerde servis edilen az pişmiş kare sosis parçalarına çevirmiş. Gözleri yüzüyle çelişen bir donuk mavi, fakat gözlerinin akı pub’ın duvarlarıyla aynı renkte. Gürültücü grup bara doğru ilerlerken adamın gözleri hafif bir aşinalık duygusuyla kısılıyor. Genç adamlardan birinin, belki de birkaçının, oğlu olduğunu düşünüyor içi sızlayarak. Bir zamanlar bu dünyaya birkaçının gelmesine neden olmuşluğu vardır, kadınların onu çekici bulduğu eski günlerde. Alkol görünümünü mahvetmeden ve o acımasız, sivri dilini anlaşılmaz bir homurtuya çevirmeden önce. Söz konusu genç adama bakıp bir şeyler söylemeyi düşünür, fakat ona söyleyecek bir şeyi olmadığına karar verir. Hiçbir zaman da olmamıştı ona söyleyecek bir şeyi. Genç adam onu fark etmez bile, bütün dikkatini içki almaya vermiştir. Yaşlı ayyaş genç adamın arkadaşlarıyla içki içmekten hoşnut olduğunu görür. Kendinin de aynı konumda olduğu günleri hatırlar. Ancak eğlence ve arkadaşlar giderek silinmiş, fakat alkol silinmemişti. Hatta, onların eksikliğinden doğan boşluğu doldurmak için artmıştı.

Spud’ın istediği son şey bir bira daha içmek. Dawsy’nin dairesinden çıkmadan önce banyo aynasında yüzünü incelemişti. Yüzü solgun fakat kırmızı lekelerle kaplıydı. Gerçeğe panjurlarını kapatmaya çalışan gözkapakları ağır ve şişti. Tepesinde de dikilmiş kumral saç tutamları vardı. Tekrar alkol almaya başlamadan önce sancıyan midesi için bir domates suyu ya da susuzluğunu gidermek için taze bir portakal suyu veya limonata içmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünür.

Fakat Frank Begbie’nin bardan alıp önüne koyduğu birayı başını hafifçe sallayarak kabul etmesiyle durumun umutsuzluğu onaylanmış olur.

“Sağlığına, Franco.”

“Benimki Guinness olsun, Franco,” der Renton. Londra’dan yeni dönmüştür. Giderken kendini ne kadar iyi hissetmişse, döndüğü için de o kadar iyi hissetmektedir.

“Buranın Guinness’i sidik gibidir,” der Gav Temperley.

“Olsun.”

Dawsy kaşlarını kaldırmış barmaide şarkı söylemektedir.

“*Evet, evet, evet, harikulade bir sevgilisin sen.*”

Daha önce en boktan şarkı yarışması yapmışlardı ve Dawsy birinci gelen şarkısını söylemeden duramıyordu.

“Kapa çeneni, Dawsy.” Alison bir dirsek yerleştirir Dawsy’nin kaburgalarına. “Bizi dışarı attırmak mı istiyorsun?”

Barmaid onu dikkate almaz zaten. Dawsy bu sefer Renton’a döner şarkıyı söylemek için. Renton yılgın bir gülümsemeyle karşılık verir. Dawsy’nin sorunu, Renton’a göre, yüreklendirildiği takdirde herhangi bir durumun götünü parçalamasıdır. İki gün önce oldukça eğlendiriciydi, fakat yine de, onun Rupert Holmes’un ‘Escape (Pina Colada Şarkısı)’ yorumu kadar matrak değildi.

Rio’da karşılaştığımız o geceyi anımsıyorum… Guinness gerçekten de sidik gibidir. “Burda Guinness içmek için insanın aklını kaçırmış olması gerek, Mark.”

“Söyle ona,” der Gav, muzaffer bir edayla.

“Fark etmez,” diye karşılık verir Renton, yüzünde yine o tembel gülümsemeyle. Sarhoş hissetmektedir kendini. Kelly’nin elini gömleğinin içine sokup göğüs uçlarını çimdiklediğini hisseder. Hatun ona kılsız, düz göğüslerden çok hoşlandığını söyleyerek bütün gece yapmıştı bunu. Göğüs uçlarının ellenilmesinden hoşnuttur Renton. Hele Kelly elliyorsa, hoşnut lafı yetersiz kalır.

“Votka tonik,” der Kelly, ona bardan işaret çakan Begbie’ye. “Ali için de cin limon. Az önce tuvalete gitti.”

Spud’la Gav barda muhabbet ederken diğerleri köşedeki masaya yerleşirler.

Kelly kısa bir süre önce çocuk doğurduğu halde yeniden hamile kalan kız arkadaşını kast ederek, “June nasıl?” diye sorar Franco Begbie’ye.

“Kim?” Franco saldırgan bir biçimde omuz silker. Konu kapanmıştır.

Renton başını kaldırıp televizyondaki sabah programına bakar.

"Anne Diamond bu."

"N'apalım?" der Kelly ona bakarak.

"Fena düzerim onu," der Begbie.

Alison ve Kelly kaşlarını kaldırıp tavana bakarlar.

"Onun da bebeği karyolasında yatarken öldü. Lesley'in bebeği gibi. Küçük Dawn."

"Çok yazık oldu küçük Dawn'a," der Kelly.

"İyi oldu bence. Karyolasında ölmeseydi AIDS'den ölecekti küçük Dawn. Bi bebek için daha kolay karyolada ölmek," der Begbie.

"Lesley HIV değildi! Dawn gayet sağlıklı bi bebekti!" diye tıslar ona Alison, öfkeyle. Kendi de öfkelenmesine rağmen Renton, Alison ne zaman öfkelense aksanının kibarlaştığını fark eder. Hafif bir suçluluk hisseder bu denli abes olduğu için. Begbie sırıtır.

"Kim bilebilir ki?" der Dawsy dalkavukça. Renton ona sert, meydan okuyan bir bakış atar, Begbie'ye atmaya asla cesaret edemeyeceği türden. Saldırı yanlış yere yönlendirilmiştir, karşılık vermeyeceği bilinen kişiye.

"Benim bütün söylemek istediğim, kimsenin bilemeyeceği," der Dawsy, uysal bir biçimde omuz silkerek.

Spud'la Gav barda sarhoş muhabbetine sardırmışlardır.

"Rents sence Kelly'yi yatağa atacak mı?" diye sorar Gav.

"Bilmem. Kelly şu Des denen heriften ayrıldı hani ve Rents artık Hazel'la görüşmüyor. İkisi de istediklerini yapmakta özgürler, hani."

"Şu Des amcığı. Nefret ediyorum o puşttan."

"… tanımıyorum kediyi, hani… biliyorsun."

"Nasıl tanımıyorsun lan! Kuzeninden bahsediyoruz, Spud. Des! Des Feeney!"

"… ha… *şu* Des. Yine de tanıdığım söylenemez. Çocukluğumdan beri iki kere falan görmüşümdür hani, biliyo musun? Ağır bir durum ama, Hazel'ın partiye öteki çocukla gelmesi, hani, Rents ve Kelly, biliyo musun… ağır."

"Şu Hazel diken suratlı *inek* karının teki zaten. Bir kere bile gülümsediğini görmedim kancığın. Rents'le takılmış olmasında şaşılacak bi şey yok ama. Rents'le takıldığı için onu anlayabiliyorum. Kafası sürekli iyi biriyle takılmak pek eğlenceli olmasa gerek."

"Evet, hani… çok ağır bi durum…" Spud bir an için Gav'in kafası sürekli iyi tiplerden söz ederek ona ayar vermeye çalıştığından kuşkulanır, ama sonra öyle olmadığına karar verir. Öyle biri değildir Gav.

Spud'ın bulanık zihni sekse kayar. Partide herkes kendine bir hatun bulmuştur, Spud hariç. Canı gerçekten sikişmek istemektedir. Onun sorunu ayık ve aklı başındayken fazlasıyla utangaç, içkili ya da esrarlanmış olduğunda da fazlasıyla anlaşılmaz olması ve bu yüzden kadınları etkileyememesidir. Bu aralar Kylie Minogue'a benzediğini düşündüğü Nicola Hanlon'a kesiktir.

Birkaç ay önce Sighthill'deki bir partiden Wester Hailes'deki başka bir partiye yürürken Nicola onunla konuşmaya başlamıştı. Gruptan ayrılmış güzel güzel sohbet ediyorlardı. Nicola konuşmaya gayet istekli görünüyordu. Hatta Spud'ın ağzından çıkan her sözcüğü can kulağıyla dinliyordu. Spud partinin verildiği yere hiçbir zaman varmamayı, sonsuza dek Nicola'yla yürüyüp sohbet etmeyi dilemişti. Sonra altgeçite girmişlerdi ve Spud kolunu Nicola'nın omzuna atması gerektiğini düşünmüştü. Smiths'in o çok sevdiği 'Hiç Sönmeyen Bir Işık Var[11]' şarkısından bir bölüm gelmişti aklına:

ve karanlık altgeçitte
Tanrım, diye düşündüm, işte beklediğim fırsat
ama tuhaf bir korku sardı beni
ve soramadım işte

Morrissey'in hüzünlü sesi duygularını özetliyordu. Kolunu Nicola'nın omzuna atmadı, ondan sonra da onunla konuşmaya eskisi kadar hevesli olmadı. Onun yerine Rents ve Matty'yle yatak odasına çekilip iğne çakmış,

Nicola’yla işi pişirip pişirmeyeceğini düşünmenin gerginliğinden arınmış olarak özgürlüğün tadını çıkarmıştı.

Spud genellikle iradesinin daha güçlü olduğu zamanlarda seks yapma olanağı bulurdu. O zaman bile, başını belaya sokması an meselesiydi. Bir gece, sekse aşırı düşkünlüğüyle ünlü Laura McEwan, onu bir Grassmarket pub’ından kaldırıp evine götürmüştü.

“Kıçımın bekâretini bozmanı istiyorum,” demişti Spud’a.

“Ne?” Kulaklarına inanamamıştı Spud.

“Götten sik beni. Daha önce hiç yapmadım.”

“Eee, şey, kulağa gayet… hoş geliyor, hani… evet…”

Spud seçilmiş hissetmişti kendini. Genellikle bir gruba musallat olup gruptaki bütün erkeklerle yattıktan sonra topuklayan Laura ile Sick Boy, Renton ve Matty’nin yattıklarını biliyordu. Fakat hiçbiri onun yapmak üzere olduğu şeyi yapmamıştı.

Ne var ki Laura önce Spud’a bir şeyler yapmak istedi. Ellerini ve ayaklarını koli bandıyla bağladı.

“Bunu yapıyorum, çünkü canımı yakacağından korkuyorum. Anlıyor musun? Yanlamasına yapacağız. Canım yanmaya başladığı anda bırakıyoruz. Tamam mı? Çünkü kimse benim canımı yakamaz. Hiçbir erkek bana acı veremez. Anlıyor musun beni?” Haşin ve buruk bir tonla konuşuyordu.

“Evet… tamam, hani, tamam…” demişti Spud. Kimsenin canını yakmak gibi bir niyeti yoktu. Böyle bir suçlama karşısında kalmak onu dumura uğratmıştı hatta.

Laura geri çekilip çıkardığı işi hayranlıkla seyretti.

“Vay canına, bu harikulade,” dedi Laura, Spud kurbanlık koyun gibi yatakta yatarken amcığını ovuşturarak. Spud edilgen ve tuhaf bir biçimde mahcup hissetti kendini. Daha önce hiç bağlanmamış, kimse ona harikulade olduğunu söylememişti. Sonra Laura, Spud’ın uzun, ince kamışını ağzına aldı ve onu emmeye başladı.

Sonra kısmen öğrenilmiş, kısmen sezgisel bir uzmanlıkla, kendinden geçmiş olan Spud boşalmak üzereyken durdu. Sonra odadan çıktı. Spud bağlanmış olmaktan ötürü kaygılanmaya başlamıştı. Herkes Laura'nın kaçığın teki olduğunu söylüyordu. Uzun süredir birlikte olduğu Roy adındaki sevgilisi akıl hastanesine kaldırıldıktan sonra çocuğun iktidarsızlığından, erken boşalmasından ve bunalımından usanıp önüne çıkan herkesle yatmaya başlamıştı. Daha çok iktidarsızlığından ama.

"Yıllarca doğru dürüst sikmedi beni," demişti Laura Spud'a; çocuk bu yüzden akıl hastanesine kapatılmayı hak ediyormuş gibi. Spud, her şeye rağmen, kadının çekiciliğinin büyük ölçüde acımasızlığından ve kabalığından kaynaklandığına karar verdi. Sick Boy ondan "seks tanrıçası" diye söz ederdi.

Laura yatak odasına döndü ve çaresiz bir biçimde yatakta yatan Spud'a baktı.

"Şimdi beni götümden sikmeni istiyorum. Ama önce kamışına bol miktarda Vazelin sürmem gerek, soktuğunda canımın yanmaması için. Kendimi kasacağım çünkü bu ilk benim için, ama yine de elimden geldiğince gevşemeye çalışacağım." Elindeki cigaradan sıkı bir duman çekti.

Laura tam olarak doğruyu söylememişti. Banyo dolabında Vazelin bulamamış, fakat onun yerine yağlayıcı olarak kullanabileceği başka bir şey bulmuştu. Biraz yoğun ve yapışkandı gerçi. Spud'ın kamışına sıvıdan bolca döktü. Viks'ti.

Spud'ın kamışı yanmaya başladı ve acı içinde haykırdı. Kamışının ucunun giyotinle kesildiği duygusuyla iki büklüm olup kıvranmaya başladı.

"Hasiktir, affedersin," dedi Laura, ağzı bir karış açık.

Spud'ın kalkmasına yardımcı oldu ve onu banyoya götürdü. Spud gözlerinde yaşlarla hoplaya hoplaya koştu banyoya. Laura lavaboya su doldurdu, sonra Spud'ın ellerini ve ayaklarını çözmek için bıçak almaya gitti.

Spud dengesini sağlamaya çalışarak lavaboya gitti ve kamışını suya soktu. Kamışı daha çok yanmaya başladı ve yaşadığı şokla geri çekildi. Sırtüstü

düşerken başını klozete çarptı ve gözünün üstü açıldı. Laura odaya döndüğünde Spud baygındı ve döşemeye yoğun, siyah bir kan akıyordu.

Laura ambulans çağırdı. Spud hastanede kendine geldiğinde gözünün üzerine altı dikiş atıldığını keşfetti ve kafası iyice karıştı.

Laura'yı hiçbir zaman götünden sikemedi. Rivayete göre Laura bu olaydan kısa bir süre sonra Sick Boy'u aramış, Sick Boy'da arkadaşının yerini doldurmuştu.

Spud bu felaketten sonra Nicola Hanlon'la ilgilenmeye başlamıştı.

"Küçük Nicky'nin partiye gelmemiş olmasına şaştım, hani… küçük Nicky diyorum, hani, anladın mı?" der Gav'e.

"Evet. İğrenç fahişenin teki. Hem önden alıyor hem arkadan," der Gav.

"Yok ya?"

Spud'ın yüzünde gizlemeyi beceremediği korku ve endişeyi fark eden Gav, içten içe sevinir, ama kendinden emin bir işadamının kesinliği ve çabukluğuyla konuşmaya devam eder. "Evet. Ben bikaç kez kaydım ona. Fena sikişmiyor, hani. Sick Boy da becerdi onu. Rents de. Sanıyorum Tommy de."

"Yok ya? Vay canına…" Spud aynı anda hem havası inmiş hem de iyimser hisseder kendini. Burnunun dibinde olup bitenlerden haberi olmadığını düşünüp biraz daha ayık takılması gerektiğine karar verir.

Masada Begbie daha sağlam bir beslenmeye ihtiyacı olduğunu duyurur: "Lee Marvin'im lan ben. Burda biraz daha içtikten sonra adam gibi bi bara gidelim." Mağarayı andıran, duvarları nikotin lekeli mekâna, kendini yoksul bir ortamda bulmuş bir aristokrat gibi tiksintiyle bakar. Hatta, bardaki ayyaşı fark eder.

Bardan çıktıklarında hava karanlıktır hâlâ, Portland Caddesi'nde bir kafeye girerler.

"Herkese tam kahvaltı," der Begbie diğerlerine heyecanla bakarak.

Renton dışında herkes onaylar.

“Hayır, ben et istemiyorum,” der Renton.

“Amına koduğumun sosisini ve jambonunu ben yerim öyleyse,” diye önerir Begbie.

“Evet, tabii,” der Renton istihzayla.

“Karşılığında sana yumurtamı ve domatesimi veririm o zaman amcık!”

“Tamam,” der Renton, sonra garsona döner. “Kızartmalarda çiçek yağı mı kullanıyorsunuz, yoksa tereyağı mı?”

“Tereyağı,” der garson, ona bir gerizekâlıya bakar gibi bakarak.

“Siktir et, Rents. Ne fark eder?” der Gav.

“Ne yiyip ne yemediği Mark’ı ilgilendirir,” der Kelly, Renton’a destek çıkarak. Alison başını sallar. Renton kendini keyfi yerinde bir pezevenk gibi hisseder.

“Herkesin keyfini kaçırıyorsun Rent, amına koyiyim senin,” diye kükrer Begbie.

“Nasıl kaçırıyormuşum herkesin keyfini? Peynirli salata,” der Renton garsona dönerek.

“Bu konuda anlaşmıştık. Herkese tam kahvaltı,” der Begbie.

Renton kulaklarına inanamaz. Begbie’ye anasının amına kadar yolu olduğunu söylemek gelir içinden. Onun yerine bu dürtüye karşı koyar ve başını yavaşça sallar. “Ben et yemiyorum, Franco.”

“Amına koduğumun vejetaryeni. Bi ton palavra. İhtiyacın var ete. Ne yediğine dikkat eden bi canki! Komiksin lan!”

“Et sevmiyorum, hepsi bu,” der Renton, herkes pis pis sırıtırken kendini aptal gibi hissederek.

“Hayvanların katledilmesinden nefret ettiğini söyleme bize. Havalı tüfekle vurduğumuz kedileri ve köpekleri unuttun mu! Ya yaktığımız güvercinleri? Beyaz farelerin kuyruğuna havai fişek bağlardı bu amcık.”

“Hayvanların katledilmesi değil mesele. Onları yemeyi sevmiyorum sadece,” der Renton omuz silkerek, ergenlik çağında yaptığı acımasızlıkların Kelly’nin önünde ortaya dökülmesinden rahatsız.

“Merhametsiz orospu çocukları. İnsan bi köpeğe nasıl ateş eder, anlayamıyorum,” diye söylenir Alison, başını sallayarak.

“İnsan bi domuzu öldürüp onu nasıl yiyebilir, ben de onu anlayamıyorum,” der Renton, Alison’ın tabağındaki jambonla sosisi işaret ederek.

“Aynı şey değil.”

Spud etrafına bakınır. “Aslında, hani… Rents doğrusunu yapıyor, ama yanlış nedenlerden ötürü. Hani, kendimizden daha zayıf varlıklara, hayvanlara yani, şefkat göstermeden hiçbi zaman kendimizi sevmeyi öğrenemeyiz, hani… Ama Renton’ın vejetaryen olması iyi bi şey… hani, devam ettirebilirse…”

Begbie vücudunu gevşetip titretir ve Spud’a barış işareti yapar. Diğerleri gülerler. Spud’ın ona arka çıkmasından memnun olan Renton müttefikiyle dalga geçilmesine son vermek için araya girer.

“Devam etmek sorun değil. Etten nefret ediyorum zaten. Midemi bulandırıyor. Hikâyenin sonu.”

“Ben yine de herkesin keyfini kaçırıyorsun diyorum göt.”

“Neden?”

“Ben öyle diyorum da ondan, amına koyiyim!” diye tıslar Begbie kendini işaret ederek.

Renton omuz silker yine. Daha fazla tartışmanın bir anlamı yoktur.

Diğerlerinin iştahının farkında bile olmadan yemeğiyle oynayıp duran Kelly dışında herkes önündeki yemeği hızla midesine indirir. Sonunda tabağındakileri Franco’nun ve Gav’in boş tabaklarına pay eder.

Üzerinde Hearts eşofmanı olan asabi ve huzursuz tipin teki içeri girip paketlenmek üzere yemek siparişi verdiğinde, “*Oooo to, ooo to be, oooo to be Hibby!*” tezahüratına başlayınca mekânı terk etmeleri istenir. Bu, çeşitli

futbol marşlarının ve boktan pop şarkılarının söylenmesine neden olur. Tezgâhın arkasındaki kadın polisi arama tehdidinde bulunur, fakat mesele çıkarmadan mekânı terk ederler.

Başka bir pub'a giderler. Renton ve Kelly bir içki daha içer, sonra birlikte çıkarlar. Gav, Dawsy, Begbie, Spud ve Alison içmeye devam ederler. Bir süredir zaten sallanmakta olan Dawsy sızar. Begbie barda tanıdığı iki psikopatla sohbete dalar ve Gav kolunu sahiplenici bir biçimde Alison'un omzuna dolar.

Spud, T'Pau'nun 'China In Your Hand' parçasının başladığını duyar ve hemen Begbie'nin müzik dolabının başında olduğunu anlar. Ya o parçayı çalar Begbie ya da Berlin'in 'Take My Breath Away' parçasını ya da bir Rod Stewart şarkısı.

Gav tuvalete gitmek için güçlükle ayağa kalktığında Alison, Spud'a doğru döner. "Spu… Danny. Çıkalım burdan. Eve gitmek istiyorum."

"Şey… evet… tamam."

"Eve tek başıma gitmek istemiyorum, Danny. Benimle gel."

"Evet… eve, tamam…'

Tükenmiş bedenlerinin izin verdiği ölçüde gizlice terk ederler duman kaplı barı.

"Eve gelip benimle kal biraz Danny. Uyuşturucu falan yok. Kendi başıma kalmak istemiyorum henüz, Danny. Anlıyor musun ne demek istediğimi?" Alison gerginlikle, yaşlı gözlerle bakar Spud'a caddede yürürlerken.

Spud başını sallar. Alison'ın ne demek istediğini anladığını düşünür, çünkü o da yalnız kalmak istememektedir. Hiçbir zaman bundan tam olarak emin olamaz ama, hiçbir zaman.

Özgür Hissetmek

Alison giderek çekilmez oluyor gerçekten. Kafede oturmuş söylediği zırvalıklardan anlamlı bir şeyler çıkarmaya çalışıyorum. Mark'ı kötülüyor, ki anlaşılabilir bir şey, ama canımı sıkmaya başlıyor. Niyeti kötü değil,

biliyorum, fakat ona sadece düzecek başka birini bulamadığında gelen Simon’la ilişkisine ne demeli? Bu konularda ahkâm kesecek durumda değil.

“Beni yanlış anlama, Kelly. Mark’ı severim. Ama çok fazla sorunu var. Şu anda ihtiyacın olan şey bu değil.”

Des’le ilişkimin bana ne kadar acı verdiğini, kürtajı falan bildiği için beni korumaya çalışıyor aslında. Tam bir kıç ağrısı ama. Kendini duyabilse. Eroini bırakmaya çalışırken başkalarına hayatı nasıl yaşamaları gerektiğini söylemekten de geri kalmıyor.

“Peki, tamam, ama senin ihtiyacın olan şey Simon mı peki?”

“Ben öyle bi şey söylemiyorum, Kelly. Bunun söylediğimle ilgisi yok. Simon eroini bırakmaya çabalıyor hiç olmazsa. Mark’ın umrunda bile değil.”

“Mark canki değil, arada sırada kullanıyor.”

“Evet, tabii. Hangi gezegende yaşıyorsun sen, Kelly? Hazel onu neden bıraktı sanıyorsun? Mark eroinden uzak duramıyor. Sen bile canki gibi konuşmaya başladın. Bu şekilde düşünmeye devam edersen yakında sen de başlarsın, çok sürmez.”

Tartışmayacağım onunla. Birazdan Kira Fonu’yla randevusuna gitmemiz gerekiyor zaten.

Ali’yle kira borcunu görüşmeye gidiyoruz. Kafası bozuk, canı çok sıkkın ve gergin; fakat masanın arkasında oturan adam iyi bir tip. Ali eroini bıraktığını ve birkaç iş görüşmesine gittiğini söylüyor. Her şey yolunda gidiyor. Her hafta borcunun birazını ödeyeceğine dair anlaşmaya varıyorlar.

Fakat binadan sokağa çıktığımızda inşaat işçilerinin bize ıslık çalmalarına gösterdiği tepkiye bakılırsa hâlâ gergin.

“İyi misin bebeğim?” diye bağırıyor işçilerden biri.

Ali olacak kaçık karı adama doğru dönüyor.

“Kız arkadaşın var mı senin? Sanmıyorum, çünkü şişman ve çirkin götün tekisin. Sen porno dergisiyle tuvalete girip sana dokunacak kadar deli olan tek kişiyle seks yaparsın ancak – kendinle.”

Adam nefretle bakıyor ona, fakat daha önce de öyle bakıyordu zaten. Ama sırf kadın olduğu için nefret etmenin ötesinde, bir de nedeni var artık.

Adamın arkadaşları, “YUUUU, OOOHAA!” falan diye bağırarak adama gaz veriyorlar, adam da orda durmuş titriyor öfkesinden. İşçilerden biri iskeleden maymun gibi sarkmış. Aşağılık maymunlar bunlar gerçekten de.

“Siktir git, çanta!” diye hırlıyor adam.

Ali geri adım atmıyor ama. Bu utanç verici, fakat eğlenceli de bir şekilde, çünkü durup atışmayı izleyen birkaç kişi var. Sırt çantalı, öğrenci tipli iki hatun kenarda durmuş seyrediyorlar. Bu bana kendimi gerçekten iyi hissettiriyor. Çılgınlık!

Ali; tanrım, bu kız gerçekten kaçık, karşılık veriyor yine: “Biraz önce beni taciz ederken bebektim. Ağzının payını verdikten sonra çanta mı oldum? Ama sen hâlâ çirkin, şişman götün tekisin ve her zaman da öyle kalacaksın.”

“Hepimiz öyle düşünüyoruz,” diyor sırt çantalı hatunlardan biri, Avustralya aksanıyla.

“Amına çaktığımın lezbiyenleri!” diye bağırıyor bir başka işçi. Bu gerçekten deli ediyor beni, tiksinç ve cahil ayılar tarafından taciz edilmeye karşı çıktığım için lezbiyen diye çağrılmak.

“Bütün erkekler senin kadar iğrenç olsalardı gurur duyardım lezbiyen olmaktan!” diye bağırıyorum adama. Böyle bir şey söyledim mi gerçekten? Çılgınlığın daniskası!

“Sizin belli ki cinsel sorunlarınız var. Neden birbirinizi becermiyorsunuz?” diyor öteki Avustralyalı hatun.

Hatırı sayılır bir kalabalık oluşuyor. Kalabalığın arasında iki de ev kadını var.

“Bu çok ayıp. Kızların erkeklerle bu şekilde konuşması hiç yakışık almıyor,” diyor bir tanesi.

“Hiç de ayıp değil. Bu adamlar bela. Genç kızların kendilerini savunduklarını görmek memnuniyet verici. Keşke benim zamanımda da

böyle olsaydı."

"Ama kullandıkları dile ne demeli, Hilda?" diyor ilk konuşan kadın, dudaklarını büzüp ürpererek.

"Evet ama, ya *onların* kullandığı dile ne demeli?" diyor öteki.

Adamlar birikmiş kalabalık karşısında utanıyorlar. Durum kendi kendinden besleniyor sanki. Çılgınlık! Sonra ustabaşı geliyor, Rambo ayaklarında.

"Bu hayvanları denetleyemiyor musun?" diye soruyor Avustralyalı hatunlardan biri. "İnsanları taciz edeceklerine çalışmaları gerekmiyor mu?"

"Girin içeri!" diye azarlıyor ustabaşı adamları, eliyle gitmelerini işaret ederek. Tezahürat yapıp alkışlıyoruz. Müthişti. Çılgınlık!

Ali'yle Avustralyalı hatunları alıp Cafe Rio'ya dönüyoruz, iki ev kadını da bize katılıyor. Avustralyalıların aslında Yeni Zelandalı ve *lezbiyen* olduklarını öğreniyoruz, ama bunun hiçbir şeyle ilgisi yok. Birlikte dünyayı geziyorlar. Çılgınlığın daniskası! Çok isterdim böyle bir şey yapabilmeyi. Ben ve Ali; gerçekten çılgınca olurdu. Kasım ayında İskoçya'ya gelmek. Bu gerçekten çılgınca. Durmaksızın gevezelik ediyoruz, Ali bile gerginliğini üzerinden atmış görünüyor.

Bir süre sonra bana gidip biraz haşiş içmeye karar veriyoruz ve biraz daha çay. Ev kadınlarını da gelmeye ikna etmeye çalışıyoruz, ama evlerine dönüp kocalarına yemek hazırlamaları gerekiyor. Kendi başlarının çaresine baksınlar orospu çocukları dememize rağmen gelmiyorlar.

Biri niyetlenir gibi oluyor ama. "Keşke sizin yaşınızda olsaydım kızlar, o zaman farklı olurdu, inanın bana."

Harikulade hissediyorum kendimi, hani, gerçekten özgür. Hepimiz öyleyiz. Sihir! Ali, Veronica ve Jane (Yeni Zelandalılar) ve bendeniz dairemde esrar içip kafamızı acayip iyi ediyoruz. Erkeklere verip veriştiriyoruz; aptal, yetersiz ve aşağılık yaratıklar olduklarında hemfikiriz. Hayatımda kendimi başka kadınlara bu kadar yakın hissetmemiştim, keşke eşcinsel olsaydım diye geçiriyorum içimden. Bazen erkeklerin bize tek yararlarının seks olduğunu düşünüyorum. Onun dışında gerçekten hiç

çekilmiyorlar. Bu çılgınca olabilir, fakat düşünürsen çok doğru. Sorunumuz bunun üzerinde durmayıp erkeklerin bize çektirdiği cefaya katlanmamız.

Kapı çalıyor, gelen Mark. Yüzüne karşı aptal aptal sırıtmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Ona, kafamız bir ton, sırtlanlar gibi gülerken şaşkınlık içinde giriyor içeri. Esrarın etkisindendir belki, fakat gerçekten gülünç bir görünümü var; erkekler düz bedenleri ve tuhaf kafalarıyla gülünç yaratıklar gerçekten. Jane'in dediği gibi, üreme organlarını bedenlerinin dışında taşıyan ucube görünümlü şeyler.

"Hadi bebeğim!" diye bağırıyor Ali, işçilerin sesini taklit ederek.

"Soyun!" diye bağırıyor Veronica gülerek.

"Ben bi kere siktim bunu. Fena değildi hatırladığım kadarıyla. Biraz küçüktü gerçi!" diyorum Franco'nun sesini taklit edip Mark'ı göstererek. Frank Begbie, bütün kadınların düşü, ama benden ve Ali'den yüz bulduğu söylenemez.

Şakamızı iyi kaldırıyor ama, zavallı Mark, onun için bu kadarını söyleyebilirim. Başını sallayıp gülmekle yetiniyor.

"İyi bi zamanda gelmedim belli ki. Yarın sabah ararım seni," diyor bana.

"Ah… Zavallı Mark… Kadın kadına eğleniyoruz işte… Nasıldır bilirsin…" diyor Ali, suçluluk duygusuyla. Ali'nin söylediklerine kahkahayla gülüyorum.

"Kadın kadına eğlenmek mi?" diyorum. Yerlerde yuvarlanarak gülüyoruz. Ali ve ben erkek doğmalıymışız, çünkü her şeyde cinsellik görüyoruz. Özellikle kafamız iyi olduğunda.

"Önemi yok. Görüşürüz," diyor ve bana göz kırpıp gidiyor.

"Bazı erkekler o kadar da kötü sayılmaz," diyor Jane, kendimizi toparladıktan sonra.

"Evet, azınlıkta olduklarında iyiler," diyorum, sesimdeki çatlağın nerden kaynaklandığını merak ederek, sonra o kadar da merak etmek istemiyorum.

Ele Geçmez Bay Hunt

Kelly Güney Yakası’nda bir pub’da tezgâhın arkasında çalışmaktadır. Mekân hayli popüler olduğu için işi yoğundur. Renton, Spud ve Gav’in bir içki içmek üzere uğradığı bu cumartesi akşamı ise tıka basa doludur bar.

Caddenin karşı tarafında bir pub’da telefonun yanına konuşlanmış olan Sick Boy bara telefon eder.

“Hemen döneceğim, Mark,” der Kelly, Renton içkileri almaya gittiğinde. Kelly çalan telefona bakar. “Rutherford’un Barı,” der.

“İyi akşamlar,” der Sick Boy, sesini Malcolm Rifkind ticaret-okulu tarzının taklidiyle gizleyerek. “Mark Hunt adında biri var mı acaba barda?”

“Mark Renton var,” der Kelly ona. Sick Boy bir an için kimliğinin anlaşıldığını sanır. Fakat devam eder yine de.

“Hayır, ben Mark Hunt’ı arıyorum,” der aynı ses tonuyla.

“MARK HUNT[12]!” diye bağırır Kelly. Çoğu erkek olan müşteriler ona gülümseyerek bakar. “MARK HUNT’I GÖREN VAR MI?” Tezgâhta oturan bir tip kahkahalara boğulur.

“Hayır, ama isterdim!” der biri.

Kelly yine de uyanmaz. Aldığı tepkinin şaşkınlığı içinde, “Telefondaki adam Mark Hunt’ı arıyordu,” der, sonra sesi yavaşça alçalır, gözleri büyür ve ellerini ağzına götürür, jetonu düşmüştür sonunda.

“Bi tek o değil,” der Renton gülümseyerek, Sick Boy pub’a girerken.

Kahkahadan kırılırlarken birbirlerine tutunmak zorunda kalırlar.

Kelly yarım sürahi suyu üzerlerine boca eder, ama farkına bile varmazlar. Onlar için gülünecek bir şeyken, Kelly kendini aşağılanmış hisseder. Kendini kötü hissettiği için kötü hisseder, şakayı kaldıramadığı için.

Sonra onu asıl rahatsız edenin şakanın kendisi değil, erkeklerin tepkisi olduğunu idrak eder. Tezgâhın arkasında kendini hayvanat bahçesindeki kafesinde gülünç bir şey yapmış bir hayvan gibi hisseder. Adamların kırmızı ve çarpık, fesat bir bayağılıkla örtülmüş yüzlerine bakar. Şakanın kurbanının yine kendisi olduğunu düşünür, tezgâhın arkasındaki aptal küçük kız.

Renton ona bakar, acısını ve öfkesini görür. Derinden etkilenir. Kafası karışır. Kelly iyi bir mizah anlayışına sahiptir. Nesi vardır acaba kızın? O klasik *ayın yanlış zamanı* düşüncesi zihninde oluşmaya başlamıştır ki, barda etrafına bakınır ve kahkahaları duyar. Gülünç kahkahalar değildir bunlar.

Linç kalabalığının kahkahalarıdır.

Ben nerden bilebilirdim ki, diye geçirir içinden. Ben nerden bilebilirdim ki, amına koyiyim?

Profesyoneller İçin Kolay Para

Tereyağından kıl çeker gibi hallettik, en ufak bi sorun çıkmadı, ama hani, Begbie hiç serinkanlı değildi, hani hiç.

“Hiçbi amcığa tek kelime etmek yok, unutma. Tek kelime etmek yok,” dedi bana.

“Hmm, tamam moruk, sesin gayet berrak geliyor, hani, gayet berrak. Sakin ol, Franco, sakin ol. İşi kotardık, hani.”

“Evet, ama hiçbi amcığa tek kelime etmek yok. Rents’e bile. Tamam mı?”

Bazı kedilerle mantık bi boka yaramaz. Sen mantık dersin, onlar mantı anlarlar. Anlıyo musun?

“Ve uyuşturucu yok, amına koyiyim. Bi süre paranın üstüne yat.” Şimdi de bana parayı nasıl harcayacağımı söylüyor, hani.

Boktan bi sahne bu. Çocuğun payını düştükten sonra adam başı ikişer bin papel kaldırmışız, hani, ve bu kedinin tüyleri hâlâ dikiliyo. Sıcak bi sepetin içine yerleşip mırlamayı bilmeyen bi kedi bu Dilenci-çocuk.

Birer bira daha içtikten sonra bi taksiye atladık. Taşıdığımız çantalarda ADIDAS ve HEAD yerine GANİMET yazmalı aslında, hani. Adam başı ikişer bin papel anasını satayım. Oha! *Çok da kafan karışmasın, bu aşırılığımın eşantiyonu sadece;*” diğer Franco’nun, Bay Zappa’nın dediği gibi.

Taksi bizi Begbie’ye götürdü. June evdeydi ve Begbie’nin veledi uyanıktı, June’un kucağında.

“Bebek uyandı,” dedi Franco’ya, açıklama mahiyetinde.

“Tanrı aşkına. Gel Spud, yatak odasına gidelim amına koyiyim. Kendi evinde bile biraz huzur bulamıyosun!” Kapıyı işaret etti, hani.

“N’oluyo?” diye sordu June.

“Sorma amına koyiyim. Sen bebeğinle ilgilen!” diye tersledi onu Begbie. Bunu öyle bi şekilde söyledi ki, bebek ondan değildi sanki, biliyo musun?

Bi bakıma haklı da, hani; Franco baba olabilecek bi tip değil… Peki nasıl bi tip Franco?

İşi harikulade kıvırmıştık ama. Şiddet yok, zahmet yok, biliyo musun? Bi set yedek anahtar yetti, yürüyerek girdik içeri. İşte tezgâhın arkasındaki kasanın altındaki sahte panel ve işte güzelim paralarla dolu büyük bez çanta. Şahane! Bütün o harikulade banknotlar ve madeni paralar. Daha iyi zamanlara pasaportum, moruk, daha iyi zamanlara pasaportum.

Kapı zili çaldı. Franco'yla aynasızlar geldi korkusuyla üzerimize sıçtık, ama bizim oğlandı, payını almaya gelmişti. Tam zamanında, hani, çünkü Franco'yla banknotları ve bozuklukları yatağın üzerine yaymıştık; pay ediyorduk, biliyo musun?

"Aldınız mı?" dedi genç, gözlerini yatağın üzerindeki şekerlemeler karşısında fal taşı gibi açarak.

"Otur amına koyiyim! Çeneni kapalı tutacaksın bu konuda, tamam mı?" diye gürledi Franco. Çocuk şöyle bi titredi, hani.

Franco'ya çocuğun üzerine fazla gitmemesini söylemek istedim, biliyo musun? Bize işi getiren o. Oğlan bize hikâyeyi anlattı, yedeğini yaptırmamız için anahtarları da verdi, hani. Hiçbi şey söylemediğim halde Begbie kedisi ne düşündüğümü yüzümden okudu.

"Bu amcık dosdoğru siktiğimin okuluna gidip kankalarına ve kızlara hava atmak için parayı saçacak amına koyiyim."

"Hayır, yapmam öyle bi şey," dedi çocuk.

"Kapa çeneni!" diye hırladı Begbie. Çocuk korkudan üzerine sıçtı yine. Begbie bana döndü. "Ben onun yerinde olsaydım kesin öyle yapardım amına koyiyim."

Ayağa kalktı ve dart oklarını alıp var gücüyle tahtaya fırlattı, şiddet dolu bi hareket. Çocuk kaygılı görünüyordu.

"İspiyoncu bi amcıktan daha kötü tek şey vardır amına koyiyim," dedi Franco, okları tahtadan alıp aynı kötücül güçle tekrar fırlatarak. "O da çenesini tutmayı bilmeyen bi amcıktır. Çenesini tutamayan amcık

ispiyoncudan daha çok zarar verir. Çünkü ispiyoncuyu besler. İspiyoncu da polisi besler amına koyiyim. İşte o zaman hepimiz yaraklara geliriz."

Sonra oku oğlanın yüzüne fırlattı. Ben yerimden sıçradım, oğlan bir çığlık attı, sonra isterik bir biçimde titremeye başladı.

Begbie'nin okun plastik kısmını fırlattığını fark ettim, fırlatmadan önce metal ucunu sökmüştü. Oğlan titriyordu hâlâ, şoka girmişti. "Amma ödlekmişsin lan sen de, amcık! Alt tarafı plastik!" Franco küçümseyici bi kahkaha attı ve bikaç banknot ve bol miktarda madeni para alıp saymaya başladı, oğlan için. "Polis seni durdurursa parayı oyun salonunda kazandığını söyleyeceksin. Bu konuda amcığın tekine tek kelime edersen benim elime geçmeden önce polisin seni tutuklayıp Polmont cezaevine göndermesi için dua et, duydun mu?"

"Evet…" Titriyordu hâlâ.

"Şimdi siktir git, DIY'deki cumartesi işinin başına. Unutma, sağda solda para saçarsan ne olduğunu anlayamadan gırtlağına çökerim, tamam mı?"

Oğlan parasını alıp gitti. Bi bok da almamıştı zavallı amcık, beş bin pound'a yakın paradan sadece bikaç yüz pound. Yine de, büyük paraydı onun yaşında biri için. Ben yine de Franco'nun çocuğa biraz acımasızca davrandığını düşünüyordum.

"Hey, moruk, bu çocuk bize ikişer bin papel kazandırdı… yani, öylesine söylüyorum, Franco, hani, çocuğa karşı biraz acımasız davranmadın mı?"

"Orospu çocuğunun sağda solda hava atmasını, cebindeki tomarı göstermesini istemiyorum. Böyle küçük çocuklarla herhangi bi şey yapmak dünyanın en riskli işidir. Sır tutmayı bilmezler, anlıyo musun? Bu yüzden seninle dükkân ve ev soyma işine girmeyi seviyorum, Spud. Sen de gerçek bi profesyonelsin benim gibi, kimseye tek kelime etmezsin. Bu tür bi profesyonelliğe saygı duyarım, Spud. Bi işe profesyonellerle girersen sorun yaşamazsın amına koyiyim."

"Evet… doğru moruk, hani," dedim. Başka *ne* diyebilirdim ki? Gerçek profesyoneller. Kulağa hoş geliyor; okşuyor kulağımı.

Armağan

Annemin evinde kalmaya daha fazla katlanamayacağıma karar verdim; kafamı sikip duruyorlar. Gav, Matty’nin cenazesi kaldırılıncaya kadar beni misafir edecek. Tren yolculuğu sorunsuz geçti; tam istediğim gibi. Walkman’de birkaç Fall kaseti, dört kutu bira ve H. P. Lovecraft kitabım. Nazi amcık, koca H. P. ama sıkı yazar. Karşımdaki koltuğa gülümseyen bir amcık özür dileyerek yerleştiğinde yüzüme rahatsız-etme-yoksa-karışmam-göt ifadesini takındım. Keyifli bir yolculuk, bu yüzden de kısa.

Gav’in yeni dairesi McDonald Yolu’nda; yürümeye karar verdim. Eve vardığımda Gav’i biraz sıkıntılı buldum. Kendimi zorla davet ettirdiğimi düşünerek ufaktan kuruntu yapmak üzereydim ki, sıkıntısının nedenini anlattı.

“Ne diyim sana, Rents, şu Second Prize amcığı var ya,” dedi başını buruk bir biçimde sallayıp boş ön odayı işaret ederek, “burayı biraz toparlaması için ona para verdim; biraz sıva, biraz da boya. Malzemeleri almaya gidiyorum, dedi bu sabah. O zamandan beri kayıp amcık.”

İlk dürtüm Gav’e Second Prize’a böyle bir iş vermek için aklını kaçırmış olması gerektiğini söylemekti; üstelik parayı önceden vererek. Ama o anda duymak istediğinin bu olmadığına karar verdim, hem beni konuk ediyordu. Onun yerine çantamı boş odaya bırakıp onu pub’a götürdüm.

Matty’yi, zavallının başına ne geldiğini anlatmasını istiyordum. Haber beni dumura uğratmıştı tabii ki, fakat o kadar da şaşırmadığımı eklemeliyim.

“Matty HIV kaptığını bilmiyordu,” dedi Gav. “Uzun süredir HIV’di muhtemelen.”

“Zatürreden mi öldü, yoksa kanserden mi?” diye sordum.

“Hayır, şey, toksoplasmosis. Beyin kanaması, yani.”

“Ne?” Anlam veremedim.

“Çok üzücü. Böyle bi şey sadece Matty’nin başına gelebilirdi,” dedi Gav, başını sallayarak. “Küçük kızını görmek istiyordu, küçük Lisa’yı, Shirley’in kızı, biliyor musun? Shirley evine yaklaşmasına bile izin vermiyordu. O sıralar o halde olmasına şaşmamak gerek. Neyse, küçük Nicola Hanlon’ı biliyor musun?”

“Evet, küçük Nicola, tabii.”

“Küçük Nicola’nın kedisi doğurdu, Matty de yavrulardan birini aldı. Hesapta yavruyu kızına versin diye Shirley’e götürecekti, anlıyor musun? Yavruyu Wester Hailes’e götürdü, küçük Lisa için; ona bi armağan, anlıyor musun?”

Kedi yavrusuyla Matty’nin kalp krizi geçirmesi arasındaki bağlantıyı kuramıyordum, ama tipik bir Matty hikâyesi olduğu kesindi. Başımı salladım. “Bu Matty’yi özetliyor. Birine jest yapmak için yavruyu al, sonra bakması için başka bi amcığa ver. Eminim Shirley ona sıkı bi fırça atmıştır.”

“Aynen, aptal amcık,” diye gülümsedi Gav, başını kederli bir biçimde sallayarak. “Shirley ona, kediye bakacak durumum yok benim, götür, siktir git, dedi. Matty de kedi yavrusuyla kalakaldı. Ne olduğunu tahmin edebilirsin. Yavruya bakamadı; kaka kutusu çiş dolu falan. Matty eroin ya da aldığı sakinleştirici hapların etkisiyle hiçbi bok yapmadan öylece yatıp duruyordu, ya da bunalımdaydı, bilirsin ne hale gelebildiğini. Dediğim gibi, HIV olduğunu bilmiyordu. Kedi bokundan toksoplasmosis kapabileceğini de bilmiyordu.”

“Bunu ben de bilmiyordum,” dedim. “Ne sikim şey bu?”

“Korkunç bi şey, moruk. Beyin iltihabı gibi bi şey, anlıyor musun?”

Ürperdim ve zavallı Matty’yi düşündüm, göğsüm sıkıştı. Kamışım iltihap toplamıştı bir keresinde. Beyninde iltihap olduğunu düşünsene, beyninin içi irin dolu. Tanrı aşkına. Matty. Amına koyiyim. “Peki, sonra n’oldu?”

“Baş ağrıları başladı, ağrıyı hafifletmek için daha çok uyuşturucu aldı. Sonra, dediğim gibi, beyin kanaması geçirdi. Yirmi beş yaşında çocuk, felç amına koyiyim. Bi keresinde yanından geçtim, kaldırımda duruyordu. Yüz yaşında falan görünüyordu. Bi tarafa doğru bükülmüştü, sakat gibi hopluyordu, yüzü çarpılmıştı. Üç hafta kadar dayandı o şekilde; sonra ikinci beyin kanamasını geçirdi ve öldü. Evde öldü. Komşular kedi miyavlamasından ve evden yayılan kokudan şikâyet edinceye kadar bikaç gün kalmış orda. Polis kapıyı kırmış. Matty yerde ölü yatıyormuş, yüzü kurumuş kusmuğunun içinde. Kedi yavrusu iyiymiş ama.”

Matty'yle Shepherd's Bush'ta takıldığımız güruhu hatırlıyorum; en mutlu zamanıydı onun. Bütün o punk dalgasına bayılıyordu. Çok seviliyordu orda. O güruhtaki bütün kızları becermişti, benim yıllardan beri kesik olduğum Manchester'lı bi hatun da vardı aralarında, sikici amcık. Buraya döndüğünde her şey kötü gitmeye başladı zavallı için. Öyle de devam etti. Zavallı Matty.

"Tanrı aşkına," dedi Gav, "Parfüm James amcığı geliyor."

Başımı kaldırdım ve Parfüm James'in temiz, gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Çantası da yanındaydı.

"N'aber James?"

"Fena değil çocuklar, fena değil. Nerelerde saklanıyordun Mark?"

"Londra'da," dedim. Tam bir kıç ağrısıydı Parfüm James; sürekli parfüm kakalamaya çalışırdı.

"Romantik ilişkin var mı bu aralar, Mark?"

"Hayır," diye bilgilendirdim onu büyük bir zevkle.

Parfüm James kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. "Gav, senin güzeller güzeli hatun nasıl?"

"İyi," dedi Gav.

"Yanlış hatırlamıyorsam, seni hatunla burda son gördüğümde Nina Ricci sürünmüştü, değil mi?"

"Parfüm istemiyorum, James," dedi Gav, soğuk bir kesinlikle.

Parfüm James başını yana doğru çevirip avucunu öne uzattı.

"Sen kaybedersin. Sana şu kadarını söyleyebilirim ama, kadınları etkilemek için parfümün üstüne yoktur. Çiçeklerin ömrü kısa, herkesin görünümüne dikkat ettiği bu zamanlarda çikolatayı unut." Parfüm James gülümseyip her şeye rağmen çantasını açtı, şişeleri görünce fikrimizi değiştirebilirmişiz gibi. "Bugün iyi satış yaptım ama, şikâyet edemem. Kankanız Second Prize bile bi şeyler aldı. Bikaç saat önce Shrub'da rastladım ona. Kafayı çekmişti. Biraz parfüm ver, Carol'a gidiyorum, son

zamanlarda ona bok gibi davrandım, şımartmakta yarar var, dedi. Yüklü alışveriş yaptı.”

Gav’in çenesi belirgin bir biçimde sarktı. Yumruğunu sıkıp öfkeyle salladı. Parfüm James kendine yeni bir kurban bulmak için fuayeye daldı.

Biramı diktim. “Gidip şu Second Prize’ı bulalım, amcık paranın tamamını harcamadan. Ne kadar verdin?”

“İki yüz papel,” dedi Gav.

“Aklına sıçıyım,” dedim, küçümseyerek. Elimde değildi, kendimi tutamadım.

“Kafama baktırmam gerek benim,” dedi Gav, pes ederek. Zoraki de olsa gülümsemedi ama. Sanırım, işin özüne inince, çok da neden yoktu gülümsemek için.

Matty’yi Anımsamak

1

“N’aber Nelly? Uzun zamandır görüşemedik, amcık seni,” diye gülümsedi Franco, üzerindeki takım elbisenin boynundan yukarı tırmanan yılan dövmesi ve alnına kazınmış dalgaların kıyıya vurduğu ıssız palmiye adası resmiyle çelişen Nelly’ye.

“Yazık ki bu koşullarda görüşmek zorunda kaldık,” dedi Nelly. Spud, Alison ve Stevie’yle sohbet eden Renton, günün ilk cenaze klişesini duymuş olmaktan ötürü kendine gülümseme izni verdi.

Tüyoyu alan Spud, “Zavallı Matty. Çok yazık oldu, hani,” dedi.

“Benden buraya kadar. Temiz kalacağım,” dedi Alison, kollarını gövdesine dolamış olmasına rağmen ürpererek.

“Aklımızı başımıza toplamazsak hepimiz telef olacağız. Orası kesin,” dedi Renton. “Sen HIV testini yaptırdın mı, Spud?”

“Hey… İnsaf et moruk. Şimdi bunu konuşmanın zamanı mı? Matty’nin cenazesindeyiz, hani.”

“Ne zaman zamanı?” diye sordu Renton.

“Yaptırmalısın, Danny, gerçekten yaptırmalısın,” dedi Alison.

“Yaptırmamak daha iyi belki. Yani, hani, Matty’nin HIV olduğunu öğrendikten sonraki hayatını bi düşünsenize.”

“O Matty’ydi. HIV olmadan önceki hayatı nasıldı ki?” dedi Alison. Spud ve Gav bunun karşısında kafa sallayıp pes ettiler.

Krematoryuma bitişik küçük kilisede rahip Matty hakkında küçük bir konuşma yaptı. O sabah yerine getirmesi gereken pek çok işi vardı, oyalanacak zamanı yoktu. Hızla birkaç deyim, birkaç ilahi, birkaç dua ve cesedi fırına göndermek için düğmeye bas.

“Bugün burda toplanmış bulunan bizlerin hayatında Matthew Connel farklı roller oynadı. Matthew bir oğul, bir kardeş, bir baba ve bir dosttu. Kısa hayatının son yılları kederli ve acılı geçti. Yine de, asıl Matthew’u hatırlamalıyız, hayat ve sevgi dolu Matthew’u. İyi bir müzisyendi, arkadaşlarını gitar çalarak eğlendirmeyi severdi…”

Kendini gülmekten alıkoyamayan Renton hemen yanında durduğu için Spud’la göz teması kuramadı. Hayatında tanıdığı en kötü gitaristti Matty, sadece Doors’un ‘Roadhouse Blues’ parçasıyla birkaç Clash ve Status Quo parçası çalabilirdi adam gibi. ‘Clash City Rockers’ın gitar solosunu öğrenmek için kıçını yırtmış, ama bir türlü çalamamıştı. Yine de, Fender Strat’ına tapardı Matty. Sattığı son şey olmuştu, amplifikatörünü damarlarına beyaz boku doldurmak için sattıktan sonra uzunca bir süre direnmişti Fender’ini satmamak için. Zavallı Matty, diye geçirdi içinden Renton. Ne kadar tanıyabildik ki onu? Bir insan başka bir insanı ne kadar tanıyabilir ki?

Stevie altı yüz kilometre ötede, Stella’yla Halloway’deki dairesinde olmayı arzuluyordu. Birlikte yaşamaya başladıklarından beri ilk kez ayrı düşmüşlerdi. Huzursuzdu. Kendini ne kadar zorlarlarsa zorlasın Matty’nin görüntüsünü tutamıyordu zihninde. Stella’ya dönüşüyordu Matty.

Spud Avustralya’da yaşamanın gerçekten boktan olacağını düşündü. Sıcak, böcekler ve *Neighbours* ya da *Home and Away* dizilerinde gördüğün o sıkıcı banliyöler. Anlaşılan oydu ki Avustralya’da hiç gerçek pub yoktu.

Baberton Mains, Buckstone ve East Craigs'ın sıcak versiyonuydu Avustralya. Melbourne ve Sydney'in daha eski mahallelerinde hayatın nasıl olduğunu merak etti, orda da Edinburgh ve Glasgow gibi toplu konutlar var mıydı ve varsa neden televizyon dizilerinde gösterilmiyorlardı? Matty ile bağlantılı olarak neden Avustralya'yı düşündüğünü de merak etti. Ne zaman evine gitse onu şiltesinde kafası iyi ve Avustralya dizisi seyrederken bulduğu içindi belki.

Alison, Matty'yle sevişmesini hatırlamaya çalıştı. Uzun zaman önceydi, eroin kullanmaya başlamadan önce. Matty'nin kamışını hatırlamaya çalıştı, boyutlarını, fakat zihninde canlandıramadı. Matty'nin vücudu canlandı ama. Kuru ve sıkıydı vücudu, kaslı değil. Zayıf bir görünümü ve kişiliğindeki huzursuzluğu ele veren hareketli, delici gözleri vardı. Fakat en iyi seviştikleri gün yatağa girerlerken Matty'nin ona söylediği cümleyi hatırlıyordu. "Seni hayatında hiç sikilmediğin gibi sikeceğim," demişti. Haklı çıkmıştı. Hayatında hiç bu kadar kötü sikilmemişti Alison, ne ondan önce, ne de sonra. Matty birkaç saniye sonra boşalmış, içine boşalıp soluk soluğa üzerinden yana devrilmişti.

Alison memnuniyetsizliğini gizlemek için çaba göstermemişti. "Neydi bu amına koyiyim," demekle yetinmişti, yataktan sinirli ve gergin bir biçimde kalkarak; tahrik olmuş fakat tatmin olamamış, öfkesinden bağırma isteği içinde. Sonra giyinmişti. Matty ona ne bir şey söylemiş ne de kımıldamıştı, fakat odayı terk ederken gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördüğünden emindi. Tahta tabuta bakıp ona daha müşfik davranmış olmayı arzularken bu görüntü zihninde takılıp kaldı.

Franco Begbie kendini öfkeli ve aklı karışmış hissediyordu. Arkadaşlarına gelecek en ufak zararı ona yapılmış kişisel bir hakaret olarak algılardı. Arkadaşlarından biri öldüğünde ise kendi iktidarsızlığıyla yüzleşmek zorunda kalırdı. Franco bu sorunu öfkesini Matty'ye yönelterek çözdü. Matty'nin Lothian Yolu'nda Gypo ve Mikey Forrester'a kafa tutmaktan korktuğu ve kendisinin ikisini de marizlemek zorunda kaldığı günü hatırladı. Onun için sorun teşkil etmemişti. İşin ilkesi önemliydi ama. Kankalarını kollamak zorundaydın. Matty'ye korkaklığının bedelini ödetmişti gerçi; fiziksel olarak tekme tokat girişerek ve sosyal olarak, bir yığın aşağılayıcı laf ederek. Şimdi amcığa ödettiği bedelin yeterli olmadığını idrak ediyordu.

Bayan Connell, Matty'nin çocukluğunu düşünüyordu. Bütün çocuklar kirlidir, fakat Matty özellikle pasaklı bir çocuktu. Ayakkabı dayanmazdı Matty'ye, giysilerini kısa zamanda paçavraya çevirirdi. Bu yüzden ergenliğe gelip de punk olduğunda pek kaygılanmamıştı. Gereklilik erdeme dönüşmüştü sanki. Matty her zaman punk olmuştu zaten. Özellikle bir olay aklına geliyordu. Bir keresinde takma dişlerini yaptırmak için dişçiye gittiğinde Matty'yi de yanında götürmüştü, çocuktu o zaman. Dönüşte otobüste herkese annesinin takma dişleri olduğunu söyleyerek onu utandırmıştı. Sevgi dolu bir çocuktu. Yitirirsin onları, diye geçirdi içinden. Yedi yaşına geldiklerinde senin olmaktan çıkarlar. Ondan sonra uyum sağlarsın, on dört yaşına geldiklerinde aynı şeyi bir kez daha yaşarsın. Bir şeyler değişir. Bir de içine eroini kattın mı, kendileri olmaktan çıkarlar. Daha az Matty, daha çok eroin.

Yavaşça ve düzenli olarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Aldığı valium elemini mide bulandırıcı küçük esintilerle ölçmeye, inatla esmeye çalışan öfke ve sefalet fırtınasını dindirmeye çabalıyordu.

Matty'nin kardeşi Anthony, intikam düşünüyordu. Abisinin mahvına neden olan bütün aşağılık orospu çocuklarından intikam almak. Tanıyordu onları, içlerinden birkaçı cenazeye katılma küstahlığını göstermişlerdi. Murphy, Renton ve Williamson. Ortalıkta dondurma külahı sıçarlarmış gibi, hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyorlarmış gibi dolanan bu acınası götler; eroin pisliğinden başka bir şey değillerdi. Abisi; iradesiz, zavallı abisi, peşine takılmıştı o pisliklerin.

Anthony'nin zihni Derek Sutherland'ın onu eski demiryolu avlusunda patakladığı güne gitti. Matty duymuş ve hesap sormak için Anthony'yle yaşıt ve kendinden iki yaş küçük olan Derek Sutherland'ı bulmuştu. Anthony, Derek Sutherland'ın abisinden dayak yiyip aşağılanacağını düşünerek sevinmişti. Fakat aşağılanan Anthony olmuştu yine, bu kez dolaylı olarak. Hasmının abisine kolaylıkla üstünlük sağlayıp onu da marizleyişine tanık olduğunda kendi dayak yediğinde aşağılandığı kadar aşağılanmış hissetmişti kendini. Matty onu hayal kırıklığına uğratmıştı o gün. O günden beri de herkesi.

Küçük Lisa Connell babası o tahta kutuda olduğu için üzüntü duyuyordu, fakat bir melek gibi kanatlanıp cennete gidecekti. Ninesi ağlamıştı Lisa öyle dediğinde. O kutuda uyuyordu sanki. Ninesi kutunun uzaklara gideceğini

söylemişti, cennete. Lisa meleklerin kanatlanıp cennete gittiklerini sanıyordu. Kutudan çıkarılmadan nasıl uçacağı sorusu onu pek ilgilendirmiyordu. Yine de, onlar bilirlerdi ne yaptıklarını. Cennet iyi geliyordu kulağa. O da bir gün cennete gidecek, babasını görecekti. Babası onu görmek için Wester Hailes'e geldiğinde iyi olmadığı için onunla konuşmasına izin vermezlerdi. Cennette her şey iyi olacaktı, küçüklüğünde yaptıkları gibi oyunlar oynayacaklardı birlikte. Cennette yine iyi olacaktı babası. Cennet, Wester Hailes'den farklı olacaktı.

Shirley kızının elini sıkıca tutup buklelerini dağıttı. Küçük Lisa, Matty'nin hayatının anlamdan tamamen yoksun olmadığının tek kanıtıydı. Yine de, çocuğa bakarak, bunun sağlam bir kanıt olmadığını iddia edenler olabilirdi. Fakat Matty göstermelik bir baba olmuştu. Rahip ona baba rolü biçerek Shirley'i kızdırmıştı. Shirley hem annelik hem de babalık yapmıştı Lisa'ya. Matty spermini vermiş, bir de eroin onu bitirmeden önce birkaç kez gelip onunla oynamıştı. Bütün katkısı bundan ibaretti.

Matty'nin iradesi her zaman zayıf olmuş, sorumlulukları ve duygularının gücüyle baş etmeyi hiçbir zaman becerememişti. Shirley'in tanıdığı eroinmanların çoğu gizli romantiklerdi. Matty de öyleydi. Shirley onun bu yanını sevmişti; açık, müşfik, sevgi ve hayat doluyken sevmişti onu. Çok sürmemişti ama. Eroinden önce bile üzerine bir haşinlik ve burukluk çökmeye başlamıştı. Shirley'e aşk şiirleri yazardı. Harikulade şiirler, edebi anlamda değil belki, ama ona ilettiği harikulade duyguların olağanüstü saflığında. Bir keresinde ona yazdığı özellikle güzel bir dörtlüğü okuduktan sonra yakmıştı. Shirley ona gözyaşlarının arasında bunu neden yaptığını sormuştu, alevler o kadar sembolik görünmüştü ki. Shirley'in hayatında yaşadığı en acı verici deneyimdi.

Matty dönüp dairenin sefaletini gözden geçirmişti. “Şuraya bak. Böyle yaşayan bi insanın düş görmeye hakkı yoktur. Kendini aldatıyorsun sadece, kendine işkence ediyorsun.”

Gözleri siyah ve delinmezdi. Onun o bulaşıcı sinizmi ve çaresizliği Shirley'in daha iyi bir hayata dair bütün umutlarını söndürmüştü. Bir zamanlar onu içindeki hayatı ezmekle tehdit etmişti, ta ki yeter deme cesaretini gösterinceye kadar.

2

"Biraz sessiz olalım beyler," diye yakardı bezgin barmen, matemcilerden geriye kalan ayyaş grubuna. Saatlerce kederle içip istekle nostalji yaptıktan sonra sıra şarkı söylemeye gelmişti. Çok iyi geliyordu onlara şarkı söylemek. Gerginlikleri çözülüp akıyordu şarkılarla. Barmeni takan yoktu.

Yazıklar olsun sana, Seamus O'Brien,
Dublin'in bütün genç kızları ağlıyor,
Aldatmalarından ve yalanlarından usanmışlar,
Yazıklar olsun sana, Seamus O'Brien!

"LÜTFEN! Biraz sessiz olur musunuz!" diye bağırdı barmen. Leith Links'in şık kesimindeki küçük otel bu tür davranışlara alışık değildi, özellikle hafta sonunda.

"Ne diyo lan bu amcık? Kankamızı adam gibi uğurlamaya hakkımız var, amına koyiyim!" Begbie barmene yırtıcı bir bakış attı.

"Selam Franco," dedi Renton, Begbie'yi omzundan kavrayarak. Tehlikenin farkına varmış, konuyu değiştirerek onu sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sen, ben ve Matty bi keresinde Ulusal Koşu için Aintree hipodromuna gitmiştik, hatırlıyor musun?"

"Evet! Hatırlıyorum o günü amına koyiyim! Şu televizyona çıkan amcığa anasının amına kadar yolu olduğunu söylemiştim, neydi o götün adı?"

"Keith Chegwin. Cheggers."

"O amcık işte. Cheggers."

"Şu televizyonda program yapan herif mi? *Cheggers Pop Müzik Çalıyor.* Hatırlıyor musunuz?" diye sordu Gav.

Renton, "O amcık işte," dedi ve Franco hoşgörüyle sırıtarak onu hikâyeye devam etmeye yüreklendirdi. "Ulusal Koşu'dayız tamam mı? Bu Cheggers amcığı Liverpool Radyosu için söyleşi yapıyor, seyircilere salakça sorular soruyor, tamam mı? Neyse, bizim yanımıza geldi ve biz amcıkla konuşmak istemiyorduk, ama Matty'yi bilirsiniz, bu benim ünlü olma fırsatım diye düşünüp Liverpool'da olmak çok güzel Keith, çok iyi zaman geçiriyoruz,

diye bi şeyler zırvaladı. Sonra o aptal amcık, Cheggers götü, ya da adı her neyse, mikrofonu Franco'ya uzattı." Begbie'yi işaret etti Renton. "Franco herife, siktir git, ananın amına kadar yolun var! dedi. Kıpkırmızı kesildi Cheggers. Sözüm ona canlı yayın yapıyorlar, ama Franco'nun sözlerini biplemek için üç saniyelik bi gecikmeleri vardı."

Herkes gülerken Begbie davranışını savundu.

"Biz oraya koşuyu seyretmeye gitmiştik, amına koduğumun radyosunda program yapan bi götle konuşmaya değil." Yüzünde medyanın söyleşi taleplerinden usanmış önemli birinin ifadesi belirdi.

Fakat Franco her zaman öfkelenecek bir şeyler bulurdu.

"Amına koduğumun Sick Boy'u burda olmalıydı. Matty kankasıydı onun," dedi.

"Şey, Fransa'da ama… şu Fransız piliçle birlikte. Gelemedi muhtemelen… yani… Fransa, hani," dedi Spud sarhoşlukla.

"Fark etmez, amına koyiyim. Rents'le Stevie Londra'dan kalkıp geldiler. Rents'le Stevie amına koduğumun Londra'sından gelebiliyorlarsa, Sick Boy da Fransa'dan gelebilirdi."

Spud'ın sezgileri alkolün etkisiyle uyuşmuştu. Aptal gibi tartışmayı sürdürdü. "Evet, ama, şey… Fransa daha uzak… Fransa'nın güneyinden söz ediyoruz burda, hani, biliyo musun?"

Begbie inanamıyormuş gibi baktı Spud'a. Mesaj alınmamıştı anlaşılan. Bu kez daha yavaş ve tiz bir sesle, alev alev yanan gözlerinin altındaki haşin ağzını çarpıtarak konuştu.

"RENTS'LE STEVIE AMINA KODUĞUMUN LONDRA'SINDAN GELEBİLİYORLARSA, SICK BOY DA AMINA KODUĞUMUN FRANSA'SINDAN GELEBİLİRDİ."

"Evet… doğru söylüyorsun. Çaba göstermesi gerekirdi. Matty'nin cenazesi söz konusu, hani." Spud, İskoçya'daki Muha-fazakâr Parti'nin birkaç Begbie'ye ihtiyacı olduğunu düşündü. Mesajın ne olduğu değildi önemli olan, nasıl verdiğindi. Mesaj vermekte Begbie'nin üstüne yoktu.

Stevie kendini iyi hissetmiyordu. Bu tür şeyler için oldukça formsuzdu. Franco bir kolunu Stevie'nin öteki kolunu Renton'ın omzuna attı.

"Sizi tekrar görmek çok güzel amcıklar. İkinizi de. Stevie, Londra'da bu amcığa iyi bakmanı istiyorum." Renton'a döndü. "Matty'nin yolundan gidersen ebeni sikerim senin amcık. Franco boş konuşmaz, söylediklerimi ciddiye al."

"Matty'nin yolundan gidersem geriye ebesi sikilecek bi şey kalmayacak zaten."

"Sen öyle san. Mezarını kazıp cesedini çıkarır, Leith caddelerinde tekmelerim. Anladın mı?"

"Beni düşündüğünü bilmek memnuniyet verici Frank."

"Tabii ki düşüneceğim. Kankalara destek olmak gerekir. Öyle değil mi, Nelly?"

"Ne?" Nelly yavaşça Franco'ya doğru döndü, sarhoştu.

"Bu amcığa kankalara destek olmak gerekir diyordum."

"Çok doğru, gerekir amına koyiyim."

Spud ve Alison sohbet ediyorlardı. Renton onlara katılmak için Franco'nun yanından usulca sıyrıldı. Franco, Stevie'yi kavrayıp bir kupa gibi sergilerken Nelly'ye onun ne müthiş bir amcık olduğunu anlatmaya girişti.

Spud, Renton'a döndü: "Ali'ye bunun çok ağır bi durum olduğunu söylüyordum, bütün bu olanlar, moruk. Benim yaşımda biri için çok fazla cenazeye katıldım, hani. Sırada kim var acaba?"

Renton omuz silkti. "Sıra her kimdeyse, hazırlıklıyız en azından. Yas tutmaya sertifika verilseydi ben şimdiye dek doktoramı yapmıştım."

Kapanış saati geldiğinde tek sıra olup birer birer soğuk geceye çıktılar, ellerinde bira dolu poşetlerle Begbie'nin dairesine doğru. İçerek ve Matty'nin hayatına ve motiflerine dair ahkâm keserek on iki saat geçirmişlerdi. Aslında, aralarında daha derin düşünme yeteneğine sahip

olanlar, bütün söylenenlerin bu acımasız bulmacayı aydınlatmakta çok yetersiz kaldığının bilincindeydiler.

Başladıklarında olduklarından daha bilge değillerdi şimdi.

Ayık Çelişkileri No:1

“Hadi, al şundan bi duman, bi şey olmaz,” diyor hatun, cigarayı bana doğru uzatarak. Nasıl düştüm ben buraya? Eve gidip üstümü değiştirmem, sonra televizyon seyretmem ya da Prenses Diana’ya gitmem gerekirdi. Mick’in yüzünden, o ve işten-sonra-bi-tek-atma sevdası yüzünden.

Şimdi, üzerimde hâlâ takım elbise ve kravatla bu şık dairede, kendilerini olduklarından çok daha bitirim sanan kot pantolonlu ve tişörtlü tiplerin arasında oturuyorum. Hafta sonu soytarıları hiç çekilmiyor.

“Onu rahat bırak, Paula,” diyor pub’da tanıştığım kadın. Londra’da sık rastlanan o çılgınca aşikâr umutsuzlukla ölüyor aslında altıma yatmak için. Her ne kadar her tuvalete gittiğimde nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışıp zihnimde tam bir görüntü oluşturamasam da, başaracak muhtemelen. Gerçekten sinir bozucu amcıklardır bunlar; plastik kaltaklar. Yapılacak tek şey onları becermektir, alacağını al ve topukla. Başka türlü davranırsan hayal kırıklığına uğrayacakları izlenimi bile uyandırırlar insanda. Sick Boy gibi düşünüyorum şimdi, ama onun yaklaşımı da yabana atılmaz, ki burda ve hemen şeklinde özetlenebilir.

“Hadi Bay Takım Elbise ve Kravat. Eminim hayatında böyle bi şey içmemişsindir.”

Votkamdan bir yudum alıp hatunu inceliyorum. Güzel, bronz bir teni var, saçları bakımlı, ama bu onun hafif kaşar, sağlıksız görünümünü gizleyeceğine daha da belirgin kılıyor sanki. Gözümün kenarından kesiyorum; sokak itibarı peşinde aptal bir amcık daha. Mezarlıklar dolu bunlarla.

Cigarayı alıyorum, koklayıp iade ediyorum. “Biraz afyon katılmış ot, değil mi?” diye soruyorum. Mal güzel kokuyor aslında.

“Evet…” diyor, biraz kaymış.

Parmaklarının arasında yanan cigaraya bakıyorum yine. Bir şeyler hissetmeye çalışıyorum. Herhangi bir şey. İblisi arıyorum aslında, o fesat orospu çocuğunu, zihnimi durduran o öfkeyi; elimi cigaraya, cigarayı da dudaklarıma götürüp elektrikli süpürge gibi emmeme neden olacak şeyi. Dışarı çıkmıyor oynamak için. Belki burda yaşamıyor artık. Benden geriye 9-5'lik götün teki kalmış sadece.

"Kibar teklifini reddedeceğim korkarım ki. Bana oyunbozan diyebilirsin, ama uyuşturucu ortamları beni hep tedirgin etmiştir. Kendilerini uyuşturucuya kaptırmış bikaç kişi tanıdım, zor zamanlardan geçtiler."

Dikkatle bakıyor bana, asıl önemli olanın söylemediğim şeyler olduğundan kuşku duyarmış gibi. Kafa bulduğumu hissetmiş olmalı, yerinden kalkıp uzaklaşıyor.

"Delisin sen, deli," diyor pub'da tanıştığım kadın, adı neydi yahu, çok yüksek sesle gülüyor. Kelly'yi özlüyorum, İskoçya'da şimdi. Güzel güler Kelly.

Doğruyu söylemek gerekirse, uyuşturucu işi son derece monoton ve sıkıcı geliyor artık bana; üstelik şimdi eroin takıldığımda olduğumdan çok daha sıkıcı olmama rağmen. Mesele şu ki, bu tür bir sıkıcılık yeni benim için, bu yüzden de göründüğü kadar yorucu değil. Biraz da böyle takılayım. Biraz.

Dışarıda Yemek

Kahretsin, o kadar belli ki; yine o gecelerden biri olacak. İşin yoğun olmasını yeğlerim, ama böyle tenha olduğunda, zaman geçmek bilmiyor. Hem bahşiş de çıkmıyor.

Barda kimse yok nerdeyse. Andy sıkıntıdan patlamış bir vaziyette *Akşam Postası*'nı okuyor. Graham mutfakta, tüketileceğini umduğu yiyecekler hazırlamakla meşgul. Ben tezgâha yaslanmışım, kendimi gerçekten yorgun hissediyorum. Sabaha teslim etmem gereken bir ödevim var, felsefe dersi için. Ahlaka dair; göreceli midir yoksa mutlak mıdır ve hangi koşullarda, falan filan. Düşüncesi bile bunaltıyor beni. Vardiyamı bitirince sabaha kadar onu yazmam gerekecek. Çılgınlık.

Londra’yı özlemiyorum, ama Mark’ı özlüyorum… Birazcık. Belki de birazcıktan az daha fazla, ama özleyeceğimi sandığım kadar değil. Üniversiteye devam etmek istiyorsam bunu Londra’da da yapabileceğimi söyledi bana. Ona bursla yaşamanın hiçbir yerde kolay olmadığını, fakat Londra’da imkânsız, aritmetik olarak imkânsız olduğunu söyledim. Bana iyi para kazandığını, gayet güzel yaşayabileceğimizi söyledi. O pezevenk ben de fahişesiymişim gibi himayesine girmek istemediğimi söylediğimde bana öyle olmayacağını söyledi. Neyse, ben döndüm, o kaldı. İkimizin de bundan pişmanlık duyduğunu sanmıyorum. Mark’ın sevecen bir yanı var, fakat başkalarına ihtiyaç duymuyor aslında. Birlikte altı ay yaşadık ama onu hâlâ tanıyamadığımı düşünüyorum. Bazen onu gözümde büyüttüğüm ve aslında göründüğünden çok daha basit biri olduğu duygusuna kapılıyorum.

Dört tip giriyor restorana, sarhoşlar besbelli. Çılgınlık. İçlerinden birini gözüm bir yerden ısırıyor. Üniversite’de görmüşlüğüm var galiba.

“Ne arzu edersiniz?” diye soruyor Andy.

“En iyi şarabından iki şişe… Ve dört kişilik masa…” diyor tip dili dolanarak. Aksanlarından, giyimlerinden ve tavırlarından üst sınıf İngilizler oldukları belli oluyor. Kent bu tür beyaz göçmenlerle dolu, der Londra’dan yeni dönmüş olan hatun! Üniversitede eskiden Geordie’ler, Scouser’lar, Brummie’ler ve Cockney’ler olurdu, şimdi Oxbridge kasabalarından gelen züppelerden geçilmiyor, eşantiyon olsun diye de, İskoçya’yı temsilen, birkaç Edinburgh meslek lisesi mezunu.

Gülümsüyorum onlara. Önyargılarımdan sıyrılıp insanlara insan muamelesi yapmayı öğrenmeliyim. Mark’ın etkisi, onun önyargıları bulaşıcı, manyak herif. Adamlar oturuyorlar.

“İskoçya’da güzel bi kıza ne denir?”

“Turist!” diyor bir diğeri. Sesleri çok yüksek çıkıyor. Küstah pezevenkler.

Biri bana bakıp, “Bilemiyorum. Ben şuna hayır demezdim,” diyor.

Salak herif. Salak göt.

İçten içe köpürüyorum ama duymamış gibi yapıyorum. Bu işi kaybetme lüksüne sahip değilim. Paraya ihtiyacım var. Mangır yoksa üniversite yok, üniversite yoksa diploma yok. İstiyorum o diplomayı. Her şeyden daha çok.

Mönüyü incelerlerken heriflerden biri, siyah saçlı, uzun perçemli, sıska bir tip, bana şehvetle gülümsüyor. "İyi misin, hayatım?" diyor, yapmacık Cockney aksanıyla. Zenginler arasında zaman zaman Cockney aksanını taklit etme gibi bir trend var, bunu anlayabiliyorum. Tanrım, bu sürüngene siktir olup gitmesini söylemek geliyor içimden. İhtiyacım yok bu boka… Hayır, var.

"Gülümse bize, kızım!" diyor daha şişman bir tip, gürleyen ofis sesiyle. Zenginliğin kendini beğenmiş, küstah, incelik ve zekâdan yoksun sesi. Lütfedip gülümsemeye çalışıyorum, fakat yüz kaslarım donmuş. İyi ki de donmuş.

Siparişi almak kâbus. Kariyerlere dair konuşuyorlar; borsa simsarlığı, halkla ilişkiler ve şirket avukatlığı en popülerleri anlaşılan, arada beni küçümseyip aşağılama çabası da söz konusu. Hatta sıska solucan bana işimin saat kaçta bittiğini soruyor, duymazdan geliyorum, diğerleri tezahürat yapıp masanın üzerinde trampet çalarken. Siparişi alıyor, kendimi tamamen dağılmış ve aşağılanmış hissederek mutfağa yollanıyorum.

Titriyorum öfkeden, bu durumu daha ne kadar denetleyebileceğimi bilmiyorum. Keşke Louise ya da Marisa olsaydı bu gece, dertleşebileceğim bir kadın.

"Bu orospu çocuklarını kapıya koyamaz mısın?" diyorum Graham'a.

"İş bu kızım. Müşteri her zaman haklıdır, dangalağın önde gideni bile olsa."

Mark'ın bana yıllar önce bir yaz Wembley'deki Yılın Atı Yarışması'nda Sick Boy'la garsonluk yaptıklarını anlattığı geliyor aklıma. Garsonların her zaman güç sahibi olduklarını söyler durur Mark. Haklı, tabii ki. O gücü kullanmanın tam zamanı.

Ağır bir regl dönemi geçiriyorum, çeşme kapanmak bilmiyor. Tuvalete gidip tampon değiştiriyor, kanı iyice emmiş olan eski tamponu tuvalet kâğıdına sarıyorum.

Zengin, emperyalist orospu çocuklarının ikisi çorba sipariş etti, bizim çok tutulan domates-portakal çorbamızdan. Graham ana yemekleri hazırlamakla meşgulken, kanlı tamponu alıp çay poşeti gibi birinci çorba kâsesine

daldırıyorum. Sonra çatalla üzerine bastırıp içerdiği sıvıyı kâseye akıtıyorum. Siyah, rahimsel birkaç şerit yüzüyor çorbanın üzerinde, sağlıklı bir karıştırma sonucunda eriyip kayboluncaya dek.

İki paté tabağıyla iki çorbayı servis ediyor, katkılı olanı sıska ve jöleli solucanın önüne koyuyorum. Aralarında biri; kumral saçlı ve görülmemiş çirkinlikte dişlek bir tip diğerlerine, bir kez daha, yüksek sesle, Hawaii'nin ne kadar korkunç olduğunu anlatıyor.

"Feci sıcak bi kere. Sıcağı severim aslında, ama Güney Kaliforniya'nın o güzel, kavurucu sıcağına benzemiyor. Havada o kadar çok nem var ki sürekli domuz gibi terliyorsun. Bi de sürekli sana saçma sapan bi şeyler satmaya çalışan pis köylülerin tacizine uğruyorsun."

"Şarap!" diye bağırıyor şişman olan huysuz bir tonla.

Yine tuvalete gidip bir tencereye idrarımı yapıyorum. Sistit sorunum var, özellikle regl dönemlerimde. İdrarım bulanık görünüyor, ki idrar yolları enfeksiyonuna işaret eder.

Sürahideki şaraba idrarımı katıyorum; biraz bulanık görünüyor, ama kafaları o kadar iyi ki farkına varmayacaklardır. Şarabın dörtte birini lavaboya boşaltıp sürahiyi ağzına kadar birinci sınıf idrarla dolduruyorum.

Balığın üzerine de döküyorum biraz. Terbiye edildiği sosla aynı renkte zaten. Çılgınlık.

Hiçbir şey fark etmeden her şeyi yiyip içiyorlar orospu çocukları.

Tuvalette bir kâğıt parçasının üzerine sıçmak kolay iş değil, kabin çok küçük ve çömelmek zor. Ayrıca Graham da bir şeyler bağırıyor. Küçük, hafif sulu bir parça çıkarmayı başarıyorum. Mutfağa gidip biraz kremayla miksere koyup karıştırıyor, elde ettiğim sıvıyı çikolata sosuna katıp bir tencerede ısıtıyorum. Çılgınlık!

Büyük bir güç duygusuyla dolup taşıyorum, hakaretlerinin tadını çıkarıyorum hatta. Gülümsemek çok daha kolay artık. Kısa çöpü şişman orospu çocuğu çekiyor; dondurmasında küçük bir tutam öğütülmüş fare zehiri var. Graham'ın başı belaya girmez, restoranı kapatmazlar umarım.

Ödevime artık ahlakın, bazı koşullarda göreceli olduğunu yazmam gerekeceğini düşünüyorum. Kendime karşı dürüst olacaksam tabii ki. Ancak Doktor Lamont'ın görüşü bu yönde değil, bu yüzden onu memnun edip yüksek bir not alabilmem için mutlaklık görüşünü benimsemem gerekecek.

Fazlasıyla çılgın.

Leith Merkez İstasyonu'nda Trainspotting[13]

Waverley'e doğru yürürken kent sinsi ve yabancı görünüyor. Calton Yolu'nda iki tip birbirlerine bağırıyorlar, Postane durağının önünde. Ya birbirlerine ya da bana bağırıyor amcıklar. Eroinden uzak durmak için ne yer ve zaman ama. Tamam da, iyisi olur mu hiç? Adımlarımı sıklaştırıp –ki hiç de kolay değil bu ağır çantayla– Leith Caddesi'ne sapıyorum. Nedir lan bu? Amcıklar. Amına koyiyim…

Yürümeye devam edeceğim avradını sikiyim. Daha akıllıca. Playhouse'un önüne geldiğimde o iki götün bağırışlarının yerini *Carmen* operasından çıkan orta sınıf amcıkların hayranlık dolu gevezelikleri alıyor. Kimi caddenin karşı tarafındaki restorana doğru yürüyor, rezervasyonları önceden yapılmış. Yürümeye devam ediyorum. Yokuş aşağı bütün yol.

Montgomery Caddesi'ndeki eski dairemin önünden geçiyorum, sonra Albert Caddesi'nde artık kumlanıp asfaltlanmış eski canki mahallesinden. Sirenini deli gibi öttürerek bir polis arabası geçiyor yanımdan. Bir pub'dan üç kişi yalpalayarak çıkıp Çin lokantasına giriyorlar. İçlerinden biri benimle göz teması kurmaya çalışıyor. Bazı tipler birilerini marizlemek için her fırsatı değerlendirmekten kaçınmazlar. Şu bildik gizli tempo hızlanması yine.

Olasılık yönünden, gecenin bu saatinde caddede ne kadar ilerlersen ağzının burnunun kırılma ihtimali o kadar artar. Sapıkça ama, ne kadar ilerlersem o kadar güvende hissediyorum kendimi. Leith bu. Memleketim yani.

Öğürme sesleri duyuyorum ve şantiyeye çıkan ara sokağa bakıyorum. Second Prize'ı görüyorum, kusuyor. Onunla konuşmadan önce toparlanmasını bekliyorum gizlice.

“Rab. İyi misin, moruk?”

Dönüp sallanıyor yerinde, bana odaklanmaya çalışıyor, oysa ağırlaşmış gözkapaklarının yapmak istedikleri tek şey kapanmak, yolun karşı tarafındaki geç saatlere kadar açık Asya dükkânlarının çelik kepenkleri gibi.

Second Prize, “Hey, Rents, çakı gibisin lan… amcık seni…” gibi bir şeyler geveliyor. Sonra yüzü değişiyor ve “amına koduğumun amcığı… ebeni sikicem lan senin,” diyerek bana doğru hamle yapıp bir yumruk sallıyor. Elimdeki çantaya rağmen çevik davranıp yana çekiliyorum ve amcık duvara çarpıyor, sonra geriye sendeleyip kıçüstü oturuyor. Tutup kaldırıyorum, anlaşılmaz bir şeyler geveliyor, ama en azından daha pasif şimdi.

Yürümesine yardım etmek için kolumu omzuna koymamla amcık bir deste iskambil kâğıdı gibi yığılıyor, kronik ayyaşların o öğrenilmiş çaresizliğiyle kendini bana teslim ediyor. Çantamı yere bırakmak zorunda kalıyorum amcığı ayakta tutabilmek için, yoksa yere kapaklanıp kaldırımdan bir ikincilik ödülü daha alacak. Bir yere varamayacağız bu şekilde.

Caddeden bize doğru bir taksi geliyor, durdurup Second Prize’ı arka koltuğa yerleştiriyorum. Taksici pek hoşnut görünmüyor, ama ona bir beşlik uzatıp, “Bowtow’da indir onu, birader. Hawthornvale’de,” diyorum. Ordan evinin yolunu bulur. Festival zamanı nasılsa. Second Prize gibi amcıklar yılın bu zamanında kalabalığa iyi karışır.

Second Prize’la taksiye binip annemlerin orda inmek geçiyor aklımdan bir an, iyi ki gitmiyorum ama, Tommy Younger’s fazlasıyla cazip görünüyor. Begbie birkaç sapıkla muhabbette, birini gözüm ısırıyor.

“Rents! N’aber amcık! Londra’dan yeni mi geldin?”

“Evet,” diyorum elini sıkarak, beni kendine doğru çekip sırtıma sertçe vuruyor. “Biraz önce Second Prize’ı taksiye bindirdim,” diyorum.

“Amcık herif. Siktir olup gitmesini söyledim ona. İki kez çizmeyi aştı bu gece. Gerçek bi sorumluluk bu amcık. Cankiden bile beter. Noel olmasaydı onu kendim marizleyecektim. O amcıkla işim bitti artık. Hikâyenin sonu.”

Begbie beni yanındaki götlerle tanıştırıyor. Second Prize'ın böyle bir gruptan atılmak için ne yaptığını öğrenmek bile istemiyorum. Amcıklardan biri Donnely, Mikey Forrester'ın eskiden götünü yaladığı bir puşt. Anlaşıldığı kadarıyla günün birinde Forrester'dan usanmış ve marizine kaymıştı. Hastanelik etmişti. İsabet.

Begbie beni kenara çekip sesini alçaltıyor.

"Tommy'nin hasta olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Duydum."

"Fırsat bulduğunda gidip gör amcığı."

"Evet. Niyetim var."

"Olacak tabii ki. Herkesten çok senin gitmen gerekiyor. Yanlış anlama, seni suçlamıyorum Rent, bunu Second Prize'a da söyledim; Rents'i suçlamıyorum amına koyiyim, dedim. Herkes kendi hayatından sorumlu. Aynen böyle dedim Second Prize'a."

Sonra Begbie bana ne müthiş bir amcık olduğumu falan söylemeye başlıyor, karşılık bekleyerek, ben de hürmet edip karşılığını veriyorum.

Sonra geleneksel Begbie'nin egosunun şişirilmesi görevini üstleniyor ve arkadaşlarına amcığı gözüpek ve büyük bir sikici olarak gösteren birkaç klasik Begbie hikâyesi anlatıyorum. Başkası anlattığında her zaman daha inanılır olur. Sonra ikimiz pub'dan çıkıyor ve yürümeye başlıyoruz. Kendimi anneme atmak istiyorum, ama Dilenci bir şeyler içmek için ona gitmemizde ısrarcı.

Begbie'yle caddede yürürken kendimi kurban gibi değil de, yırtıcı bir kedi gibi hissediyor ve göz teması kuracak birini arıyorum. Sonra yediğim haltın farkına varıyorum.

İşemek için caddenin sonundaki eski Merkez İstasyonu'na giriyoruz; artık boş, terk edilmiş bir hangar, yakında yıkıp yerine bir süper market ve yüzme havuzu yapacaklar. Bu, bir şekilde, ordan trenlerin kalktığını hatırlamayacak kadar genç olmama rağmen, hüzünlendiriyor beni.

“Devasa bi istasyonmuş burası eskiden, her yere tren kalkarmış, anlatılanlara göre,” diyorum, soğuk taşa dökülen çişimi seyrederek.

“Şu anda bi tren kalksaydı atlayıp siktir olurdum bu boktan kentten,” diyor Begbie. Leith hakkında bu şekilde konuşması tipik. Kentle romantik bir bağ kurmayı sever.

Begbie’nin bir süredir kesmekte olduğu yaşlı ayyaş elinde şişesiyle bize doğru geliyor. Pek çok ayyaş burayı içmek ve sızmak için kullanır.

“N’apıyorsunuz çocuklar? Trainspotting mi, hı?” diyor, kendi esprisine deli gibi gülerek.

“Evet. Doğru,” diyor Begbie. Sonra, “Siktiğimin moruğu,” diye homurdanıyor.

“İyi öyleyse, ben sizi meşgul etmeyeyim. Trainspotting’e devam!” Hırıltılı ayyaş kahkahası terk edilmiş hangarda yankılanırken yalpalayarak uzaklaşıyor ihtiyar.

Yaşlı şarapçının Begbie’nin babası olduğuna ancak o zaman uyanıyorum.

Begbie’nin evine doğru yürürken ikimiz de suskunuz, Duke Caddesi’nde bir tipe rastlayıncaya dek. Begbie yüzüne bir yumruk çakıyor ve çocuk yere yığılıyor. Zavallı, cenin pozisyonu almadan önce bir an yukarı bakıyor. Begbie’nin ağzından sadece ‘fallaş amcık’ sözcükleri çıkıyor ve yerde kıvrılmış çocuğa birkaç tekme yerleştiriyor. Bir an için başını kaldırıp baktığında çocuğun yüzünde korkudan çok teslimiyet ifadesi beliriyor. Her şeyi anlıyor oğlan.

Araya girmeye çalışmak bile gelmiyor içimden, şeklen bile. Sonunda Begbie bana dönüyor ve başıyla yürüdüğümüz yönü işaret ediyor. Çocuğu kaldırımda iki büklüm bırakıp sessizce yürümeye başlıyoruz yine, bir kez bile arkamıza bakmadan.

Bacak Omuza Durumu

Johnny’yi bacağı kesildikten sonra ilk kez görecektim. Amcığı ne halde bulacağımı kestiremiyordum. Onu son gördüğümde bacağını iltihap sarmıştı ve hâlâ Bangkok’a gitmekten söz ediyordu.

Gel gör ki, kısa bir süre önce bacağını kaybetmiş biri için gayet neşeliydi. “Rents! Adamım! N’aber?”

“Fena değil Johnny. Bacağın için gerçekten çok üzüldüm, moruk.”

Kaygıma gülerek karşılık verdi. “Gelecek vaat eden parlak bi futbol kariyerine yazık oldu. Olsun, Gary Mackay’i durdurmaya yetmedi ama, değil mi?”

Gülümsemekle yetindim.

“Beyaz Kuğu uzun kalmayacak limanda. Şu koltuk değneğine bi alışayım hele, döneceğim sokaklara. Bu kuşun kanatlarını kimse kesemez. Bacaklarımı alabilirler, ama kanatlarımı asla.” Amcık kolunu kaldırıp omzunda kanatları olsaydı bulunması gereken yeri okşadı. Kanatlı olduğunu sanıyor galiba. *“Hiçbir şey de-ğiş-ti-re-mez bunu,”* diye şarkı söyledi. Ne almıştı acaba amcık?

Düşüncelerimi okumuş gibi, “Şu siklozini denemek zorundasın,” dedi. “Kendi başına zaten acayip bir şey, ama metadonla karıştırdın mı, hey yavrum hey! Hayatımın kafası. Buna seksen dörtte içtiğimiz o Kolombiya otu da dahil. Senin bu aralar temiz takıldığını biliyorum, ama başka hiçbi şey denemeyeceksin bile, şu kokteyle bi kere takıl.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Yok böyle bi şey. Başrahibe’yi bilirsin, Rents. Uyuşturucu söz konusu olduğunda serbest pazara inanırım. Fakat Ulusal Sağlık Örgütü’nün hakkını teslim etmeliyim. Bacağımı kaybedip terapiye gitmeye başladıktan sonra devletin özel girişimle rahatlıkla rekabet edebileceğine, müşteriye ucuz ve kaliteli mal sunabileceğine inanmaya başladım. Metadon ve siklozin karışımı; söylüyorum sana moruk, siksinler beni. Gidip klinikten şekerlemelerimi alıyorum, sonra reçetelerinde siklozin olan birini buluyorum. Zavallı kanserli ve AIDS’li hastalara yazıyorlar sadece. Küçük bi değiş tokuş ve herkes uçuyor.”

Johnny toplardamarlarını tüketince atardamarlarına çakmaya başladı. Birkaç iğne bacağını kangren etmeye yetti. Sonra bacağından oldu. Sargılı kesik bacağına bakarken yakaladı beni; kendimi tutamamıştım.

“Ne düşündüğünü biliyorum, amcık. Beyaz Kuğu’nun orta bacağına dokunmadılar!”

“Yok öyle bi şey,” diye karşı çıktım, fakat şortunun üzerinden kamışını çıkarmaya yeltendi.

“Bi bokuma yaradığından değil,” diye güldü.

Kamışının kabuk bağladığını gördüm, ki iyileşmekte olduğuna işarettir. “Kuruyor gibi görünüyor, Johnny, yaraları kastediyorum.”

“Evet. Metadon ve siklozin takılıyorum, iğne yapmayı bıraktım. Bacağımın kesik yerini görünce önce bunun bi fırsat olduğunu düşündüm, iğne çakacak yeni bi alan, fakat hastanedeki amcık bana, ‘Aklına bile getirme. Oraya tek bi iğne bile yaparsan yarağı yedin,’ dedi. Terapi fena değil ama. Beyaz Kuğu’nun stratejisi ayağa kalkabilmek, temizlenip adam gibi satış yapmaya başlamak, kullanmaktan çok kâr amaçlı.” Şortunun lastiğini çekip kamışını içeri soktu.

“Biraz uzak durmanda yarar var, moruk,” diye önerdim. Duymadı bile amcık.

“Amaç bi miktar para yapmak, sonra Bangkok.”

Bacağını kaybetmiş olabilirdi, fakat Tayland kaçış fantezisi yerli yerinde duruyordu.

“Sikişmek için Tayland’a gitmeyi beklemeyeceğim, tabii ki. Bu düşük dozun böyle bi etkisi var insanın üzerinde. Geçen gün hemşire pansumana geldiğinde kamışım kemik gibiydi. Kadın yaşlı amcığın teki ve ben önümde avucunda elma tutan bi bebek koluyla oturuyordum orda.”

“Hareket etmeye başla da hele, Johnny,” dedim onu yüreklendirerek.

“Siktir lan. Tek bacaklı bi amcıkla kim yatmak ister ki? Bedelini ödemem gerekecek; Beyaz Kuğu için utanç verici. Olsun, karıların bedelini ödemek daha iyidir zaten. İlişkiyi ticari tut.” Buruk konuşuyordu. “Sen Kelly’yi mi düdüklüyorsun hâlâ?”

“Hayır, o burda.” Bunu söyleyiş biçimi hiç hoşuma gitmemişti, verdiğim cevap da öyle.

“Şu Alison kaltağı geldi geçen gün,” dedi, garezinin kaynağını açıklayarak. Ali’yle Kelly kankalar.

“Yok ya?”

“Ucubeye bi göz atmaya,” dedi, başını sargılı kesik bacağına doğru sallayarak.

“Yapma, Johnny. Ali öyle biri değil.”

Güldü yine, sonra uzanıp önündeki diyet kola kutusunu kaptı, kapağını açıp bir yudum aldı. “Seninki buzdolabında,” dedi mutfağı işaret ederek. Başımı sallayıp istemediğimi belirttim.

“Evet, Ali geldi geçenlerde. Bikaç hafta oluyor herhalde. Eski günlerin hatırına bi saksofona ne dersin güzelim, diye sordum. Onu pek çok kez sıkıntıdan kurtaran Başrahibe için, Beyaz Kuğu için o kadarını yapar diye düşündüm. Katı yürekli amcık reddetti beni,” dedi başını tiksintiyle sallayarak. “Hiç düzmedim o küçük kaltağı biliyor musun? Bi kez bile. İstesem her seferinde bi iğne karşılığında düzebilirdim.”

“Haklısın,” dedim ona katılarak. Haklı mıydı? Ali’yle benim aramda her zaman gizli bir düşmanlık var. Nedenini bilmiyorum. Nedeni her neyse, biri onun hakkında kötü bir şey söylediğinde kolaylıkla hak veriyorum.

“Beyaz Kuğu asla zor durumda olan bi hatundan yararlanmaya çalışmaz,” dedi gülümseyerek.

“Evet, elbette,” dedim, hiç ikna olmadan.

“Yapmam öyle şey,” dedi bir kez daha. “Hiç yaptım mı? Görünen köy kılavuz istemez.”

“Evet, çünkü taşakların kabuk bağlamıştı.”

“Yo, hayır,” dedi, kola kutusuyla göğsüne dokunarak. “Beyaz Kuğu kankalarına yamuk yapmaz. Bi numaralı altın kural. Ne eroin için ne de başka şey için. Bu konuda Beyaz Kuğu’nun itibarını sorgulama, Rents. Taşaklarım kabuk bağlamamıştı o zaman. Yoğurtlayıp sikerdim onun amcığını isteseydim. Taşaklarım kabuk bağladığında bile, isteseydim pezevengi olurdum onun. Kolay lokma. Easter Yolu’nda mini etekle ve

külotsuz çalıştırırdım kancığı; ağzına bi tane çakıp susturur, kulübenin arkasındaki helâda yerde siktirirdim onu. Herkesi dışarıda sıraya dizerdim, Beyaz Kuğu da beş papele bilet keserdi. Bi de ayakçı tutar, paranın amına koyardım. Haftasına da Tyney'e götürürdüm, çocuklar hevesini aldıktan sonra bütün o hastalıklı Jambo orospu çocukları sebeplenirdi ondan."

İnanılır gibi değildi ama Johnny HIV negatifti hâlâ, yıllarca eroin takılıp şırınga paylaşmasına rağmen. Sadece Jambo taraftarlarının hastalık kaptıklarına ve Hibs taraftarlarının bağışıklığı olduğuna dair tuhaf bir teorisi var. "Köşe olurdum. Emekli ederdi beni. Bikaç haftalık kazancımla Tayland'da olurdum, yüzüme oturmuş oryantal bi kıçla. Yapmadım ama, çünkü kankalarını sikmezsin."

"İlke sahibi biri olmak kolay değil, Johnny," dedim gülümseyerek. Gitmek istiyordum. Johnny'nin hayali oryantal serüvenlerinden birine daha katlanamazdım.

"Değil tabii ki. Benim sorunum bana asıl gerekli olan ilkeleri unutmam. Kimseye acımayacaksın bu işte, ejderin yasasına bakarsan hepimiz işbirlikçiyiz sadece. Fakat, yufka yürekli biri olarak Beyaz Kuğu araya arkadaşlığın girmesine izin verir. Ve o bencil kaltak karşılığında bir şey yaptı mı benim için? Biraz ağzına vermek istedim, o kadar. Bacağım yüzünden bana acıdığı için alacaktı da, hatta iyice havasına girmek için buna makyaj falan bile yaptırdım, biliyor musun? Aleti çıkardım. Lanet olası kabuk bağlamış yaraları görünce yan çizdi. Tasalanma dedim ona, tükürük doğal antiseptiktir."

"Öyle derler gerçekten de," dedim. İdare.

"Evet. Sana bi şey daha söyleyeceğim, Rents, 77'de konserlerde grupları alkışlamak yerine onlara tükürmekle doğru olanı yaptık biz. Tükürüğe boğduk dünyayı."

"Yazık ki biz de kuruduk," dedim, kalkmaya yeltenerek.

"Evet, çok doğru," dedi Johnny Swan ve sustu.

Topuklamanın tam zamanıydı.

West Granton'da Kış

Tommy iyi görünüyor. Dehşet verici. Tommy ölecek. Önümüzdeki birkaç haftayla on beş yıla kadar gider Tommy. Benim sonum da onunki gibi olacak muhtemelen. Fakat fark şu ki, Tommy söz konusu olduğunda bundan eminiz.

"İyi misin, Tommy?" diyorum. O kadar iyi görünüyor ki.

"Evet," diyor. Eski bir koltukta oturuyor Tommy. İçerisi küf ve bir yıl önce falan dışarı çıkarılması gereken çöp kokuyor.

"Nasıl hissediyorsun kendini?"

"Fena değil."

"Bu konuda konuşmak ister misin?" Sormak zorundayım.

"Yo, hayır," diyor, her zamanki gibi.

Onun oturduğu koltuğun eşi bir koltuğa iğreti bir biçimde oturuyorum. Koltuk sert, yayları fırlamış. Yoksul evlerde yirmi yıl geçirmişliği var ama. Şimdi de Tommy'yi bulmuş.

Sonra Tommy'nin o kadar da iyi görünmediğini fark ediyorum. Bir şeyler eksik, bir parçası gitmiş; tamamlanmamış bir yapboz bulmacayı andırıyor. Dumura uğramaktan ya da bunalımdan daha fazlası. Tommy zaten ölmüş de yasını tutuyorum sanki. Ölümün olay değil de, süreç olduğunu idrak ediyorum. İnsanlar genellikle aşamalı olarak ölürler, artarak. Huzurevinde ya da hastanelerde ya da benzeri yerlerde yavaş yavaş çürüyerek.

Tommy, West Granton'dan çıkamıyor. Annesiyle arası iyi değil. Bu, cephesindeki sıva çatlaklarından ötürü varisli daireler diye tabir edilen dairelerden. Tommy daireyi belediyeden aldı. Sırada on beş bin kişi bekliyormuş, ama hiçbiri bu daireye talip olmamış. Hapishane gibi. Belediyenin suçu değil aslında; hükümet onlara bütün iyi evleri sattırdı, bunlar da Tommy gibilerine kaldı. Siyaset penceresinden bakınca son derece mantıklı. Burdan bu hükümete tek bir oy bile çıkmaz, sana oy vermeyecek insanlar için niye bir şey yapasın? Ahlak penceresinden bakarsan durum farklı elbette. Fakat ahlakın siyasetle ne ilgisi var? Her şey para.

"Londra nasıl?" diye soruyor.

“Fena değil, Tommy. Burdan çok da farklı değil aslında, biliyor musun?”

“Evet, eminim,” diyor istihzayla.

Kontrplak takviyeli ağır kapının üzerine büyük siyah harflerle VEBALI yazmışlar. Bir de AIDSLİ ve CANKİ. Aptal çocuklar tacizde sınır tanımazlar. Kimse Tommy’nin yüzüne karşı bişiy söylememiş henüz. Sağlam çocuktur Tommy, Begbie’nin beyzbol sopası disiplini teorisine de inanır. Sert de kankaları var, Begbie ve o kadar da sert olmayan bendeniz örneğin. Buna rağmen Tommy tacize karşı giderek daha edilgen olacak. İhtiyaçları çoğaldıkça arkadaşları azalacak. Hayatın ters orantılı ya da sapkın matematiği.

“Sen testi yaptırdın mı?” diye soruyor.

“Evet.”

“Temiz mi?”

“Evet.”

Gözlerini bana dikiyor. Aynı anda hem öfkeli hem de yakarır gibi bakıyor.

“Sen benden daha fazla eroin kullandın. Başkalarıyla şırınga da paylaştın. Sick Boy’la, Keezbo’yla, Raymie’yle, Spud’la, Kuğu’yla… Matty’yle bile paylaştın tanrı aşkına!”

“Ben hiçbi zaman paylaşmadım, Tommy. Herkes aynı şeyi söylüyor, fakat ben hiçbi zaman paylaşmadım, atış poligonlarında paylaşmadım en azından.” Matrak, Keezbo’yu tamamen unutmuşum. Birkaç yıldır içerde yatıyor. Uzun zamandır gidip amcığı ziyaret etmeyi düşünüyorum. Bir türlü zaman bulup edemeyeceğimi de biliyorum ama.

“Palavra! Amcık! Sen paylaştın!” Öne doğru eğiliyor Tommy. Ağlamaya başlıyor. Eğer ağlarsa benim de ağlayacağımı düşündüğüm geliyor aklıma. Tek hissettiğim çirkin, boğucu bir öfke ama.

“Ben hiçbi zaman paylaşmadım,” diyorum başımı sallayarak.

Arkasına yaslanıp gülümsüyor kendi kendine, sonra bana bakmadan, derin düşünceye dalıp konuşmaya başlıyor, fakat buruk değil bu kez.

“Her şey ne tuhaf gelişti, değil mi? Sen, Spud, Sick Boy, Kuğu falan neden oldunuz benim eroine başlamama. Ben Second Prize ve Begbie’yle bira içer, size aklı götüne kaçmış denyolar derdim. Sonra Lizzy’den ayrıldım, hatırlıyor musun? Senin dairene gelmiştim. Senden bi vuruş istedim. Sikmişim, diye düşünmüştüm, her şeyi bi kez denemek gerek. O zamandan beri de deniyorum.”

Hatırlıyordum tabii ki. Tanrım, birkaç ay önceydi. Bazı zavallılar kimi uyuşturuculara bağımlı olmaya diğerlerinden daha yatkındırlar. Second Prize’ın alkol bağımlılığı gibi. Tommy eroine intikam duygusuyla girdi. Hiç kimse eroini denetleyemez, ama kimileri onunla uzlaşmayı başarır, benim gibi. Birkaç kez bıraktım şimdiye kadar. Bırakıp tekrar başlamak hapse girmek gibi. Her hapse girişinle o tür bir hayattan uzaklaşma olasılığın azalır. Eroine tekrar dönmek de böyledir. Onsuz yapabilme olasılığın her seferinde biraz daha azalır. O gün yanımda mal vardı diye Tommy’yi ilk vuruşunu yapmaya itmiş mi oluyorum? Muhtemelen. Mümkün. Bu beni ne kadar suçlu kılar? Yeterince.

“Gerçekten üzgünüm, Tommy.”

“Ne yapacağımı bilemiyorum, Mark. Ne yapıcam?”

Oturdum orda öylece, başım hafif öne eğik. Hayatı yaşamaya devam et, demek geldi ona içimden. Yapabileceğin tek şey bu. Kendine dikkat et. Hastalanmayabilirsin. Davie Mitchell’e bak. Tommy’nin kankalarından biriydi Davie. O da HIV’di ve hayatında hiç eroin kullanmamıştı. Davie iyi ama. Normal bir hayat sürüyor, benim tanıdığım bir amcığın sürebileceği kadar normal en azından.

Fakat Tommy’nin bu daireyi ısıtmaya yetecek kadar parası olmadığını biliyorum. Bırakın Derek Jarman’ı, Davie Mitchell bile değil. Bir balonun içinde sıcak bir ortamda, faydalı ve güzel şeyler yiyerek, kendine heyecan verici yeni aktiviteler bularak yaşama olanağı yok. En geç beş ya da on ya da on beş yıl sonra ya kanserden ya da zatürreden ölmeyecek.

Tommy bu kışı bile çıkaramaz West Granton’da.

“Üzgünüm dostum. Gerçekten üzgünüm,” dedim.

“Malın var mı?” diye sordu, başını kaldırıp bana dosdoğru bakarak.

“Bu aralar temizim, Tommy,” dedim. Dudak bile bükmedi.

“Borç ver o zaman, kanka. Kira çeki bekliyorum.”

Elimi cebime sokup iki buruşuk beşlik çıkardım. Matty’nin cenazesini düşündüm. Sıra muhtemelen Tommy’de ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok. Hele benim.

Parayı aldı. Göz göze geldik ve bir kıvılcım çaktı aramızda. Bir an sürdü, ama güzel bir duyguydu, sonra kayboldu.

Bir İskoç Askeri

Johnny Swan banyo aynasında usturayla tıraş edilmiş başını inceler. Uzun, iğrenç saçı bir hafta önce kesilmiştir. Şimdi de çenesindeki sakalı tıraş etmesi gerekmektedir. Tek bacakla sakal tıraşı olmak kolay iş değildir ve Johnny dengesini sağlamayı henüz başaramamıştır. Fakat, yüreği birkaç kez ağzına geldikten sonra, ufak ufak hareket etmeye başlamıştır. O tekerlekli iskemleye asla dönmemeye kararlıdır, orası kesin.

“Sahalara döndün,” der kendi kendine, yüzünü aynada inceleyerek. Temiz görünmektedir Johnny. Güzel bir duygu değildir ve bu temizlenme süreci canını sıkmıştır; fakat insanlar eski bir askerden belli bir standart beklerler. *Bir İskoç Askeri* şarkısını ıslıklamaya başlar; sonra kendini iyice kaptırıp aynadaki görüntüsüne sert bir asker selamı çakar.

Kesik bacağından geriye kalan parçanın sargısı Johnny’yi biraz kaygılandırmaktadır. Sargı leş gibidir. Bayan Harvey, sosyal hemşire, bugün değiştirmeye gelecektir, kişisel hijyen üzerine birkaç seçilmiş söz eşliğinde kuşkusuz.

Kalan bacağını inceler. Hiçbir zaman iyi bacağı olmamıştı bu. Diziyle sorunları vardı; yıllarca önce geçirdiği bir futbol sakatlığı. Artık bütün yük üzerine bineceği için zamanla daha da kötü olacaktı kuşkusuz. Johnny iğneyi bu bacağının atardamarına çakmadığına hayıflanır; keşke kangren olup kesilen amcık bu olsaydı. Sağlak olmanın laneti, diye geçirir içinden.

Dışarıya, soğuk caddeye çıkar ve sallanıp hoplayarak Waverley İstasyonu’na doğru ilerler. Her adım işkencedir. Acı kesik bacağından değil de bütün vücudundan gelmektedir sanki; fakat, yuttuğu iki metadon şekerlemesi ve barbituratlar acıyı biraz hafifletmektedir. Johnny, Pazar

Caddesi’nin girişine açar tezgâhını. Büyük karton parçasında siyah harflerle şöyle yazmaktadır:

FALKLANDS GAZİSİ – ÜLKEM UĞRUNA BACAĞIMI KAYBETTİM. YARDIM EDİN.

Johnny’nin asıl adını bilmediği Gümüş lakaplı bir canki kesik hareketlerle ona doğru gelir.

“Malın var mı Kuğu?” diye sorar.

“Yok bi şey, moruk. Raymie cumartesi günü biraz mal getirecekmiş, duyduğuma göre.”

“Cumartesiye çok var,” diye söylenir Gümüş. “Beslenmeyi bekleyen bi maymun var sırtımda.”

“Karşında gördüğün Beyaz Kuğu iş adamıdır, Gümüş,” der Johnny kendini işaret ederek. “Piyasaya sürecek malı olsaydı, sürerdi.”

Gümüş kasvetli görünmektedir. Gri, kuru teninden leş gibi olmuş siyah bir palto sarkmaktadır. “Metadon reçetelerimin hepsini tükettim,” der, merhamet beklemeksizin ve ummaksızın. Sonra ölü gözlerinde anlık bir parıltı belirir. “Hey Kuğu, bu işten para kaldırabiliyor musun?”

“Bi kapı kapanırken, bi kapı açılır,” der Johnny gülümseyerek, dişleri ağzında bir çürük yığını. “Torbacılıktan kazandığımdan daha çok kazanıyorum. Şimdi izninle, Gümüş, kazanmak zorunda olduğum bi hayatım var amına koyiyim. Benim gibi onurlu bi askerin senin gibi cankilerle muhabbet ederken görülmesi sakıncalı. Görüşürüz.”

Gümüş bırakın hakaretin farkına varmayı, söylenenleri bile doğru dürüst duymamıştır.

“Kliniğe gideyim en iyisi. Amcığın teki bana bi şekerleme satar belki.”

“Au revoir,” diye bağırır Johnny arkasından.

İşi iyi gider. Kimi gizlice şapkasına bozukluk bırakır. Kimi, hayatlarına zorla sokulan bu sefalete sinirlenir ve önüne bakarak geçip gider. Kadınlar erkeklerden daha çok verirler; genç insanlar yaşlılardan; kılık kıyafeti mütevazı olanlar hali vakti yerinde görünenlerden.

Bir beşlik düşer şapkaya “Tanrı sizden razı olsun, efendim,” diye karşılık verir Johnny.

“Asıl senden razı olsun,” der orta yaşlı bir adam. “Size borçluyuz biz. Bu genç yaşta bacağını kaybetmek korkunç olmalı.”

“Pişman değilim. Kendine acıyarak yaşayamazsın, dostum. Benim felsefem böyle, en azından. Ülkemi seviyorum; yine yapardım. Hem, ben kendimi şanslı addediyorum, geri döndüm. Goose Green çatışmasında pek çok arkadaşımı yitirdim.” Johnny’nin gözlerinde dalgın, uzak bir bakış belirir; söylediklerine kendi de inanmıştır nerdeyse. Adama döner: “Yine de senin gibi olanları hatırlayan biriyle karşılaşınca insan değermiş diyor.”

“İyi şanslar,” der adam yavaşça, sonra dönüp Pazar Caddesi’ne çıkan basamakları tırmanmaya başlar.

“Siktir git, amcık,” diye homurdanır Johnny kendi kendine, ardından öne eğik başını sallayarak güler kıs kıs.

İki saat sonunda 26 pound 78 sent toplamıştır. Fena sayılmaz, hem kolay iş. Johnny beklemeyi iyi bilir, sabırlıdır; kötü bir gününde Britanya Demiryolları bile canki karmasını altüst edemez. Fakat, yoksunluk niyetini nabzını bir vites ileri attıran soğuk bir hararetle belli etmekte, gözeneklerinden güçlü, toksik bir ter boşanmaktadır. Tezgâhı toplayıp gitmeye karar verir, fakat o anda zayıf, kırılgan bir kadın gelir yanına.

“İskoç Kraliyet Birliği’nde miydin, evlat? Oğlum Kraliyet Birliği’ndeydi, Brian Laidlaw.”

“Şey, ben bahriyeliydim, bayan,” der Johnny omuz silkerek.

“Brian geri dönmedi, Tanrı onu kutsasın. Yirmi bir yaşındaydı. Canım oğlum. Çok iyi bi çocuktu.” Kadının gözleri dolmuş, sesi yoğun bir tıslamaya dönüşmüştür ki yetersizliğiyle daha da acınasıdır. “Biliyor musun, evlat, o Thatcher’dan ölünceye kadar nefret edeceğim. Ona lanet okumadığım tek gün yok.”

Kadın çantasını açar ve içinden bir yirmilik çıkarıp Johnny’nin eline sıkıştırır. “Al, evladım, al. Bütün param bu, ama senin almanı istiyorum.” Kadın hıçkırıklara boğulup yalpalayarak uzaklaşır; bıçaklanmıştır sanki.

“Tanrı sizden razı olsun,” diye seslenir Johnny arkasından. “Tanrı Kraliyet Birliği’nden razı olsun.” Sonra elindeki metadona biraz siklozin katabileceğini düşünerek ellerini ovuşturur. Manyak kokteyl; daya iyi zamanlara bileti. Dünyadan haberi olmayan yoksulların küçümsediği, fakat nasıl bir mutluluk verdiğini asla tahmin bile edemeyecekleri o küçük özel cennete bir yolculuk. Albo’nun siklozin stoku var, kanser olduğu için ona reçeteyle veriyorlar. Johnny bu akşam hasta arkadaşını ziyaret edecekti. Johnny’nin onun siklozinini gereksindiği kadar o da Johnny’nin metadon şekerlemelerini gereksiniyor. Karşılıklı gereksinimlerin kesişmesi. Evet, tanrı Kraliyet Birliği’nden razı olsun, bir de Ulusal Sağlık Hizmeti’nden.

ÇIKIŞ

İstasyondan İstasyona

Soğuk ve sefil bir geceydi. Gökyüzünü iğrenç bulutlar kaplamıştı; günün ağarmasından bu yana bilmem kaçıncı kez aşağıda ayak sürüyen yurttaşların üzerine kapkara yağmaya hazırlanıyorlardı. Otobüs terminalinin içi Sosyal Güvenlik merkezinin ters yüz edilip üzerine yağ serpilmiş halini çağrıştırıyordu. Büyük hayallere ve küçük bütçelere sahip pek çok genç, Londra gişesinin önünde kasvetli bir sıra oluşturmuşlardı. Daha ucuz seyahat etmenin tek yolu otostoptu.

Aberdeen’den kalkan otobüs Dundee’den de yolcu alıp gelmişti. Begbie soğukkanlı bir biçimde koltukların üzerindeki rezervasyon kartlarını kontrol etti, ardından halihazırda otobüste bulanan yolcuları meymenetsiz bir ifadeyle süzdü. Sonra ayaklarının arasındaki Adidas çantaya baktı tekrar.

Begbie’nin duyma mesafesinin dışında olan Renton, Spud’a dönüp başıyla gergin arkadaşını işaret etti. “Zavallı bi orospu çocuğunun yanlışlıkla bizim koltuklardan birine oturmuş olmasını umuyor. Mesele çıkarmak için bahane arıyor amcık.”

Spud gülümseyip kaşlarını kaldırdı. Spud’a bakarak, diye düşündü Renton, işin ne kadar riskli olduğunu tahmin etmeye olanak yok. Bu büyük bir işti, hiç kuşkusuz. Sinirlerini yatıştırmak için o iğneyi yapmak zorundaydı. Aylardan beri ilk kez.

Begbie arkasına dönüp onlara öfkeli bir bakış attı, saygısızlık yaptıklarını hissetmiş gibi. “Sick Boy hangi cehennemde?”

“Şey, bilmiyorum, hani,” dedi Spud omuz silkerek.

“Birazdan gelir,” dedi Renton, başıyla Adidas çantayı işaret ederek. “O çantanın içindeki malın yüzde yirmisi ona ait.”

Bu bir paranoya nöbetine neden oldu. “Sesini yükseltme lan dangalak!” diye tısladı Begbie. Etrafına bakındı, yolcuları süzdü, denetlemekte zorlandığı öfkesini dışarı salabilmesi için hedef oluşturacak bir göz teması arayışı içindeydi.

Hayır, kendine hâkim olmak zorundaydı. Kaybedecek çok fazla şey vardı. Her şeyi kaybedebilirlerdi.

Kimse Begbie’ye bakmıyordu ama. Onun farkında olanlar yaydığı elektriği hissedebiliyorlardı. İnsanların sahip olduğu o özel yeteneğe başvuruyorlardı; çatlakların görünmez olduğu numarasına yatmak. Arkadaşları bile Begbie’yle göz göze gelmeye çekiniyorlardı. Renton yeşil beyzbol kepini gözlerinin üzerine indirmişti. Üzerinde İrlanda Cumhuriyeti forması bulunan Spud sırt çantalı bir sarışını kesiyordu, kız sırt çantasını çıkardı ve kıçını saran kotu göründü. Diğerlerinden ayrı duran Second Prize sürekli içiyor, ayağının dibinde duran bira dolu iki poşeti gözü gibi koruyordu.

Terminalin karşı tarafında, kendine pub diyen kutu gibi bir yerde Sick Boy, Molly adında bir kızla konuşuyordu. Molly fahişeydi ve HIV pozitifti. Bazı geceler müşteri arayışıyla terminale takılırdı. Sick Boy onunla birkaç hafta önce Leith’de boktan bir barda yiyiştiğinden beri Sick Boy’a âşıktı. Sick Boy sarhoşluğuyla HIV virüsünün öpüşerek bulaşmadığını iddia etmiş ve bunu kanıtlamak için bütün geceyi onunla Fransız usulü öpüşerek geçirmişti. Daha sonra paniğe kapılmış, uykusuz ve berbat bir gece geçirmek üzere yatağa girmeden önce dişlerini beş kere falan fırçalamıştı.

Sick Boy belli aralıklarla pub’ın arkasından arkadaşlarına bakıyordu. Bekletecekti orospu çocuklarını. Otobüse binmeden önce aynasızlar tarafından basılmayacaklarından emin olmak istiyordu. Öyle bir şey olursa cezaevine onsuz gideceklerdi puştlar.

“Bana on papel borç verir misin, bebeğim?” diye sordu Molly’ye, Adidas çantanın içinde üç bin beş yüz pound’luk malı olduğunu unutarak. Fakat o paraya çevrilebilecek bir değerdi sadece. Bu nakitti ki her zaman sorun teşkil ederdi.

“Al canım.” Molly’nin hiçbir şey sormadan elini çantasına sokması Sick Boy’u duygulandırdı nerdeyse. Sonra, hafif bir buruklukla, kızın çıkardığı tomarı gördü ve yirmi papel istemediği için kendine sövdü.

“Sağ ol, bi tanem… Seni müşterilerine bırakayım öyleyse. Londra çağırıyor.” Kızın kıvırcık saçlarını elledi ve onu öptü; bu kez yanağından, öylesine.

“Döndüğünde beni ara, Simon,” diye seslendi kız arkasından, Simon’ın ondan uzaklaşan zayıf fakat sağlam bedenini seyrederek. Sick Boy arkasına

döndü.

“Nasıl aramam, bebeğim, nasıl aramam. Kendine dikkat et.” Kıza göz kırptı ve tekrar önüne dönmeden önce insanın yüreğini ısıtan bir biçimde kocaman gülümsedi.

“Zavallı küçük fahişe,” diye homurdandı kendi kendine, yüzünü küçümseyici bir biçimde asarak. Molly amatördü, içinde yer aldığı oyunun gerektirdiği nesnellikten uzak. Köşeyi döndü ve diğerlerine katıldı. Başını polis var mı diye bir sağa bir sola çevirdi.

Otobüse binmeye hazırlanırlarken karşılaştığı manzaradan hiç hoşnut kalmadı. Begbie geç kaldığı için ona kalayı basıyordu. Begbie amcığını her zaman kollamak gerekirdi, ama ortada bu kadar büyük bir risk varken her zamankinden daha gergin olacağı kuşku götürmezdi. Begbie’nin dün geceki doğaçlama partide işlerin ters gitmesi durumunda uygulamalarını önerdiği şiddet dolu tuhaf plan geldi aklına. Begbie’nin öfkesi hepsinin kodesi boylamasına neden olabilirdi. Second Prize sarhoşluğun ileri safhasındaydı; beklendiği üzere. Öte yandan, amcık oraya gelmeden önce sarhoş kafasıyla ağzından neler kaçırmıştı acaba? Nerde olduğunu bile hatırlamazken ne söylediğini nasıl hatırlayacaktı? Bu çok tehlikeli bir operasyon, diye düşündü, içinden bir endişe dalgasının geçmesine izin vererek.

Fakat Sick Boy’u asıl Spud ve Renton’ın durumları kaygılandırıyordu. Eroin çakmışlardı besbelli. O amcıklardan da bu beklenirdi. Uzun zamandır, Londra’daki işini bırakıp geri dönmesinden çok önceden beri temiz olan Renton, Seeker’ın tedarik ettiği kesilmemiş kahverengi Kolombiya malına dayanamamıştı. Malın müthiş olduğunu söylemişti. Pakistan eroini çakmaya alışık bir Edinburgh cankisi için hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat, demişti. Spud, her zamanki gibi, ona katılmıştı.

Spud böyleydi. En masum eğlenceyi bile hiç çaba sarf etmeden suç ortamına çevirme yeteneğiyle Sick Boy’u her zaman şaşırtmıştı. Annesinin karnındayken bile onu ceninden çok ‘atıl bir uyuşturucu ve kişilik sorunu’ olarak tanımlamak daha doğru olurdu. Muhtemelen Little Chef’te tuzluğu devirerek aynasızları başlarına musallat edecekti. Begbie’yi boş ver, diye düşündü, bu işi berbat edecek biri varsa, o da Spud.

Sick Boy, Second Prize’a sert bir bakış attı; bu lakap ona iyi dövüşebildiğine dair sarhoş fantezisinden ve sürekli dayak yemesinden ötürü verilmişti. Second Prize’ın sporu boks değil, futboldu. Daha okuldayken adını duyurmuş, on altı yaşında Man-chester United’a transfer olmuştu. Daha o zaman embriyon aşamasında bir alkol sorunu vardı. Futbolun bilinmeyen efsanelerinden biri de Second Prize’ın İskoçya’ya geri postalanıncaya kadar Manchester United’da iki sene tutunabilmeyi nasıl becerdiğiydi. Düz mantığa göre Second Prize harcanmış, büyük bir yetenekti. Fakat Sick Boy daha acı gerçeği kavrayabiliyordu. Second Prize umutsuz bir vakaydı; alkolizmini acımasız bir lanet olarak görmektense futbol yeteneğini anlamsız bir sapma olarak almak gerekirdi.

Sırayla otobüse bindiler, Renton ve Spud eroinmanlara özgü donuk hareketlerle. Eroin kadar olayların gelişimi de dengelerini bozmuştu. Ordaydılar işte, büyük voliyi vurup Paris’e gideceklerdi. Yapmaları gereken tek şey eroini nakde çevirmekti, bu da Londra’da yaşayan Andreas tarafından ayarlanmıştı. Oysa Sick Boy onlara bir lavabo dolusu kirli bulaşık muamelesi yapıyordu. Canı sıkkındı belli ki, Sick Boy hayattaki tatsız şeylerin de paylaşılması gerektiğine inanırdı.

Otobüse binerken Sick Boy birinin adını seslendiğini duydu.

“Simon.”

“Yine mi o fahişe,” diye homurdandı kendi kendine, sonra daha genç bir kızın seslendiğini gördü. “Yerimi tut, Franco, hemen geliyorum,” diye seslendi.

Begbie yerine nefret duygusuyla oturdu ve kıskançlıktan çatlayarak mavi anorak giymiş genç bir kızın Sick Boy’la el sıkışmasını seyretti.

“Bu götün am merakı başımıza iş açacak!” diye hırladı şaşkın görünen Renton’a.

Begbie anorağın altından kızın vücudunu çıkarmaya çalıştı. Daha önce görüp hayran olmuşluğu vardı o kıza. Ona neler yapacağını hayal etti. Yüzünün makyajsız daha da güzel olduğunu fark etti. Sick Boy’a yoğunlaşmak kolay değildi, ama Begbie onun ağzını büzüp gözlerini kurnazca bir samimiyetle açtığını gördü. Begbie yerinden kalkıp Sick Boy’u sürükleyerek otobüse sokma noktasına geldiğini hissetti.

Koltuğundan kalkmak üzereyken Sick Boy'un otobüse bindiğini ve pencerelerden dışarıya uğursuz bir biçimde baktığını gördü.

Otobüsün arkasında oturuyorlardı, şimdiden sidik kokmaya başlamış olan kimyasal tuvaletin yanında. Second Prize kendine ve poşetlerine köşe koltuğu kapmıştı. Spud'la Renton onun önünde oturuyorlardı, Begbie'yle Sick Boy da onların önünde.

"Tam McGregor'un küçük kızı değil miydi o, Sick Boy?" Renton'ın yüzü ona koltukların başlıklarının arasında eblehçe gülüyordu.

"Evet."

"McGregor hâlâ rahatsız ediyor mu seni?" diye sordu Begbie.

"O küçük kaltak kızını becerdiğim için taktı bana. Bu arada kendisi o boktan kulübüne gelen sübyanlarla oynaşmaktan geri kalmıyor ama. Riyakâr puşt."

"Fiddler'da seni dışarıya çekmiş duyduğuma göre. Altına sıçmışsın korkudan," dedi Begbie alaycı bir tonla.

"Yok ya! Kim dedi onu sana? Göt beni, 'Ona parmağını bile sürersen…' diye tehdit etti, ben de ona, 'Ne parmağı, aylardır onun pezevenkliğini yapıyorum, amcık' dedim."

Renton buna hafifçe gülümsedi ve söyleneni aslında duymamış olan Second Prize yüksek bir kahkaha attı. Sosyal teması boş verecek rahatlığı bulacak kadar sarhoş olmamıştı henüz. Spud bir şey demedi, fakat eroin yoksunluğu kırılgan kemiklerini mengene gibi sıkarken yüzünü buruşturdu.

Begbie, Sick Boy'un kendinde McGregor'a kafa tutacak cesareti bulabileceğine ikna olmamıştı.

"Siktir. O amcığa kafa tutamazsın sen."

"Sen siktir. Jimmy Busby vardı yanımda. O McGregor amcığının ödü patlar ondan. Bütün Cashie'lerden ödü patlar. Son isteyeceği şey ailenin kulübü basması."

"Jimmy Busby… Sert bi amcık değildir Jimmy. Ödleğin tekidir. Dean'de marizledim onu bi keresinde. Hatırlıyor musun o geceyi, Rents? Rents!

Busby amcığını iki seksen yere serdiğimi hatırlıyor musun?” Begbie destek için Renton’a baktı, fakat Renton da kendini Spud gibi hissetmeye başlamıştı. İçten içe ürperdi ve midesi bulandı. Begbie’nin beklediği ayrıntılara girmekten ziyade, ikna edici olmaktan uzak bir biçimde başını sallamakla yetindi.

“O yıllar önceydi. Şimdi yapmazdın,” dedi Sick Boy.

“Kim yapmazdı! Hı? Yapmazdım, öyle mi? Amcıksın lan sen!” diye kafa tuttu Begbie.

“Neyse, bi anlamı yok zaten,” diye karşılık verdi saldırıya Sick Boy, klasik taktiklerinden birine başvurarak. Tartışmanın ince ayrıntısını kazanamıyorsan, içeriğine çamur at.

“O amcık götünü kollasın,” diye gürledi Begbie alçak sesle. Sick Boy karşılık vermedi, çünkü bunun orda bulunmayan Busby üzerinden aslında ona yöneltilmiş dolaylı bir tehdit olduğunu biliyordu. Şansını zorlamakta olduğunu idrak etti.

Spud Murphy yüzünü cam pencereye dayamıştı. Sessiz bir sefalet içinde oturuyor, kemiklerinin birbirlerine sürtündüğünü hissederken deli gibi terliyordu. Sick Boy, bir tür ittifak kurma fırsatını değerlendirerek Begbie’ye döndü.

“Bu amcıklar, Franco,” dedi, başıyla arkayı işaret ederek, “temiz kalacaklarını söylemişlerdi. Yalancı orospu çocukları. Hepimizin başını belaya sokacaklar.” Sesinde tiksinti ve kendine acıma vardı, bütün hamlelerinin arkadaş olma talihsizliği yaşadığı zayıf budalalar tarafından sabote edilmesi kaderiymiş gibi.

Yine de, Renton ve Spud’ın davranışındansa onun tavırlarından hoşnutsuz olan Begbie’yle umduğu ittifakı kuramadı.

“Sızlanıp durma lan. Sen de pek çok kez yedin aynı haltı.”

“Çok eskiden. Bu amcıklar hiç büyümüyorlar.”

“Sen *speed* almayacaksın o zaman, öyle mi?” dedi Begbie şaka yollu, folyo kâğıdındaki tozlu taneciklere parmağını bastırarak.

Sick Boy seyahat süresini kısaltmak için gerçekten biraz *speed* almaya ihtiyaç duyuyordu. Ama onu sikseler bile Begbie'ye yalvarmayacaktı. Dosdoğru önüne baktı, başını yavaşça sallayarak kendi kendine bir şeyler homurdandı; yüreğini daraltan sıkıntı zihnini görülmemiş eski hesapları tek tek çevirmeye itiyordu. Sonra birden ayağa fırladı ve bir kutu bira almak için Second Prize'ın yanına gitti.

"Sana kendi içkini almanı söylemiştim!" Yumurtaları sinsice sokulmakta olan yırtıcı bir hayvanın tehdidi altında çirkin bir kuşun yüzünü andırıyordu Second Prize'ın yüzü.

"Bi kutu lan, pinti göt! Tanrı aşkına!" Sick Boy çaresizlik içinde alnını tokatladı. Second Prize ona istemeye istemeye bir kutu bira uzattı, ancak Sick Boy birayı içemediğini fark etti. Bir süreden beridir hiçbir şey yememişti, bira boş midesini rahatsız etti.

Arkada, Renton'ın eroin yoksunluğundan kaynaklanan krizi hızla kötülüyordu. Harekete geçmek zorundaydı. Bu da Spud'dan mal saklamak anlamına geliyordu. Ancak, bu işte merhamet yoktu, özellikle bu konuda. Arkadaşına dönüp, "Moruk, fena halde sıçmam geldi, bi süre helâda kalabilirim," dedi.

Spud canlandı birden. "Mal saklamıyorsun, değil mi?"

"Siktir lan," diye tersledi Renton onu, ikna edici bir biçimde. Spud önüne dönüp başını sefaletle pencereye yasladı yine.

Renton tuvalete girip kapıyı kilitledi. Alüminyum oturağın üzerindeki sidiği tuvalet kâğıdıyla sildi. Hijyen değildi onu kaygılandıran, son derece hassaslaşmış teninde ıslaklık hissetmek istemiyordu sadece.

Minik lavaboya kaynatma kaşığını, şırıngayı, iğneyi ve küçük pamuk topaklarını yerleştirdi. Cebinden küçük bir paket kahverengi-beyaz toz çıkardı, içindekileri dikkatle değerli kaşığına boşalttı. Şırıngasına 5 miligram su çekip taneciklere zarar vermemeye özen göstererek kaşığa zerk etti. Titreyen eli sadece eroin çakma beklentisinin kolaylaştıracağı bir biçimde yatıştı. Plastik çakmağın alevini kaşığın altında tuttu, inatçı tanecikleri iğnenin ucuyla zerk edilebilir bir çözelti elde edinceye kadar karıştırdı. Otobüs birden öne doğru hamle yaptı, fakat Renton hamleye uyum sağladı; cankilere özgü vestibuler sezgisi, bir radar gibi, A1

karayolundaki her tümsek ve dönemece uyum sağlamasını mümkün kılıyordu. Pamuk topağını kaşığın içine batırırken tek bir değerli damlayı bile ziyan etmedi. İğneyi pamuğa daldırıp sıvıyı hazneye çekti. Kemerini çıkarmaya yeltendi, fakat üzerindeki metal düğmeler kemerin köprülerine takılınca içinden sövdü. İç organlarının sıkıştığını hissederek kemeri sert bir hareketle çekip çıkardı. Kemeri koluna sıkıca doladıktan sonra sararmış dişleriyle ucunu ısırıp çekti. Pozisyonunu koruma çabasıyla boynundaki damarlar gerilmişti. Sabırlı vuruşlarla yoklayarak gönülsüz ve sağlıklı bir damar kışkırtmaya çalıştı.

Zihninin köşesinde birden bir kararsızlık kıvılcımı çaktı, fakat hasta bedeninin kasılmasına neden olan acımasız bir kramp o kıvılcımı anında yok etti. Hedefe odaklandı ve delici çeliğin yumuşak damarına girişini seyretti. Pistonu hafifçe öne doğru sürdükten sonra hazneye kan doluncaya kadar geri çekti. Sonra kemeri gevşetti ve her şeyi damarına bastı. Başını kaldırıp darbenin tadına vardı. Dakikalar ya da saatlerle ölçülebilecek bir süre oturdu orda, sonra ayağa kalkıp aynada kendine baktı.

“Muhteşemsin amına koyiyim,” dedi ve sıcak dudaklarının üzerinde camın soğukluğunu hissederek aynadaki görüntüsünü öptü. Yan dönüp yanağını aynaya dayadı, sonra diliyle yaladı. Ardından geri çekilip yüzüne zorlanmış bir sefalet ifadesi oturttu. Kapıyı açar açmaz Spud’ın gözleri üzerinde olacaktı. Hasta numarası yapmak zorundaydı, o da kolay değildi.

Second Prize sakatlayıcı akşamdan kalmalığını üzerinden atmış, sürekli sarhoşluk ve yoksunluk halinde olması böyle bir deyimi yüzeysel kılmasa, ikinci bir rüzgâr yakalamıştı. Begbie yolun büyük kısmını almış olmalarına rağmen aynasızların enselerinde bitmemelerinin memnuniyetiyle biraz rahatlamış görünüyordu. Zafer yakındı. Spud rahatsız bir canki uykusundaydı. Renton biraz daha canlı hissediyordu kendini. Sick Boy bile her şeyin yolunda gittiğini hissedip gevşemişti.

Hassas uyum Sick Boy’la Renton’ın, Lou Reed’in Velvet Underground öncesinde ve sonrasında yaptığı çalışmaların değeri üzerine tartışmaya başlamasıyla bozuldu. Sick Boy, Renton’ın saldırısı karşısında kendisinden beklenmedik ölçüde suskun kaldı.

“Hayır, hayır…” dedi başını yavaşça sallayıp öteki yana çevirerek, Renton’ın iddialarına karşılık verecek esinden yoksun. Renton, Sick Boy’un

bu tür durumlarda üzerine geçirmekten hoşlandığı hiddet pelerinini ondan çalmıştı.

Renton, hasmının teslimiyetinin tadına vararak başını sert bir biçimde geriye doğru attı ve kollarını, bir zamanlar bir haber filminde Mussolini'nin yaptığını gördüğü gibi, muzaffer bir savaşçı edasıyla kavuşturdu.

Sick Boy diğer yolcuları gözden geçirmekle yetindi. Önünde sürekli arkalarına dönüp onaylamayan bakışlar atan ve sarf edilen dil karşısında tavuk gibi gıdaklayan iki yaşlı ev kadını oturuyordu. Sick Boy kadınların üzeri kat kat sürülmüş pudrayla örtülü, yaşlılara özgü bir sidik ve ter kokusu yaydıklarını fark etti.

Koridorun öteki tarafında eşofman giymiş, fazla kilolu bir çift oturuyordu. Eşofmanlı orospu çocukları kendi başlarına bir kategori, diye geçirdi içinden. İmha edilmeleri gerekir. Sonra Dilenci'nin gardırobunda tek bir eşofmanı bile olmamasına şaştı. Parayı vurduktan sonra bir tane hediye edecekti yavşağa, sırf gülmek için. Begbie'ye ayrıca bir de Amerikan pitbul yavrusu hediye etmek niyetindeydi. Begbie köpeği ihmal bile etse, evde bebek varken açlık çekmezdi.

Fakat bir çiçek vardı otobüsteki dikenlerin arasında. Sick Boy'un yoldaşlarını eleştirel bir biçimde süzen bakışları sırt çantalı sarışına odaklandığında dondu. Eşofmanlı çiftin önünde tek başına oturuyordu.

Renton'ın bütün muzipliği üzerindeydi, çakmağını çıkarıp Sick Boy'un atkuyruğunu yakmaya başladı. Sick Boy'un saçları çıtırdadı ve otobüsün arka tarafındaki kötü kokulara bir kötü koku daha karıştı. Durumu fark eden Sick Boy ani bir hareketle koltuğunda arkaya döndü. "Siktir git!" diye hırladı, Renton'ın havada duran bileğine bir tane çakarak. "Çocuk amcık!" diye hırladı; Begbie, Second Prize ve Renton'ın kahkahaları onu aşağılarken.

Fakat Renton'ın eşek şakası ona sarışının yanına oturmak için, aslında çok da ihtiyaç duymadığı bir fırsat sağlamıştı. Üzerinde *İtalyanlar Daha İyi Yapar* yazılı tişörtünü çıkarıp bronz ve sırım gibi gövdesini sergiledi. Sick Boy'un annesi İtalyan'dı, fakat o tişörtü kökeniyle gurur duymaktan çok, diğerlerini hava basmasıyla sinir etmek için giyerdi. Çantasını indirdi ve içini karıştırmaya başladı. Siyaseten sağlam olmakla birlikte fazlasıyla ana

görüşü yansıtan, fazlasıyla slogancı bir *Mandela Günü* tişörtü vardı. Daha da kötüsü, Mandela geçmişte kalmıştı. Özgür kalışı kanıksandıktan sonra Mandela'nın sıkıcı ve yaşlı amcığın teki olduğunun anlaşılacağını düşünüyordu. *Hibernian F.C – European Campaigners* tişörtüne şöyle bir bakması onu elemeye yetti. Sandinistaların da modası geçmişti artık. Bir Fall tişörtünde karar kıldı, en azından beyazdı ve Korsika'da edindiği bronzluğu vurgulayacaktı. Tişörtü üzerine geçirip sarışının yanındaki koltuğa kaydı.

"Affedersin. Kusura bakma. Senin yanına oturmak zorundayım. Yol arkadaşlarımın mizah anlayışı benim için biraz fazla çocukça."

Renton, hayranlık ve tiksintiyle, Sick Boy'un hezimete uğramış birinden o kadının ideal erkeğine dönüşümünü izledi. Sesinin tonunu ve aksanını ustalıkla değiştirmişti. Yeni arkadaşını ardı ardına ve baştan çıkarıcı bir merakla soru yağmuruna tutarken yüzünde ilgili ve samimi bir ifade oluştu. Renton, Sick Boy'un, "Aslında, ben de bir caz pürist'i sayılırım," dediğini duydu ve irkildi.

"Sick Boy kafayı yemiş," diye gözlemde bulundu Renton, Begbie'ye dönerek.

"Götün adına memnun oldum," dedi Begbie buruklukla. "Bizden uzak olsun geyik suratlı amcık. Geldiğinden beri bi bok yemediği gibi sızlanıp duruyor amına koduğumun götü."

"Herkes biraz gergin, Franco. Risk büyük. Geçen gece bi ton speed aldık. Herkesin biraz paranoyak olması doğal."

"O amcığı savunma bana. Terbiye konusunda bi ders almaya ihtiyacı var götün. Yakında alabilir de, anlıyor musun? Terbiye öğrenmek parayla değil."

Bu tartışmanın verimli bir biçimde geliştirilemeyeceğini idrak eden Renton koltuğunda arkasına yaslandı ve çaktığı malın bedenine masaj yapmasına izin verdi; düğümleri çözsün, kırışıklıkları ütülesin. Birinci sınıf bir maldı.

Begbie'nin Sick Boy'a karşı burukluğu kıskançlıktan değil, yanından kalkmış olmasından kaynaklanıyordu; yanında birinin oturmasını

özlüyordu. Aldığı *speed* patlamıştı. Zihninde art arda paylaşılmazsa yazık olacağını düşündüğü içgörüler patlıyordu. Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Renton tehlike işaretlerini fark etti. Second Prize arkada yüksek sesle horluyordu. Begbie ondan hiçbir şey çıkaramazdı.

Renton beyzbol kepini gözlerinin üzerine indirirken Spud'a bir dirsek atıp onu uyandırdı.

"Uyuyor musun, Rents?" diye sordu Begbie.

"Hmmmm…" diye mırıldandı Renton.

"Spud?"

"Ne?" dedi Spud sinirle.

Hataydı. Begbie koltuğunda arkasına döndü, dizlerinin üzerine çöküp Spud'a doğru eğildi ve pek çok kez anlattığı bir hikâyeyi tekrar anlatmaya girişti.

"… kaltağın üzerindeyim tamam mı, kaptırmışım anlıyo musun ve çığlık atıyor, inek karı kendinden geçmiş, ama birden beni üzerinden itiyor, iyi mi, kan boşalıyor amcığından, aybaşı gibi, ben de bunun beni bozmadığını söylemek üzereyim, hele önümdeki alet çıldırmışken, ne diyorum sana. Neyse, meğerse düşük yapıyormuş amcık."

"Evet."

"Evet mi, bi de şunu dinle; Shaun'la Oblomov'da kaldırdığımız iki paçozu anlatmış mıydım sana?"

"Evet," diye inledi Spud, yüzünü ağır çekimde patlayan bir katot lambası gibi hissederek.

Otobüs bir dinlenme tesisine girip mola verdi. Bu, Spud'a çok gereksindiği soluklanma olanağını tanırken Second Prize'ı mutsuz etti. Daha yeni uykuya dalmışken otobüsün aniden yanan iç lambaları onu rahatlatıcı hiçliğin içinden birden çekip almıştı. Alkolik bir bilinçsizlikle ve yönünü kaybetmiş bir biçimde uyandı; odaklanamayan şaşkın gözler, yolcuların anlaşılmaz seslerinin kulaklarında yankılanan kakofonisi,

kapatamadığı kupkuru bir ağız. İçgüdüsel olarak uzanıp bir kutu bira aldı ve iğrenç sıvının tükürüğün yerini almasına izin verdi.

Kamburlarını çıkarıp karayolunun üst geçidinde yürümeye başladılar, soğuk kadar yorgunluk ve bedenlerindeki uyuşturucuların da zulmü altındaydılar. Önlerinde sırt çantalı hatunla vals yapar gibi yürüyen Sick Boy istisna oluşturuyordu ama.

Cafcaflı kafeteryaya girdiklerinde Begbie, Sick Boy'u kolundan kavradığı gibi sıradan çıkardı.

"Sakın hatunu soymaya kalkışma. Bir öğrencinin içine ettiğim birkaç yüz papellik tatil parası için polisin yakamıza yapışmasını istemeyiz. Yanımızda on sekiz bin papellik mal taşırken değil, tamam mı?"

"Aptal mı sanıyorsun beni?" diye tersledi Sick Boy onu, öfkeyle, ama aynı zamanda Begbie'nin onu zamanında uyardığını düşünerek. Kadınla yiyişmişti, ama o pörtlek bukalemun gözleri sürekli arayış içindeydi; parasını nereye sakladığını keşfetme arayışı içinde. Bu kafeterya ziyareti aradığı fırsattı. Fakat Begbie haklıydı, böyle bir hamlenin zamanı değildi. Her zaman içgüdülerine güvenemezsin, diye geçirdi içinden Sick Boy.

Begbie'nin yanından yüzünü rencide olduğunu ima eder bir biçimde asarak ayrıldı ve sıradaki yeni kız arkadaşının yanına gitti.

Ondan sonra kıza olan ilgisini yitirdi Sick Boy. Kızın South-ampton Üniversite'nde hukuk eğitimine başlamadan önce sekiz ay için İspanya'ya gitme konusunda heyecanla anlattıklarına makul bir düzeyde odaklanmakta zorlandığını hissediyordu. Londra'da kaldığı otelin adresini aldı ve hoşnutsuzlukla, bir ya da iki gün kalmaktan memnuniyet duyacağı West End'de güzel bir otel değil de, Kings Cross'ta ucuz bir yer olduğunu kaydetti. Andreas'la işi kotardıktan sonra kadını yatağa atacağından adı gibi emindi.

Otobüs nihayet kuzey Londra'nın tuğla yapımı banliyölerinde ilerlemeye başladı. Swiss Cottage'ın önünden geçtiklerinde Sick Boy pencereden nostaljiyle bakıp bir zamanlar tanıdığı bir hatunun hâlâ bar tezgâhının arkasında çalışıp çalışmadığını merak etti. Çalışmıyordur, kuşkusuz, diye akıl yürüttü. Altı ay bir Londra barının tezgâh arkasında çalışmak için fazlasıyla uzun bir süreydi. Sabahın o erken saatinde bile otobüs Londra'nın

merkezine gıdım gıdım ilerleyerek vardı ve Victoria Otobüs Terminali'ne girmesi bir ömür sürdü sanki.

Kolinin içinden dökülen kırık çömlek parçaları gibi indiler otobüsten. Tren istasyonuna yürüdüler ve Finsbury Park'a metroyla gitmekle taksiye binmek arasında kararsız kalıp tartıştılar. Sonunda bir ton eroinle Londra'da dolanmaktansa taksiye binmenin daha akıllıca olduğuna karar verdiler.

Bir taksiye doluşup geveze taksiciye Finsbury Park'ta bir çadırda gerçekleşecek Pogues konseri için geldiklerini söylediler. Mükemmel bir yalandı, çünkü Paris tatiline gitmeden önce işle zevki karıştırıp o konsere gitmeyi planlamışlardı. Taksi otobüsün geldiği yoldan geri döndü ve Andreas'ın parka bakan otelinin önünde durdu.

Londra'da yaşayan Yunanlı bir ailenin oğlu olan Andreas'ın babası ölünce otel Andreas'a miras kalmıştı. İhtiyarın zamanında otelde daha çok evsiz ve acilen barınma ihtiyacında olan aileler kalıyordu. Belediye kendini bu durumda bulmuş ailelere kısa süreli barınak sağlamak zorundaydı ve Finsbury Park bölgesi Londra'nın Hackney, Harringey ve Islington ilçelerine yakın olduğu için otel iyi iş yapıyordu. Fakat oteli devraldıktan sonra Andreas Londra iş adamlarına hizmet verecek bir randevu evi olarak işletmenin daha kazançlı olacağına karar vermişti. Pazarın hedeflediği üst tabakaya ulaşamasa da, az sayıda küçük fahişeye güvenli bir cennet sunmuş oldu. Orta sınıf kent çapkınları otelin mahremiyetine, temizliğine ve güvenilirliğine hayrandı.

Sick Boy ile Anderas birbirlerini aynı kadınla çıktıkları için tanımışlardı, kadın ikisine de vurulmuştu. Birbirlerine hemen ısınmışlar, birkaç iş çevirmişlerdi; daha çok küçük sigorta dolandırıcılığı ve kredi kartı sahtekârlığı. Ancak, Sick Boy Andreas'ı arayıp ona elinde bir miktar birinci sınıf eroin olduğunu söylemişti. Andreas tehlikeli ve kadim bir fanteziyle lanetlenmişti; özetle, egosunu şişirmek için gangsterlerle takılabileceği fantezisi, giriş bedeli ödemeden. Andreas'ın ödediği bedel Pete Gilbert'ı Edinburgh ittifakıyla bir araya getirmekti.

Gilbert uzun zamandır uyuşturucu ticareti yapan bir profesyoneldi. Her çeşit uyuşturucu alıp satardı. Bu ticaretti onun için, kendini diğer iş adamlarından farklı görmeyi reddediyordu. Narkotik polisi ve yargılama şeklindeki devlet müdahaleleri ticari risklerden biriydi. Ayrıca, olağanüstü

kâr marjı göz önünde bulundurulursa, almaya değer bir riskti. Tipik bir orta sınıf insanı olan Gilbert, temasları ve sermayesi sayesinde uyuşturucuyu satın alıp, bir süre elinde tutma ve kesip daha küçük dağıtıcılara satma olanağına sahipti.

Gilbert, İskoçları görür görmez büyük bir işe denk gelmiş bir grup kaybedenle karşı karşıya olduğunu anladı. Fakat malın kalitesine diyecek yoktu. 17.000 pound'a kadar çıkmayı düşünerek 15.000 önerdi. İskoçlar 18.000'e razıydılar ve 20.000 istediler. 16.000 pound'da anlaştılar. Malı kesip dağıtınca Gilbert'in eline en az 60.000 pound geçecekti.

Sınırın öte yanından gelmiş bir grup kafayı yemiş kaybedenle pazarlık yapmayı yorucu buluyordu Gilbert. Malı onlara satan kişiyle iş yapmayı yeğlerdi. Bu kadar iyi bir malı böyle bir grup dangalağa satacak kadar çaresiz kalmışsa, işten anlamıyor demekti. Gilbert iyi para kazandırabilirdi ona.

Yorucu olmanın ötesinde, tehlikeliydi de. Her ne kadar tersini iddia etseler de bu kaybedenler çetesinin çenelerini tutmalarının imkânsız olduğunu düşünüyordu. Narkotik peşlerine takılmış bile olabilirdi. Sırf bu yüzden en tecrübeli iki adamı dışarıda, arabanın içinde erketeye yatmışlardı. Bütün bu çekincelere rağmen yeni bağlantısını işlemeye kararlıydı. Onlara böyle bir malı bir kez verecek kadar çaresiz olan biri, bunu ikinci kez yapacak kadar aptal olabilirdi.

Alışveriş tamamlandıktan sonra Spud'la Second Prize kutlamak için Soho'nun yolunu tuttu. O ünlü iki kilometrekarelik alandan bir çocuğun oyuncakçı dükkânından etkilendiği gibi etkilenen, kente yeni gelmiş iki hödükten farkları yoktu. Sick Boy'la Begbie bilardo oynamak için Sir George Robey'e gidip iki İrlandalıyla çetin bir maç yaptılar. Londra'ya sıkça gidip gelen tipler olarak arkadaşlarının Soho düşkünlüğünü küçümsüyorlardı.

"Plastik polis şapkaları, İngiliz bayrağı, Carnaby Street tabelaları ve fahiş fiyata biradan başka bi bok yok orda," dedi Sick Boy, dudak bükerek.

"Arkadaşının otelinde çok daha ucuza sikişebilirlerdi, neydi şu Yunanlı amcığın adı?"

“Andreas. Ama bu amcıkların en son istedikleri şey sikişmek,” dedi Sick Boy, taşaklarını sıvazlayarak, “ve şu Rents amcığı. Eroini kaçıncı bırakışı? Burda iyi bi işi ve dairesi vardı amcığın, bıraktı her şeyi. Bundan böyle onunla yolumu ayırmayı düşünüyorum.”

“Otelde kaldığı iyi oldu ama. Birinin paraya bekçilik etmesi gerekiyor. Second Prize ya da Spud’a güvenmezdim bu konuda.”

“Evet,” dedi Sick Boy, kadın peşine düşmek için Begbie’den nasıl kurtulacağını düşünerek. Kimi arayacağını düşündü, sırt çantalı sarışın hatunu mu deneseydi yoksa? Neye karar verirse versin, yakında harekete geçmesi gerekiyordu.

Andreas’ın otelinde Renton hastaydı, ama diğerlerini inandırdığı kadar değil. Pencereden arka bahçeye baktı ve Andreas’ın sevgilisi Sarah ile oynaştığını gördü.

Dönüp bir kez daha içi para dolu Adidas çantaya baktı, Begbie çantadan ilk kez uzaklaşmıştı. Çantanın içindeki para destelerini yatağın üzerine boşalttı. Hayatında bu kadar çok parayı bir arada görmemişti. Neredeyse hiç düşünmeden, Begbie’nin Head çantasının içindekileri yatağın üzerine boşaltıp her şeyi boş Adidas çantasına yerleştirdi. Sonra para destelerini Head çantasına doldurdu, üzerine de kendi giysilerini yerleştirdi.

Pencereden dışarıya bir göz attı. Andreas elini Sarah’ın pembe bikinisin altından içeri sokmuştu ve Sarah gülerek, “Yapmaaa Andreas… yapmaaa,” diyordu. Renton, Head çantasını sıkıca kavrayıp sinsice odadan çıktı, merdiveni inip lobiyi geçti. Kapıdan çıkmadan önce arkasına baktı. Şimdi Begbie’ye rastlayacak olsa, sonu geldi demekti. Bu düşüncenin zihninde oluşmasına izin verdiği anda korkudan bayılacak gibi oldu. Fakat caddede kimse yoktu. Karşıya geçti.

Tezahürat sesleri duyup donakaldı. Celtic üniforması giymiş, besbelli Pogues konserine giden, alkol duvarını aşmış bir grup genç, serseri mayın gibi ona doğru geliyorlardı. Onunla ilgilenmemelerine rağmen gerildi yanlarından geçerken. Büyük bir rahatlama duygusuyla 253 numaralı otobüsün gelmekte olduğunu gördü. Otobüse atladı ve Finsbury Park’tan uzaklaştı.

Hackney'de indi ve Liverpool Caddesi'ne gitmek üzere bir başka otobüse bindi, otomatik pilota bağlamıştı sanki. Yine de, para dolu çantayla kendini paranoyak hissediyordu. Kime baksa potansiyel bir soyguncu ya da kapkaççı görüyordu. Ne zaman Begbie'nin ceketine benzeyen siyah deri bir ceket görse, kanı donuyordu. Liverpool otobüsündeyken geri dönmeyi bile geçirdi aklından, fakat elini çantaya sokup destelere dokundu. Hedeflediği yere vardığında otobüsten indi, Abbey Ulusal Bankası'na girdi ve 27 pound 32 pens bakiyesi bulanan hesabına 9.000 pound yatırdı. Kasiyer gözünü bile kırpmadı. Londra işte.

Renton çantada sadece 7.000 pound'la kendini hafiflemiş hissetti ve Liverpool Caddesi istasyonuna gidip dönmek niyetinde olmamasına rağmen Amsterdam'a gidiş dönüş bilet aldı. Tren Harwich'e doğru ilerlerken Essex eyaletinin beton ve tuğladan yeşil tarlalara dönüşüşünü seyretti. Hollanda feribotu kalkıncaya kadar Parkston rıhtımında bir saat beklemesi gerekecekti. Bu sorun değildi. Cankiler iyi bilirdi beklemeyi. Birkaç yıl önce o feribotta hostes olarak çalışmıştı. Kimsenin onu o günlerden tanımamasını umdu.

Feribota bindikten sonra korkusu geçti, yerini ilk suçluluk duygusuna baktı. Sick Boy'u düşündü, birlikte yaşadıkları onca şeyi. İyi zamanlar da paylaşmışlardı, çok kötü zamanlar da, ama paylaşmışlardı. Sick Boy nakit kaybını bir şekilde telafi ederdi; doğuştan sömürücüydü. Fakat, ihanet… Sick Boy'un öfkeden çok hayal kırıklığı yansıtan ifadesini canlandırabiliyordu zihninde. Son yıllarda birbirlerinden giderek uzaklaşmışlardı ama. Bir zamanlar diğerlerini eğlendirmeye yönelik bir oyundan ibaret olan husumetleri, oynana oynana sıradan bir gerçeğe dönüşmüştü. Daha iyi böyle, diye düşündü Renton. Sick Boy, bir şekilde anlayacak, hatta ona yaptığından dolayı gönülsüz bir hayranlık duyacaktı. Öfkesini aynı şeyi daha önce yapmaya cesaret edemediği için asıl kendine yöneltecekti.

Kendini Second Prize'a aslında bir iyilikte bulunduğuna inandırması fazla çaba gerektirmedi. Second Prize'ın bu işe sakatlığı için sosyal sigortadan aldığı tazminatı yatırdığını düşününce ona acıdı. Fakat Second Prize kendini mahvetmekle o kadar meşguldü ki, ona yardım eli uzatan birini fark etmesi mümkün değildi. Eline üç bin pound vermektense içmesi için bir şişe zehir vermek daha hayırlı olurdu. Çok daha az acı çeker ve daha çabuk

ölürdü hiç olmazsa. Bunun Second Prize'ın seçimi olduğu söylenebilirdi, fakat hastalığının doğası anlamlı bir seçim yapma yeteneğini yok etmiyor muydu? Durumun ironisini düşünüp güldü, kankalarına ihanet etmiş bir cankinin bu biçimde ahkâm kesmesi. Fakat o bir canki miydi? Doğru, bir kez daha kullanmıştı, fakat kullanmadığı dönemlerin arası giderek uzuyordu. Yine de, bu soruyu henüz yanıtlayamazdı. Zaman yanıtlayacaktı.

Renton'ın suçluluk duygusunun merkezinde daha çok Spud vardı. Severdi Spud'ı. Spud hayatında hiç kimseyi incitmemişti, insanların ceplerini, çantalarını ve evlerini yükten hafifletme alışkanlığının yarattığı zihinsel rahatsızlık hariç. Ama insanlar maddiyata çok fazla önem veriyorlardı. Eşyayla aşırı duygusal bir bağ kuruyorlardı. Toplumun materyalizminden ve eşya fetişimizden Spud sorumlu tutulamazdı. Hiçbir şey yolunda gitmemişti Spud'ın hayatında. Dünya sıçmıştı üzerine, şimdi de kankası. Renton'ın zararını telafi etmeyi düşüneceği biri varsa, o da Spud'dı.

Geriye Begbie kalıyordu. Ona dair en ufak bir suçluluk duymuyordu. Zavallı amcığın tekini halletmeye gittiğinde örgü şişi kullanan bir psikopat. Bıçağa kıyasla göğüs kafesine denk gelme olasılığı daha az, diye de böbürlenirdi. Renton, Begbie'nin The Vine'da Roy Sneddon'ın kafasında şişe kırdığı günü hatırladı, ortada hiçbir neden yokken. Tek neden oğlanın sinir bozucu sesi ve Begbie'nin akşamdan kalmalığıydı. Çirkin, mide bulandırıcı ve anlamsız bir sahneydi. Eylemin kendisinden daha çirkin olan, kendi de dahil, hepsinin bu işe ortak olmasıydı, Begbie'yi haklı çıkarmak için senaryolar uyduracak kadar. Begbie'nin uzak durulması gereken biri olarak ününü pekiştirip arkadaşları olarak bu ünden yararlanmaktı asıl mesele. Ne denli büyük bir ahlaki korkaklık içinde olduklarını idrak etti. Bununla kıyaslanınca, Begbie'yi ketenpereye getirme eylemi erdemli sayılırdı neredeyse.

Anahtar kişi, tuhaf bir biçimde, Begbie'ydi. Kankalarına ihanet etmek kitaptaki en büyük suçtu ve Begbie bunun için en büyük cezayı talep edecekti. Renton, Begbie'yi bütün gemilerini tamamen ve sonsuza dek yakmak için kullanmıştı. Begbie asla geri dönmeyeceğinin garantisiydi. Yapmak istediğini yapmıştı. Leith'e, Edinburgh'a, hatta İskoçya'ya bile bir daha asla dönemezdi, asla. Orda, asla olduğundan farklı biri olamayacaktı. Şimdi, hepsinden sonsuza dek uzakta, olmak istediği kişi olabilirdi. Ya ayakta kalırdı ya da düşerdi. Tek başına.

Amsterdam’daki yeni yaşantısının hayalini kurarken bu düşünce onu hem ürküttü, hem de heyecanlandırdı.

[1] (*İng.*) Hasta çocuk.

[2] (*İng.*) İkincilik Ödülü

[3] Frank Begbie’nin lakaplarından biri. Orijinal metinde *Beggar*.

[4] *Off To Dublin In The Green* adlı İrlanda folk şarkısından türetilmiş eski bir Hibs tezahüratı. Edinburgh tabanlı Hibernian F.C. futbol takımı, İrlanda'dan gelme göçmenlerce kurulmuştur. Yeşil-beyaz renkleri, kökenlerine gönderme yapar. Hun sözcüğü Rangers takımı taraftarlarına yönelik kullanıldığı gibi, Kuzey İrlanda'da Protestan'ları işaret eden bir terimdir.

[[5]] Hibernian F.C taraftarlarına verilen ad.

[6] Bağımsızlık Savaşı’nı konu alan bir İrlanda halk şarkısı.

[7] İrlanda milliyetçiliğini destekleyenlere yönelik bir hitap biçimi. Ayrıca Protestanlarca Katolikleri küçümseyen bir ifade olarak kullanılır.

[8]*Orange Order* ya da *Orange Lodge* olarak bilinen topluluğun mensupları. Turuncu'lar Protestan/milliyetçi kimlikleri ve İskoçya'nın bağımsızlığına karşı duruşları ile öne çıkarlar.

[9] IRA militanlarının 1981 yılında hapishanelerdeki özel statülerinin kaldırılması ardından başlattıkları açlık grevinin lideri. 27 yaşında açlık grevinin 66.cı gününde ölen Sands’in cenazesine 100,000 kişi katılmış ve bu olayın ardından milliyetçiler ile karşıt gruplar arasında büyük çatışmalar yaşanmıştır.

[10] Sunday Post gazetesinde yer alan popüler bir İskoç karikatür figürü.

[11]*There Is A Light That Never Goes Out.*

[12] Bir çırpıda söylendiğinde Mark Hunt, *my cunt* (amcığım) diye anlaşılır.

[13] Britanya'da tren gözlemciliğine verilen isim. Bir çeşit hobi.